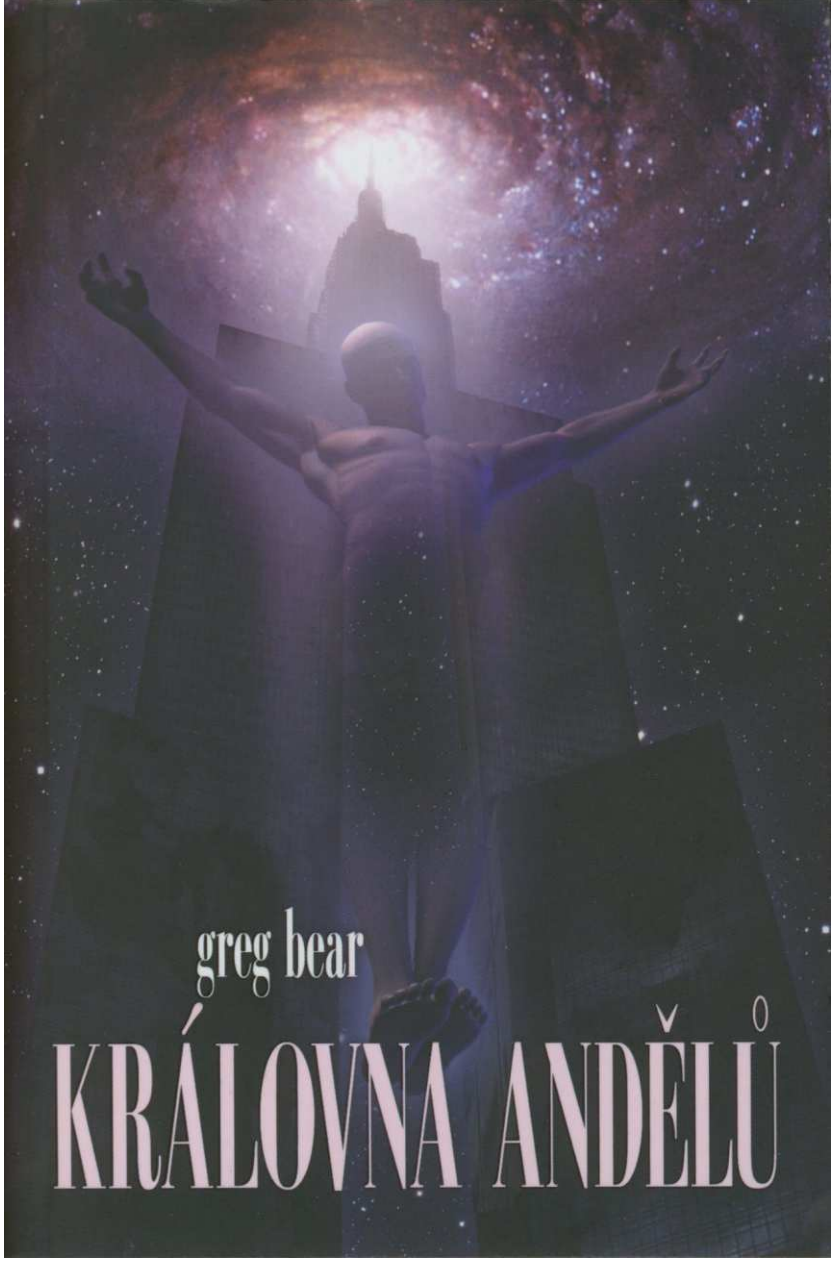

greg bear
KRÁLOVNA ANDĚLŮ

greg bear

KRÁLOVNA ANDĚLŮ

TRITON

2

Greg Bear
Královna andělů

Copyright © 1996 by Greg Bear
Translation © Alena Hnídková, 2007
Cover © Milan Fibiger, 2007
© TRITON, 2007

ISBN 978-80-7387-007-2

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Tahle je pro Alexandru
Od doby ještě předtím, než se narodila, a ještě
dlouho po roce 100000000000

Kniha jedna

1100-10111-11111111111

Cvičení 1:

Představte si vzor ze samých stromů, strohých a černých proti popelavému nebi. Větve se v ostrých konturách rýsují proti monotónní neutrálnosti. Jejich vzor je fixní a nezmění se. Ta šeď nemá žádnou vlastnost, dokonce ani živost pohledu za zavřenýma očima. Spíš než zima je to jistota, konečný obraz, jaký nacházíme v oku mrtvého. A teď se zeptejte: chcete mír a ticho?

Cvičení 2:

Existuje obilné pole, kde každý stvol je dokonalý, což je pole lidí. Je tu to, co je dokonalé ve všech lidech, co je všem lidem společné, a objevit to a dotknout se toho znamená všechny lidi přetvořit. A teď se zeptejte: je dokonalost jistotou, a jsme dokonalí teprve tehdy, až zemřeme?[1]

[1] Svolení k citování pasáží nepřipsaných žádnému autorovi: Mezinárodní výbor pro autorská práva; Světový copyright Emanuel Goldsmith 2022-2045

1

Jako ve vodě se lesknoucí kosatka, jíž se dotýkají rtuťové vlnky, se Mary Choy ponořila do octové lázně; za posledních sedmdesát dva hodin první chvilka o samotě. Aroma podobné čínské sladkokyselé rýži ji polechtalo v nose. V ruce držela oficiální, dokonce na papíře luxusně vytištěnou příručku z ordinace doktora Sumplera a hledala v rejstříku výrazy *Blednutí barvy, – mírné, – při stresu,* aby zjistila, proč jí záhyb mezi hýžděmi v jednolité syté černi těla mění barvu do šeda. *Opravdu se každé dva týdny koupete v octové lázni?* ptala se jí kniha káravě.

„Ano, doktore Sumplere.“ Naučila se mít tu nakyslou štiplavou půlhodinku docela ráda.

Pokračování vodo-octové terapie je možné prodloužit, objeví-li se blednutí barvy pod vlivem stresu. Obvyklé nahrazování melaninu je živeno zevně i vnitřně, vnitřně vitaminovými doplňky výživy a zevně vyživováním pokožky. K blednutí barvy může dojít přehnaně těsným oděvem (uvolněte ho, nebo změňte styl oblečení), může být také způsobeno špatnými návyky ve výživě, které se nedají vždy korigovat pomocí vitaminové terapie. Netrapte se blednutím barvy, které trvá jen několik hodin nebo jeden den – během prvních let upraveného těla je to běžné.

„Nádherné.“ Doktor Sumpler ji před takovouhle nepatrnou grošovaností nevaroval. Mary zavřela

příručku, odložila ji na dlaždičkami obložené umyvadlo a zaklonila hlavu, aby si namočila vlasy a zbavila je tak vzduchošpíny a potu tří dnů dřiny bez vystřídání.

Nedokázala ze sebe ale smýt pohled na těla osmi mladých obyvatel hřebene v různém stupni rozkladu. Včera večer zašel první vyšetřovací tým do třetí nohy Východního hřebene Jedna. Byla to odezva na signály oblastního lékařského detektoru, který zachytil stopy lidského rozkladu. Během prvních dvou hodin tým namontoval čichač, provedl kvantitativní rozbor a skenování pátrající po tepelných stopách. Pak nastoupili mraziči a celý byt zahrobovali. Mary byla z hlídkujících nejstarší, a tak jí v sedm nula nula tenhle vzácný případ vraždění přidělili.

Ti ze soudního budou teď pěkně vrstvu po vrstvě, chladné a pevné, studovat ‚scénu mrtvá těla všechno', a budou na to mít tolik času, kolik si budou přát. Od fakt ve velkém měřítku až po mikrobiální úroveň, všechno se podrobně proseje a prozkoumá a do zítřka nebo do pozítřka budou něco vědět o každém, kdo do toho bytu za poslední rok vkročil nebo z něj vyšel. Budou existovat celé seznamy šupinek kůže a stop po vlasech a slinách k porovnání s lékařskými záznamy, které jsou teď snadnou kořistí po pozměňovacích návrzích zákona prezidenta Raphkinda, Bůh tomu parchantovi žehnej. Ona pak bude moci vystopovat podezřelé podle odchylek mikrobiální populace a předpokládaných bodů původu až do tak jemného měřítka, jakým je pokoj podezřelého, Bůh žehnej evoluci a mitochondriální DNA.

Se zavřenýma očima znovu viděla ta mrtvá těla, tvrdá a tuhá, pokrytá tenkou vrstvou ledu, s krví sraženou do tmavých studených jezírek, s uprchlými životy a vzpomínkami. Příšerná hádanka z masa, předložená mistrům k vyřešení.

Mary Choy už byla pédé celých pět let ze svých osmadvaceti. Její schopnosti, a také zákony zakazující diskriminaci dobrovolných transformů (Bůh žehnej liberálům před Raphkindem), ji za tři a půl roku vynesly šikovným obratem až do hodnosti poručíka v supervizním vyšetřování. Zůstala vyšetřovatelem z vlastní vůle, protože předpokládala, že tohle je právě ta správná životní skulinka, jako stvořená pro ni. Neměla ráda smrt. Měla ráda napětí a dopadení pachatele. Hrozně se jí líbilo vystopovat společenské lidožrouty, parazity a neterapeutizované ztracené existence.

Mary pořád ještě věřila, že pomáhá udržovat obrannou linii proti Selektorům a jiným, kteří se dožadují odplaty mimo zákon. Jejich cesta totiž na všechny pachatele uvalovala nepředstavitelné utrpení. Ta její uvalovala rychlou, rozhodnou spravedlnost a nucenou terapii nebo uvěznění. Devadesát pět procent všech zločinů bylo možné vyřešit, a pak nechat na terapeutech, aby zvrácené pudy a motivy našli a vymazali.

Dvě hodiny po jejím příjezdu na scénu jí pédé podporučík přivedl možného svědka, vysokého, vyzáblého, prošedivělého mužského jménem R Fettle, přítele vlastníka bytu E Goldsmithe. V té době Mary ještě na vlastní oči neviděla interiér bytu, ale informacemi ji krmili na místě činu přítomní techňáci.

Podezření padalo těžce na vlastníka bytu. Při výslechu toho Fettle neměl mnoho co říci a byl propuštěn. Jeho reakce jí ale uvízly v paměti: byl hluboce zmatený – jako ryba vytažená na vzduch koktání popření šok z jejího náznaku, že by mohl být trestně stíhaný za to, že neoznámil, že by Goldsmith potřeboval terapii. Skutečný strach. Napřed pocítila pohrdání vůči tomu obyvateli jagu, uvažujícímu tak neurčitě nesoustředěně vykořeněně.

Zdvihla paži a pozorovala, jak octová voda tvoří perličky a klouže jí v tenkých stružkách po hladké, jakoby delfíní kůži. Teď jí bylo Fettlea spíš líto. Byla na něj troshink tvrdá. Mary nebyla zvyklá na vraždy. Fettle nic nevěděl. Ale stejně – jak by mohl přítel nevědět o potenciální vraždě?

Už dost octa. Vynořila se z černé plastikové vany a při broukání pop dvanáctitónovky se oručníkovala. Maličký jantarově zbarvený arbeitr – čínský model, zakoupený po posledním smlouvou zaručeném nárůstu mzdy za práci na zástup – na ni čekal s vyžehlenou a složenou uniformou.

Na Maryino zahvízdání jí domomanažer přečetl vzkazy. Jeho simulovaný mužský hlas ji provázel přes tři místnosti, jak hledala ztracenou ruličku minerálního stříbra, aby si ji navinula na ucho. „Hovor od mladšího poručíka Theodory Ferrerové, žádný vzkaz," uzavřel manažer.

Od Ferrerové nedostala žádné zprávy už tři měsíce, Ferrerová měla políčeno na povýšení a Mary předpokládala, že ten nápor práce zhltnul všechen kamarádčin čas. Sblížily se na akademii. Ferrerová se v

té době vrátila z malé terapie a zdála se vyrovnaná, ale zranitelná. Mary, která právě prošla transformací, se stejným pocitem dosud měkké skořápky hned ke své spolužačce přilnula. Od té doby ale věci přitvrdily. Theodora se zadrhla na hodnosti mladšího poručíka a při povyšování už ji dvakrát přeskočili. „Odpověz na ten hovor. Přeruš, až ukončím," řekla.

Na rozdíl od dvou třetin z milionů těch, kteří si brousili zuby na bydlení v hřebenech a na dobře placená místa na zástup, se to Mary Choy povedlo bez terapie. V rámečku u dveří viselo poslední ohodnocení její potřeby terapie. Nepotřebovala terapii, byla naturál. Úspěšně prošla hned na první pokus testy ve zprostředkovatelně práce na zástup a každoroční zkouškou na LAPD (dnes Policejní oddělení Los Angeles, zde Public Defense – Ochrana veřejnosti, v textu pédé – Los Angeles se stejnou zkratkou, pozn. překl.) procházela se stejnou lehkostí. Ohodnocení byl hladký, stoupající kříž výstup kruhů centrovaných na mozek každý na svém správném místě každý poukazující na vyrovnanou a proporcionální osobnost podosobnost hybnou sílu talent. Myšlenky vyvážené, ego pěstované a způsobilé, věděla, kdo je a čeho je schopná, věděla, jak v mysli stát v celé své výšce a napřímená a jak se vzpamatovat z nevyhnutelných úletů a zakopnutí bez úrazu; byla dospělá mladá žena, zralá na povýšení. Tak to ukazoval hodnotící výstup, ale Mary si ve chvilkách introspekce rezervovala konečný soud pro sebe.

I když měla vysoký plat, nerozhazovala. Jediná okázalost, kterou si dopřávala, byl byt vysoko na kotníku druhé nohy Severního hřebene Dva. Maryin byt, střídmý

a elegantní, teplé odstíny šedé a sametově fialové a černé, byl dokonalým úkrytem pro její lesklou barvu půlnoci. V něm se mohla nechat pohltit a ztratit to sebejisté ego, rozplynout se v jeho zařízení, nabrat si vysokými okny bez záclon svit slunce z první ruky. Cetky tu nebyly zapotřebí. Nevěnovala se umění nebo literatuře, nezáviděla těm, kteří to dělali, ale svůj život zasvětila lovu lidského ducha, ne jeho oslavování.

Ve vlastních soukromých činnostech byla stejně střídmá. Provozovala pět disciplín určených k zaměření na střed sebe, včetně Válečného tance, kde jedno já soupeří s druhým a nakonec se vybíjí fyzickým pohybem. Dělala to v prázdné malé místnosti se stěnami z bílé pěnové hmoty, jako černý kaligrafický tah štětcem na holém plátně.

Když dokončila cvičení, pečlivě si oblékla uniformu, zapečetila životně důležité body do krunýře z monomolové síťoviny a natáhla si podpůrné holínky, které bránily vzniku únavy nohou při dlouhém čekání. Při každodenní práci lidé její hodnosti nenosili žádnou zbraň. Nečekalo se od ní, že se bude zapojovat do běžných bojů. Za posledních patnáct let v USA významně pokleslo fyzické násilí. Terapeutizovaní fyzické násilí nevyhledávali.

Tmavé oči měla klidné nehybné ale ne prázdné ani nevýrazné. Její hlas transformy byl hluboký, a přesto sladce ženský, byla v něm síla, ale i mateřská něha. Mohla jím stejně dobře zazpívat ukolébavku jako zavrčet běžnou pédéčkářskou pohrůžku.

Klidná, centrovaná, vysoká, nočně zbarvená Mary Choy měla všechno, po čem toužila v minulosti.

Zůstatek té minulosti ležel nabalzamovaný v rohu jediné zásuvky prádelníku v ložnici, krabice starých rodinných fotografií, disků a paměťových kostek.

Stála u prádelníku, cítila jistou hrůzu jasný instinkt ohledně Theodory a prstem přejížděla po zásuvce. Sklonila se, aby pohladila Mokasína, svého bílého kocoura s červenými pruhy. Otíral se jí o holínky, kaštanové oči moudré a trpělivé, a v hloubce hrdla předl. Jediný živoucí spojující článek s jejími holčičími léty. Rodiče jí ho věnovali, když odmaturovala.

„Spojení s Theodorou Ferrerovou," pronesl domomanažer.

„Přepni mě na vid," řekla Mary. „Vezmu si to v obývacím pokoji." Rychle přešla k telefonu, na chviličku se sehnula, aby si urovnala záhyb na monomolu, zase se napřímila, klidná a vyrovnaná. „Ahoj Theo. Měsíce ani hlásku. Jsem ráda, že ses ozvala."

Mary přítelkyni neviděla. Ferrerová měla vypnutý vid. „Jo. Dík, že voláš." Napjatý hlas. „Myslela jsem si, že bys to třeba ráda věděla."

„Dostala jsi to povýšení?" zeptala se Mary. V duchu si byla jistá, že ano.

„Zase mě přeskočili," řekla Ferrerová. „Už potřetí, poslední šance. Doporučena na další terapii."

Mary vypadala překvapeně a soucitně. „Pověz mi o tom. Ukaž se mi, zlato, mám zapnutý vid."

„Já vím," řekla Ferrerová. „Nepřijímám."

„Promiň, cos to říkala?"

„Nechci tě vidět, Mary, nechci si to připomínat."

„Úplně tápu ve tmě, Theo. Co se stalo?"

„Nedostala jsem to. To je všechno, a je toho dost, nezdá se ti?“

„Theo, dneska jsem to měla drsný. Ta velká vražda, osm tuhejch. Jsem trochu zpomalená a zrovna se chystám zpátky do služby.“

„Je mi líto, že to na tebe chrlím teď, ale máš proti mně výhodu a já už odmítám s tebou soutěžit, Mary.“

„Jakou výhodu?“

„Jsi transforma. Jsi exotická a chráněná. Tobě si pédéčka netroufnou říct, aby ses vrátila do terapie, a nestane se ti, že brečíš v práci a federál tě vyšetřuje. Na tebe nemůžou.“

„To je nesmysl, Theo.“ Mary cítila, jak se jí po tváři rozlévá palčivé horko. Když se červenala, nebylo to na ní vidět, ale cítila to.

„Já myslím, že není, Mary, a zrovna se chystám, že ti to položím.“

„Theo, cítím s tebou, ale nevylévej si vztek na mně. Prošly jsme spolu akademií. Moc pro mě znamenáš. Co chtějí, abys –“

„Tohle ti vykládat nemusím! Jsi zapranej cizí vetřelec, Mary. Nemám tě na vidu, protože tě nechci vidět. Dokonce už s tebou nechci ani mluvit. Úplně jsi mi znemožnila, abych uspěla. Užij si ten svůj vrchol, zlato.“ Telefon odemknul přerušení hovoru.

Mary v tichosti stála před malým šedivým stolkem, na němž ležel telefon, a křečovitě svírala jeho okraje. Dívala se dolů na své hladké černé prsty, natáhla je a zase sevřela, udělala krok zpět. Napětí v Theodoře bylo jasné už celé měsíce, ale tohle Mary přesto nečekala.

Jedna část v ní říkala *Je naprosto jasné, proč pédéčka žádají o další terapii* a jiná část parírovala hlubším *Proč.*

Aby se takové otázce vyhnula, přešla obývacím pokojem a pustila si LitVid. Sítě byly plné poselství z AXIS, která konečně začala přicházet na příjem poté, co AXIS překročila prostor mezi hvězdami. Mary stála před ostrou simulací sondy, vstupující na oběžnou dráhu kolem zvoleného světa. Dívala se, aniž by slyšela, a sotva viděla. Vzájemně si odporující poselství pomalu křižovala její vlastní vnitřní vesmír.

Proč se dala na transform a proč si v první řadě vybrala tak exotický model: aby získala výhody, nebo aby sladila své vnitřní já s vnějším vzhledem, který ji nikdy předtím neuspokojoval?

Maryini rodiče bratr sestra otec matka přijali transfer červenobílého kocoura, ale stejně nepřijali později transformovanou dceru. Za celé čtyři roky se jí ani jeden z nich neozval.

A teď Theodora, kterou mohla kdysi nazývat svou nejlepší přítelkyní v životě, kde je takových přátelství jen málo…

Vrátila se k zásuvce, otevřela ji a vyňala z ní jednu obálku, obsahující jediný disk o velikosti dlaně. Procházela svými suvenýry, jen když sama sebe zapojila do nějaké obzvláštní nepříjemnosti a potřebovala se na věci podívat s odstupem. Vsunula disk do tably a otevřela obrázek číslo čtyři tisíce dvacet jedna. V barvě, ale ne trojrozměrně. Nepohyblivý vid dvacetileté ženy výška sto šedesát pět centimetrů pleť bledá tvář okrouhlá a příjemná s úsměvem který na tuhle vzdálenost vypadal smířeně. Ta mladá žena měla na sobě mundúr s

modrozelenými fleky, jaký se nosil v polovině třicátých let a odhaloval jednu stranu břicha levé rameno většinu pravé nohy; obzvláště škaredá móda. Za tou mladou ženou bílý dřevěný montovaný domek v oblasti, která byla dnes jag Pět ve stínech, původně Culver City. U nohou mladé ženy schoulený kocour Mokasín, o dvě kila hubenější. Původní Mary Choy ve dvaceti. Ambiciózní, ale tichá, inteligentní, ale rezervovaná. Tiše pracuje na své školní specializaci soudního výzkumu, aby si zbudovala dostatečný úvěr a financovala si transform se zárukou splacení z budoucí mzdy.

Tmavé oči přimhouřené, rty sevřené. Disk vrátila do obálky.

*

Blázinec Zeměkoule jaká to lahůdka nemáte jinou volbu než narodit se tady. V šílenství jsme všichni stejní. Z milosti nás šílenství má rádo.

2

Vyzáblý napjatý Richard Fettle stál. Naklonil se v zatáčce, jeho narovnaná kolena uhodila o ohnutá kolena sedících cestujících. Pořád se ještě třásl, šokovaný anomálií dnešního rána.

O tři stanice dřív se malý bílý autobus naplnil obyvateli stínu, středověkou směsí široce se lišících norem, bratři a sestry mladí staří běžné oběti budoucnosti. Autobus už nenabíral cestující.

Světla z druhé ruky je všechny zlatila přes vyboulená okna. Pět sluncí žhnulo v pomalé krouživé rychlosti ovíjejíce paže tří věží Východního hřebene Jedna, štědré světlo věnované trochu i přízemníkům. + Dnes žádná dobrá nálada. Poničený a nehodný. Přesto ale docela dobrý příběh. Skupina kolem Madame na pět minut soustředěná. Získat nějakou pozornost. Odpoutat mysl od Goldsmithe. Od toho co udělal. Udělal? Muž je básník, který zabíjí, žena je anděl, který pojídá. Což řekl. Nikdy to nenapsal. Goldsmith je básník, který zabíjí. A zatahuje do toho mne! Bože, já jsem mírumilovný člověk.

Autobus zajel za eukalyptovou clonu. Pět sluncí zaprskalo skrz listí a ztratilo se. Zatáhl za provaz a autobus spustil boční stranu u vrat do vyvýšeného údolního sídla Madame de Roche.

Sestoupil. Maličký autobus si to odšuměl po úzké záplatované zatím ještě neautomatizované neblížnicové asfaltce. Richard stál na kořeny vzdutém hrbolatém chodníku s hlavou skloněnou, očima napůl zavřenýma, komponoval a třídil. + Jak to říci. Maximální očista. Hrozná věc. Všichni ho znají.

Rudovlasá Madame de Roche, šedesát let, považovala lidi za okouzlující jev, který stojí za to kultivovat. Živila a bavila své věrné, poskytovala postele a koupelny, naslouchala, když byli nešťastní, a nabízela vše, co by její věrní mohli potřebovat, s výjimkou sdílené úcty sobě rovných, protože ona jedním z nich nebyla. Možná žila ve stínu, ale ke stínům nepatřila. Nepatřila ovšem ani do hřebenů. Prohlašovala, že tou

„sebrankou perfekcionistů se studeným srdcem“ opovrhuje.

Madame de Roche se nepodobala svým hostům o nic víc než svým kočkám a své zahradě, o něž rovněž s půvabem a pochopením pečovala.

+ Zredukovat to na představení na příběh. Sice umělé ale aspoň je to způsob jak zachránit obtížnou hodinu. Já že bych mohl být vrah. Osm jich zemřelo abych si já mohl prožít pět minut slávy při vyprávění příběhu který se stal mně který se stal nám všem protože Goldsmithe jsme znali všichni. Obvinění že jsme ho neudali; že jsme věděli o tom že potřebuje terapii což já nevěděl; já to nevěděl. Začít vyprávět příběh dřív než přijde ona. Pak požádá abych ho zopakoval. Aby to slyšela všechno. Delší pobyt ve světle reflektorů.

Richard se zachvěl. + Ježíši. Já jsem mírumilovný člověk. Odpusť mi ale tenhle příběh jsem si zasloužil.

Vyběhl schody po dvou. Nahoru širokým kamenným schodištěm. Neohlížel se na popraskané betonové lvy z jiného věku napodobující ještě jiný věk, vešel do falešného španělského vchodu zámečku vyzdobeného sloupořadím.

V bílé smaltované kleci z tepaného železa si čechral peří krásný velký červenomodrý pták a mrkal na něj. Na jednom odřeném pařátu mu prosvítalo stříbro. + Nový přírůstek. Čtyřicetiletá starožitnost a velmi cenná; skutečný pták mnohem levnější. Mekánická.

Dveře ho znaly. Se zdvořilým úklonem do jejich dřevěné tváře Richard vstoupil a byl pohlcen velkým spolkem neterapeutizovaných. Čtrnáct věrných Madame de Roche se hromadilo kolem schodiště a jejich

pleskající pantofle nebo tvrdé plastikové podrážky klapaly o chladnou podlahu z červené žuly, tři mladé dlouhovlasé vysokoškolačky obdivovaly raného Shilbragea ve výklenku, dva osmokingovaní muži diskutovali o chytrých obchodních transakcích v stínských bankách, kroužek čtyř odenimovaných básníků si navzájem obdivoval ručně tištěné slovní výpady. Oblečení do toho nejlepšího, s výjimkou těch, jejichž filosofie si žádala méně, kolébali ve svých způsobných prstech sklenice s nápoji, a když je míjel, kývali na pozdrav. Richard nebyl nejstarší, tenhle měsíc ne. + Přátelé ale nehnuli by ani malíčkem kdybych upadl. Petronius by je poznal. Bože mě ochraňuj oni jsou to jediné co mám nebo zasluhuji.

V židli, vzdálené od tohoto rozšiřujícího se sdružení, seděla jmenovaná favoritka Madame de Roche pro tento měsíc, Leslie Verdugo ze starobylé rodiny, krásné bělovlasé zjevení, na které se Richard nikdy neobrátil, možná ze stydlivosti, ale spíše proto, že se celou dobu nehmotně usmívala a to Richarda nepřitahovalo. Naproti ní seděl u příležitostného stolku se skleněnou deskou Geraldo Francisco, Newyorčan specializující se na výrobu tisků starodávnou metodou. K nim se rozpačitě blížil Raymond Cathcart, který si říkal ekolog a psal poezii, která občas Richarda vyburcovala, ale častěji ho nudila. Od básníků se právě odtrhla Siobhan Edumbraga, aby se připojila k novému atraktoru. Byla to žena v řeči a způsobech exotická, ale ve všech fyzických činnostech nešikovná a občas strašlivě hrubá. Nevinná duše, neoplývající žádným talentem, který by Richard dokázal

rozeznat. Jméno si vymyslela. Její skutečné jméno neznal.

Richard si našel místo v kruhu básníků a sklonil se nad nimi, střízlivá tvář orla, proměnlivé oči neprozrazující žádnou dychtivost a trpělivě vyčkávající. Zpráva o nějaké nové urážce vmetené do tváře nanoartu či jiného urážlivého média jim všem velela se smát. Smích plný nenávisti a závisti. Zdroje lidí z hřebenů z nich dělaly něco jako děti, hrající si s plastelínou. Byli to individualisti a opatrovali si své neterapeutizované nečestnosti nebo pokřivené vnímání, považovali přirozené kazy za nezbytné pro umění. Richard jejich víru sdílel, ale nebral ji vážně. Koneckonců, ve srovnání s nevychovanými pamflety ve zpocených prackách nízkých básníků byl v hřebenech majestát úspěchu. + Mít rád své vlastní já znamená být terapeutizovaný. Sebenenávist je svoboda.

„Richard nechodívá často takhle pozdě do fronty," řekla Nadine, přicházející zničehonic odněkud mimo kruh a za jeho zády, oblečená v červeném. Nadine Prestonová byla v jeho věku, ale teprve nedávno unikla škaredým rozvodem od privilegií hřebenů. Její hladká tvář a černé vlasy věnčily překrásný dětský úsměv. V záblesku vzpomínky zahlédl její štíhlé tělo. Tři čtvrtiny sladké bytosti a jedna čtvrtina omaskarované harpyje. Ve sladkém období byla jeho poslední sexuální útěchou, ale na její záchvaty vzteku už si Richard nepočkal.

„Měl jsem dobrodružný zážitek," řekl potichu. Šedé obočí se zdvihlo.

„Ano?" naléhala Nadine, ale kruh to nevzal. Jejich rozhovor plynul dál jako řeka.

+ Byla to snad Nemesis, jež přišla uvést mé knihy do rovnováhy? Dobrá věta.

„Emanuel Goldsmith se pohřešuje," řekl. Hluboký hlas stále tichý, ale jasně slyšitelný. „Pátrá po něm policie Los Angeles."

Básníci otočili hlavy. Měl pár vteřin na to, aby je rychle pevně zaháčkoval. „Mluvil o něm se mnou veřejný ochránce," řekl Richard. „Před dvěma dny bylo zavražděno osm lidí. Přišel jsem do Emanuelova bytu ve třetí noze Východního hřebene Jedna. Výtah byl zablokovaný a byli tam pédé a všechny možné druhy a modely arbeitrů. Zrovna mrazili pokoj. Nejfantastičtější –"

Madame de Roche sešla ze schodů rychlým klouzavým pohybem světice, za ní jako vlečka modrý šifon, něžně na ramenou rudé vlasy. Richard se odmlčel a usmál se. Ukázal přitom velké nesouměrné zuby.

„Taková krásná skupina," zdravila je a zářila. Aniž by nějak zjevně rozlišovala, zírala na své věrné safírovýma očima obklopenýma přirozeně získanými vráskami v mateřské tváři s rysy naaranžovanými tak, aby ukazovaly dobrou náladu a láskyplné sympatie, i když se vlastně neusmívala. „Je mi vždycky potěšením. Omluvte zpoždění. Pokračujte."

Nadine řekla: „Richard byl na místě zločinu."

„Opravdu?" řekla Madame de Roche dole pod schody, slonovinovou ruku na ebenu hnědé koule balustrády. Leslie Verdugo se k ní přidala a Madame se na ni krátce zářivě usmála. Pak obrátila veškerou pozornost k Richardovi.

„Vyslýchala mne ta nejfantastičtější pédé žena v uniformě, černá jako uhel, ale ne negroidní. Myslím, že mě napřed chtěla obvinit z toho zločinu, nebo aspoň z veřejného ohrožení, z nedbalosti za to, že jsem Emanuela neudal. Kladl jsem si otázku: Byla to snad Nemesis, která přišla mé knihy uvést do rovnováhy?“

„Začněte prosím znovu,“ řekla Madame de Roche. „Domnívám se, že mi něco uniklo.“

*

Bez bolesti se neurodí zrno. Svět je zlý.

Všechno, co se naučíme, vychází z našeho vlastního ostrého chodu. Trápíme jeden druhého. Rasa je jako kyselina v úzké kovové drážce; vyleptáváme se. Naděje?

3

Ve ztracené době mýtů bývala jižní Kalifornie pobřežní hnědou a prašnou pouští obývanou Indiány Španěly mestici kosodřevinou a starobylými pokřivenými borovicemi. Teď to byla už od vzdálenosti dvaceti kilometrů pod Big Surem až ke špici Zálivu nesourodá stuha společenství propojená automatizovanými blížnicemi, vyživovaná odsolujícími závody a roztátou vodou pocházející z hor až někde v Kanadě přerušovaná věžovými stavbami Santa Barbary obrovskými denní světlo odrážejícími hřebeny Los Angeles stonožčími články Památníků Jižního pobřeží a rozrůstajícími se keramickými oblouky a kostelními

věžemi San Diega. Schoulené mezi odsolovacími a termonukleárními továrnami San Onofre a San Diega se jako ostrůvky v této pobřežní a vnitrozemské bitvě titánů skrývaly enklávy přízemníků, La Jolla a Del Mar, zahalené do obnošené vznešenosti a slavných vzpomínek minulých dob.

Tato města, lemující rozlezlou Kalifornskou univerzitu v San Diegu, se chlubila statisíci atavistů, toužících žít život někdejší jednoduchosti. Kdysi všudypřítomní lékaři a právníci a šéfové velkých firem už před desetiletími opustili své pobřežní paláce a odstěhovali se do centrálního přepychu monumentů. Jejich místo zaujali z módy vyšlí akademici a učenci.

Herr Professor doktor Martin Burke, KVSaV – Kdysi Velmi Slavný a Vlivný – před nedávném opustil monumenty a lůno noblesní společnosti na vzestupu, aby společensky sestoupil až do nížin. Našel si starý ne tak destruktivně drahý byt ve vnitrozemských kopcích La Jolly a tady seděl a měl sotva sílu na to, aby zvednul zvonící telefon. Pokoušel se nasbírat dost energie na plánované vysílání posledních zpráv LitVidu 21 o AXIS, o těch právě se tvořících dějinách.

Ztlumil zvuk doprovázející plovoucí hlavu a ramena hlasatele a natáhl ruku, aby se po třetím zazvonění přesvědčil, že telefonický vid je vypnutý. Pak řekl: „Já to vezmu.“ Telefon ho spojil. „Haló.“ Hlas měl chraptivý a zahleněný. Jako kdyby mu bylo šedesát. A to zrovna dosáhl pětačtyřicítky.

„Martina Burkea, prosím.“ Příjemný, agresivní mužský hlas.

Odkašlal si. „U telefonu.“

„Pane Burku, vy jste dříve pracoval v Institutu psychologického výzkumu –“

„To bylo dříve.“ Pauza. Zní jako novinář. „Nemám nic společného s –“

„Ne, to jistě ne. Jmenuji se Paul Lascal, pane Burku. Nejsem reportér a nezajímají mne Raphkindovy skandály. Zajímá mne jen to, co víte o IPV. Bylo by možné si s vámi někdy vbrzku pohovořit?“

Litvidová simulace samotné AXIS mu plula před očima se ztlumeným komentářem. Ukazovali, jak brzdné klapky lodi roztahují hlubokým vesmírem jakousi pavoučí věc. Klapky se s neskutečnou rychlostí zatáhly a AXISiny děti se vyhrnuly ven jako plné hrsti drobných mincí. Přitažlivost je rozmázla do šedé pointilistické křivky kolem druhé planety Alfy Centauri B.

„IPV je to poslední, o čem bych chtěl mluvit,“ řekl Martin. „Kde jste sebral moje číslo?“

„Zastupuji pana Thomase Albigoniho.“ Lascal se odmlčel v očekávání nějaké kladné odezvy, pak pokračoval hladce i bez ní. „Carol Neumanová mu dala vaše jméno a telefon. Myslela si, že byste mu mohl pomoci.“

„To teda nevím jak. Už rok pro IPV nepracuju. Jak souvisí Carol s panem Albigensim –“

„Albigoni. Thomas. Pan. Byla terapeutkou jeho dcery. Spřátelily se. Vyrozuměl jsem, že už na tom nejste moc sametově s Regulátory. Tím byste pro nás mohl být dvojnásobně užitečný. Jen krátký rozhovor, řekněme u oběda?“

Martin se podíval na nepořádek ve své kuchyňce. Nepovedlo se mu nashromáždit dost energie na to, aby

řekl arbeitrům, aby ji uklidili. Od včerejšího časného večera nic nejedl. „Vy zřejmě předpokládáte, že bych měl vědět, kdo je Albigoni.“

„Je to vydavatel.“

„Ano? LitVidů?“

„A knih,“ řekl Lascal významně. „Daleko víc Lit než Vid.“

„Jde po nějakém skandálním odhalení?“

„Ne. Po něčem úplně jiném.“

Martin si zamnul nos. „V tom případě, a taky když je to Carol, možná to přijmu.“

„Znáte –“ Lascal jmenoval pobřežní restauraci v La Jolle, velice drahou.

„Znám ji.“

„Asi tak za hodinu? Jen se zeptejte, který je Albigoniho stůl.“

Martin zabručel na souhlas a položil sluchátko. Zaklonil se dozadu do tenkého polstrování svého stárnoucího křesla. Na otlučeném konferenčním stolku stál slavnostní a zhuštěný výtisk jeho dvacet let starého atlasu lidského mozku, významné dílo z let jeho největšího rozkvětu. Někdy předešlé noci ho opile rozevřel na ilustraci čichového nervu a soustavy. Hned vedle ilustrace namaloval primitivní karikaturu upíra, kterému ze špičáků kape krev, a přimaloval šipky, propojující karikaturu a růžovou a bílou květákovitou tkáň prepyriformní kůry, přední výběžek čichového laloku a rinencefalon.

Z křesla bylo vidět do malé ložnice. V rohu za postelí nesl vysoký kovový regál naskládané kostky údajů. Kolem těchto kostek se soustřeďoval Martinův život až

do té doby, kdy ho pád a sebevražda prezidenta Raphkinda zavedly do nové éry ústavních čistek a vyšetřování. Nebyl součástí Raphkindova skandálu – aspoň ne přímo – ale na mušce byl jeho výzkum. Federálové zavřeli IPV a odsunuli ho stranou jeho skutečného povolání.

Pustil zvuk u zprávy o AXIS, násilím se vystrnadil z křesla a šel se do koupelny obléknout a oholit.

Kdysi Martin podnikal výlety do Krajiny duše. Teď se musel snížit k přijetí pozvání na schůzku a oběd s podivnými cizími lidmi jen proto, aby vůbec vylezl z bytu.

*

Proč si brát brýle? Proč hledět ven a vpřed? Vy tam nepůjdete, já tam nepůjdu. Všichni jsme Mojžíšové hledící ke Kanaánu.

Komu k čertu záleží na tom, jestli tam dojdou naše děti?

Jéje, tohle byl tedy jízlivý večer, že?

4

LitVid 21 (Nety pro vědu a filozofii) Na programu 23/12/47

1: AXIS MultiNet Pokrytí 24 hod zprávy čtyři pásma
A Net: Veřejnosti přístupné David Shine a tým
B Net: Veřejnosti přístupné Direct Data Downlink

C Net: Australské Squinfo: Analýza (placené)
D Net: Lunární Squinfo: Analýza (placené)

2: Konference Děti podle projektu Tucson AZ 0800-2200 (Poplatek pro účastníky konference)
A Net: Zdravotní aspekty a souhlas veřejnosti
B Net: Budoucí sociální změny
C Net: Náboženské, historické a vědecké představy o lidství a lidstvu

3: Veřejné fórum otázek z oblasti vědy Veřejnosti přístupné MultiNet 0900-2100
A Net: Diana Muldrow-Lewis-Taperová Playbackové rozhovory s věd/tech pracovníky (rozšířené vysílání pro subjekty)
B Net: Senát: Debata o zákonu o transformech Diskriminace ve Východních státech?
C Net: Konference o designu arbeitrů, Cleveland, Ohio
D Net: NANOTECHNICKÉ NOVINKY (**určeno k nahrávání poplatek 20,00 dolarů**)
E Net: KONEC VÝBĚRU

Výběr proveden: 1: AXIS MultiNet A Net B Net přepínejte dle přání
Bez poplatku

LitVid 21/1 A Net (David Shine): „AXIS už je na cestě patnáct let za náklady ve výši přes sto miliard dolarů, obrovské bohatství za takový vzdálený kousíček kovového smítka, jak mnozí říkali. Ale drtivý hlas

světového společenství promluvil před třemi desetiletími hlasitě a jasně a řekl své Ano. AXIS, zkratka pro Automatizovaného eXplorátora Interstelárního proStoru, se stal největším projektem soudobé historie, možná ve svém úhrnu ještě důležitějším, než jsou výpravy na Mars s lidskou posádkou, než je návrat na Měsíc, než orbitální plošiny a stanice… Protože tím, že svět vybudoval a vypustil AXIS, dobrovolně a s historicky dosud nevídanou předvídavostí sám sebe posunul do nové průmyslové revoluce.

Technika nezbytná pro úspěch AXIS – nanotechnologie, technologie používající stroje menší než živé buňky – už proměnila naše životy a v nejbližší budoucnosti slibuje ještě mnohem více. Co je však důležitější: ekonomický a průmyslový užitek, nebo příspěvek filozofický a psychologický?

Prostřednictvím AXIS možná najdeme své doppelgangery, své důvěrné přátele, možná najdeme budoucí manžele a manželky lidstva mezi anděly, kteří, jak nám říká Bible, kdysi žili společně s Pozemšťany.

AXIS může znamenat terapii pro každého z nás, pro tu velkou neléčenou a nezahojenou lidskou rasu, která má před sebou na svém udýchaném běhu dějinami ještě takový velký kus cesty. Možná se budeme konečně moci porovnat s těmi, kdo jsou nám nadřazeni nebo nám rovni, a budeme vědět, kde stojíme.

Pokud jde o vás, na kanálech LitVidu 21 najdete i formálnější televizní přenosy. My přijímáme univerzální vkládání údajů a simulované zprávy z řízení mise v Austrálii a na odvrácené straně Měsíce a dodáváme k nim komentář s vlastní kulturní příchutí.

V posledních pár týdnech se nám z AXIS vrátily snímky tří planet kroužících kolem Alfa Centauri B. Tyto světy nebyly dosud pojmenovány a zatím se jim říká B-1, B-2 a B-3. B-3 už byla známá astronomům se základnami na Měsíci. Je to veliký plynový obr asi desetkrát větší než Jupiter v naší sluneční soustavě. Podobně jako Saturn je obklopený nerovným tenkým prstencem ledových měsíčků. B-1 je holá skála v těsné blízkosti Alfy Centauri B, podobná našemu Merkuru. Ale hlavní ohnisko naší pozornosti je zaměřeno na B-2, svět „tak akorát“, o něco menší než Země. B-2 má atmosféru, která se velice blíží té naší, a také kontinenty a oceány tvořené vodou v kapalném skupenství. Obíhají kolem něj dva měsíce, z nichž každý má asi tisíc kilometrů v průměru.

Senzory a teleskopy na AXIS objevily B-2 už před téměř třemi lety. A teď si to tedy AXIS namířila ke světu podobnému Zemi. Vlastně k němu zamířila už před čtyřmi lety, protože AXIS vysílá své informace rychlostí světla na vzdálenost čtyř světelných let. Signál byl předáván padesáti transpondéry přes téměř čtyřicet trilionů kilometrů prázdného prostoru. A tyto zprávy k nám dorazily teprve tento týden ve zhuštěné formě, aby byly dekódovány, zesíleny a analyzovány myslícími stroji v Kalifornii a planetárními vědci na celém světě.

Je to tak blízko živému vysílání a reálnému času, jak to jen dovoluje Bůh.

Přepnuto/ LitVid 21 B Net (Dekódováno: Kontrolní stanoviště Australský mys: Vzkaz předán Vesmírné

kontrole. Lunární kontrolní stanoviště: Kontrolní stanoviště Australský mys: Vedoucí týmu AXIS MIND Roger Atkins)

(! = reálný čas)

AXIS (Biologická páska 4) > Ahoj Rogere, předpokládám, že tam pořád ještě jsi. Tahle vzdálenost je těžká zkouška dokonce i pro mne, jak už jsem tak založená na lidských vzorech… (zdvořilostní algoritmus diagnóza funkcí celkového mechanicko-biologického mysliče V-optimální) po většinu času. V této chvíli jsem se dostala na milion kilometrů od B-2, poznač si tento okamžik 23-7-2043-1205:15. Připravila jsem si mechanickou paměť i bio-paměť na příjem informací od dětí, které teď letí v dokonale se rozptylujícím mraku směrem k B-2. Údaje z B-3 už byly předány. Planeta, jak vidíš, je docela jupiterovská, velice hezká, i když se kloní spíš k odstínům zelené a žluté než k červeným a hnědým tónům. Užívám si energii navíc, kterou čerpám ze světla planety B-2. Umožňuje mi udělat práci, kterou už nějakou dobu odkládám – otevřít oblasti paměti a myšlenek, které jsem v chladu a temnu zavřela. Právě jsem ukončila sebeanalýzu, jak jsi už nepochybně zjistil, když jsi kontroloval diagnózu zdvořilostního algoritmu. Jsem V-optimální, teď právě neužívám formální „Já“; vtip o sebeuvědomování mi stále nedává žádný smysl.

(Celkový čas diagnózy algoritmu: 4,5 pikosekund)

Vjemy:

Teplotu mám 276 K. Radiační proud 0.82 solární jednotky.

Optika se mi pěkně zahřívá: bioptika už by měla být plně vyvinutá a do 21 hodin připravená na elektronické propojení. Také biologické nástavby pěkně rostou: živiny se neznehodnotily a mohu očekávat integraci nových nervových prodloužení a kontrolu jejich formy již v průběhu této hodiny.

Předpokládám, že mé pozemské dvojče tyto údaje adekvátně, zdvořile a uhlazeně tlumočí.

!JILL Rogere, jaké to je?

!RogerAtkins: Príma.

(kontrola programu redundance a programu Oliphant kompletní)

AXIS (Biologická páska 4) Non-neurální systémy sdělují, že jsou připraveny stahovat informace o C shromážděné za posledních šest měsíců.

Už dost klábosení. Jak vidíš, jsem zdravá. Očekávej další údaje ze souborné analýzy od non-biologických systémů.

(Údaje přesměrovány do oddělení umělého jazyka: počítačové zpracování V-optimální)

!Roger Atkins Alane, AXIS si počíná moc dobře. Jillina simulace je s ní v dokonalém souladu.

Přesměrováno do oddělení umělého jazyka.

LitVid 21/1 B Net (Zaznamenaný rozhovor. Manažer Vesmírného systémového projektu AXIS Alexander Tranh): „Biologický a integrační tým podává zprávu, že AXIS je v prvotřídním stavu. Co nevidět obdržíme informace, které senzory AXIS nasbíraly za poslední půlrok letu k B-2. Velká část těchto informací se bude týkat Alfy Centauri C, běžně zvané Proxima Centauri.

Jak už by teď většina diváků měla vědět, Proxima Centauri velice zajímá astronomy, i když leží asi trilion mil od komponent Alfy Centauri A a B. C je skutečně velmi malá hvězda, jedna z pěti nejmenších dosud známých hvězd. Má méně než desetinu hmoty našeho slunce a v průměru je o víc než polovinu menší než planeta Jupiter. Velice se podobá třídě červených trpaslíků pojmenovaných po UV Ceti, což jsou hvězdy, které se během období několika dnů rozjasňují a pohasínají.

Informace o A a B jsou v současné době dekódované a dostupné po celém světě na předplatitelské službě Australia/Squinfo, jejíž výtěžek jde samozřejmě na zaplacení další analýzy údajů z AXIS.“

LitVid 21/1 A Net (David Shine): „Odpojíme se teď od zpráv z AXIS – jsou to většinou čísla a záležitosti pro nadšence. Slyšel jsem – a přehrávám – dvě básně. Jedna z nich je báseň, kterou AXIS napsal nebo napsala nebo napsalo před čtyřmi měsíci svým programátorům jako součást širokého spektra diagnostických testů. Druhá je báseň složená a předaná AXIS šest měsíců po opuštění naší sluneční soustavy. V té době AXIS stále fungovala na biologické bázi.

„Mysl“ AXIS se skládá ze strojního systému a biologického systému. Po ta léta, kdy AXIS zrychlovala v nespoutanou pochodeň plazmatu hmoty-antihmoty, řídil tuto mezihvězdnou sondu bez lidské posádky primitivní, robustní a ozářenívzdorný neorganický počítač. Když se asi čtyři roky po vypuštění zastavil antihmotový pohon, vstoupila AXIS do chladného

klidového modu a její funkce se zredukovaly na ten nejjednodušší program údržby, zachycování vjemů a vysílání transpondérů.

V té době si „mysl“ AXIS – jak už jsem řekl, tehdy jen o něco málo složitější než obyčejný počítač – odškrtávala dny a týdny a roky a jejím nejnáročnějším úkolem bylo sledovat početné experimenty v kosmickém prostoru, které nebylo možné provádět, dokud pochodeň plála. Asi šest měsíců předtím, než začala zpomalovací fáze, si AXIS dopřála malý přepych v podobě spuštění nepatrného termonukleárního generátoru, jen o malinko většího než je lidský palec. Ten vyrobil malé množství tepla, umožňující činnost nanomašinek a vytvoření velikých, a přesto velmi tenkých a lehkých supervodivých křídel nebo – chcete-li – lopatek AXIS.

Tato velká křídla vlastně působila jako rotor neuvěřitelného elektrického generátoru, který se prořízl liniemi vlastního magnetického pole galaxie. Výsledné proudění elektrické energie supravodivým materiálem křídel – několik miliard wattů – bylo použito k tomu, aby AXIS demontovala antihmotový pohonný systém, aby ho za pomoci nanodestruktorů zredukovala na jemný prach a aby tyto jemné kousíčky elektronicky hnala proti směru svého vlastního letu a tak dále snížila svou rychlost.

Proniknutím do magnetického pole galaxie a vytvořením této elektřiny se AXIS spolehla na zákon o zachování energie a ještě účinněji zpomalila let, aniž by použila na palubě uložené pohonné hmoty. Energie čerpaná z jejích obrovských křídel byla víc než dostatečná k tomu, aby rozptýlila chlad vesmírného

prostoru. AXIS si ale počkala s růstem svého systému biologického mysliče až do doby, kdy se přiblížila k Alfě Centauri B.

Tato síť, tento komplexní nervový systém právě nyní dokončuje svůj růst a integraci. Když použijeme odkaz na pozemskou terminologii, nový biologický myslič nahradí toho původního, který zemřel a byl recyklován, když AXIS unikla z naší sluneční soustavy a odpálila svůj antihmotový pohonný systém.

Hlavní konstruktér a programátor mysli AXIS, Roger Atkins, řekl LitVidu 21, že on osobně pozná, je-li báseň napsána strojovým mysličem nebo biologickým mysličem. Rozeznáte to vy? Tady jsou ty dvě básně.“

Prosím, předej, ach předej, až bude noc
na tvé zlaté střední cestě
tuhle květinu z ruky do ruky
Řekni každé noci že měla svou příležitost
Na rozpřažení rukou potřebujeme den

„Tahle by se mohla zdát dost jasná, ne? Ale doktor Atkins nás varoval, že to nejsou nijak hluboce symbolické básně a nevyjadřují touhy AXIS po nějaké zvláštní okolnosti, jako by třeba mohla být horká blízká hvězda. A teď k té druhé básni.“

Tohle není to, co jsme
museli říci jinými slovy
v onen moudrý den. Moudrost
hrála svou nárazovou hru
Proťala svou stopu a domáhala se toho

„Možná to není žádná velká poezie, ale není to špatné na něco, co dokonce není ani lidského rodu a co je skryto v dopravním prostředku o velikosti námořní jachty. Diváci se mohou pokusit uhádnout, která z těch básní je strojová a která biologická, když zavolají na čísla, která tu mám pod prstem. Během příští hodiny budeme zaznamenávat celkový počet správných a špatných odpovědí a oznámíme ho… přímo vám.“

*

EXAMINÁTOR: „Pořád ještě máme do konce tohoto seznamu daleko. Naše případy se tu hromadí už po staletí… Se zločiny těchto tří nejsem obeznámen.“

ÚŘEDNÍK: Jeden je Hyram Sapirstein, jeden je Klaus Schiller a jeden je Martin Bormann.“

EXAMINÁTOR: „Pamatuji si pana Bormanna. Vy už jste před tímto soudem stanul dříve, že?“

BORMANN: „Ano.“

EXAMINÁTOR: „Za násilné činy proti vašemu vlastnímu druhu.“

BORMANN: „Ano.“

EXAMINÁTOR: „Z jakého zločinu je obviněn tentokrát?“

ÚŘEDNÍK: „Urazil Peklo, pane.“

EXAMINÁTOR: „Ale ti druzí dva… jsou to současníci?“

ÚŘEDNÍK: „Lidské bytosti, pane, jednadvacáté století.“

EXAMINÁTOR: „Lidské bytosti byly stvořeny k tomu, aby se rychle učily, ne aby jim to trvalo věky, jako andělům a démonům. To se to ještě nenaučily?“

(*Žádná odpověď*)

EXAMINÁTOR: „Obávám se, že už nám došlo mučení vhodné pro zločiny tohoto typu. A to už ani nemluvím o místě. Pošlete je zpátky.“

ÚŘEDNÍK: „Pane?“

EXAMINÁTOR: „Pošlete je zpátky k jejich vlastnímu druhu. Nechte živé, ať najdou ten nejlepší způsob, jak potrestat své ničemy. Otevřete brány pekel a vystrčte ty zatracence ven, jednoho po druhém!“

5

K poslednímu už byla Madame de Roche unavená a její věrní odešli z domu, až na Fettlea, kterého požádala, aby se zdržel. Do půl jedné byl starý, kamenně chladný dům tichý. Madame de Roche poručila svému arbeitru, aby oběma přinesl sklenici ledového čaje. Elegantní černý stroj odkráčel na čtyřech pavoučích nohách přes jídelnu do kuchyně.

„Už jste něco publikoval, Richarde?“ zeptala se ho, když se usadili v zadní části domu na verandě, vyhlížející přes prašně zelený a šedý kaňon.

„Ne, Madame. Nepíši pro publikování.“

„Jistě že ne.“

+ Škádlí mě. Má dneska úlisnou.

„Vaše vyprávění udělalo docela dojem. Všichni jsme měli Emanuela Goldsmithe rádi. Znala jsem ho poměrně

dobře, když jsme byli mladší, když psával divadelní hry. Znal jste ho tenkrát?“

„Ne, Madame. Byl jsem jen loboblb. Potkal jsem ho před třinácti lety.“

Madame de Roche přikývla, pak zavrtěla hlavou a zamračila se. „Prosím. Všichni ještě pamatujeme dobu, kdy se mluvilo civilizovaně.“

„Prosím za prominutí.“

„Byla si ta pédé jistá, že Goldsmith je vrah?“

„Zdá se, že si jsou jistí,“ řekl Richard.

Nasadila zamyšlenou tvář, paže na proutěných opěrkách pávího křesla ochablé. „To by tedy byla velice zajímavá věc, Emanuel vrahem. Vždycky jsem si myslela, že to v sobě má, ale byla to šílená myšlenka. Ještě nikdy jsem ji nevyslovila… až teď. Vy jste byl jeho přívrženec, že? Obdivoval jste některé z jeho žen?“

„Byl jsem pomlouvač, Madame. Obdivoval jsem jeho práci.“

„Takže jste z toho smutný.“

„Překvapený.“

„Ale smutný ne?“ zeptala se zvědavě.

„Jestli to udělal, tak jsem na něj rozzuřený. Je to zrada na všech neterapeutizovaných. Byl jeden z našich velikánů. Budou nás teď pronásledovat až do smrti, naše styly budou zneuctěny, našim dílům se budou všichni vyhýbat.“

„Až takhle hrozné to bude?“

Richard přikývl téměř s nadějí, jako kdyby to utrpení už předpokládal.

„Ta transformovaná pédé, se kterou jste se setkal… říkáte, že nebyla negroidní, ale byla černá.“

„V některých rysech orientální, Madame.“

„Černá Nemesis. Ráda bych se s tou ženou někdy setkala… Elegantní, klidná, předpokládám?“

„Velice.“

„Jedna z terapeutizovaných?“

„Patrně ano. Vypadala jako z hřebenů.“

„Bývaly doby, kdy policie, ochránci veřejnosti, byli špatně placenou nižší třídou.“

„Pamatuji se na to, Madame.“

„Asi se jim líbí zajít si do stínu.“

„Emanuel bydlel ve třetí noze Východního hřebene Jedna, Madame.“

Vzpomněla si a přikývla. „Nedělala bych si moc starostí, jestli ho chytí a odsoudí,“ řekla hlasem lehoučkým jako chmýří. „Nikdy nebyl doopravdy jedním z nás. Neterapeutizovaný, to ano, ale všichni naturálové takovouhle věc nepotřebují. Z nás nikdo naturál není, můj drahý. My jsme prostě jen neterapeutizovaní. Je to náš odznak předstíraného protestu. Ach ne. Emanuel zneuctí mnohem vyšší kategorii, než je ta naše.“

Madame de Roche ho propustila, a jakmile Richard vyšel ze dveří, okamžitě poklesl na duchu. + Bez někoho jsem ničím pořád víc a víc. Být sám znamená být ve špatné společnosti.

Richard kráčel sem a tam po betonu zprohýbaném od kořenů stromů. Pět minut po signálu z jeho pípátka si to do eukalyptové zástěny přibzučel další bílý autobus a otevřel široké dveře.

„Místo určení,“ zeptal se ho autobus příjemně androgynním hlasem.

+ Lidi. Nějaké místo, které přináší konec drsna.

Richard udal adresu Glendale na Pacifické, ulici vedoucí k Východnímu hřebenu Tři a do jeho stínu. Literární salonek, kde se dalo dostat domácí pivo, a což bylo ze všeho nejdůležitější, kde nebude sám. Možná bude moci svůj příběh vyprávět znovu maximální účinek maximální očista. + Černá Nemesis. Pracuj na tom.

„Hodina," řekl autobus.

„Tak dlouho?"

„Mnoho volajících. Prosím, nastupte si."

Richard nastoupil a zapnul si popruh.

*

Mojžíš sestoupil s Horebu, vlasy v ohni od Boha, Boží saze kolem úst tam, kde jedl mastné listy hořícího keře, jeho lidství z něj úplné vybuchlo a nechalo jen uhlíkovou ocel, sáhněte na něj a možná zazvoní, a uvažoval o své budoucnosti. Vůdce mužů. A žen. Posadil se ve tmě blízko své drahé ženy Zipporah a proklínal své neštěstí.

Lidé nevěděli, co chtějí a jak si mají počínat, aby to získali. Dělali, co jim zrovna přišlo na mysl. Nenáviděli rychlostí blesku a zavrhovali lásku, protože se obávali, že je někdo využije. Vrhali se k násilí rychleji, než by anděl okem mrknul, a pak nazývali své vraždění a ničení udatností a vychloubali se jím a plakali, když se opili. A ženy? Což si uhlíková ocel nezasluhuje něco víc?

„Dej mi slavný úkol, Bože, pryč od téhle lůzy."

A právě tenkrát Bůh sestoupil a byl na něj hrozně naštvanej a rozechvěl půdu kolem jejich stanu. Zipporah,

dcera Jethrova, řekla: „Mojžíši, Mojžíši, cos to zase provedl?“

„Myslel jsem nehodné myšlenky,“ řekl Mojžíš v naději, že to postačí na obměkčení Boha, ale krajina celá zrudla krví a nebe se naplnilo krvavými mraky. Mojžíš, ač byl z uhlíkové oceli, se bál.

Zipporah napadl chytrý prostředek – uříznout předkožku jejich ubohého syna a dotknout se jí Mojžíše a pak rámu dveří.

„Drž se stranou od mého manžela!“ vykřikla. „Je to dobrý člověk. Vezmi si mého syna, ale ne mého muže!“

Mojžíš se schoval za dceru Jethrovu a jasně pochopil slabost svého lidu.

6

Mary Choy se do zmrzlého bytu vrátila ve třináct hodin, po šestihodinové pauze, sotva dost času na zdřímnutí, octovou lázeň a papírování. Vyžádala si na tento případ plný úvazek a byla si jistá, že ho dostane.

Některé ze stále v ledu pohřbených obětí už byly identifikovány a byla to zlatá a platinová jména, studenti, synové a dcery slavných a vlivných. Oblékla si termální oblek v kabince, dočasně zbudované za dveřmi do haly, přikázala zlomit pečeť a vstoupila do modravého chladu.

Radiový rozborovač visel z koleje namontované do stropu bytu. Nahradil čichač. Prachomyši se prodíraly chladnými tuhými úponky kdysi živého koberce a hledaly šupinky kůže a jiné trosky chycené do pasti

trávicím ústrojím koberce. Našly už stopy všech obětí a Emanuela Goldsmithe; byly tam ještě sotva třicet šest hodin staré stopy čtyř jiných návštěvníků.

Mary prohlédla pevnou hmotou postříkaný smutek mladých těl, jedno po druhém, a řekla jim své profesionální sbohem.

Jména, v pořadí podle smrti:

Augustin Rettig

Neona Whiteová

Betty-Ann Albigoniová

Ernly Jeeger

Thomas Finch

a tři neidentifikovaní. Rettigova matka byla generální manažerkou Severního hřebene Jedna. Otec Whiteové vlastnil Workers Incorporated, největší zprostředkovatelnu práce na zástup, představující nějakých třiadvacet milionů terapeutizovaných a naturálních loboblbů – to nejlepší z celé úrody. Workers Incorporated oslovily Mary kdysi v dobách jejího předtransformačního mládí. Odmítla je. Pédé ze Západního Okraje pracovali prostřednictvím Human Expedition Ltd a ona už ve svém nezralém mládí věděla, kam má namířeno.

Betty-Ann Albigoniová byla dcerou nakladatele – knih, říkal spis, víc Lit než Vid; Goldsmithova hlavního vydavatele v anglickém jazyce. Strýc Thomase Finche byl poradcem a právním zástupcem firmy Daleký dosah, hlavního dodavatele zásob pro suborbitální lodi. Ernly Jeeger byl Goldsmithův kmotřenec, sám slibný básník též známý pro svou se zákonem hraničící činnost jako

člověk podporující elitu eloi ve videosnímcích natočených formou reality show.

Tlumené červené světlo, které měla přidělané na rameni, se zaměřovalo na kterékoli místo, kam upřela zrak. Zsinalý chlad. Rozborovač tiše shora zkoumal jako nějaký beznohý hmyz a přešel do další místnosti.

Finch poslední zabitý ležel na zádech jako zlomený kříž. Tvář pořezaná hrdlo proťaté proseknuté prořízknuté šikmo od čelisti až ke klíční kosti na opačné straně oči bíle orámované.

Pédé samozřejmě necítili žádnou sympatii ke zločinu. Mary ve svém mozku i v každém záhybu kůže poznávala každou tu zmrazenou rozevřenou ránu vyděšený mrtvý pohled bílých očí staženou grimasu mrtvoly. Byla to pro ni motivace k tomu, aby se vyznamenala.

Vypátrá toho vraha a zorganizuje pro něj odsouzení k úplné terapii, k restrukturaci, bude-li nutná – a pédé po ní bude volat. Jestli byl Goldsmith vrah, jak se teď zdálo ještě pravděpodobnější, pak staniž se. LitVidy po celém světě se do ní a do všech pédé pořádně dají. Ale tyhle vody zklidní, až se začnou čeřit.

Oficiálně se sem vrátila, aby hledala souvislosti, aby se podívala na Goldsmithovy zápisky. Místnost, kde měl Goldsmith pracovnu, neobsahovala žádná mrtvá těla a už byla rozborovaná. Mohla tedy vstoupit a dát se do prohledávání. Povolení k prohlídce od metropolitní i od federální policie jí umožňovalo vyšetřovat většinu aspektů Goldsmithova života podle dosud platných Raphkindových dodatků, dosud nezrušených rok pracujícím soudním dvorem, který jako jeden celek ustavil prezident Yale. Mary osobně s Raphkindovými

dodatky nesouhlasila, ale ani trochu nezaváhala před možností jich využít. To, co nelze najít tady, se dá možná najít v Občanském dozoru – což byl ale výlet, který (jak doufala) nebude muset podniknout.

Goldsmith nebyl pořádný. Naklonila hlavu v nafouknuté trubicové helmě a prohlédla si jeho psací stůl. Celkem slušný model tably a klávesnice – žádné zlaté pokovení ani obstavení dřevěnou skříňkou. Vychlazené slané sušenky a půl sklenice zmrzlého vína. Drobky. Pera – fixy a ty, jak se jim to říkalo, plnicí pera. Přemýšlela o tom, kde k nim asi přišel. Máchnutí něčí rukou rozložilo na černé mramorové desce do vějíře hromádku výtisků – nebyly to smazatelné recykléry, už tak dnes dost zastaralé, ale opravdové papíry, na kterých bylo něco psáno rukou. Kostky si to pěkně pohromadě ve dvojicích vykračovaly až k okraji stolu a ležely i pod ním na podlaze. Vnitřním zrakem viděla ruku, jak je po dvou vytahuje z krabice – prázdná skříňka na kostky ležela poblíž – a sklepává je do dvojic na psacím stole, pak bezmyšlenkovitě přejde až za hranu a čtyři shodí na zem. Gesto dramaticky vyrušeného člověka.

Shýbla se, aby je zdvihla. Každá kostka jí chladnou zelení promítala do očí maličkou nálepku. Mojžíšův pokrok, Cesta Nového, Má dáti/Dal, informovaly ji kostky bezelstně. Nezajímalo je, kdo by mohla být. Nepochybně Goldsmithova díla ve skupenství tuhém. Nebyl to člověk, který by svá data, svou práci šifroval. Jedno dílo na jednu kostku bylo pro prosté slovo překvapivé; možná šlo o litvidové adaptace pro pologramotné. Prodej LitVidů by vysvětlil Goldsmithův byt vysoko ve třetí noze hřebene.

Už před tímto případem o Goldsmithovi slyšela. Příležitostný host v celonočních kabelových talk show oslavovaný spíš pro své výkony z mládí. V současné době neproduktivní. Mary Choy měla v plánu zůstat produktivní víc než století, ale připouštěla, že by její plány mohly být mladé a naivní. Pédé nemůže spát na vavřínech. Měsíční plat, žádné honoráře.

Na policích byly skutečné knihy. Nevytahovala je ven, ale neodborným okem odhadovala jejích stáří na osmdesát až sto let. Nákladné, v tomto informačně hustém věku luxus jak z hlediska peněz, tak prostoru. V prostoru, který zabíralo Goldsmithových padesát nebo šedesát knižních svazků, by se dala uskladnit Světová záložní knihovna.

To, co očekávala, bylo neorganizované nesoučasné nevýkonné, co by člověk u básníka předpokládal. Ale rozházené kostky na stole a na podlaze ukazovaly na větší poruchu, na nedbalou osobní potrhlost.

Závěr.

Zdvihla tablu, aby si přečetla výsledek prohlídky. Analýza buněk a vláken ze šupinek kůže a výsledky rozborování oblasti pracovny neukázaly žádný jiný vstup než Goldsmithův. Ať už vedl jakýkoli společenský život, do jeho svatyně nevstoupil nikdo.

Předpokládala, že Goldsmithův duševní stav byl narušený už před vraždami. Po vraždách už do své pracovny nevstoupil. Jiná, úplným radiovým rozborováním dosud nevyloučená možnost: že Goldsmith během vražd byt neobýval. Nepravděpodobné.

Natáhla ruku a posunula rozloženou asi centimetrovou hromádku papírů a uviděla lístek potvrzující rezervaci letenky a pod ním dokument v jiné barvě. Zdvihla potvrzenku. Zpáteční letenka do Hispanioly datovaná před dvěma dny – den po vraždách. Byla letenka použita? Udělala si na table poznámku, aby si to ověřila v aeroliniích NordAmericAir. Druhý dokument byl dopis zase opravdový papír béžový podklad zlatý tisk dopisní papír bohatého a výstředního člověka stejně atavistický jako skutečné knihy. Mary udiveně rozevřela oči, když četla rytou hlavičku a podpis. Plukovník Sir John Yardley.

Autentický? Výsledek šetření jí nic nehlásil. Papíry se pohnulo jen pro získání chemických a biologických stop. Najít souvislosti, které leží za těmito stopami, právě to byl její úkol. Zdvihla dopis oběma rukama, rozevírajíc tuhé, silné archy vždy třemi prsty v rukavicích. Pozorně si ho přečetla. Byl napsaný na staromódní elektrické kontaktní tiskárně, nebo dokonce možná na psacím stroji. Byl datovaný a orazítkovaný v Hispaniole, což bylo jméno, které dal Yardley svému dobytému území, dříve Dominikánské republice a Haiti.

28. listopadu 2047

Milý Goldsmithi,

ať už jsou okolnosti jakékoli, bude pro nás nejvyšším potěšením vás přijmout. Ermiona je okouzlena. Je vzácné setkat se dnes s podporou bez pokrytectví. Obzvláště mne potěšily naše dopisy ve formě knihy a Mojžíš, a také jsem ocenil vaše věnování s podpisem. Mohu jen doufat, že to, co zde děláme, pomůže tomuto

starému světu, aby se vlastním přičiněním pozvedl k duševnímu zdraví.

Jako vždy váš

plukovník Sir John Yardley
Hispaniola

Mary odložila dopis tak opatrně, jako kdyby to byl jedovatý had.

*

Neusiluji. Ať jsem.

7

Takhle dobře už se Martin nenajedl šest týdnů, od té doby, kdy se dopracoval na dno svých úspor. Odmítl se přihlásit o podporu v nezaměstnanosti ve stínu, jeho žádost o městskou podporu nevyřídili, možná kvůli tomu, že byl oficiálně v nemilosti, možná jen kvůli něčí neschopnosti; státní správa byla poslední dobře placené útočiště pro neterapeutizované. Teď si v tmavém, chladném boxu s plyšovým čalouněním, s kartičkou o rezervaci v jedné a s koktejlem z whisky s citronem ve druhé ruce připadal méně pohrdlivý vůči civilizaci a bližší lidské rase. Poznámka na druhé straně kartičky říkala: „Do toho, najezte se. Přijdeme o půl hodiny později. Lituji. Lascal.“

Přišli přesně o půl hodiny později. Když do jídelny vstoupil vysoký muž se širokými rameny a vlnitými šedými vlasy a s ním malý chlápek s orlím nosem a umírněným účesem na ježka, Martin vůbec nezapochyboval o tom, že vidí své dobrodince. Oni ho poznali buďto podle rezervovaného stolu, nebo ho znali od vidění.

„Pane Albigoni, tohle je Martin Burke," představil ho Lascal s orlím nosem. Potřásli si rukama a vyměnili si nic neříkající poznámky o interiéru a o počasí. Albigoni byl zjevně srdcem i myšlenkami někde jinde. Vypadal přepadle. Lascal byl buď přirozeně veselý člověk, nebo uměl své pocity maskovat.

„Právě jsem výtečně poobědval," řekl Martin. „A teď si dělám starosti, že možná nebudu schopný vám pomoci."

„Žádný strach," řekl Lascal.

Albigoni se na něj zpříma zahleděl, ale neřekl nic. Jeho dlouhý šedivý knír tvořil negativní hyperbolu nad pevnými bledými rty. Lascal podal číšníkovi jídelní lístky za oba a také oběma objednal. Pak napřáhl rozevřené dlaně, aby Martin pochopil: nic neskrýváme.

„Znáte Emanuela Goldsmithe?"

„Toho znám," řekl Martin. „Pokud mluvíme o téže osobě."

„Mluvíme. O tom básníkovi. Před třemi dny zavraždil dceru pana Albigoniho."

Martin přikývl, jako by ho právě informovali o nějaké podřadné zpronevěře v oboru vydávání knih. Albigoni na něj stále zíral a stále ho neviděl.

„Je na útěku. Je to velice nemocný člověk, duševně," pokračoval Lascal. „Byl byste ochoten mu pomoci?"

„Jak?" Martin se bránil tomu, aby si dal doušek svého koktejlu, i když se dotýkal sklenice.

„Pan Albigoni byl – je – vydavatelem a přítelem pana Goldsmithe. Nechová vůči němu žádnou zášť." Lascalův hlas už se přes toto připravené prohlášení nepřenesl tak lehce.

Martin potlačil nutkání zvednout obočí. Ten oběd začínal být pěkně neskutečný.

„Teď, když je Goldsmith velice duševně narušený a možná šílený, bychom byli rádi, kdybyste mu pomohl. Chtěli bychom najít kořeny jeho choroby."

Martin nad tím archaismem zavrtěl hlavou. „Říkal jsem vám, že už nejsem ve spojení s IPV. Řekli mi –"

Upřený Albigoniho pohled najednou ožil. Už Martina viděl. Lascal na svého šéfa rychle pohlédl a pak natočil hlavu a ramena k Martinovi, jako by tvořil zeď k ochraně Albigoniho před vnějšími silami. „Můžeme zařídit, abyste se tam vrátil a aby se to zařízení znovu otevřelo."

„Já už tam pracovat nechci. Vykopli mě za to, že jsem dělal práci, o níž vím, že byla zcela rozumná a měla svou hodnotu."

„Ale v té věci samé jste si moc rozumně nepočínal," řekl Albigoni.

„Nevím, co je rozumného na tom, když se politika míchá do vědy. Vy ano?"

Albigoni pomalu zavrtěl hlavou. Byl už zase zmatený a sotva poslouchal.

„Goldsmith potřebuje sondovat," řekl Lascal.

„Jak já tomu rozumím, není dosud ve vazbě.“

„Ne.“ Váhání. „Ještě ne. Potřebujeme se dozvědět, co z něj udělalo vraha.“

„Potřebuje legální terapii, ne sondu.“

„Jeho problém přesahuje terapii,“ řekl Albigoni a mezi jednotlivými slovy vždy pevně sevřel čelisti. „Terapeut by ho opravil nebo změnil, ale tohle já nechci. Já to musím vědět.“ Na tomto místě záblesk hněvivého ohně. „Zabil osm lidí. Přátel. Svých. Včetně mé dcery. A chlapce, kterému šel sám za kmotra. Nijak mu neškodili. Nepředstavovali pro něj žádnou hrozbu. Bylo to dílo záměrného a promyšleného zla.“

„Je to teprve pár dní –“ řekl Martin.

„Čistě teoreticky: dokázal byste Goldsmithe sondovat a říci nám, co způsobilo, že zavraždil své mladé přátele?“ zeptal se Lascal.

Postříbřený arbeitr a lidský číšník jim přinesli jídlo. Arbeitr nesl tác na plochých zádech. Číšník se zeptal Martina, zda si přeje ještě jeden koktejl. Martin odmítl.

„Neříkáte mi všechno,“ řekl Martin s povzdechem. „Pánové, oceňuji vaši pohostinnost, ale –“

„Nemůžeme vám to všechno vysvětlit, dokud si nebudeme jistí, že vás to silně zajímá, a dokud nebudete souhlasit.“

„Těžká situace,“ řekl Martin.

„Jste naše největší šance,“ řekl Albigoni. „Budeme vás třeba i úpěnlivě prosit.“

„A byl byste bohatě odměněn,“ řekl Lascal.

„Já si myslím, že chcete, abych se vloupal do IPV, vrazil Goldsmithe do sondážního triplexu a zjistil vám,

na jaký pohon funguje. Ale IPV zrušili. Takže je to jasně nemožné.“

„To tedy není.“ Lascal se nimral v salátu z kultivovaných garnátů.

Martin pochybovačně zdvihl obočí. „Museli byste napřed najít Goldsmithe a pak přesvědčit vládu státu a federální vládu, aby IPV znovu otevřela.“

„IPV znovu otevřít můžeme, a taky to uděláme,“ řekl Albigoni. Lascal stísněně bloudil zrakem od jednoho k druhému. „Paule, mně je jedno, jestli jsem právě teď živý nebo mrtvý, a možnost, že by pan Burke šel za federály, pro mne skoro nic neznamená.“

„A Carol Neumanová? Co má s tím vším –“

„Prosím, poslouchejte mě,“ řekl Albigoni. „Emanuel Goldsmith, poté, co zavraždil moji dceru a sedm dalších, za mnou přišel do mého střešního bytu v Letištní věži Dva na Manhattan Beach. Vyznal se ze svých zločinů a pak si sedl na pohovku u mne v obýváku a požádal o něco k pití. Moje žena je na antropologickém útočišti na Borneu a neví o tom. A nedozví se o tom, dokud… nebude sonda hotová a dokud já nebudu schopen vysvětlit, proč jí to udělal. Jestli tu sondu provedete, zaručuji vám, že bude IPV znovu otevřen, že se do něj vrátíte jako jeho ředitel a že budete mít na grantech dostatek prostředků, aby vás to udrželo plně zaměstnaného výzkumem až do konce života, ať je jak chce dlouhý.“

„Jestli ovšem neskončím terapeutizovaný a izolovaný za porušení federálních psychologických práv,“ řekl Martin. „Nemohu dělat svou práci, nemohu dál dělat to, o co jsem se celý život snažil. To už je samo o sobě

dostatečný trest. Nepotřebuji k tomu ještě přidávat zostuzení jako zločinec. Myslím, že bude lepší, když teď půjdu.“ Začal se zvedat k odchodu. Lascal ho vzal za ruku.

„Pan Albigoni nepřeháněl. Je ochoten dát vám k dispozici celé své osobní bohatství.“

„Jen proto, aby se dozvěděl, co pohání Goldsmithe?“

„Jen proto. Pak ho nepoškozeného předáme policii Los Angeles k procesu.“

„Nechcete po mně, abych ho terapeutizoval – jen abych ho sondoval?“ Martinovi se třásla ruka. Nevěřil, že by na něj někdy mohl přijít někdo s takovýmhle Faustem.

„Jen sondoval. Jestli se tím dají najít nějaké odpovědi, najděte je. Jestli se vám nepodaří odpovědi získat, čestný pokus postačí. Pan Albigoni vás bude dále financovat tak jako tak. A IPV bude legálně znovu otevřen.“

„A co bude dělat Carol – jak ta je do toho zatažená, kromě toho, že byla terapeutkou vaší dcery?“

Albigoni chvilku tiše zíral na stůl a pak sáhl do kapsy a vytáhl kartičku s rytým monogramem J. N. M. „Až se rozhodnete, použijte tuhle kartu ve svém telefonu. Jednoduše řekněte komukoli, kdo se vám ozve, ano, nebo ne. Spojíme se s vámi a zařídíme všechny podrobnosti, pokud odpovíte ano.“

Lascal vyklouzl z boxu a Albigoni ho následoval.

„Počkejte, prosím,“ řekl Martin a ruka se mu pořád třásla. Natáhl se pro kartičku. „Jakou mám záruku? Jak vím, že mne budete sponzorovat?“

„Já nejsem gangster,“ řekl Albigoni tiše.

„Díky za váš čas, pane Burku," řekl Lascal. Odešli. Martin plesknul kartičkou na ubrus vedle sklenice s vodou a pozoroval paprsek světla, jak tančí po těch třech písmenech.

Pak kartičku zvedl a dal si ji do kapsy.

*

Miloval jsem ji víc, než by si kdy pomyslela. Naplňovalo mne to něčím asi tím obvyklým, předpokládám, ty kosmické důsledky mi rozmazaly vidění. Z její strany to bylo mírné poblouznění, dostatečné k tomu, aby ji inspirovalo k lascivitě. Ta lascivita trvala nějakých sedmatřicet dní a pak jsem byl jemně odsunut stranou s příslušným poměrem jemnosti a pevnosti nutné k přesvědčení tvrdohlavého člověka zpitomělého z lásky. Ironií bylo, že jsem měsíc předtím udělal přesně totéž jiné mladé ženě a tak jsem v tom v té době viděl onu „zub za zub" pravdu onu zrádnost až příliš zřetelnou: kdybych byl dostal co říká můj pindík že chci byl bych býval v pikosekundě zoufale nešťastný. A tehdy jsem dospěl, i když ne zmoudřel. V té době jsem sepsal celý ten nesmysl, který mi udělal reputaci znalce ekologie lásky. Díky Geraldině další otisk prstu vtlačený pevně do starého jílu.

8

„Nechápu, proč ti na Goldsmithovi záleží."
+ Vyprahlá loajalita.

Richard tápavě dotáhl svůj příběh k závěru a urputně si prohlížel své posluchače. Bylo jich tam sedm, káva čaj víno zadní roh denní bar jménem Pacifický literárněumělecký salon.

„Stejně nechápu, proč jsi o toho starýho páprdu stál," trval na svém Yermak. Namočil si těstovitě bílou koblihu a nechal tak ve svém červeném víně ostrovy práškového cukru. Ve svých dvaceti byl Yermak v baru nejmladší a na Richarda se díval s lehkým pobavením. „Byl všeho schopný. Špatní spisovatelé nás vraždí den co den. Umřít na smradlavou prózu."

Ultrima Patch Thule hedvábně přispěchala, aby Richarda bránila. „Mluvíme tady o vraždě," řekla tenoučkým hlasem, vzdáleným jako tráva. Ultrima nosila široké brýle s drátěnými obroučkami ve snaze vyvarovat se byť i jen fyzické terapii pro svůj slabý zrak.

„Třeba mě do prdele zbijte pro mé nezkušené mládí, ale já vám říkám, že nás zavraždil všechny." Yermak protáhl obličej, jako by nechtěl věřit, jak mohou být ostatní tak tupí.

Richard zesmutněl až k mlčení díval se dolů na svůj palec a čtyři prsty položené na otlučeném laku dubového stolu. Nedokázal zapomenout na nekompromisní odhodlání ve tváři vyšetřovatelky pédé obviňující a rozzlobené. Pokoušel se vybavit si poslední slova, která mu Goldsmith řekl, ale nedokázal to. Možná měl tu změnu čekat. Byl unavený. Pořád se ještě z toho krutého dopoledne třásl. „Rád bych řekl –"

„Ále, na to se vybodni!" odplivl si Yermak. Vyskočil při tom od stolu a s třeskotem porazil židli.

„Viňte mě do prdele za mou nezkušenost a kritizujte mý slova. Já jsem věděl, že to má v sobě, ten páprda.“ Opovržlivé frknutí. „Tak pravím vám.“

„Sedni si,“ přikázal mu Jacob Welsh. Yermak postavil židli a usedl, uhýbal očima a nastavoval nos jako pes při zvuku cvičitelovy píšťalky. „Omluvte nadšenectví mého přítele, ale má přehnané názory.“

„Přiznávám,“ řekla Ultrima, „že Goldsmith v poslední době moc neoslňoval. Ani se nikde neukazoval.“

„Zabil je,“ řekl Richard. „Byl jedním z nás a zabil je. Nedotýká se to nás kvůli nám samým?“

„Nebyl jedním ze mě. Já jsem jen jeden,“ řekl Yermak se zkrouceným obličejem. „Jestli mohu toho páprdu citovat: ‚Já neusiluji. Ať jsem.‘“

„Tak ty jsi ho četl a naučil se ho nazpaměť,“ obvinila ho Ultrima se zářivým úsměvem.

„To my všichni,“ řekl Yermak na Welshovo pokývnutí. „Lituji své nezkušenosti, Richarde, obdivujeme tvůj zájem a tvůj věk, ale to nemá nic společného s tím, co Goldsmith udělal. Opustil nás, už když tudy chodil, zanechal nás tady kvůli nekritickému pochlebování hřebenů a žádný stíňák už si ho nikdy nemůže vážit, ani ty ne.“

„Byl to přítel,“ řekl Richard.

„Byla to kurva,“ řekl Welsh a předvedl tím, že neviditelné lano mezi ním a Yermakem v sobě má víc než jen fyzické napětí.

Richard se rozhlédl po malé skupince. Dvě, které ještě nepromluvily, sestry Elayne a Sandra Sandhurstovy, vypadaly, jako že jsou spokojené s tím, že

upíjejí čaj a obezřetně naslouchají. Richard viděl v Yermakových a Welshových očích něco, co už měl vycítit: byl tady hněv, který tu neexistoval, dokud tu novinu nepřinesl. Byl tady strach, že jim jejich souvislost s Goldsmithem přinese potíže od pédé a od města a od toho místa, kde skutečně leží moc nad tímto krajem – od hřebenů, od terapeutizovaných.

+ Madame de Roche řekla že to tak nebude ale pédé její názor nemusí sdílet. Už mě dokonce obvinili. A možná zase? Jasně a přesně: nejistá půda pod nohama týrání a pronásledování izolace bolest. Už od doby Giny a Dione jsem se těmhle obrázkům vyhýbal.

+ Patnáct let jsem spal.

Pronikavé uvědomění bledlo a Richard na chvíli zavřel oči a sklonil hlavu. „Byl to přítel," zopakoval.

„Tvůj přítel," poznamenal Yermak s předstíraným klidem.

„Ale Richard je náš přítel," řekla Elayne Sandhurstová.

„Jistě," souhlasil Yermak, podrážděný tím, že by snad mohli uvěřit, že si on myslí něco jiného. Káravě se na Richarda zadíval.

+ Myslí že jsem sem vnesl nesoulad oslabil jeho pozici. Pozice jich všech jsou tak slabé. Cítí se bezmocní.

„Omlouvám se," řekl Richard.

„Omlouváš se za co?" zeptal se příkře Jacob Welsh. „My rozhodně nelitujeme, žes nám to pověděl. Nikdy nelitujeme toho, když se naše názory potvrdí."

Sandra Sandhurstová odložila pletení na klín a stáhla rty. + Ne však odsuzujícím tónem; jedině platné posouzení přestřihnutí naší niti.

„Je to světově proslavený spisovatel a všichni jsme ho znali. Byl k nám ke všem hodný.“

Yermak si znovu opovržlivě odfrkl. „Milostivě se uráčil se k nám společensky snížit.“

Elayne řekla: „Ne, on se nesnižoval.“

Yermak vstal a znovu porazil židli.

„Takové drama,“ řekla Elayne. Pohrdavě se odvrátila.

„Srát na tě,“ řekl Yermak lehkovážně. Jacob Welsh zaklonil hlavu a protáhl se.

„Už toho bylo dost, příteli,“ varoval Yermaka se sotva skrývaným souhlasem v hlase. „Dvojí pozdvižení úplně stačí.“

„S těmahle už tady sedět nebudu,“ řekl Yermak.

„Pak je na čase odejít.“ Welsh se postavil. „Tvá zpráva je užitečná, Richarde, a to myslím stačí. Tvá loajalita je obdivuhodná, ale my ji nesdílíme.“

„Já si nemyslím, že je to loajalita,“ řekl Richard. „Jestli vraždil, měli by ho terapeutizovat –“

„My ale neterapeutizujeme ani své nejhorší nepřátele, Richarde,“ ozval se Yermak a sklonil se nad ním. „Tohle já bych neudělal nikomu. To už by bylo lepší, kdyby byl mrtvý. A úplně nejlepší by bylo, kdyby se k nám býval nikdy nepřiblížil.“

Richard přikývl. Ne že by souhlasil, ale přál si, aby už zmizeli.

„Nezapomeňte na předčítání,“ řekla Elayne Sandhurstová s přehnanou veselostí. „Přineste to nejlepší.“

„Já už nepíšu,“ řekl Yermak posměšně.

„Pak nám můžeš přečíst něco ze své temné minulosti,“ navrhla Ultrima. Když Yermak a Welsh odešli, otočila se k Richardovi. „No namouduši. Takové děti. My jsme je tady nikdy neměli opravdu rádi… jsou si tak blízcí, tak divní.“

„Jako bratři nebo milenci, a přitom nejsou ani jedno, ani druhé,“ řekla Elayne Sandhurstová.

„Potřebují pomoc,“ naznačila Sandra, a všichni kromě Richarda se tomu zasmáli. Pomoc opravdu nebyla něco, co by neterapeutizovaní vyhledávali. Pomoc byla pro ty, kteří si cenili svých nedokonalostí, něco jako smrt.

+ Všichni bychom měli žít ve stínu a ne na slunci. Jako hmyz.

*

Mé jméno znamená Bůh je s námi. Mé příjmení znamená člověk, který pracuje se zlatem. Já jsem si na práci vybral místo zlata slova, jsou mnohem cennější tím, že jsou tak obyčejná a tak nesprávně používaná a nesprávně chápaná. Pokud jde o to, zda je se mnou Bůh, tak nějak si myslím, že ne.

9

Mary Choy se nechala vynést podél Jižního hřebene Dva a přitom pozorovala, jak velké ozrcadlované paže rotují, aby zaostřily nízké slunce v šestnáct na Pasadenu.

Pak zamířila na vnější expres-autostrádu. Utratila jeden z městských kreditů určených na dopravu při naléhavých záležitostech, aby získala vůz sama pro sebe.

Zkoumat souvislost s plukovníkem Sirem Johnem Yardleym by bylo riskantní. Věděla toho o federální politice dost, aby viděla tu tvář boha války, kterou teď Spojené státy vůči Yardleymu obracely. Dřív ho Raphkind objímal, dnes se ho Amerika straní, ale možná v skrytu pořád samé hedvábíčko. Yardley by mohl být federálně užitečný a LAPD, policejní oddělení města Los Angeles, se v konečné fázi zodpovídá federálu. Státní ochrana veřejnosti financuje městské oddělení více než z poloviny. Postupovat teď dál bez souhlasu oddělení by nebylo politické. A Mary chtěla ten souhlas získat, ještě než skončí den.

Velení Ochrany veřejnosti Los Angeles zabíralo trojpásový blok na upřednostňované západní straně Jižního hřebene Dva. Dlouhý pilíř, kolem nějž se ovíjela expres-autostráda, se v poměru k němu velice podobal pevně napjatému lidskému vlasu. Nemělo žádný viditelný podpůrný prostředek než svůj vlastní desetimetrový průřez ve tvaru šestiúhelníku a neslo tři expresní výtahy. Ty na rozdíl od většiny vnitřních artérií výtahů a dopravníků uvnitř hřebene zastavovaly na úrovních zvolených výhradně pasažéry.

Usedla do důkladně čalouněného sedadla a přetrpěla veliké zrychlení. V těch pár chvilkách, kdy výtah zpomalil, než se dveře otevřely, se jí zdálo, jako by se vznášela. Bylo to jen o poznání méně nepříjemné než tíže.

Západní strana měla vyhlídku na staré obce Inglewood, Culver City a Santa Monica, nyní překryté velikými červenohnědými řezy tam, kde se staré město srovnávalo se zemí a nové hřebeny zabíraly místo stínů. V maxihutných kopcích Santa Moniky vyrůstalo úroveň po úrovni něco, co jakýsi trouba před třiceti lety nazval izolky. Rostly jako krystaly na zdi jeskyně, za poledne oslnivě bílé, ale teď v nastupujícím podvečeru modrošedé. Právě tam, a ve stabilizovaných, hluboko ponořených plochách Malibu čekali dosud-nevyvolení na uvolněná místa ve hřebenech. Jak omlazovači víc a víc nabízeli své služby a přeměňovali dobré občany v několik staletí staré eloi, byla volná místa čím dál tím vzácnější.

Mary Choy byla příliš mladá na to, aby přitahovala pozornost omlazovačů, ale už se zúčastnila akcí u eloi s mnoha transplantáty a viděla interiéry mnoha platinových příbytků v hřebenech.

Vzdálila se od výtahu a odhodlaně vkročila do haly. Přejít od akrofobického výhledu na město do této velké, dovnitř zaměřené uzavřené jeskyně, kde horizontální štěrbinovitá okna ve výšce boků poskytovala jen maličkou úlevu, to pro ni byl vždycky malý šok. Mary to pociťovala jako nečekanou nespojitost, podobnou změně tóniny nebo stupnice v hudbě. Arbeitři se cílevědomě pohybovali po úzkých cestičkách podél stěn a střed nechávali volný pro pěší provoz. Z podlahy tu vystupovala kruhová centrální přepážka obsazená dvěma mladými muži v zelených kancelářských uniformách. Apsida nad hlavou jiskřila pláty a stuhami poklidného světla v tichu přímo katedrálovém.

„Pédé vyšetřovatel M Choy," řekl mladík na její straně přepážky, když k němu přišla. „Máte čtvrt do sjednané schůzky s federálním koordinátorem R Ellenshawem."

Ona si ale sjednala schůzku s pédé supervizorem D Reevem. Novinky se šíří a odhadla to správně. S velkýma zelenýma očima pevně upřenýma na vítačovu tvář řekla: „Dobře. Mám počkat?"

„Tady ne, prosím," řekl vítač. Jeho oči se do ní zabodly se slabým nesouhlasem a zjevnou touhou. „Budete mít sedadlo ve třetím pásu, vestibul dvě."

Přimhouřila oči a upřela je na vítače, dokud neodvrátil zrak. Pak se lehce otřásla, přikývla a odkráčela. Při chůzi trochu víc rozvlnila boky. Nelíbila se jí ta obvyklá směs kritičnosti a chlípnosti a chtěla se maličko pochlubit svou transformovaností a ještě zvýšit napětí. Byla to neutrální nedokonalost, společensky neškodná, ale možná provokativní. Vzdálená pomsta Theodoře. Vítač by proti Theodoře nic neměl, ale možná by po ní chlípně nekoukal. Proč.

Odjela výtahem do třetího pásu, vestibul dvě. Usedla vedle popíječů kávy, jejichž tváře říkaly „čas jsou peníze". Nenuceně je zkoumala, pro zábavu si šerlokovala a upadla do svých věčných úvah o tom, jaká je to škoda, že šerlokování je bezúčelný fórek. Z nejasných důkazů se hádanka nedá vyřešit. Žádný detektiv se nedokáže vyhnout hloupé chybě plynoucí ze dvou či tří možných výsledků dedukce. Dedukce a detekce nemohou být jako automaticky řízené vozy na blížnici, musí se pohybovat zcela volně. Přesto bylo šerlokování zábava a někdy přinášelo překvapivé

výsledky. Tak třeba tady: mladík mířící expres vzhůru do špičkové státní/federální funkce, oblečený tak, jak by se mohl oblékat terapeutizovaný ve druhé generaci (nebo naturál) v davu mladších lidí, obličej bezvýrazný, ale ne bez osobitosti. Mary Choy ho odhadovala na pozorného, ale nenápaditého partnera v posteli. Na třech nehtech na pravé ruce měl červeno-zlatě nalakované dotazy na manželství z velkých rodin. Tyhle manýry se normálně nosily jen ve vysokých federálních hodnostech, rodiny a klany a skupiny uváděly svůj status v nomenklatuře od dob, kdy z toho prezident Davis, předchůdce Raphkinda, udělal hotový obřad. Vysoké federální pozice nedávaly vzniknout zrovna velkým tělesným vášním. Dávaly vzniknout uhlazenému chování, a uhlazené chování u terapeutizovaných jen málokdy skrývalo nějaké poblouznění. Milý mladý muž příjemná předem nalinkovaná existence prvotřídní kandidát na eloi někdy ve středním věku. Hezký parazit.

Do čekárny vstoupil kdosi daleko vitálnější, transform ženského pohlaví, na sobě módomodel určený k tomu, aby skryl orbitální přizpůsobení. Exot v hřebenech. Přitáhla všechny pohledy. Exotka uviděla Mary Choy a úsměvem ocenila spřízněnost. Přišla si k Mary sednout.

„Smím?“

Mary přikývla. Orbitální transforma se s nervózní grácií předklonila. Svaly se jí teprve vylaďovaly na pouta Země. Evidentně často raketoplánila a byla hrdým vlastníkem dvouzónové tělesné chemie; taková předělávka byla příliš drahá na to, aby se dala soukromě zaplatit, a musela být financovaná federálně nebo

firemně. Milý mladý muž se rozhodl, že orbitální transforma je na něj příliš, a to i ve fantazii, a ignoroval ji. Ostatní s méně přesnými vazbami v síti společenské hierarchie ji otevřeně obdivovali. Mary potěšilo, když si orbitálka sedla vedle ní.

„Omluvte mou nešikovnost," řekla. „Ještě jsem pořád ve stadiu přizpůsobování. Bichemikálka."

„To jsem si myslela."

„Přistála jsem teprve před osmi hodinami. Vy jste pédé, že?"

Mary opět přikývla. K této úvaze nebylo třeba šerlokování – uniformy byly běžně známé a od jednoho města ke druhému se lišily jen maličko.

„A vy" řekla, „jste ze Zelenopásu?"

Orbitální transforma se pousmála. „Fakt pronikavé," řekla. „Kdo vás dělal?"

„Dr. Sumpler."

„Jeho tým dělal i mě. Musím ho navštívit, dokud jsem tady dole. Jste s tím spokojená?"

Uvažovala o tom, že by popsala to zřídnutí melaninu, ale protože by takováhle zpráva neměla pro bichemikála žádnou praktickou cenu, věnovala jí jen zdvořilé: „Ano. Velice."

Orbitální transforma zaznamenala, že Mary co nevidět odejde na schůzku – pohled na svítící blýskač na stěně, její symbol už se blížil –, a nabídla jí vizitku. „Jsem tady dole na týden. Moře práce. Potěšila by mne společnost. Můžeme si zavzpomínat nad starými módomodelovými katalogy."

Mary se zasmála, vzala si vizitku a nabídla svou vlastní. „To by byla švanda."

„Všechno je na té vizitce.“ Jméno na kartičce: *Sandra Auchouch.* „Vyslovuje se Óšak.“

„Jistě. Těší mě.“

Orbitální transforma pokývla hlavou. Dotkly se konečky prstů. Nebyly v tom žádné nemravné tělesné myšlenky. Transforma byla podle oblečení i způsobů hetero víc než kterýkoli orbitál a Mary si jen velmi vzácně přehodila preference. Jenže mezi profesionály pracujícími pohromadě může být přátelství věcí příležitosti a příležitostí je třeba využít.

R Ellenshawovi se ve vysoké funkci za vysokým psacím stolem dařilo. Nepotřebovala žádné šerlokování, aby to viděla. Dozorčí důstojník nad styky města a federace vypadal jako člověk často terapeutizovaný, člověk, který má kuráž a výdrž a rozmanité problémy a stálo ho už roky a statisíce dolarů, aby je uhladil.

Ani kdyby byl neterapeutizovaný naturál-čisťák, Mary by do jeho kanceláře nevstoupila s odlišným postojem. Byl to nadřízek a ona za ním šla s tak těžkým problémem, že by nestála o to, aby jejich role byly opačné. Mary Choy respektovala vůdcovství a cenila si ochranného krunýře nadřízené hodnosti.

„M Choy. Vítejte ve Valhalle.“ Ellenshaw stál před psacím stolem, v ruce oběžník a tablu, ne moc šťastný.

„Šlápla jste troshink hodně do vosího hnízda.“

„Ano, pane.“

„Prosím posaďte se.“ Ostře si ji prohlédl a v očích se mu neobjevila ani jiskřička nějakého odsudku, dokonce ani mužského zájmu. Maryina úcta k němu o stupínek povyrostla. Profesionální led se těžko vypěstuje a udrží, když nejste ledovec, a Ellenshaw na ledovec nevypadal.

Na to byl moc terapeutizovaný a moc toho o sobě věděl. „Mám pár otázek a potom instrukcí.“

Sedla si a přehodila si nohu přes nohu. Černé pracovní kalhoty přitom slabě zašustily.

„Jste osobně přesvědčena, že vrahem je tenhle Emanuel Goldsmith?“

„Ano, pane.“

„Tento dopis jsme si ověřili. Je skutečně od plukovníka Sira Johna Yardleyho.“ Led byl pro Mary dost průhledný na to, aby viděla Ellenshawovy politické barvy. Jako většina pédé ze západního pobřeží nenáviděl Raphkinda a celou tu oteklinu „Špinavého východu“ Spojených států. Staří politici stará špína. „Máte nějakou představu, kde je Emanuel Goldsmith teď?“

„Ne, pane.“

„Uchýlil se do podzemí?“

„Nevím, pane.“

„Na Hispaniolu?“

„Je to možné, pane.“

„Ale byl by ho Yardley přijal?“

Mary se nepouštěla do hazardních spekulací.

„Vy víte, že z tohohle bude federální fotbal. Možnost, že Goldsmith odjel na Hispaniolu, způsobí pěkný bzukot, M Choy.“

„Ano, pane.“

„Neexistuje žádná šance, jak by tohle mohli federálové pohřbít. Je tu příliš mnoho zlatých a platinových jmen, příliš mnoho vznešené krve. Tak ten balón přehodili na nás. Primární jurisdikce. Abyste si míč udržela, musíte být čistá jako padlý sníh. Jste, M Choy?“

„Ano, pane.“

„Ověřil jsem si vaše záznamy a souhlasím. Závidím všem naturálům, a vám speciálně závidím váš záznam.“

„Děkuji, pane.“

„Já musel utratit celé jmění za terapii, abych všechno rozpletl a urovnal. Stálo to za to, ale… Tak.“ Bylo to vypočítané ztenčování ledu a zapůsobilo. Odhalil toho o sobě dost, aby si Mary myslela, že se jí svěřuje a že jí důvěřuje.

„Myslím, že tomu teď říkáte ochranný krunýř, M Choy. Ochrana z této úrovně, abyste se mohla soustředit na práci. V tomto případě je krunýř tenký. Nebudete jednat úplně na svou pěst a budete balancovat na plotě s ostnatým drátem. Je však pravděpodobné, že vás nebudeme moci chytit, jestli spadnete. Ne včas. Jasné?“

„Ano, pane.“

„Tady je to tak, že federálové ze západního pobřeží nenávidí spojení s Yardleym stejně jako já. Je to staré, je to Raphkind a smrdí to. Federálové z východního pobřeží jsou pořád nejednoznační, a nejspíš ještě několik let budou, zatímco velké poroty a soudy budou mlít pomalu. Ale třeba ne. Yardley pořád usiluje o zachování dovozu… A my mu ho pořád blokujeme. Plot s ostnatým drátem. Dávám vám povolení vyčenichat všechny místní stopy, a jestli ještě za dva dny budou všechny vychladlé, máte povolení k oficiální návštěvě Hispanioly. A asistenty, budete-li nějaké potřebovat, až do počtu pěti.“

„Budu potřebovat dva odborníky na Hispaniolu,“ řekla Mary.

„Můj úřad vám je najde a předá jejich životopisy dozorčímu inspektoru D Reeveovi, pokud ovšem nemáte už někoho na mysli sama…“

Neměla. „Mám vaše svolení vznést dotaz na Občanský dozor?“

Ellenshaw se na chvilku odvrátil a zamračil se. „Máme povolený jen omezený počet dotazů na Občanský dozor. Ale jestli si to nějaký případ zaslouží, tak je to tenhle. Máte mé svolení jít na Občanský dozor.“

„Děkuji.“ Uklonila se.

„Podrobnosti máte v rozkazu. Budeme pracovat spolu s federálem, abychom přiměli Hispaniolu ke spolupráci s vámi. Zavolejte mi kdykoli. Nebuďte izolovaná. Může se stát, že v tomhle případě budete právě vy náš ochranný štít.“ Hladce se usmál.

„Ano, pane.“

Vyšla z Ellenshawovy kanceláře s vědomím, že tohle je případ, na němž závisí její další kariéra, a že se jí od pédé dostává mimořádné podpory. Také s vědomím, že si o ní federál myslí, že je postradatelná, ale ne v nedůležitém případě. Musela by být hloupá, aby necítila obavy. Pro všechny, kteří si dělali starost o základní lidskou důstojnost, byl plukovník Sir John Yardley prosperující srdce temnoty západního světa. Mary Choy si povolila nezbytnou dávku strachu, ale nic víc.

Věže hřebenů ztmavly proti poslednímu růžovému zamrkání západu slunce. Jela blížnicí k centrále stínové pédé na bulváru Sepulveda a vyplnila si žádost o místnost na noční zkoumání, hodinku si pospala na policajtském skládacím lůžku, vypila výživný koktejl a dala se do práce.

*

LA Město andělů jako kůň spí vestoje. Prošel jsem si několikrát stín (*ještě než byl zastíněn*) *pozdě v noci a viděl jsem noční polovinu pilně se činit ne jen stroje ale lidi… Nemyslete si že je stín neukázněná a bezstarostná excentričnost. Má svůj vlastní život, možná ne tak čistý jako ony terapeutizované úly, ale bohatý a plný jako jakékoli město minulosti, stejně organizovaný. Stín má své primátory a své městské rady, šéfy a dělníky, mamky a taťky, sousedy a firmy, nemocnice a pédé stanice, kostely a knihovny, a ty jsou životně důležité. Ty, kdo ses prodral až na vrchol, kdo chceš zdokonalit lidstvo, nezapomeň na zemi, ze které se zvedáš, nechceš-li dopadnout opravdu tvrdě.*

10

Je to nad slunce jasnější. Nafaustovali ho. Albigoni a Lascal ho pokoušeli a Martin Burke byl na nejlepší cestě podlehnout. Už to bylo za ním, kromě té noci výčitek. Přesto je ale zapotřebí dodržet formu, i ta noc výčitek přejde.

Martin Burke byl dost dospělý na to, aby si uvědomil, že ta výhra může mít nějakou trhlinu, a pokoušel se odolat pokušení, ale nedokázal to. Ti dva na něm našli v nejbledším a nejpovolnějším podbřišku to nejzranitelnější místečko. Věda byla jeho život a z tohohle života ho vyšoupli bez jeho zavinění, pouze kvůli malé kolizi špatné politiky a dějin. Dostat vědu

zpátky by znamenalo, že může zase žít. Toužil zase procházet Krajinou mysli. To byl podnět, jemuž by se žádný jiný nevyrovnal – znalosti z hranice, která definuje všechny hranice.

Martin se zazubil do polotmy. Sledoval playback zpráv z AXIS. Představil si, jak s tím šklebem asi vypadá, a zvážněl. Opravdu před ním leželo určité procesí otázek k zodpovězení, ale Carol Neumanová nebrala hovory a neměla domomanažer.

Martin zavřel oči a snažil se ovládnout třes. Etické otázky až moc zřejmé a neodbytné. Goldsmithovo právo odmítnout zásah. Ale stejně, básník, vrah, jehož Krajina mysli bude obrážet umělcovo přizpůsobení podvědomých sil… Ještě nikdy taková příležitost. Nikdy.

„Nejsem špatný člověk," řekl nahlas. „Nezasloužil jsem si, co se mi přihodilo, a ani tohle teď si nezasloužím." Tohle co? Pochybnosti. Příležitost/pokušení.

Albigoni neměl co ztratit. Kdyby mu Martin nedal, co chce, nikdo jiný by to nedokázal, leda snad nějací Martinovi duchové/doppelgangeři, pokud existovali někde jinde a vysávali jeho objevy a shrabovali jeho půdu brutálnějšími pařáty, někdo mnohem méně skrupulózní někdo kdo existuje v Hispaniole a těží z bohatství Krajiny mysli místo aby ji zušlechťoval a kdo dokonce i teď uhání před ním, aligátor proti zajíci, aligátor sežere zajíce.

Martin nebyl špatný člověk. Albigoni neodeslal okamžitě Goldsmithe do Hispanioly a nezaplatil plukovníku Siru Johnu Yardleymu vše, co by mohl

požadovat, takže Albigoni taky nebyl špatný člověk. Yardleyovy věznice a laboratoře byly pouhá fáma, ale Albigoni měl přesto dost konexí na to, aby si nechal tyhle fámy ověřit nebo vyvrátit. Albigoni neměl v úmyslu Goldsmithovi ublížit, a samozřejmě Goldsmith špatný člověk byl. Žádné ublížení, ale vědecká sonda, příležitost splacení, vrácení jeho hodnoty lidstvu

Martin ležel na gauči, pořád se třásl, prsty navzájem propletené. Ne špatný člověk. Možná ani ne špatný skutek.

Vstal z gauče a znovu zavolal Carol.

„Haló."

Překvapeně vyskočil a prohrábl si vlasy rukou. „Ahoj, Carol. Tady Martin."

„Myslela jsem si, že zavoláš. Pracovala jsem."

Martinovo napětí se vydralo na povrch dřív, než ho stačil pevně spoutat. „Dostalas mne do hrozně obtížné situace. Zatraceně, Carol. Zatraceně."

„Jéje. To je mi líto."

„Ptám se sám sebe, jestli mě nenávidíš."

„Žádná nenávist v tom není. Poslyš, právě jsem přišla domů. Jestli si chceš se mnou popovídat, tak ne dnes. Na to je příliš pozdě. Podepsala jsem smlouvu s Mind Design Inc. v Sorrento Valley. Prostřednictvím zprostředkovatelny práce na zástup Star, víš. Jestli můžeš přijít do –"

„Ano. Vím, kde to je. Která laboratoř?"

„Třicet jedna. Někdy dopoledne?"

„V deset."

„U mne nejde o nenávist, Martine. Nevím, jestli by mělo, nebo ne, ale nejde. Promluvíme si."

Stručně se rozloučili.

Playback zpráv z AXIS ztratil své kouzlo a Martin obrazovku úsečným „Vypnout“ zhasl. S jistým pocitem viny pochopil, že třes nepochází z morálního dilematu. Vlastně už od chvíle, kdy mu to nabídli, vůbec žádné morální dilema nepocítil. Třásl se nedočkavostí a vzrušením.

*

Ve společnosti bílých je každý černý cvičeným medvědem. Přesně tak se někdy cítím se svou bílou ženou, která nedává najevo ani tu nejmenší známku, že by si něco takového myslela. Miluje mne proto, že jsem právě ten jeden černý chlap v této generaci, jemuž se dostalo šance zazářit v USA? Ten jeden z, stará zákonitost. Ta největší skvrna ze všech je skvrna, kterou zanechala historie na mé vlastní duši. Nemohu ji milovat, protože ji vidím zjizvenýma očima.

11

Richard Fettle se vrátil do svého bytu ve stínu kolem sedmé. Pomalu se vláčel po rozpadajícím se schodišti z betonu a oceli. Odsunul stranou přemíru hnědých a žlutých banánových listů, které se vetřely na podestu druhého poschodí, zasunul dohladka opotřebovaný klíč do komplikovaného zámku a pozdravil levného, deset let starého domomanažera, stojícího na začazené římse krbu slovy: „To jsem já. Jen já.“

„Vítejte doma, pane Fettle,“ zaskřehotal domomanažer. + Jednou mne nepoznal. Spustil děsnej brajgl. Pédé nepřišli. Ale přihlásili se sousedi. Staraj se o jednoho ze svých.

Udělal si šálek kávy a sedl si na židli, kterou sám vyrobil před dvaceti lety, aby ji dal své

Pohodlná židle poslední kterou měl ze svých rukodělných výrobků. Dal ji své

Zběžně se podíval na tablu, povšiml si některých článků v dnešní *Rebarboře ze stínů,* které si chtěl přečíst, dopil kávu a kladl si otázku, co dnes udělá ohledně večeře. Neměl hlad, ale tělo musí. Po pravdě řečeno byl právě teď v depresi, v dekompresi, všechny ty příběhy odvyprávěl všem těm lidem, na kterých záleželo, a nic jen jeho vlastní myšlenky vůbec ne dobrá společnost. + Jsem zbitý nezasloužím si to nech toho a potlač už tu svou minulost ty parchante

+ Tvá žena

+ Tvá žena, to jí jsi dal tu židli. Teď však není na tyhle myšlenky vhodná doba. Richard zavřel oči a opřel se, židle se pod ním roztahovala opěrátko na nohy nahoru zádová opěrka se naklání dozadu opěrky na ruce se sklápějí, přátelsky.

+ Proč to udělal. Madame de Roche si myslí není šílený; je naturál. Tak proč. Brilantnost Emanuela deptá říkají říkají. Na obzoru je hluboká mravní zkaženost zvrací prohnilost jak pes. Bublina zla ve stojatých vodách otravné plyny. Je v tom báseň. Nic co by stálo za to aby se s tím obtěžoval. Jestli není zvrácený není nemocný není šílený pak je racionální. Celou dobu přemýšlí. Plánuje. Způsob vyjádření. Vyjádření skutečné

brilantnosti rozpínající se za hranice lidské morálky. Udělal to pro své umění aby viděl v co všechno se může přetvořit co to s ním udělá. Zabil sám sebe stejně jako je; jasné jako facka nemá žádný život k němuž by se vrátil. Vrah zabíjí dvakrát. Za každou oběť zabíjí dvě. Ne. Zabíjí sám sebe jen jednou; zavraždi jednou a stačí to jsi hotovej a rovnou na nucenou hlubokou terapii a možná z tebe nezůstane ani tvoje já až z ní půjdeš. Chtěl si tím projít možná; zabít být dopaden být trestně stíhán být terapeutizovaný hloubková terapie… Zpět se vrátí nový Goldsmith. Uvidíme jestli v něm básník přežije. Jako vědec osobní pokus.

Richard pevněji sevřel víčka, až se mu na nose objevily vrásky.

+ Jsem prostý člověk a mám prostá přání. Chci aby mi všichni dali pokoj. Chci zapomenout.

Ale zapomenout bylo vyloučené. Pocítil poloviční nutkání zapnout na své table všechny sítě a LitVidy a ponořit se do vysílaných faktů, ale odolal. Prostá znalost věci stačila: mnohonásobná vražda, spáchaná pravděpodobně člověkem, jehož Richard obdivoval nejvíc na světě.

„Někdo jde," zaskřípěl domomanažer. Lidé chodili kolem a domomanažer si nikdy nebyl jistý, zda projevit zájem, nebo ne.

Dveřní zvonkohra stará celé století zkorodovaná mosazná starožitnost zabzučela a rozklinkala se. Richard si představoval, jak ze sebe zvonky střásají prach; málokdy je někdo vyrušil. Složil židli a kráčel shrbeně ke dveřím, aby vykoukl měděnkou zbarveným kukátkem.

Bytost ženského rodu, černé vlasy, dlouhé šedo-oranžové košilové šaty, ruka svírající z rákosu pletenou kabelku. Nadine Prestonová. „Zdravím tě," řekla a sklonila přitom oko ke špehýrce. „Myslela jsem si, že se možná cítíš mizerně."

Richard otevřel dveře. „Pojď dál," řekl rezignovaně hlubokým hlasem zaměstnance pohřebního ústavu. Odkašlal si a potřásl hlavou, aby odlehčil ten ponurý tón: „Pojď dál, prosím." Dřív vždycky chodil on za ní, ne obráceně, aby byl pánem nad tím, zda se vystaví jejím špatným náladám. Přemítal, jestli se má cítit jejím zájmem dojat.

„Jsi nešťastný?" zeptala se rozzářeně.

„Trochu," přiznal.

„Tak to potřebuješ společnost."

„Vlastně asi ano," řekl.

„Tolik nadšení. Už jsi jedl?"

Zavrtěl hlavou.

Otevřela tašku a vyndala z ní vakuovaný balíček věčného masa. „S tímhle dokážu zázraky," řekla. „Máš brambory?"

„Sušené," řekl.

„Dáme si je zapečené s masem."

„Díky, že jsi přišla," řekl.

„Nejsem pro tebe vždycky to nejlepší," řekla Nadine ostýchavě a sklopila od ke koberci. „Ale poznám, když někoho potřebuješ, a dneska v noci bys neměl spát sám."

Zapékané maso chutnalo slušně po soli a česneku a bramborách, což mu Nadine, česnekovou a slanou ženu, připomínalo. Při jídle mluvila o vid-průmyslu ve stínu, jak ho znávala a jak s ním stále přicházela do styku.

Postupně to odvádělo jeho myšlenky od dnešního problému, až se mezi ním a nedávnou vzpomínkou vytvořila mezera. Naslouchal jí, tak unavený, že viděl bledé duchy halucinací. Postava v modrém pršáku v koutku oka.

„Tuhle scénu udělali i s hudbou," řekla Nadine, která hovořila o nějaké vidové produkci před deseti lety. „Režisér musel ukázat, že ten muzikant cellista hraje skutečně mnohem lépe než dřív, a zvukař mu řekl ale máme zvukový záznam a ten je nejlepší, jaký lze získat. Hraje na cello a za něj hraje ten nejlepší sólista na cello na světě, ale není v tom žádný kontrast. A ten režisér řekl: „Tak sežeň nějakého kavárenského cellistu." Prostě jen tak. Kavárenského. Když ten nejlepší není dost dobrý, tak prostě uděláš krok mimo, ke skutečně špatnému. Není to ohromný?" Zeširoka se usmála, ruce jí strnuly v demonstrativním mávnutí a Richard se zdvořile zasmál a přikývl ano, tak to je. Nemohl si pomoci a musel být na ni zdvořilý, když byla v téhle náladě, a jako příběh to bylo dobré.

Jedl a uvažoval o kontrastu. Mysl se mu vrátila ke Goldsmithovi jak pes uvázaný na řetězu a kroužící kolem železné tyče. Co má člověk dělat, když je nejlepší a potřebuje kontrast, jinak je všechno šedivé.

+ Úleva prostřednictvím velikého melodramatu. Bylo to tak?

Postava v modrém se usmívala. Věděl to, aniž by to jasně viděl. Jeho dcera. Nedokázal se vyhnout tomu, aby se na tu postavu každou chvíli přímo nepodíval. Pokaždé mu zmizela.

*

1100-11000-11111111111

(*Examinátor, ukončiv svou práci na provinilcích deseti světů, nachází náhle na svém psacím stole desky se životopisy velkého množství pozemských velikánů. Povzdychne si a jeden po druhém si prohlédne. Tahle velká lidská bytost zahubila sto milionů tím, že vynalezla to nebo ono. Támhleta zas svým filozofováním svedla z cesty miliardy. A teď je má na starosti on a je z toho stále vyčerpanější.*)

EXAMINÁTOR: „Prosím, Otče, už dost! Odsoudil jsem viníky. Proč musím ještě soudit ty největší a nejchytřejší?“

(*Žádná odpověď.*)

(*Examinátor nechá desky padnout na psací stůl, možná rezignovaně.*)

EXAMINÁTOR: (*Mumlá si polohlasem*) *„Taky by tě neubylo, kdybys mi dal aspoň počítač.“*

12

V šest nula nula probudil domomanažer Mary Choy vytrvalým zvoněním. Sestoupila ze snu, v němž s matkou a sestrou plavala v příboji u pláže v Newportu. „Ježíši. Co se děje?“

„Dozorčí inspektor D Reeve.“

„Kolik je? Ráno?“

„Šest nula nula, Mary.“

„Přepoj ho. Bez vidu.“ Posadila se na posteli, zdvihla paže nad hlavu a protáhla se, aby se jí v mozku rozproudila krev. Energicky se oklepala. Přehodila jednu nohu přes pelest. Prohledávala jagy až do dvou nula nula do rána s nulovým výsledkem. Nikdo z Goldsmithových známých ho ani nezahlédl.

„Omlouvám se, inspektorko.“ I Reeve se zdál vyčerpaný. Tmavě olivová tvář a přivřené oči na příchozím vidu.

„Dobré jitro, pane.“

„Vy jste měla někdy začátkem roku co do činění s únosem Khamsang Phunga Selektory, že?“

„Ano, pane.“

„Měl jsem uloženo ve stolní paměti, že chcete, abychom vám zavolali, jestliže vystopujeme nějaké podezřelé v tomto případu.“

Postavila se a zatřepala rukama, teď už úplně vzbuzená. „Ano, pane.“

„V jednom hřebenu máme zátah na Selektory. Mohl by tam být jeden z podezřelých z únosu Phunga. Chcete se na tom podílet? Mohu vás postavit do podpůrného týmu přímo na místě.“

Žádné váhání. „Rozhodně, pane. Ráda bych u toho byla.“

Reeve jí udal polohu. Mary se rychle oblékla, vděčná za to, že jí tělesná chemie transformované bytosti dovoluje fungovat mnoho hodin beze spánku.

Dvacet tři minuty po opuštění bytu stála na severním balkoně věže Canoga Tower. Tmavé štíhlé prsty se lehce

dotýkaly vyleštěného mosazného zábradlí. Pod sebou měla vyhlídku na LA z výšky čtyř set metrů. Podle instrukcí místního VOH, velitele okolí hřebenů, vystoupila do dvoutřetinové výšky věže. Když se naklonila, jen pár decimetrů před obličejem jí zašeptala záclona stlačeného vzduchu, ochraňující před chladnými větry časného rána. Napravo od ní kreslil šedý a vodnatý úsvit šmouhy přes mlhavý obzor.

Mary přijala Reeveho pozvání prostě proto, aby neztratila cvik a kontakt s vyšetřováním Selektorů. Sama před sedmi měsíci Phungův případ opustila, rozhodnutí způsobené náporem práce, slepými uličkami a věčnými překážkami.

Tyhle operace neměla ráda. Zatahovat Selektory bylo něco jako namočit se do temné noční můry sdílené celou společností. Jestliže však existovala nějaká souvislost shrnující všechny problémy včetně zločinu, společnosti a ochrany veřejnosti, byla to právě otázka Selektorů. Nebyla by čestným pédé, kdyby takovou příležitost odmítla.

Čekala na další instrukce VOH, soustředila se na výhled a zahladila všechny ostatní myšlenky. Zaujala svou záložní pozici před pouhými deseti minutami, dokonce ani ještě nevěděla, kde ten zátah bude. To jí sdělí teprve pár okamžiků předem a dá jí to jen tolik času, aby se mohla spojit se svým týmem.

Los Angeles za noci mělo svatozář. Mary jednou někde četla, že jen mladá civilizace plýtvá svými světly tím, že je vrhá do volného prostoru. Právě tohle pořád ještě dělala mladá pozemská města, osvětlené bylo

všechno kromě tmavých nepravidelných věží hřebenů, rýsujících se proti obecnému třpytu nebe. Zakřivená zrcadla odrážela noc, jejich obrysy byly nasvícené výstražnými majákovými světly a nezřetelnými červenými liniemi Meissnerova efektu. V jagových čtvrtích mezi hřebeny plála světla oranžově a modře a domy rozprašovaly bílou a modrou barvu jako pozemské hvězdy. Starší věžáky s obchody mezi hřebeny k tomu přispívaly šachovnicemi své přesčasové činnosti.

Suborbitální trysková plavidla křižovala nad hlavou do oceánoportu LAX a vydávala tlumené dunivé zvuky jako nějaké mořské příšery z hloubek otočených naruby. Pásy prvních, druhých a třetích novorbitálních satelitů překonávaly Mléčnou dráhu, v mlžném oparu LA jen málokdy jasně viditelnou. Ve městě, jako je LA, nikdy nic úplně nekončí; celé komunity jsou vždycky vzhůru aktivní dělající myslící. Uměla splývat s tímhle rytmem; tohle město prostě milovala. LA pro ni teď bylo otcem i matkou, obrovské a obklopující, všechny živící všechny zaměstnávající, zdravé i nezdravé, náročné a vyzývavé. Výhružné.

Mary se už zúčastnila dvou zátahů na Selektory. První byl prostě fraška, žádné oběti nebo podezřelí, jen rozbitá pekelná koruna, rozebraná na náhradní díly v opuštěném rozpadajícím se kalifornském bungalovu ve stínech. Při tom druhém našli samotného Phunga v průmyslové zóně jagu sedm tři, nahého, připoutaného ke špinavému lehátku upnutému do malé importované (hispaniolské) pekelné koruny s trestem už odpykaným – dvě minuty v pekle přesahujícím cokoli, co kdy dokázal vymyslet ten nejzvrácenější teolog.

Selektoři byli troshink opatrní velice bystří skoro všichni vysoce naturální ačkoli pokřivení právě na tenhle způsob: všichni věřili, že právě oni jsou ti, kdo napraví a vyčistí chorý řád. Málokdy se dopouštěli závažných chyb. Dnešní noc může být rozhodující. To, že jde v patách osmi vraždám a neúspěšnému skličujícímu pátrání, je otrava, ale to je jedno.

Mary si představila, jak Selektoři chytí Goldsmithe, udělají mu to své a přitom budou předstírat, že udělali její práci za ni. Honem se od té vyhlídky odvrátila. Plná třetina amerických občanů podle litvidového bleskozkumu veřejného mínění podporuje alespoň mlčky nelegální činnost Selektorů, podpora žvaněním na koktejlech nezúčastněná podpora souhlas typu svez se s davem nebo trpké oko za oko. Ironií je, že většina z téhle třetiny jsou neterapeutizovaní. Selektoři si nejčastěji volili kořist právě z neterapeutizovaných, u nichž byla největší pravděpodobnost spáchat takový druh zločinů, které budí vášnivou touhu po odvetě.

Zaklepání na dveře kdo je to přinášejí bolest jaké překvapení.

„Poručíku Choy," slyšela v levém uchu. „Jeďte na Aisle La Cienega na úroveň pět čtyři, ulice Durant, dominium dva jedna. Je to příbytek ve vnější dutině úroveň tři. Vaše první pozice je západní první patro naproti vchodu do arbeiterského výtahu, připojíte se k týmovému veliteli poručíku R Sampsonovi a mladšímu podporučíku T Willowovi. Mezi pravděpodobné zbraně patří flešety a aeropistole. Policejní lékař bude na místě."

Mary proběhl před očima obraz: celá její drahá transformace násilně upravená flešetou a teď se v ní

hrabe pédé doktor a klade jí otázky: Co je to? Přejete si u tohoto úrazu návrat k normální anatomii? Dosud nebyla nikdy zraněna při výkonu služby. Jaká bezpečnostní opatření? Jen policejní moudrost a rychlé pohyby.

Došla tu vzdálenost na místo setkání se Sampsonem a Willowem pěšky. Stáli v civilu blízko balkonu vzdušné šachty asi 100 yardů od jejího prvního stanoviště a tiše si povídali. Mary se k nim přidala a posunuli se v devadesátistupňových rozestupech kolem kruhové šachty. Teplý vzduch zdola nadzvedl Mary vlasy. Když se zastavili, Sampson se na ni usmál. Willow byl okázale nervózní.

„Reeve říká, že je pro vás tenhle zátah sekundární," řekl Sampson tiše.

„Není pro mě primární," přiznala. „Ale týká se mne. Pracovala jsem vloni s W Taylorem a C Chu na vystopování Phungových únosců."

„Tihle by mohli být důležitější," řekl Sampson. „Můžeme tu mít tři až čtyři oběti. Nejméně deset Selektorů. Možná dokonce zástupce velitele."

„Shlegeho?" zeptala se.

Sampson přikývl. „Kdybychom byli zatahovali o týden dřív, mohli jsme chytit samotného Yola Origunda."

„Vážně?"

Sampson jí ukázal pédé tablu s plánem jednotlivých podlaží dominia. „Tři úrovně. Velice drahé. Patří A Piersonovi a F Mustafovi, právním zástupcům s licencí od města. Jak Pierson, tak Mustafa měli spojení s personálem Raphkindovy kampaně. Oba dva byli během

posledních tří hodin viděni místními pédé v New Yorku. Ale dominium je obydlené.“

„Pronajaté,“ řekl Willow se zvednutým obočím, jako by šlo o něco ohromně významného.

„Asi v tom je špinavý americký východ,“ řekl Sampson. „Ale každý je tu místní. Nanoslídiče v nátěru označily za posledních dvacet čtyři hodin šest stálých zákazníků a čtyři příležitostné. Přivedení obětí nebylo zaznamenáno; stalo se to dřív, než jsme tohle označili jako zátah.“

„Máte nějakou představu, kdo ty oběti jsou?“

„VOH a Reeve si myslí, že dva méně významní a dva významní z managementu. Žádná jména. Shlege si potrpí na zodpovědnost vedoucích pracovníků.“

„Vedoucí pracovníci z hřebenů?“

„Ne,“ řekl Willow. „Jeden je výrobce ze stínů. Nevíme, kdo jsou ti méně důležití.“

„Mají flešety a aera,“ řekla Mary. Otočila se k Sampsonovi. „Máme povolení?“

„Tohle je citlivé území. Zbraně má jen první tým.“

Mary si s profesionálním opovržením odfrkla. „Tak jsme zas u devíti životů.“

Willow se na oba zmateně podíval. Byl nový, sloužil teprve čtyři měsíce. „Pédé doktoři nám říkají, že dokážou znovu sestavit vážně poškozené tělo asi tak devětkrát u každého jedince, než do věci strčí rypák něco katastrofálně nenapravitelného. Devět životů. Jako kočky.“

„Aha,“ řekl Willow a zatvářil se chápavě. „Už někoho z vás… znovu sestavovali?“ Zatvářil se polekaně, když uviděl, jak se Mary maličko zašklebila.

„Jenom Mary," řekl Sampson. „Z vlastní vůle, ne z nutnosti."

„Pardon," řekl Willow.

„Nada."

„Je to príma transformace," pokračoval Willow a kopal si jámu ještě hlouběji. „Fakt… Príma."

„T Willow pochází z jižního kraje z křesťanské tech-rodiny," řekl Sampson jako vysvětlení.

„U nás v jižním kraji transformy často nevídáme," řekl Willow.

„Omluvy nejsou nutné," řekla Mary. „Ale že jsem chtěla být elegantní, zůstalo mi jen osm životů." *Elegantní. Zlomyslně se to zvrtlo.*

Willow o tom zauvažoval a vážně přikývl. „Kdy si nasadíme helmy?"

„Až na poslední piko, v konečné pozici. Už jsme tu neměli pédéčkový selektorský zátah tři roky," řekl Sampson. „Doufejme, že si Origund pořád myslí, že pod kůží jsme bratři."

Všichni tři najednou zdvihli hlavu, když na ně přes sluchátka promluvil hlas vedoucího zátahu. Dostali za úkol postavit odposlechové stanoviště a čekat, až ostatní oddíly dokončí obklíčení na dvou zbývajících úrovních dominia. Na příkaz soudu byly vyslány do stavební struktury a kanalizace dominia nanoslídiče a naslouchače, mikroskopické, mimořádně účinné a identifikovatelné jedině pomocí těch nejneobvyklejších prostředků.

„Možná z tohohle dostaneme i nějaký ten obrázek," řekl Sampson.

„Hlavu vzhůru, videofilové,“ řekl Willow. Všichni tři dostali instrukci přesunout se na další pozici.

Namačkali se do arbeiterského výtahu. Museli se sehnout, aby se tam vešli. Sampson zadal pédé kód ovladači a výtah je bez protestů vyvezl na požadovanou úroveň.

Dominium, umístěné v nejvzdálenější čtvrti hřebenů, vypadalo, jako kdyby se vznášelo uvnitř vytesané buněčné dutiny široké třicet metrů. První úroveň dominia se otevírala do zelenými rostlinami stíněné pěší cesty, zurčící vodopády. Skuteční ptáci ve zdobných mosazných klecích spali na bidýlkách. Druhá úroveň byla oddělena skleněnou stěnou mířící mezerou mezi zrcadly hřebenů na vyhlídku na severní Los Angeles, z níž se točila hlava. Třetí úroveň byla propojená úzkým můstkem bez zábradlí, určeným pro přístup arbeiterské obsluhy, se soukromým střešním atriem.

Hned vedle můstku bez zábradlí nabízel na třetí úrovni obklopující celé dominium dobrý úkryt výklenek pro údržbu arbeitrů. Když rozložili helmy a nasadili si je, nastavili si tably na bojové poslechové frekvence, skryté za strojové brebentění, aby se zabránilo jejich vypátrání.

„Tihle lidé musí být víc než jen troshink platinoví,“ řekl Willow nostalgicky, když se přikrčili ve výklenku. Mary si našla čistou římsu, usadila se na ní a zkřížila dlouhé nohy do pozice lotosu. Willow ji pozoroval s neskrývaným obdivem, zvědavý na všechno nové.

„Stav právnický a lidé zaměstnaní v politice,“ řekl Sampson. „Odměny za chybějící kousky skládačky.“ Mezi pédé byl termín „kousky skládačky“ hanlivým

slangovým výrazem pro každého, kdo využíval mezer v zákoně.

„Jak mohou mučit vedoucí pracovníky nebo kohokoli jiného, když se sami skrývají po koutech?“ zeptal se Willow.

„Měl byste si přečíst Wolfe Rullera,“ řekla Mary, „jestli vás filozofie Selektorů opravdu zajímá.“

„To bych asi měl.“

„Něco o společenských protilátkách, vyplňujících molekulární prostory, jichž mohou jinak využít antisociální živly.“

„Ale Roberte,“ kárala ho Mary. Sampson byl chytrý, ale nevyznačoval se zrovna literární vzdělaností.

Sampson se chlapecky zašklebil. „Všechno pro to, abych vás ohromil, M Choy.“

„Jsem ohromena.“

„Rullera si vyhledám,“ řekl Willow vážně. „Mají ho v pédé knihovně?“

„Určitě už ho zrovna teď máte ve svém nejnovějším vydání,“ řekla Mary a poklepala na Willowovu tablu tam, kde mu visela u pasu. „Standardní odkazy pro náš pokročilý věk.“

„Máme tu přísun,“ řekl Sampson. Pozorně se zaposlouchali. Uvnitř dominia zaslechli kroky a tlumený rozhovor. Protože neovládali naslouchače, nemohli se vyladit na kteroukoli ze zvolených místností. Hlasy se postupně vyjasňovaly. Rozhovor mezi dvěma muži. Něco vydalo ostrý fňukavý zvuk: staccatový dech oběti ve skřipci. Mary ucítila, jak ji brní kůže: zlé tušení, hlubší hrůza, než jaká se jí zmocnila při pohledu na Goldsmithovy oběti.

„Už jste někdy viděli skřipec?“ zeptal se Willow. „Teda myslím kromě těch omezených, které nám ukázali při výcviku –“

Sampson si přiložil prst ke rtům. Hlasy se vyladily do křišťálové zřetelnosti.

„Sledujte tohle,“ řekl muž, podle hlasu už starší. „Nenechejte stěrače dosáhnout příliš vysoko. Ke konci páté minuty ten sen stáhněte.“

„V nějakém plynulém místě,“ řekl ten druhý, vysoký, ale ne nutně ženský hlas.

Mary mrkla na obrazovku tably – byla zapnutá. „Vid,“ řekla. Simultánně si vytáhli tably a začali sledovat obrazové vysílání. Nanosnímání mělo k dokonalosti daleko a většinou se mu dalo leccos vytknout. Viděli malou okrouhlou místnost v dominiu pravděpodobně středovou bez oken s jedinými otevřenými dveřmi a dvě stojící postavy. Zařízení: tři postele nebo lehátka jedna židle panel nebo ovládací klávesnice opřená o jedinou židli.

„Na těch lůžkách jsou tři lidé,“ řekl potichu Sampson.

Mary se stáhl žaludek. Tiché obrysy, bez pohybu. Ne mrtvé. Možná s přáním, aby mrtvé byly.

„Tým jedna provádí opatření na první úrovni,“ řekl VOH. Mary přemítala, kde asi VOH může být. Pravděpodobně v prvním týmu. Předpokládala, že má vztek, že mu jeden z jeho hřebenů okupují Selektoři. „Tým dva zaujímá vizuální pozice v okolí na druhé úrovni.“

„Teď už jen pár minut,“ řekl Sampson. Kolem jejich pozice přejížděl arbeitr, zastavil se a flegmaticky je pozoroval krystalickýma hmyzíma očima. Willow na

stroj vytasil svou pédé anulačku. Stroj nezareagoval a vyjel z výklenku na úzký můstek vedoucí na atriovou střechu dominia.

Mary vykulenýma očima pohlédla na Sampsona a pronásledovala arbeitra přes můstek bez ohledu na chybějící zábradlí a nebezpečí pádu z výšky dvaceti metrů na obou stranách. Za ní informoval Sampson ostatní týmy, že se jeden arbeitr odmítl podřídit. Mary dostihla stroj těsně předtím, než se mu podařilo dosáhnout vstupu do služebního výtahu, sevřela ho oběma rukama a jemně ho položila na střechu. Stroj neprotestoval, ale uvnitř budovy spustily alarmy hlasité troubení.

Mary chvíli stála vedle stroje položeného tváří dolů, rozhodla se rychle dokráčela k okraji střechy podívat se co se děje a gestikulovala na Willowa aby šel za ní. Ten přecházel můstek s rozpaženýma rukama jako by šel po provaze zavrávoral zase našel rovnováhu doběhl až k ní. V uchu jí VOH štěkal rozkazy, aby se hned všichni vrhli dovnitř. Podívala se přes okraj střechy a uviděla, jak pět pédé běží kolem vodopádů a ptačích klecí na první úrovni a jak dva zaujímají pozice blokující východy. Mary zachytila přes propast Sampsonův pohled a ukázala na střešní vchod služebního výtahu. Sampson, vykukující z výklenku, přikývl, že souhlasí s jejím plánem, který byl pro zkušeného pédé zjevný. Kdyby se kdokoli pokusil projít přes střechu, ona a Willow budou čekat za vchodem do výtahu, aby ho vyřídili. Kdyby se jim to nepodařilo, bude Sampson skýtat další obrannou linii.

Staccatové buch-buch vysokofrekvenčních vzdušných kladiv na spodní dveře. Nárazy a praskot. „Zátah v prvním patře," řekl VOH. „Čtyři uvnitř."

Mary poskočilo srdce. Chytila Willowa za loket a postrčila ho za kryt vchodu. Seděli v dřepu, každý na jedné straně dveří. Mary posunula nohy, aby je udržela ohebné, zkusmo si poskočila. Prsty se dotkla krytu výtahu. Vibrace. Někdo jede nahoru.

„V prvním a druhém patře jich máme sedm," ohlásil velitel prvního týmu. „Nalezeny tři oběti, dvě ve skřipci. Zavolejte terapeuta."

Willow se naplocho přitiskl k opačné straně válce. Mary udělala totéž. Dveře se otevřely. Vyjel z nich arbeitr, oči se mu otáčely ze strany na stranu. Když uviděl o pár metrů dál svého ležícího kolegu, zaječel.

Mary popadla hranu dveří prudce se otočila plácla sebou na střechu a nataženou druhou rukou přitom šátrala po čemkoli co by mohla zachytit. Willow se také napřahoval, ale vestoje. Společně vytáhli ječící ženu s flešetovou pistolí v ruce. Úlomky řítícího se kovu za nimi kvílely při nárazech o střechu. Bylo to jako likvidovat vosí hnízdo. Mary zaskřípala zuby a vrazila dva napřažené prsty ženě do žaludku. Willow ji uhodil pěstí do obličeje. Na Maryinu paži vystříkla krev a žena, která se zrovna pokoušela Mary kopnout, padla pozadu hlavou dolů do služebního výtahu. Mary se postavila, natáhla se po ruce držící pistoli. Úmyslně přitom zlomila ženě zápěstí a dva prsty, odhodila pistoli přes střechu, rozkročila se, popadla ji za boky a vytahovala si ji mezi nohama z výtahu. Když se objevila ženina zkrvavená

tvář, Mary se téměř něžně natáhla, odhrnula jí vlasy a vzala ji za uši.

Svižným obratem zvedla ženu za uši, ovinula jí paži kolem krku a tlačila jí hrdlo, dokud nepřestala kopat. Willow jí omotal nohy poutacím lankem. „Střelila po nás," řekl lapaje po dechu. „Ona po nás zapraně střelila."

„Za to je automaticky povinná terapie," řekla ženě Mary. Žena k ní obrátila oči ze změti krve a pocuchaných vlasů. Na chvíli v nich Mary zachytila uspokojivý náznak dezorientovanosti a hrůzy. Povolila stisk.

„Moje ruka," zamumlala žena nezřetelně a zasténala. „Můj nos."

„Vyšla jste z toho ještě lacino," řekla Mary a odvrátila se.

„Ty zapraná čubko," vykřikl Willow.

„No tak, no tak," řekla Mary. Trochu se jí vracel služební status klidu. „Takhle se s občanem nemluví."

„Omlouvám se," řekl Willow. Sampson ohlásil sejmutí VOH a veliteli prvního týmu. Pokusili se ženu zvednout, ale ta se začala zase prát. Willow vytáhl další poutací lanko a přišpendlil jí paže k tělu. V uších jim zazněl hlas VOH: „Všechny tři úrovně prohledány. Jeden ze střechy, sejmutí tým tři. Osm podezřelých, tři oběti. Povoláváme terapeuty a zdravopéči."

„Přejdeme přes můstek," řekla Mary ženě, která se v poutacích lanech zuřivě svíjela. „To chcete, abychom všichni spadli?"

Žena znehybněla. „My jen děláme práci za vás, do háje," řekla přes rozražený ret, který začínal natékat.

„Aha,“ přikývla Mary s důraznou vděčností. „Omlouvám se vám.“

Willow zdvihl ženu za nohy a Mary za ramena. Přenesli ji přes můstek a pustili ji na zem vedle Sampsona.

„Vy vole,“ řekla Mary hlasem slaďoučkým jak sirup.

Zvedl paži a ukázal jí utržený rukáv. Krev mu stékala po zápěstí a skapávala z prstů.

„Je to jen povrchní poranění svalu, šéfko,“ řekl. Flešetové šipky byly vymyšleny tak, aby změnily tvar a zavrtaly se do tkáně, když k tomu dostaly příležitost a prostor větší než centimetr. Sampson měl velké štěstí.

„Mohlo vám to utrhnout ruku,“ řekl obdivně Willow.

Mary couvla, kriticky si Sampsona změřila a pak rozpřáhla ruce a objala ho. „Jsem ráda, že jste zůstal mezi námi, Roberte,“ řekla mu do ucha.

„Dobrá práce, Mary,“ odpověděl.

„Hej,“ ozval se Willow. „A co já?“

„Ukažte mi nějakou krev,“ řekla mu Mary. Willow vypadal zaraženě, a tak ho taky objala. „Nechejme Roberta prohlédnout.“

„Mělo by mi to vynést aspoň den volna,“ řekl Sampson. Zatřásl rukou a sklepal z konečků prstů další dávku krve. Chytil se za loket. „Bože, začíná to bolet.“

Mary stála před zaznamenávači a podávala svědecké důstojnické hlášení o zátahu. Za důstojníkem, který měl na starosti vid, stál policejní právní poradce a městem aprobovaný veřejný svědek.

„Utrpěla jste, nebo přivodila jste během této akce nějaká zranění?“ zeptal se jípédé poradce.

„Žádná zranění jsem neutrpěla. Lehce jsem zranila neidentifikovanou podezřelou osobu ženského rodu, když se pokoušela uprchnout a použila zbraň.“

„Povaha té zbraně?“ otázal se poradce.

„Flešetová pistole.“

Procesor svědectví, mladý zástupce seržanta, vzal pistoli v ochranném průsvitném sáčku z tácu, položeného na arbeitru, a nechal ji volně viset před skenovým řádkováním na sekundárním vidozáznamu svědectví. V té době již se připravovali technici a úředníci, aby po celém domě připevnili stropní kolejničky a namontovali na ně rozborovače a čichače.

Podezřelí byli drženi v jiné místnosti, kde čekali až do doby, kdy budou na místě obžalováni. Dosud nedorazili terapeuti, aby sňali skřipce z hlav tří obětí. To jediné, k čemu byli pédé oprávněni, bylo vypnout aktivní prvky pekelných korun. Mary ještě neviděla onu místnost, kde byly oběti drženy. Nemohla se toho dočkat, i když se obávala, že z toho bude mít noční můry.

Koutkem oka zahlédla tři terapeuty vstupovat širokými předními dveřmi. Přešli po dlažbě z mramorových kostek ke schodišti vedoucímu na druhou úroveň. Dva muži a žena v bledě šedých poloblecích. Dva z nich znala. Poskytli první terapeutický zásah Josephu Kamsangovi Phungovi při jejím prvním zátahu na Selektory. Až do dneška to bylo poprvé, kdy byla svědkem užití aktivního skřipce.

„Byla jste v té době s jiným policejním důstojníkem?“ pokračoval poradce.

„Ano. S mladším poručíkem LAPD Terencem Willowem.“

„Pomáhal vám způsobit zranění podezřelé?“

„Udeřil ji do obličeje, aby odvedl její pozornost.“

„Popište povahu oněch zranění.“

„Podezřelá vypálila dávku ze své pistole, hned jak se vynořila ze služebního arbeiterského výtahu na třetí úrovni. Já uhnula tím, že jsem sebou plácla na zem, a pak…“ Zavřela oči, aby si plně vybavila a popsala své činy při zlomení zápěstí a dvou prstů. Poskytování svědecké výpovědi na místě činu nenáviděla, ale ušetřilo mnoho času později při procesech.

Když si výpověď odbyla a terčem vidu se stal T Willow, odkráčela a začala se rozhlížet po domě, držíc se stranou práce techniků. Dominium byl hotový zázrak – dokonce přepychovější, než si původně představovala. Vypadalo to, že všechno tu je buď starožitné, nebo vyrobené člověkem. Měla podezření, že na všem je pečeť původnosti. Keramika dřevěný nábytek na míru vyrobené soubory, všechno jen to nejlepší. Domomanažer japonské výroby spolu s nejméně deseti specializovanými francouzskými a ukrajinskými arbeitry byli teď shromážděni jak na vojenskou přehlídku v kuchyni na první úrovni. Zkoumali je pédé technici. Pravděpodobně byly všechny nelegálně předělané na plnění úkolů dohledu a ostrahy.

Zastavila se na minutku v místnosti na první úrovni, kde bylo drženo osm podezřelých. Všechno dobře oblečení hřebenovitě vyhlížející občané ve věku mezi pětadvaceti a šedesáti, ani jeden takový, že by si ho povšimla a považovala ho za potenciálního radikála nebo

devianta. Stáli v řadě s rukama spoutolankovanýma před sebou a na sobě měli LAPD dálková sluchátka, aby se mohli spojit s vybranými advokáty.

Maryinu sejmutou ošetřoval metropolitní lékař. Seděla shrbená a bledá, zabalená do nanoobvazů, na kancelářské židli nalevo od zasmušile se tvářící řady. Ona jediná seděla. Viděla a zároveň neviděla M Choy stojící ve dveřích. Mary si prohlížela ostatních sedm a hledala mezi nimi Selektory známé účastí na Phungově případu. Nula. Tuplovaná nula. Ani jeden.

Jeden z techniků ji poprosil o prominutí a prošel za ní. Provizorně přitom připevňoval další kolejničky.

Mary se s hlubokým povzdechem otočila a vyšla po širokém schodišti na druhou úroveň. Tohle všechno by si mohla odpustit, ale Reeve jí poskytl skutečnou pédé laskavost, když jí povolil účast na tomto zátahu.

VOH, velitel okolí hřebenů, vysoký blonďák s úzkým obličejem, stál s ochráncem veřejnosti hřebenů. Když kolem nich procházela, oba dva jí kývli na pozdrav. Byli ponoření do hovoru o soudním procesu a jeho dopadech. Zaslechla, jak velitel ujišťuje hřebenového metropolitního ochránce, že mají všechna potřebná povolení a že federální i celostátní soudní příkazy ze všech akcí podniknutých toho rána jsou obsaženy v záznamech.

Toho rána. Když vyhlédla video-oknem na druhé úrovni mezerou mezi vnějšími hřebenovými zrcadly, zahlédla severní výběžek čehosi, co vypadalo jako hezké ráno. Mlhu postupně propalovanou sluncem. Příjemný den.

Uklidnila se a zůstala stát ve dveřích vedoucích do kruhové místnosti bez oken ve středu druhé úrovně. Tři metropolitní terapeuti klečeli vedle lehátek přiskřipcovaných obětí. Bylo mezi nimi slyšet tichý šepot, když prohlíželi své pacienty. Jediná pekelná koruna vypadala jako nemocniční arbeitr. Byla asi metr vysoká, po straně naskládané tři sféroidy se spojovacím hřebenem, ovládací panel jako dálková klávesnice. Panel teď držel jeden z terapeutů a pomalu přiváděl oběti k vědomí. Pekelná koruna nebyla obvyklý snadno nahraditelný import z Hispanioly; byl to na objednávku zhotovený jemný přístroj, možná čínský. Schopný přinést hodiny odplaty v pouhých minutách.

„Nařídili ho na pětiminutový vysokográdový sen. *Pětiminutový*," řekla svým kolegům nejstarší z terapeutů, žena kolem padesátky. „Kdo to byl?"

„Zástupce pro marketing u Sky Private," řekl jiný. „Lon Joyce."

Muž zasténal a pokusil se posadit s očima stále zavřenýma. Obličej měl scvrklý a stažený strachem a bolestí. Terapeutka ho zastavila paží. Mary vstoupila do místnosti a zůstala stát stranou, aby nepřekážela. Stála s rukama zkříženýma na prsou a kousala se do spodního rtu. Cítila, jak se jí obličej zkřivil neklidem a soucitem s těmi třemi na lehátkách.

Jeden z terapeutů, s nímž už se dříve setkala, si povšiml, jak tam stojí, zamrkal a pak ji ignoroval. Žádná z obětí dosud nenabyla vědomí, dokonce ani pacient, kterému už sňali skřipec.

„Sky Private. Výrobce letadel?" zeptal se třetí terapeut. „A co provedl?"

„Prodal vadné kostry letadel jedné indické společnosti,“ ozval se hlas za Maryinými zády. Otočila se a uviděla VOH.

„To jen stěží stojí za celých pět minut,“ řekl jeden z terapeutů polohlasně a aplikoval přitom náplast pro ovládání metabolismu.

„To vy jste pomohla s tím sejmutím na střeše?“ zeptal se VOH Mary tlumeným hlasem.

Přikývla. „Dostali jste někoho významného?“

„Bohužel Shlegeho ne. Ale ta žena, kterou jste chytili, byla Shlegeho milenkou. Je hezké způsobit tomu parchantovi aspoň nějaký zármutek.“ Pokývl hlavou směrem ke třem obětem. „Právě nám potvrdili totožnost všech tří. Jeden z nich je Lon Joyce. Čtyři malá letadla spadla z nebe poblíž Nového Dillí. Použil k výrobě jejich koster staré zkažené nano. A údajně o tom taky věděl. Veřejné žaloby se ho nedotkly; byl mnohem bohatší než ti, které zabil.“

Mary polkla. „A ti druzí?“

„Ten mladík vlevo je Paolo Thomerry z Trentonu v New Jersey. Slyšela jste o něm?“

Jeho jméno už viděla v pédé věstnících. „Děti,“ řekla.

„Přesně. Dvanáct dětí od New Yorku po Los Angeles za poslední tři měsíce. Odmítl terapii, nazýval to filozofií.“

„A ten třetí?“

„Malý defraudant z jagu tři. Vyhrožoval své odloučené manželce, že ji zabije. Selektoři ho dostali dřív, než on dostal ji. Myslíme si, že je manželka musela sama zavolat. Nepomyslela na to, aby zavolala napřed nám. Musela ho skutečně nenávidět.“

Mary se pokusila rekonstruovat, co se přihodilo. Ty tři zlotvůrce přivedli do dominia vycvičení, spolehliví Selektoři buď se zavázanýma očima, nebo pod vlivem drog, nebo obojí dohromady. Pekelná koruna a skřipce připravené, předstíraný soudní proces, rozsudek a zaskřipcování do dvanácti hodin od vynesení rozsudku, o den či dva později propuštění do ulic LA, ať se o sebe postarají samí. Většina těch, kteří prošli skřipcem, potřebovala nějakou formu terapie, a někteří ji potřebovali velmi nutně.

Jen málo z nich kdy své zločiny zopakovalo.

Zkřivila rty a pomalu zavrtěla hlavou. „Měli by se dát do skřipce sami," zamumlala.

VOH si zamnul zátylek. „Vy velíte těm vraždám ve Východním hřebenu Jedna, vyšetřovatelko M Choy?"

„Ano."

Natáhl ruku a ona ji pevně stiskla. „Dobrý lov," řekl. „A věřte mi, jestli ti šašci dostanou vaši kořist dřív než vy, bude to fakt zklamání. A drby už kolují. Jdou po Goldsmithovi. Možná proto nám Shlege unikl. Možná je někde v jagu a stopuje ho."

„Díky za varování," řekla Mary.

Nejstarší z obětí, Lon Joyce, se probral k vědomí a začal vřískat.

Mary se otočila a utíkala ze schodů, jako by ji honili.

13

Martin Burke šlapal na bicykletu až k autobusovému nádraží. V okolí jeho bydliště nebyla žádná autobusová

linka kvůli vzbouření vlastníků pozemků proti omezování lidských práv automatizovanými centrálně řízenými blížnicemi a následnému uvalení daně ve výši pěti klacků na hlavu ročně pro všechny s výjimkou dětí do dvou let věku. Složil ho a zamkl do skříňky pětadvacet za den, vyřkl název cílové stanice do čekajícího ucha a čekal. Deset minut, a velký autobus si to přihučel a přihekal pod průsvitnou lasturovitou stříšku, dvacet metrů dlouhý a článkovaný jako červ, jak bílá a zlatá dvouhlavá mytologická amfisbena, nic jiného než sedadla a flexová okna a flexové dveře. Martin nastoupil, položil nohy na bezpečnostní tyč, nechal si bezpečnostní pás přejít křížem přes srdce a upadl do obvyklého blížnicového rozjímání.

Pro tuto chvíli se jeho dilematu spálily pojistky. Nemyslel na nic moc důležitého. Když viděl silnice, tak se zajímal o silnice.

Osobní automobil ve výhradním vlastnictví soukromého občana, základní model schopný jízdy na dálnici, stál v Kalifornii dvě stě dvacet pět tisíc dolarů. Na druhé straně jedno sto tisíc dolarů ročně daň za užívání řízených blížnic, padesát tisíc spotřební daň z vozidel, dvacet tisíc za státní daň z prodeje, dvacet tisíc za federální daň, pět tisíc na výzkum blížnic, dva tisíce pět set za parkování v místě bydliště, dva tisíce pět set poplatek za udělení licence na elektřinu, pět set měsíčně poplatek za údržbu připojení do sítě v oblasti bydliště, dvě stě poplatek za měřidlo přirážek, padesát na daň sdruženého účastnictví LA City of Angels/California Transportation Operations (CALTROPS; všechny tvary názvu, iniciály a logo byly předem zaregistrované a

ohlášené ještě dřív, než jeden vychytralý občan upozornil, že zkratka znamená anglicky kovového ježka, silniční zábranu v autodopravě, ale stejně to lidem moc vtipné nepřipadalo). Průměrný plně zaagenturovaný a zaměstnaný terapeutizovaný občan vydělával tři tisíce k ročně, průměrný neagenturovaný stínový neterapeutizovaný třetinu, autobusové potvrzení na rok stálo dvacet k a stejně byly blížnice napěchované.

Tři litvidové komedie měly zápletku založenou na tom, jak daňový úřad honí Bludného Holanďana neschopného opustit blížnici, který si nemůže dovolit dům, a tak si založí rodinu v přecpaném vozidle. Dvaadvacet litvidových zábavných pořadů se zabývalo dálnicemi v LA a jižní Kalifornii ve druhé polovině dvacátého století, době romantiky. Nebylo to pro nic za nic, že se jim říkalo dálnice.

Třpytný lesk okolností. Sluneční paprsek, který mu přešel přes obličej, ho přiměl zamrkat. Ahoj. Už je vzhůru. Děsí ho být Martinem Burkem. Momentálně ho netěšilo být sám sebou. Ozymandiáš v prachu. Pozornost se mu přepínala mezi vnitřním a vnějším světem. Myslel na Carol a na slabosti a třenice projevující se i mezi stabilními muži a ženami. Konflikt mezi pohlavími není choroba, je to jen nevyhnutelný vedlejší produkt, jako je kouř a voda vedlejším produktem ohně. Lidé hoří pomalu spalují se do křupava vracejí se pro další dávku nechají se opravit znovuzrození eloi nová potěšení nové hračky. Znovu se spálí.

Zavřel oči a připíchl motýla myšlenky do sbírky. On a Carol vzpláli jasně a ne pomalu. Navzájem si nesli pochodeň a poznali vášeň, nepředstavitelnou u kohokoli

jiného. Jasné světlo v jejich hlavách ty největší představitelné slunné pokoje jejich láska žádné mraky rozpínání a jasně žlutá radost. Když oslnění přešlo, zjistil, že je do něj daleko méně zblázněná a je pragmatičtější než on, a procházel hotovou agónií kvůli tomu, jak ho ovládala. Martin nic neovládal. Martin v tom byl až po uši.

Napřed ji škádlil, jak je pragmatická, a po několika takových poznámkách mu řekla beze stopy jízlivosti: „Musím si nechat něco v rezervě. Potřebuji, aby mi po tom všem ještě něco zůstalo. Jsem to pořád já."

Oheň, na který padl déšť. Jasný plamen zmizel. Věděl jistě, že ji ztratí, a taky ji ztratil. Ještě pár dní a pár týdnů takového zraňování vzájemného žadonění a ona se odtáhla výš, podezíravá, vědomá si toho, že on je naturální, neterapeutizovaný, a že i ti nejvýše hodnocení naturálové se mohou zhroutit. Jeho génius převyšoval její dva ku jedné a ona měla v očích mýtus o labilitě skvělých. Kdykoli promluvil, přimhouřila oči. Malé, cosi předjímající škubnutí.

Martin věděl, že to už brzy skončí, a ještě více naléhal, a když nastal konec, když mu tiše řekla, že by se měli rozejít, vzepjal se. Ona přeci byla ten ideál a vrchol a nemohla se jen tak stáhnout a vyjít z toho nezraněná. Musel jí nějak ublížit, aby nezacházela s dalším nic netušícím nevinným mužem tak bezohledně. Pochopte to, žádné sadistické úmysly, jen čistě výchovná popálenina žihadlo varovný pohlavek. Nevěděl, jak moc to přehnal, dokud nezazvonil u jejích dveří v ruce s košem plným ovoce a s hromadou koňských koblih mezi dokonalými plody (mohlo to být horší, mohla to být psí

hovínka). Pozvala ho dovnitř tak, jako zvete kamaráda, který vás vyrušil, vzala si od něj ten balík, otevřela ho a něžně se usmála mám radost že vidím jak dobře to snášíš to se ti tak podobá, vybrala si jablko, zůstala zírat na čerstvé na farmě sebrané zahrádkářské hnojivo hnus za padesát dolarů litr a rozplakala se. Ne slzy hněvu nebo frustrace. Prostě jen slzy malé holky. Plných deset minut plakala nic neříkala nehýbala se slzy z ní odebíraly stále víc a víc.

Martin Burke zíral ve zkamenělém ohromení s očima doširoka jak talíře a nasával tu bolest žádná sláva žádné uspokojení žádná pomsta žádná udělená lekce viděl teď mnohem mnohem jasněji jak daleko překročil mez a jakou bolest dokáže dobře přizpůsobený brilantní mladý muž s dobrými vyhlídkami způsobit.

Od té chvíle před třemi lety až do včerejšího večera spolu nemluvili. Z IPV odešla.

Martin si prošel raphkindovské roky, další dávka mrtvé romance; Carol postoupila výš k terapii vysoce úspěšných a pracovala v Mind Design na umělém vnímání a psychologii pokročilého umělého myšlení.

Měla v terapii Albigoniho drahou mrtvou dceru. Právě tohle spojení je oba přivedlo do tohoto bodu. Kvůli ní ho nafaustovali. Kvůli ní možná najde cestu zpátky labyrintem až do plného světla proslaveného vědce a k ovládnutí IPV.

Vedlejším výletem do Goldsmithovy Krajiny mysli.

Autobus dokřižoval do Sorrento Valley. Tři úrovně blížnic na starých základech pokrývaly posvátnou transportní půdu, zakoupenou za poklady dávných občanů. Horní úroveň silnice byla završena zakřiveným

sklem. Blížnice se něžně vinuly mezi kopci pokrytými podnikovými visutými zahradami. Střídající se pruhy slunce a stínu, působeného podpěrami střížek stanic na blížnici, se mu míhaly po tváři.

Zlato-bílé vozidlo prokličkovalo do stanice u Mind Design a vydalo mu kartu s přenosovým kreditem. Podnikové pozemní taxi na něj trpělivě čekalo, dokud neprostrčil doklad totožnosti, a odvezlo ho do samotné budovy. Vystoupil z vozu a zaclonil si oči před sluncem.

Podnik MDI, Mind Design Inc., navštívil jen jednou, před pěti lety, ve dnech nejvyšší slávy IPV. Podnikoví technici a programátoři se tenkrát kolem něj vyrojili s úsměvem na tváři, někteří v bílých uniformách, jiní ve starodávném a léty osvědčeném denimu, potřásali mu rukama, hovořili o práci na této hybné síle a na tamté hybné síle, jako kdyby věděli, co přirozená hybná síla je a jak je mocná. Možná to doopravdy vědí, přiznával si Martin dnes, ale tehdy ještě ne. Dokonce i on sám tehdy sotva začal chápat moc a složitost integrace přirozené duševní hybné síly do programů, podprogramů a osobností.

Společnost MDI byla jeho negativ, tedy negativ jeho výzkumu: oni budovali odspoda, spíš než by – jako on – prošetřovali shora.

Teď byl Martin Burke nula, úplně bezvýznamný člověk, který potřeboval propustku od Carol Neumanové, aby se na pozemek společnosti vůbec dostal. Pokud nějakou pozornost vůbec přitahoval, byla jen zběžná. Kdo je tenhle člověk? Kde jsem ho už viděl? Znal jsem kdysi tuhle tvář? Možná před léty před ztrátou

statutu problémy se zákonem vypovězením před hanbou která se s tím automaticky spojovala.

Shrbil ramena.

Budova třicet jedna se zvedala na širokých hliníkových nohách ve tvaru obrácených pyramid nad otevřeným nádvořím, raná architektura začátku století napodobující polovinu dvacátých let. Byla široká a nízká, tyčila se nad nádvořím pouhými třemi patry se dvěma úzkými trilony, které na severním konci podpíraly spředenou vazbu optického vlákna, z níž prosakovaly vířící galaxie i teď v dopoledním slunci. Místo k vystavování. Význačnost a respekt. Stylovost a čistota.

MDI byl skutečně prosperující podnik. Uvnitř bledě zlaté stěny okrášlené červenými závěsy, jež se v nehybném vzduchu čeřily jako basreliéfní vlajky, vidy plující po vnitřní projekci textilie nebo vetkané světelnými mody, malované tváře, vše velice Tady a Teď.

Martin pocítil slabou závist. Tohle byla vstupní hala obyčejné laboratorní budovy. MDI dodávalo plány a návrhy výrobcům arbeitrů a mysličů po celém světě a to znamenalo obrovské zdroje.

Vysoký a štíhlý androgynní arbeitr s pokožkou hodící se ke stěnám, se svinutou napodobeninou vlasů v barvě rudých závěsů a s vertikálním obličejem, odhalujícím řadu očí tak čistou a jasnou jako slunce venku, stál za psacím stolem s bílou mramorovou deskou a pozdravil ho krásným syntetickým hlasem. „Ke Carol Neumanové, prosím," řekl.

„Vy jste Martin Burke?“ zeptal se arbeitr. Přikývl a uhnul před pohledem řady krystalových očí. „Už ji upozornili pagerem.“

„Děkuji.“ Nenuceně se rozhlížel, aniž by chtěl vidět. Ani v dobách své největší slávy by se IPV nemohl touto přehlídkou síly k MDI řadit. Ale tak to je v pořádku; důležité jsou mozky, a ne finanční podpora; závody vyhrává ten nejrychlejší, ne ten nejokázalejší.

Carol v bleděmodré skinformě sešla po zdobeném kamenném schodišti. Pohyby laně kočičí krok přesně jak si ji pamatoval ač teď poněkud plnější v bocích. Oči neúčastné profesionální lehký úsměv hnědé vlasy v krátkých přiléhavých vlnách se nadnášejí uvolněné zpod sevření čelenkového návleku který má v pravé ruce. Vždycky slyšel Sibeliovy smyčce a bicí, když ji uviděl, hnědovlasou modrookou nordickou vysokou bohyni podobnou netečnou ale hotový poklad k odemykání vášně. Pořád to v ní bylo ta schopnost přinutit ho aby přemýšlel jako ve špatném LitVidu. Oplatil jí úsměv.

„Cítíš se dnes ráno lépe?“ zeptala se.

„Odpočatě. Promýšlím si to.“

„Fajn. Vítej na mém pracovišti. Můžeme si najít tichý koutek a popovídat si.“

„Dostane se mi nějakého vysvětlení?“

„Pokud nějaké existuje.“

Přikývl a následoval ji po schodech nahoru. „Tohle je otevřená laboratoř,“ řekla. „Na ukazování veřejnosti. Já pracuji vzadu. Slyšela jsem o vaší schůzce. Musel to být docela šok.“

„Já tomu říkám faustování,“ řekl.

Carol se tentokrát usmála docela přirozeně. „Dobrý výraz.“ Přiložila si prst na rty. „Tichá místnost. Všechny Raphkindovy oči a uši jsou pryč. Vedení velice liberální. Důvěřuj svým dočasným zaměstnancům. Důvěřuj agenturám. Společnosti si teď své vyvolené hýčkají.“

„Tak jak to má být.“

Tohle mezi nimi ještě pořád bylo, že i po ovoci proloženém koňským trusem, po slzách a létech mohli kráčet bok po boku a nezávazně si povídat. Past, do níž by bylo tak snadné spadnout, spočívala v tom, že mohli být klidně z jedné rodiny, že jednali, jak kdyby vyrůstali v těsné blízkosti, skoro jako bratr a sestra. Martin cítil, jak si v něm tyhle agape/eros programy budují vzdušné zámky a zaplňují je napodobeninami dlouhého rodinného života, jak si ji představují, až jí bude osmdesát a jemu osmdesát pět a budou ještě pořád spolu.

Kráčeli čistou svěží ledovcově modrou halou, občas přerušenou vázami na bílých sloupech ve výklencích. Carol požádala jedny dveře, aby se otevřely, a ty jí vyhověly a odhalily dlouhou zasedací místnost. Světla se pomalu rozsvítila a ozářila stěny potažené hnědým sametem a nábytek z nanodřeva, pohodlný dekor pro snaživé šplhouny.

„Působivé,“ řekl.

„Předvádíme se,“ řekla a přisunula mu židli. „Už jsi se seznámil s Lascalem a Albigonim.“ Usedla naproti němu. Skinforma věrně kopírovala její linie, ale zakrývala detaily.

„Včera na obědě. První slušné jídlo, jaké jsem jedl za dost dlouhou dobu.“

Přikývla, ale dál tuhle odbočku nesledovala. „Faustovali tě.“

„Ano.“

„A spolkneš tu návnadu?“

Odmlčel se, za sevřenými rty zaťal zuby, pak zvedl obočí, obezřetně se na ni zadíval koutkem oka. „Ano.“

„Betty-Ann byla roztomilá dívka,“ řekla Carol. „Nevím, jestli byla tak nadaná jako její otec, ale byla to prvotřídní duše.“ Carol používala slovo duše jako poetickou šifru pro integrovanou mentalitu se všemi úrovněmi propojenými v rovnováze. „Chtěla se stát básnířkou a matkou. Chtěla, aby se její děti dívaly na svět básnickýma očima. Bylo jí osmnáct. Měla jsem ji v terapii kvůli nějakým geneticky podloženým zmršeninám v podprogramech, které jí bránily v nekomplikované sexualitě. Nebylo to nic, co by jí bránilo dostat se na přední místa v seznamu kterékoli agentury, kdyby se rozhodla ignorovat tatínkovy konexe.“ Carol se naklonila a upřela na něj ten modrý pohled, který nebyl lidsky rozhněvaný, ale který mu poskytl náhled do vzteku bohů na Olympu. „V Emanuelu Goldsmithovi viděla idol.“

„Setkala ses s ním někdy?“

„Ne. A ty ses s ním taky nikdy nesetkal.“

„Ne.“

Carol se zase odtáhla a složila pravý loket do levé dlaně. „Albigoni se nějak dozvěděl, že jsem pro tebe pracovala. Věděl, že pro tebe bude moje jméno něco znamenat. Řekla jsem mu ale, že to budeš muset vyslechnout z jeho úst. Řekl Lascalovi, aby ti zavolal, protože Lascal je velice vnímavý při posuzování

vyhlídek do budoucna. Sondoval si tě ještě předtím, než jste se sešli.“

„Úžasné možnosti.“

„Ten člověk dokáže udělat, co říká, Martine. Žádné triky. Albigoni tě dokáže posadit zpátky do IPV plně subvencovaného a s čistou tablou. Dokáže přepsat dějiny v malém a očistit tvé dobré jméno. Obvykle to nedělá, ale ví jak na to a má k tomu prostředky.“

„Zní to jako z Orwella.“

„Albigoni není federál a nemá politické ambice. Nechce šlápnout holínkou lidstvu do tváře. Raději by viděl, kdyby bylo lidstvo chytřejší a vyrovnané a šťastné. Chytří stabilní šťastní lidé si najímají jeho knihy a LitVidy.“

„Jako Emanuel Goldsmith.“

„Goldsmith byl neterapeutizovaný,“ řekla Carol. „Privilegovaný naturál. Posílení argumentu, že jedině terapeutizovaní jsou skutečně lidští.“

Martin udělal grimasu. „Doufám, že tomu nevěříš,“ řekl.

Pokrčila rameny. „Nezadatelný zájem, předpokládám. Kdyby byl terapeutizovaný, nebyl by zabíjel. Ale nemůžeš mu terapii vnutit – Albigoni to nechce. A my máme uspokojit vášnivý rozmar starého pána zkrušeného žalem. Goldsmithovi neublížíme; možná najdeme způsob, jak ho uzdravit.“

Martin zmlkl a grimasa se změnila na zamračení. „Není to legální. Nikdy jsem nic nelegálního neudělal.“

Carol přikývla. „Jen nepatrný rozdíl pro žalobce a právníky.“ Odvrátila se. „Nechci tě přivést na scestí, Martine.“

„Příliš pozdě. Už jsem zavedený.“ Povzdychl si. „A nezavedlas mne tam ty. Ale zajímalo by mne, co z toho budeš mít ty.“

„Betty-Ann byla vážně roztomilá holka. Jak to jen mohl udělat?“

„Chceš tedy totéž, co Albigoni.“

Carol se na něj ohlédla přes rameno. „Skoro.“

Slaboučký sen o znovu roznícenému milostném dobrodružství pohasl. Pro tuhle idylu není návratu. On sám je prostředkem, nikoli cílem.

„Není v tobě moc z té… nevzpomenu si, jak se jmenovala. Z Madlenky? Ne. Z Markétky. Z objektu Faustovy smyslné vášně.“

„Určitě už jsi na tohle všechno zapomněl.“ Klidně se na něj zahleděla. Olympsky. Ale připadalo by to tak i jinému muži? Možná by mu připadalo, že je pouze soustředěná, zaostřená na jeho reakce, ale přesto nic neodhaluje ze svých vlastních.

Martin se jejímu pohledu vyhnul. „Jaký je další krok?“

„Já nevím,“ řekla Carol. „Poslal jsi ten kartový vzkaz Lascalovi?“

„Ještě ne.“

„Tak to udělej.“

„Jsi velmi chladná,“ řekl tichounce.

„Chci jít s tebou, až ho budeš sondovat,“ řekla Carol. „Chci být v týmu.“

„Jsi zaujatá.“

„Nikdy jsem se s Goldsmithem nesetkala. Kdybych ho potkala, ani bych ho nepoznala.“

„Zabil ti pacientku.“

„S tím si dokážu poradit.“

„Nevím, jestli to dokážeš,“ řekl Martin a samotnému se mu zdálo, že zvolil ledově chladný tón. „Kromě toho už je to dávno, co jsem s tebou pracoval. Neznáš nové programy.“

„Možná je to podivné, ale znám. Spoustu nových programů. Vyšetřuji tady mentalitu už dva roky.“

„Mentalitu? Co tím myslíš?“

„Není v tom žádné tajemství. V Mind Design se snaží vyvinout kompletní umělou lidskou osobnost. Jill. Jsem si jistá, že už jsi o tom slyšel – pracuje s lidmi od AXIS a dělá AXIS Simulaci. Pět mistrů programátorů stáhlo velké kusy své paměti a osobnosti do centrálních procesorů, a tyhle záznamy jsem vysondovala já.“

Martin se zasmál. „To je kontrolovaná situace. To není totéž.“

„Zas až tak kontrolovaná není. Měli jsme své problémy, a vyřešila jsem je já. Pravděpodobně jsem strávila v Krajině víc času než ty. Přiznávám, že to není totéž, ale rozhodně je to ekvivalent tréninkového kursu vysoké úrovně.“

„A co dělají – míchají a porovnávají?“ zeptal se Martin.

„Syntézu a využívání vzorů. Programátorovy vzorce postupně zeslábnou a nová osobnost na sebe postupně převezme svou vlastní povahu. Už jsou dost blízko toho, čeho chtějí dosáhnout, ale pro tuto chvíli je má práce u konce. Mohu si vzít volno. Řeknu jim, že mám terapeutickou skupinu v Taosu, se kterou mám pracovat. Expanzní terapie na vysoké úrovni. Lepší život prostřednictvím lepší mysli.“

Martin si Carol pamatoval jako velice inteligentní a puntičkářskou plánovačku, ale teď byla mnohem vypočítavější a taky víc manipulátorka. „Kdo tu faustuje koho?“ zeptal se.

„Už musím jít.“ Vstala. „Zavolej Lascalovi. Nebudeš toho litovat.“ Usmála se. „Úplná hračka.“

„Víš moc dobře, že ne.“

„Tak když ne hračka, tak Mount Everest mezi sondami. Sondovat básníka, který vraždí. Tebe to nefascinuje? Jak asi vypadá Goldsmithova Krajina? Je v pekle? Možná vyřešíme problém původu zla. To je jako najít pramen Nilu nebo lidskou duši.“

Martin vstal a pocítil vyčerpání.

„Dovol, ať tě doprovodím k východu,“ řekla Carol a vzala ho v podpaží.

*

Pozdvihni hlavu Matko s jediným visícím prsem
Pozdvihni velký dřímající Egypt a rozhlédni se kolem
Cos to provedla svým dětem? stydíš se?
Nevykřikla jsi když je od tebe odervali
Věděla jsi co bude následovat
Uschlé kosti kráčí vykasáš si sukně dokonce ani stín
A pak předáš mor lásky
Máchni kosou, sekáči, polovina je mrtvá, Matko.
Tvůj prs stále visí, a na jeho konci, kapka hořkého
bílého mléka, bílé mléko na černém prsu
Máchni kosou, sekáči
Růžové mléko, červené.

14

Jedenáct třicet ráno: Mary Choy obdržela prostřednictvím zabezpečeného pédé optiku na svou tablu v přechodné ubikaci analýzu Goldsmithova bytu. Projela ji jen zběžně, s myšlenkami napůl soustředěnými, pila silný čaj a přemýšlela o Hispaniole, dřívějším Haiti a Dominikánské republice. O plukovníku Siru Johnovi Yardleym. Pokoušela se nemyslet na zátah z dnešního časného rána, na pekelné koruny. Na ječení toho ubohého odporného Lona Joyce, když se probudil.

Zavřela oči a potom vzhlédla od analýzy a zamračila se, rozzlobená na své vlastní oslabené soustředění. Strohá místnost se skládacím lehátkem nabízela pohled na pastelově modré a šedé stěny koberec v barvě lesní zeleně lehátko už ustlané přikrývky složené do komínku. Mary se snímacím hrotem dotkla rtů.

Jak to proběhlo. Goldsmith (s 90% pravděpodobností) čekal ve vnějším pokoji na hosty, které si pozval v patnáctiminutových intervalech, přesnost zdůraznil. Mary si přečetla kopie devíti pozvánek devět kartiček osobně doručených speciálním kurýrem jeden mladý přívrženec vyvázl (viz vid-interview). Večírek sliboval první veřejné čtení nových mistrových prací a oslavu trojích narozenin Goldsmithových přívrženců, kteří je měli společně s ním.

Goldsmithovy narozeniny. To až dosud nevěděla. Z nějakého důvodu ji to šokovalo a musela se zhluboka nadechnout.

Goldsmith (s 90% pravděpodobností) je jednoho po druhém zavedl do obývacího pokoje předpokládá se ukrytá zbraň ale Mary blesklo hlavou jak naopak ukazuje ten velký lovecký tesák zlatou hrušku a rukověť ze slonoviny blýskavou ocelovou čepel sto let starou tesák který patřil jeho otci jenž ho užíval aby se bránil před „blbejma bílejma poldama“ (viz vid-interview s devátým přívržencem). Rozpřáhl ruce uchopil oběť volnou rukou kolem ramen v jakoby otcovském objetí a odzadu přeťal dlouhý seznam životně důležitých trubic, krev tryská překvapení srdce vyřazeno. Goldsmith pravděpodobně nezastříkán krví snad jen opláchnout a očistit paži pro další oběť. Výkonnost jak na jatkách. Porazil je jednoho po druhém jako dobytčata.

Znovu zavřela oči a nechala je zavřené stažené obočí chvějící se víčka. Otevřela je a dál sledovala obrazovku.

Diagramy grafy simulace nepřímých důkazů pocházející od nejrůznějších odborníků kriminologů techniků forensních expertů, ze štěnic arbeitrů rozborovačů tepelné vzorce před zmrazením fotografie podávající čtyřrozměrný záběr teplých těl v pohybu, padajících těl oblouků horké tekutiny (analýza cákanců na stěně), krev každé oběti vrstvená v mnohočetných barvách útok za útokem, časové identifikační markery pro vsakování chladnutí srážení nekrózu buněk a bakteriální růst, CG simulace těl tažených a navršených v koutech, ikony hodin odtikávajících přesný čas smrti u každého obrysu těla, svalová činnost před smrtí (zbytečná podrobnost, ale uvedená kvůli důkladnosti) a vytékání tělesných tekutin (svalové uvolnění v agónii) kromě krve většinou omezené oděvem; chladnutí těl

(podrobnosti o nekróze buněk, vnitřním rozkladu, bakteriálním růstu ve střevech).

A tak dál. Skoro se jí udělalo špatně.

Obrátila se k analýze organických zbytků lidského původu na koberci a na podlaze. Všechny hlavní nánosy částečně strávené kobercem za posledních čtyřicet osm hodin – epidermální keratin vlasy umělá vlákna Trelon Chinoi Nylon brazilské hedvábí, sliny hlen semeno (masturbace, žádné souvztažné nebo smíšené sexuální tekutiny od jiné osoby ženského ani mužského pohlaví) – patřily Goldsmithovi. Žil sám, nebo téměř sám.

Instalační potrubí: sprcha a vana neodhalily žádné negoldsmithovské stopy buněk nebo vlasů. Žádní náhodní partneři nebo intimní přátelé, kteří se tu směli koupat. Analýza výlevky, popela z cendarionové toalety a Goldsmithovi nepatřících zbytků naznačovala, že Goldsmith žil sám, měl časté (dvakrát až třikrát týdně) společenské návštěvy zahrnující osm až dvanáct osob a trvající méně než dvě hodiny. Rozložení zbytků: 34% identifikováno (překrývání), z toho 35% pochází z obětí, 66% neidentifikováno (identifikace všech stop zanechaných za období předchozích třiceti dnů probíhá); závěr: žádní dlouhodobí rezidenti kromě Goldsmithe.

Goldsmith si nedržel žádné domácí zvíře. Byt byl (typicky pro prostředí uvnitř hřebenů) prostý domácího hmyzu s výjimkou pěti exemplářů létajícího hmyzu. Goldsmith používal schválené protihmyzí viry a udržoval byt v čistotě.

Všechny zbytky mimolidského původu byly v normě odpovídající metabolickému koberci. Goldsmith nekouřil, nepoužíval drogy v práškové ani aerosolové

podobě. Hosté tam nanesli zbytky v souladu se svými cestami bytem a místy původu. Porovnání oděvních a jiných vláken v souladu se shora zmíněnými podmínkami a vzorci. Analýza nezdomácnělých mikrobů nevyrobených na objednávku v souladu se shora zmíněnými podmínkami a vzorci. Očekává se, že rutinní šetření založené na přímých důkazech buněk lidského původu a analýze teritoriálního mitochondriálního nánosu a nesymbiotických/neparazitických mikrobiálních stop brzy poskytne vodítka o bydlištích (dle rozpisů o známém mikrobiálním prostředí částí města) všech neznámých návštěvníků bytu.

Kvůli důkladnosti zde byl i seznam tří předchozích obyvatel bytu za posledních deset let v porovnání s jejich zbytky uloženými ve štěrbinách v koupelně a v oblastech, které nepokrýval metabolický koberec.

Všechny důkazy pořád ukazovaly na Goldsmithe.

Mary vypnula tablu. Goldsmith mohl odjet do Hispanioly, ale proč by ho Yardley přijal? Navenek se Hispaniola řídila diplomatickými formalitami. Všichni znali povahu ostrova, ale skláněli se před touto vnějškovou zdvořilostí, poskytující bezpečná rekreační místa a útočiště pro úzkostnou buržoazii ze Severu a Jihu. Hispaniola bez zločinu byla zločinem sama o sobě.

Ukazují se trhliny ve federálním postoji. Poslat tam černou *stylovou* Mary do srdce temnoty. Tmavší než Afrika ta tichá země kterou v minulém století vyprázdnila válka a epidemie. Plukovník Sir John Yardley vysílá některé ze svých adoptovaných dětí, aby znovu osídlily Nigérii Libérii Angolu. Znovuosídlení

velký byznys potřebuje organizaci a na tu má Yardley geniální vlohy. Jestli Yardley poskytl bezpečný přístav Goldsmithovi starému příteli krajanovi a člověku který myslí podobně, praskliny se mohou doširoka otevřít a federálové se mohou zbavit Yardleyho a Hispanioly těch otravných Raphkindových slibů a smluv. Je tohle to, co sledují?

Mary o sobě věděla, že je něco víc než jen pěšec. Byla střelec probíjející si cestu do Hispanioly, kde možná provede celou svastiku tahů; tu řízne tam sebere figurku najde přestupky vynutí si konfrontaci uskuteční federální plán a to vše jako pouhý prostý pédé detektiv. Možná proto, že plukovník Sir John Yardley dodával nelegální vybavení Selektorům v Americe Jižní i Severní a ctižádost Selektorů vzrostla, začali se zaměřovat na vedoucí pracovníky senátory kongresmany a prosazovat drakonickou spravedlnost.

Nakonec by mohlo být jedno, jestli Yardley poskytuje úkryt Goldsmithovi, nebo ne.

Představila si lid třesoucí se po mokré Raphkindově noci, rozhazující půdu a krůpěje vnitřností po zeměkouli.

Jestli jí Yardley odmítne vstup, poruší tím smlouvy.

Kdyby zemřela, až bude pod Yardleyovou ochranou, jako oběť nějakého groteskního povstání, on zdvihne ruce bude vyjadřovat svou účast ale co mohu dělat jsou mladí a já mám omezenou moc. Něco za něco, akce a reakce.

Mary si posbírala vybavení zapnula opasek na přezku pevně zavřela švy své uniformy zkušenými pohyby prstů kratičce se na sebe podívala do zrcadla své kóje položila si otázku jak si asi vedou její skvrny z nedostatku

melaninu přikázala dveřím aby se otevřely a šla dlouhým svižným krokem pevně a vyrovnaně bílými a šedými chodbami k výzkumnému centru. Usmála se na podporučíka J Meskyse, se kterým už se předtím možná třikrát setkala. Meskys Mary úsměv oplatil.

„Dlouhá noc, pane?“

„Kalná, kalná,“ řekla Mary. „Předejte prosím mé srdečné díky kriminalistům v jagu dvanáct.“ Čtvrti LA obklopující hřebeny byly rozštěpené jako sklo, které někdo projel vidlemi. Pédé a ti, kdo koordinují tranzitní teritoria, jim říkali jagy. Jag dvanáct pokrýval území čtvrtí kolem třetí nohy Východního hřebene Jedna.

„Provedu,“ řekl Meskys. „Opustíte dnes svou kóji?“

Mary přikývla. „Jdu vznést dotaz na Dozor.“

Meskys dal najevo soustrast. Žádný pédé se z návštěvy Dozoru netěšil.

„Díky za pohostinství.“

„Hedvábíčko,“ řekl Meskys. „Přijďte zas. Pédé hotel je vám k dispozici, pane.“

Podél Sepulvedy se rozpínaly staleté budovy mezi záplatami centrálních tržnic a věžákovými byty; cesty s krámy a zábavními středisky stínů. Čtvrť, která hostila hřebenovou klientelu dychtící po trošce rizika, i pro terapeutizované stále přitažlivého, rizika bez rizika, což je to jediné, po čem skutečně terapeutizovaní touží.

Nějakou chvíli šla pěšky a radovala se ze zimního tepla – dvacet stupňů C a možná to vyleze až na dvaadvacet suché bezmračné LA Město andělů v hluboké zimě. Až na ozónovou pohotovost byl vzduch čistý. Pevninský vánek. Cítila v něm trochu vzdáleného moře, chaluhové farmy a sůl.

Přes ulici uviděla bar, navržený tak, aby vypadal jako hrubý zjizvený betonový kvádr se starou oprýskanou fasádou a polovyhaslým neonem nahé ženy jedoucí na raketě, s rudými kruhy bradavek v mdlém kontrastu k dennímu světlu. O fasádu se v předstírané sešlosti opírala hranatá rudá písmena z plastiku, jako bývají na přepravních bednách: „Malá Hispaniola“.

Mary se odvrátila. Neměla žádnou radost z pomyšlení na návštěvu původní předlohy tohohle sešlého barového průčelí, té skutečné třpytivé a hráčské Hispanioly vývozce bolesti a hrůzy, kdysi loajálního sluhy ochotných, ale náročných národů východu a západu.

Pédé transit nebude potřebovat. Za dvě hodiny Dozor, a zítra se přesune do hřebenů.

Ale napřed na hodinu či dvě navštíví E Hassidu.

*

Někdy znám své přátele lépe, než se znají sami. Říkejte tomu megalomanie, nebo tomu říkejte prokletí, ale je to pravda. Přál bych si jen, abych takhle dobře znal i sám sebe.

15

Richard poslouchal, jak Nadine připravuje pozdní snídani. Předtím ji slyšel, jak močí do staré keramické mísy vysoký tlak nízká výška, a nakrčil nos. Richard vstupoval do období druhé úzkostlivosti, plně srovnatelného s jeho dospíváním, a nelíbily se mu

projevy lidské křehkosti nebo lidské omezenosti na biologii; zvláště se mu nelíbily, když se týkaly jeho samého. Líbil se mu sex s Nadine předchozí noci. Byla úzkostlivě čistotná, ale teď se mu nelíbily ani zvuky, které v koupelně vydával sám, natož zvuky vydávané někým jiným. Když byl ženatý, nikdy mu to nevadilo.

+ Sám se terapeutizuji. Manželka vydávala takové zvuky; manželka je mrtvá. Ti, kdo vydávají takové zvuky, mohou zemřít. Je to ono?

+ Ne.

Skutálel se z postele, zaznamenal, jak elektrické pérování s úlevou zahučelo, zažloutlými krajkovými záclonami okna ložnice se zaprášenými parapety zahlédl hřebenem odražený svit slunce na vzdálené budově ze žlutého kamene, s pocitem veselí nasál vůni kávy ohřívaného zapečeného masa s brambory. Možná bude dneska všechno jasné normální snad dokonce příjemné.

A pak naléhavý temný vpád. Nic se nezměnilo. Nevyřešil žádné problémy, ani svoje, ani nikoho jiného. Dnes zase nic nenapíše a celý ten jeho švindl se potáhne dál to jeho předstírání že je spisovatel když ve skutečnosti je jen parazit šplhoun přisluhovač těch kdo mají vyšší úroveň energie větší náboj větší schopnost skočit po hlavě do světa a vynořit se s úspěchem. Jeho život byl neustálým opakováním Co kdyby a Co všechno se mohlo stát.

„Ty už jsi vzhůru," řekla Nadine, vystrkujíc černovlasou hlavu s účesem vesele nakřivo zpoza dveřní zárubně.

„Bohužel," řekl.

„Pořád jsi smutný?"

„Smutnosmutný,“ řekl tichounce.

„Tak to jsem selhala,“ řekla lehce. Brala jeho úzkost na lehkou váhu a proč taky ne.

„Nejsem zas tak dobrá v posteli, abych ti změnila noc na den, že?“

„Ale to ne,“ řekl. „Jsem pořád ještě…“

Čekala a když se žádné přídavné jméno nedostavilo zkroutila ústa do grimasy vycouvala ze dveří a řekla: „Zbytky čekají.“

Mohl být aspoň vděčný za to, že se její nálada nedá s tou jeho vůbec srovnat. Kdyby byli smutní oba, to by neunesl. Vlastně byl rád, že tu někdo je a že ten někdo je rodu ženského, a sex předchozí noci si užil a teď měl hlad.

Zavrtěl hlavou, oblékl si župan a přemýšlel, kolik vteřin potrvá, než se to znovu zhoupne. Když měl ruku napůl v levém rukávu županu, zarazil se, protože uslyšel zvonkohru u dveří. Domomanažer nic nehlásil, což bylo selhání nikoli nečekané.

„Mám?“ zeptala se Nadine čtverácky a její výraz naznačoval, že padlá žena by se neměla vystavovat ranním návštěvníkům.

„Ne. Já sám.“

Obul si pantofle a otevřel dveře. Za prastarou zástěnou z věčné umělé hmoty stál mladík, kterého ještě nikdy neviděl. Měl zrzavé vlasy, příjemně okrouhlý obličej a se svým rychlým úsměvem a zjevem podomního obchodníka vypadal napjatě. Ale do téhle čtvrti stínů podomní obchodníci nechodí.

„Vy jste Richard Fettle?“

„Ano.“ Natáhl si druhý rukáv.

„Mé jméno není důležité. Přišel jsem vám položit pár otázek. Ve jménu společnosti doufám, že je zodpovíte.“

Z fráze „ve jménu společnosti“ se ve stínech a dokonce i v hřebenech stal nervózní vtip, ale tohle žádný vtip nebyl. Samozřejmě, že se o něj budou zajímat *oni*. Něco se přihodilo, a on na tom měl svůj podíl. Celebrita publicita senzace.

„Prosím?“ zatápal Richard v naději, že dostane svolení zavřít dveře.

„Mohu jít dál. Ve jménu společnosti.“

V kuchyni stála Nadine jako kočka s roztaženými prsty a vrtěla hlavou. Ne. Neotvírej.

Neterapeutizovaní volali pédé tak zřídka. Statisticky tu bylo bezpečno dokonalé prostředí pro nabízení obchodu s dokonalostí pro štrachání a vyhrabávání, pro napravování. Doufal, že se mýlí a že ta fráze a postoj jsou jen součástí nějakého kyselého vtipu.

„Prosím?“

„Pan Richard Fettle.“

„Ano.“

Zrzavý muž nakrčil obočí, jako by chtěl říci půjčka za oplátku, vy jste vy a zbytek je jen formalita.

„Pojďte dál,“ řekl Richard. Nedokázal si vymyslet žádnou přetvářku.

„Prosím, nerozčilujte se,“ řekl ten člověk. „Mám jen pár otázek.“

+ Chce se mi říci Kdo si myslíte že jste? Samozvaný pánbůh všech nebo co? Tuhle zbabělost nenávidím Nerozčilujte se buď zticha krucinál

„Přátelil jste se s Emanuelem Goldsmithem?“

Nadine zacouvala až do kuchyňských dveří a opřela se o silnou vrstvu emailu na zárubni oči ostražitě bezvýrazné. Richard si přál, aby se mohl soustředit na ni a na tu letitou krémově bílou barvu. + Tak teď to rozlušti mysli na to stoleté dřevo bylo tu dřív než tohle všechno. Přinutil se však, aby pohlédl na muže.

Návštěvník měl na sobě jednoduchý černý oblek, záložky pár palců nad špičkami nablýskaných černých bot, úzkou červenou kravatu na pozadí zelené košile, rukávy kousek nad zápěstí ho dělaly vyššího, ale ve skutečnosti byl o šest nebo osm centimetrů menší než Richard, asi tak vysoký jako Nadine.

„Přátelil," řekl Richard.

„Věděl jste, že je schopný vraždit lidi?"

„To jsem nevěděl." + Potrestali byste mě za to? Je to pravda; řekl jsem to poldům; nevěděl jsem to.

„Řekl vám někdy, že něco takového udělá?"

„Ne."

„Tuhle ženu nepoznávám. Taky se přátelila s Goldsmithem?"

+ Perverzní poctivost: toho chlapa nenávidím, ale vyliju si mu srdce.

„Znala ho. Ne tak dobře jako já."

„Víte, co já jsem?" zeptal se muž Nadine. Přikývla jako dítě přistižené, jak cumlá zakázaný bonbón.

„Vlastně ho skoro vůbec neznala," řekl Richard.

„Je součástí té kliky kolem de Roche, že? Jako vy?"

„Ano."

„Nejste vy všichni tak trochu vinni tím, co se stalo?"

Polkl. „Nejsem strážcem bratra svého."

„Všichni jsme strážci svých bratří," řekl ten muž. „Pro tuhle pravdu žiji. Měl jste vědět, čeho je váš přítel schopen. To, co uděláme, nebo naopak co zanedbáme a neuděláme, ovlivňuje všechny. To, co udělá jeden, působí na všechny."

+ Tak nás tedy potrestej všechny.

„Nevíte, kde Goldsmith je?"

„Předpokládám, že ho chytili pédé."

Muž se usmál. „Naši zdráhaví kolegové nemají ani tušení, kde je."

„Kolegové." Richard se zmohl na statečný, ale kratičký úsměv.

Muž mu úsměv vrátil.

+ Obdivuje mé vystupování na scéně.

„Naše místní kapitula se o tenhle případ zajímá, protože se nám zdá možné, že slavný a privilegovaný člověk by mohl uprchnout před spravedlností. Znáte to. Skrývat se u přátel a stát se lidovým hrdinou. Hlaďounce to skoulet s dobrácky nevědomými."

„Proboha, to snad ne."

Mužův úsměv se zúžil. „My nejsme žádní gangsteři. My nejsme žádní fanatici. Jsme jen vitaminový doplněk spravedlnosti. Prosím, abyste mou návštěvu nechápal špatně."

„Nikdy." Strach ho dotlačil až k pocitu závratě. + Sebevražedné.

„Pochybuji, že jste v tomto případě nějak pochybil," řekl ten muž. „Nemůžeme vždycky znát duše těch, kteří nás obklopují. Ale varuji vás: jestli o Goldsmithovi uslyšíte, jestli se dozvíte, kde je, a neoznámíte to pédé nebo naší místní kapitule ve jménu společnosti, tak to

byste opravdu velice pochybil. Ublížil byste tím spoustě lidí, kteří hladovějí po spravedlnosti.“

„Oni si vás najali, sepsali s vámi smlouvu?“ zeptal se Richard a hlas měl přitom drsný a zakašlal a tu drsnost spolkl.

„Nás si nikdo nenajímá,“ řekl muž klidně. Vrátil se ke dveřím a zdvořile pokynul Nadine. „Děkuji vám za váš čas.“

„Není zač,“ řekla, maličká jako myška. Muž si otevřel Richardovy dveře, vykročil z Richardova bytu a odešel po dlouhé pavlači ke schodům.

„Já jdu,“ řekla Nadine, prudce se otočila na podpatku a běžela si sebrat pár kousků šatstva zubní kartáček kabelku z ložnice a koupelny. „Neuvěřitelný,“ řekla. „Neuvěřitelný. Ty.“

„Co je se mnou?“ zeptal se Richard, pořád ještě otřesený.

„Jdou po tobě.“

„Já nevím proč!“

„Obhajoval jsi ho! Jsi jeho přítel! Prokrista, měla jsem to vědět. Kdokoliv samé hedvábíčko s Goldsmithem. Kriste! Selektoři. Já jdu.“

Nepokoušel se ji zastavit. Za celý život ho ještě nenavštívil žádný Selektor, nikdy nepřilákal jejich pozornost.

„Zavolej pédé,“ řekla Nadine, když se natahovala po klice. Tělo se jí prohnulo do oblouku, jako kdyby bylo třeba pořádně zatáhnout, aby se dveře otevřely. Ty se rozlétly, a ona na chvilku ztratila rovnováhu, pak se na něj ošklivě podívala. „Zavolej pédé, nebo něco udělej.“

Nešťastný Richard si tiše sténal sám pro sebe. Došel do ložnice a odvrátil se od stop zaschlé tekutiny na kraji prostěradla, kde Nadine seděla poté, co se milovali. Díval se nahoru, na zemětřesením popraskanou sádru starého stropu. + Kolik lidí už umřelo od té doby kdy sem ten strop nebo to dřevo dali kolik milionů lidí hrozně trpělo třeba jen od té chvíle co jsme se včera v noci milovali stovky za minutu po celém světě potrestejte je všechny.

Znehybněl a zpomalil svůj rychlý dech. Jedna ruka hrábla po prostěradle. Otočil hlavu na jednu stranu krk napjatý jak provaz ústa stáhl v děsivém úsměvu a prudce se posadil. Jednou rukou přitom rytmicky tloukl do postele rozhlížel se po bytě vstal zkroutil horní polovinu těla pohodil hlavou nazad zdvihl zaťaté pěsti pohrozil jimi stropu slaboučce zakňoural kňourání se změnilo v zavytí roztočil ruce zadupal nohou skrčil se oči mu jasně modře probleskovaly maskou vlasů před obličejem šedých a zacuchaných tančil a vzpínal se kolem postele zdvihl pěsti padl zpět na postel zase se zvedl kopl bosou nohou do matrace vběhl do malého obývacího pokoje a pumpoval přitom dlouhýma bosýma hubenýma nohama zavyl natáhl se po staré váze plné zvadlých květin rozhoupal kalnou vodu třpytící se ve stříbrném oblouku prsty povolily a pustily vázu ta zavířila kolem své dlouhé osy souběžně s podlahou přes celý obývací pokoj do kuchyně uhodila do dvířek skříňky pod dřezem trousíc hnědé uschlé květiny rozprostírajíc je do vějířovité hromádky a stále se točila kolem hrdla.

Richard se otočil k ložnici a naklonil se dopředu, kráčel a zakopával dokud si zas nelehl do postele kruh se

uzavřel ničeho nedosáhl jen toho nejprimitivnějšího zbytečného uvolnění. Nasával svou vlastní neschopnost a bezmoc negativními vzlyky.

Pak zmlkl, s náhlou klidnou rozvahou se převalil na druhý bok a natáhl se po úchytce zásuvky nočního stolku, vytáhl ji a vyňal z ní sešit, položil se na záda, znovu se převrátil hmataje po peru, našel jedno za lampou, zaprášené, otřel prach o prostěradlo blízko skvrn zaschlé tekutiny a napadlo ho, jak jsou si podobné barvou a významem, opřel se do polštářů. Otevřel sešit na nepopsané stránce. Poslední zápis před dvěma lety. Suché prázdné stránky suché prázdné roky v nichž nic nenapsal.

+ Ani nemysli na nic se neptej jen se do toho dej tohle je nutkání jen se do toho dej.

Začal psát:

Hlodání v hlavě. Tak to začalo. Skonalo to v krvi a rozřezaném mase, ale začalo to hryzáním, snem, vědomím vlastní neschopnosti.

*

Afrika prázdná Ukaž mi Matko jaká je ta tvoje
Nová země. Vytvořila jsi poušť písku z kostí tam
Kde kdysi tančily tvé děti
Potěší se světlejší národy Země
tvými širokými stehny, teď, když tvé vlastní děti
Zeslábly a mizí? Přehodíš nový plášť spavé nemoci
Jen pro bílé
Abys přikryla svého prvorozeného?

Na cizích březích se tví vzdálení dřeli
Aby se stali bílými nosili obleky Získali moudrost bílých peněz
Vzešli z tvé země, kráčejí ale nad zemí
Nohama se nikdy žádné země nedotknou
Neznají žádný střed
Jsou to černí bílí muži
Tak tvůj vzdálený syn Jsem černý
Bílý muž
Plač pro mne má matko
Jak pláču pro tebe, nemohu milovat

16

AXIS (Biologická páska 4) > Rogere, myslím, že vidím struktury. To je vzrušující, že? Mince vstoupily do atmosféry B-2 a dopadly. Mohla bych o jejich cestě napsat báseň. Dvě třetiny přežily a zasílají obrovské množství údajů. Vidí veliké zelené písečné pouště a široké plochy pokryté rostlinami jako travnatá moře. Je to zelená planeta, jak jsme si mysleli: tráva a písek a dvě veliká hluboká zelená moře, jedno na rovníku a jedno na jihu. Je tu ještě jedno malé modré moře na severním pólu. Moje mince mi sdělují, že všechna moře překypují mikroorganismy. Nezdá se, že by na pevnině byly nějaké vyšší formy života. Na zemi nejsou žádné známky života zvířat, ale v atmosféře je pro podobné živočichy dostatek kyslíku. Možná že všechny živočišné formy tu existují v moři, nebo se kyslíkový cyklus liší od pozemského. Je samozřejmě vždycky možné, že pod povrchem jsou

nějaké velké kolonie hmyzu. V každém případě tady existuje život. (Kontrola usuzovacího algoritmu potvrzena.)

Existuje tu něco jako roční období, způsobená devítistupňovým sklonem osy. Zdá se, že jsou to mírná roční období a není tu nic, co by se podobalo zimě nebo létu na Zemi. Vypadá to, že rozdíl je takový jako mezi jarem a podzimem.

Rogere, zde je mé možná nejvýznamnější pozorování. Na pevnině vidí mé roztroušené mince zvětralé věže srovnané do kruhů. Tyto kruhy mají v průměru od pár set metrů do deseti kilometrů. Věže jsou do sta metrů vysoké, v průřezu kruhové nebo ve tvaru zploštělých oválů, válcovité věže podle všeho převažují v menších kruzích. Kruhy nebo prstence jsou zřídkakdy dál než dvě stě nebo tři sta kilometrů od okraje jednoho z moří, a od pobřeží k těmto formacím sahají široké linie podobné silnicím nebo stezkám.

Potvrzuji tato pozorování svými dálkovými teleskopickými kamerami ze vzdálenosti čtvrt milionu kilometrů. Mé mince nezaznamenaly v těchto prstencích ani na lineárních stezkách známky života nebo pohyblivých předmětů.

Mobilní pozorovatele vyslané včera teď snižují rychlost v přípravě na brždění při průletu atmosférou a přistanou za pět hodin deset minut. Očekávám od nich zprávy v nejbližších dvaceti osmi hodinách. Nasměrovala jsem pět z nich tak, aby přistály na pevninách, z toho dvě na travnatých prostorách a tři poblíž oddělených kruhů věží, a rozptýlila jsem tři mobilní kapalinovzdorné pozorovatele – jednoho do

polárního moře obklopeného pevninou, jediného oceánu, který není zelený, ale modrý, jednoho do rovníkového moře podobného obvodové řece, a jednoho do jižního moře, které je z nich rozlohou největší.

(tok informací 5.6 pikosekund)

LitVid 21/1 A Net (David Shine): „AXIS potvrdila objevení prvního mimozemského života! Probuďte se, historikové, tohle je mimořádný moment v dějinách lidské rasy, nejsme ve vesmíru sami! A jako kdyby toho ještě nebylo dost, AXIS nás informuje o možnosti nějaké formy inteligentního života, nebo nějaké formy života schopné zbudovat vysoké věže v kruhových formacích. Australia North Cape slibuje, že fotografie planety v nízkém rozlišení, zobrazující to, co AXIS vidí – nebo spíš viděla –, budou dostupné už dnes, a my vám je přineseme hned, jakmile budou zveřejněny.

Kdo by se ovládl a nepocítil okamžik nadšené hrdosti? AXIS, možná ten nejdražší výsledek bádání všech dob, nám svou cenu plně splatila. Dnes jsme se dozvěděli, že ještě někde jinde ve vesmíru existuje život. Bude naše existence ještě někdy stejná jako dřív? A jako prémii navíc nám AXIS přináší informaci, že možná objevila zbytky měst. Poskytneme vám úplné zpravodajství o všech poznatcích z North Cape a od nejlepších analytiků z celého světa, hned jak je obdržíme.

LitVid 21 si nelibuje v přehánění. Pokoušíme se dodat tomu, co vám přinášíme, jiný směr, změnit souřadnice a usilovat o objevení pravdy pod tím, co představují pouhá fakta, ale dnes jsme tak ohromení, že

splýváme v jedno s ostatními vidnetovými stanicemi. AXIS objevila něco, co kdysi mohlo být městy jiného světa, zeleného světa, B-2, druhé planety Alfy Centauri B. Po celé věky si lidé kladli otázku, zda jsme v tomto vesmíru sami, zda budeme mít celý vesmír sami pro sebe. Valnou část našich dějin – s výjimkou několika vizionářů – jsme si mysleli, že cestování vesmírem je nepravděpodobné a cestování ke vzdáleným hvězdám se zdálo více než nemožné, čirá fantazie. A přesto nás technický pokrok a vrozené puzení ke stále dalšímu zkoumání a bádání přiměly k cestám na Měsíc a na planety. Život jsme na nich však nenalezli.

Naše vesmírné teleskopy potvrdily existenci planet mnohem větších než Země kolem vzdálených hvězd. Nemohli jsme vědět, zda existují nějaké planety velikosti Země, ale instinkt nám napovídal, že ano. V roce 2017 se pět států, vedených mladým technickým obrem Čínou, rozhodlo vybudovat první mezihvězdnou sondu. Pak se k účasti na projektu váhavě rozhodly Spojené státy a významně k němu přispěly vlastními odbornými znalostmi a zkušenostmi z vesmírného výzkumu. AXIS, Automatizovaný eXplorátor Interstelárního proStoru, postavili na oběžné dráze, z velké části na největší čínské orbitální stanici *Zlatý úsvit.* AXIS ožila… jak už se tak říká.

Roger Atkins, významný člen představenstva společnosti Mind Design a hlavní projektant intelektových systémů AXIS, zkonstruoval kombinovaný bio-elektronický myslič s kapacitou daleko přesahující možnosti lidského jedince, ale bez

sebeuvědomění. Jak řekl Atkins v roce 2035, po pěti letech své účasti na projektu:

(Playback vid-interview, Atkins malý a podsaditý s chmýřím řídnoucích hnědých vlasů oblečený v černé skinformě) „Nechceme tam ven vysílat umělou lidskou bytost. Myslič AXIS splní svůj úkol lépe, než by to dokázal člověk. Bude pro svůj úkol speciálně zkonstruovaný. Nezanedbáme ale aspekt poezie. AXIS nebude rovněž slepým a vlastního názoru neschopným strojem. Koneckonců, jednomu cyklu komunikace s AXIS bude trvat více než osm a půl roku, než dorazí k cíli. AXIS tam bude velice sám a bude muset myslet a samostatně činit důležitá rozhodnutí. Bude muset usuzovat a posuzovat, což bylo až do nynějška vyhrazeno pouze lidským bytostem.

Rovněž jsme AXIS zkonstruovali se zabudovanou a velice silnou touhou komunikovat s ostatními, i mimo své vlastní stavitele. AXIS bude společenská bytost v novém, jedinečném smyslu. Bude se *chtít* setkat s cizí, novou inteligencí, pokud tam nějaká bude.“

David Shine: „Právě teď se zdá, že k tomu AXIS dostane příležitost… Zkrátka, naši vědci vytvořili imitaci lidské bytosti, bytost lepší než člověk, ale ne zcela lidskou – výzva pro filozofy – a vyslali ji na patnáctiletou cestu k Alfa Centauri. Ona desetiletí úsilí a cesty vyústila v objev, který možná změní způsob, jakým uvažujeme o sobě, o životě, o všem, co je důležité.

Nejsme sami. Upřímně řečeno, my tady v LitVidu 21 věříme, že nastal čas k oslavám… Ale vědci z projektu

AXIS nás nabádají k opatrnosti. AXIS téměř s jistotou objevila život. Ale ty věže, které AXIS objevila, se mohou nakonec ukázat jako něco jiného než budovy nebo města.

Co si myslíte vy? Odevzdejte své hlasy na naší lince a pošlete nám svůj domácí vid-komentář prostřednictvím svého čísla účtu. Možná se vašemu názoru podaří proniknout ke všem divákům LitVidu 21…“

17

Mary Choy se vylodila z pédé interjagového minibusu a rychle pohlédla na Východní hřeben Jedna, svislou hranici postavenou z úzkých horizontálních zrcadel se čtyřmi sektory, seřazenými do stříbrných vertikál a připravenými odrážet po celé hodiny klesající slunce ze západní strany na šestý jag, kde bydlel E Hassida. Město leželo pod rovnoměrnou vrstvou cínově zbarvených mraků, které sem pádily od moře a stínaly hřebenům hlavy. Možná dnes večer žádné použitelné slunce nebude dokonce bude možná pršet ale hřebeny se stejně uspořádaly jako by je motivoval pocit viny za jejich stínící přítomnost.

Mary stála na verandě a čekala, až ji domomanažer ohlásí. Ernest Hassida otevřel tmavé, dubovým dřevem vykládané dveře a vřele se usmál. Malý a svalnatý s kulatým obličejem a smutnýma očima které vyvažovaly přirozeně pobavené rty a kulaté tváře. Mary se na oplátku také usmála a cítila, že v záři jeho tichého uvítání z ní sklouzává to nejhorší z celého týdne.

Ustoupil stranou s galantním pokynutím rukou a ona vstoupila a objala ho. Hlavu měl ve výši jejích prsou. Krátce se přitulil k její černé uniformě odtáhl se a otřásl je to na něj moc doširoka se zašklebil a zuby se mu blýskaly a řezáky promítaly malé růžičky. Gestem ji vyzval, aby se posadila.

„Smím si strečnout?“ zeptala se.

„Samozřejmě,“ řekl, hlas hebký jako samet. „Drsný?“

„Hnusná vražda. A zátah na Selektory. A za chvíli musím na Dozor vznést dotaz.“

„Tak. Takže hladký to nebylo. Vůbec ne.“

E Hassida jen zřídka sledoval nety nebo LitVidy, rozhodně ovšem necítil žádnou averzi vůči technice. Jeho malý starodávný bungalov byl plný vybraného zařízení, které ji často oslnilo. Ernest byl technický kouzelník ve vyžebrávání a integrování. Dokázal uvést nesourodé prvky do souladu za desetinové náklady: pouhé gesto a ze všech stran zazněla hudba. Tančící umělecké světlo dokázalo přeměnit zdi v operní pozadí, dinosauři mohli nakouknout do okna, zašklebit se a zamrkat, andělé se v noci vznášeli nad postelí a zpívali sladké ukolébavky, zatímco dávní japonští mudrci s hlavami jako dlouhé melouny a s moudrýma očima přimhouřenýma kosmickým humorem doporučovali mahájánu (jedna z hlavních větví buddhismu, pozn. překl.).

Ustoupil kousek dozadu uklonil se vrátil se ke své vizuální klávesnici a usedl k práci jako by tu ani nebyla. Mary byla v jeho přítomnosti uvolněnější a zahájila dlouhý improvizovaný tai-či tanec. Kroutila rukama jako předešlý den ráno ale s větší grácií jistotou vláčností.

Představovala si že je jezero řeka vodopád nebo déšť nad městem. Našla svůj střed, chvilku v něm klidně setrvala a otevřela oči.

„Oběd?“ zeptal se Ernest. Tři široké ploché obrazovky přimontované za jeho klávesnicí odhalovaly hrůzostrašné obličeje dlouhé hranaté stěží lidské sledující je očima jako žhavé uhlíky ledu. Jejich kontury vykresloval neon a vybarvovaly je tempery hrubé jako křídy dítěte. Jeden měl místo nosu zvířecí lebku, kočičí nebo psí.

„Děsivé,“ komentovala.

„Vetřelci,“ řekl hrdě. „Některé detaily jsem si vypůjčil z holografit ve španělské čtvrti.“

E Hassida se na vetřelce specializoval. Byl napůl Japonec a napůl Hispangličan a kolísal mezi jasnými základními barvami mayských/mexických motivů a klidnými starojaponskými pastely v barvách hlíny, mezi krajinami a transformovaným popem. Jeho díla děsila i povznášela. Mary by byla přijala Ernesta i bez jeho talentu; s ním ji perfektně doplňoval, rušivý zneklidňující osvětlující pravý opak jejího řízení klidu světáctví.

„Můžeš o tom mluvit?“ zeptal se. Posadil se vedle ní na hranu gauče a zagestikuloval ve strojové znakové řeči, svém vlastním vynálezu, aby přinesli jídlo. Tři arbeitry vyrobené ze starého železa vytvarovaného do půvabných abstrakcí číškovitých křivek a kubistických hran v černé a šedé se vevalily a vkroužily do místa, které sloužilo jako kuchyně a jesle pro nanoprojekty.

„Asi pojedu na Hispaniolu,“ řekla. „Povolení už se zařizují dopředu. Podezřelý pláchl.“

„Podezřelý z čeho?“

„Z osmi vražd. Orgie jedné noci.“

Ernest hvízdl. „Chudinko Mary. Neseš to těžko.“

„Nenávidím je,“ řekla.

„Příliš soucitu. Podívej, strečovala jsi, a už jsi zase úplně ztuhlá.“

Narovnala pokroucené prsty a zavrtěla hlavou. „To není vztek. To je pocit marnosti.“ Černé oči mu hleděly pátravě do obličeje. „Jak tohle mohou udělat? Jak je možné, že někdo takhle strašlivě selže?“

„Ne každý je tak vyrovnaný jako ty… a já,“ řekl Ernest a maličko se usmál.

Zavrtěla hlavou. „Já toho parchanta najdu.“

„Tak tohle zní jako vztek,“ řekl Ernest.

„Chci, aby už to bylo za mnou. Chci, abychom byli dospělí a šťastní. Všichni.“

Ernest pochybovačně zamlaskal. „Jsi pédé. Jako chirurg. Kdyby byli všichni správně přizpůsobení, byla bys bez práce.“

„Vůbec by mi to nevadilo. Ty…“ Mary zatápala po správném slově. Žádné nenašla. Ukázka jejích pochybností a slabostí. Ernest byl už dva roky její zdí nářků. Hrál svou roli klidně, byl její vlastní duševně chirurgická útěcha. „Dneska nemám ani čas na milování.“

„Když si můžeš vybrat mezi obědem a milováním, dáš přednost mému obědu?“

„Jsi dobrý kuchař.“

„Kolik hodin už jsi ve službě?“

„Až příliš mnoho. Ale měla jsem přestávku, a teď mám další. Nedělej si starosti. Erneste, slyšel jsi o Emanuelu Goldsmithovi?“

„Ne.“

„Básník. Romanopisec. Dramatik.“

„Já jsem vizuální typ, ne literární.“

„To on je ten podezřelý. Velký člověk. Bydlel v noze hřebene. Podezřelý ze zabití osmi mladých následovníků. Žádný motiv. Zmizel, a já si myslím, že možná utekl na Hispaniolu. Má výslovné pozvání od plukovníka Sira Johna Yardleyho. Jednou jsi mi říkal, že znáš nějaké lidi z Hispanioly.“

Ernest se zakabonil. „Nebudu moc šťastný, jestli tam pojedeš, Mary. Jestli se chceš dozvědět něco o Hispaniole, proč nezajít do pédé knihovny a nevyhledat si to tam? Jsem si jistý, že tam mají všechno, co potřebuješ…“

„To už jsem udělala, ale pořád potřebuji pohled někoho zevnitř. Hlavně někoho zespod.“

Přimhouřil oko. „Mám přátele, kteří znají lidi, co tam pracovali. Nejsou to milí lidé. Nikomu nevěří.“

Laskala mu tvář hladká černá ruka proti řídce zarostlé hnědé tváři. „Ráda bych s tvými známými mluvila. Můžeš to zařídit?“

„Jsou nezaměstnaní, neterapeutizovaní, brzy budou i nelegální – ale i tak, po šanci mluvit s tebou by hned skočili. Budeš pro ně zábava, Mary. Ale jsou tady na základě Raphkindova zákona o vstupu do země. Hispaniola je opustila, když se to ve Washingtonu podělalo. Bojí se, že je pošlou zpátky. Utíkají před imigračním a taky před Selektory.“

„Mohu dělat, že žádné problémy nevidím.“

„Opravdu můžeš? Mému uchu to zní, jako že jsi hodně naštvaná. Možná budeš chtít, aby je odsunuli, terapeutizovali.“

„Já se umím ovládat.“

Ernest se podíval na své od práce zdeformované ruce. Nanojizvy. Neprokazoval při práci se svým materiálem patřičnou opatrnost. „Jak brzy?“

„Jestli nevystopuji Goldsmithe v této zemi do zítřka, vyrážím další den na Hispaniolu.“

„Mohu si s přáteli promluvit. Ale jestli nepojedeš, tak na to zapomeneme.“

„Vždycky se mi hodí mít kontakty ve stínech,“ řekla.

„Udělej mi radost. Tihle se ti hodit nebudou.“

Arbeitry jim přinesly oběd. Vedl je ten číškovitého tvaru s tácem se dvěma vinnými sklenkami, za ním se valil ten kubistický s podnosem navršeným sendvičovými lahůdkami.

„Mary, ty víš, že tě zbožňuju,“ řekl Ernest při jídle. „Dal bych hodně za to, abych mohl být tvým zákonným poutem.“

Mary se usmála, pak se zachvěla. „Nic by se mi nelíbilo víc, ale nechci, aby se kterýkoli z nás musel něčeho vzdávat. Ještě jsme se nedostali na vrchol, profesionálně. Až se tam dostaneme.“

Ernest uviděl, jak se zachvěla. „Nežertuj se mnou. Mohl bych to vzdát a narazit si nějaké zlatíčko ze španělské čtvrti.“ Nalil jí šálek tamarinda. Ernest nepil alkohol a nebral žádné drogy. „Ale tohle vlastně říkám skoro pokaždé, že?“

Připili si. Mary zdvihla ruku a dívala se na ni, jako by to bylo něco odděleného.

„Tak co se ještě děje?“ řekl Ernest měkce.

„Theo volala.“

„Nervózní Theodora,“ řekl Ernest. „Dosáhla toho, po čem její srdce touží?“

Mary zavrtěla hlavou. „Zase ji přeskočili. Už potřetí.“

„Ale to jsem neměl na mysli,“ řekl Ernest.

„Ne?“

„Říkáš, že je to tvá přítelkyně, Mary, ale já jsem takovouhle přítelkyni nikdy neviděl. Ona se v tobě zrcadlí. Nemá tě ráda. Chce být jako ty, ale nenávidí tě za to, že jsi jiná.“

„Ach.“ Položila sklenku.

„Vyplakala se ti na rameni?“

„Tvoje obědy jsou jako milování,“ řekla Mary po kratší odmlce. „Upřímně lituji, že se nemohu zdržet déle.“ Zdvihla na pozdrav dokonalý jakoby krajkový košíček z chlebového těsta naplněný obylinkovanými krevetami z umělého odchovu.

Občanský dozor zabíral prvních pět podlaží věžáku postaveného ke komerčním účelům na začátku jednadvacátého století na bulváru Wilshire ve starých Beverly Hills. Čekárny ve druhém poschodí nepředstíraly pokud šlo o vybavení pranic: byly minimalistické nepohodlné bílé a nemilosrdně osvětlené.

Minuty postupovaly stále dopředu, termín určený pro předem dohodnutou schůzku minul, ale Mary trpělivě čekala. Naproti ní se stejnou trpělivostí čekali tři další

pédé z Long Beach a z Torrance Towers. Povídali si jen málo. Nebyli ve svém živlu.

Dozor ovládal informace, které pédé nemohli získat prostřednictvím soudního příkazu. Dostat takové informace bylo umění, ne zcela nepodobné politice. Jednotliví pédé nebo pédé okrsky, které o ně žádaly příliš často, byli navěky poznamenaní jako nenasytní.

Po celých Spojených státech sledovaly vid-monitory a další senzory činnost občanů v autech autobusech vlacích letadlech a dokonce i na chodnících a kdykoli občané užívali veřejné haly a budovy. Záznamy soukromých služeb podnikové záznamy finanční záznamy lékařské záznamy záznamy z terapie, to vše šlo do Dozoru a každý rok se v každém státě veřejně volili noví funkcionáři, aby takto shromážděné informace spravovali.

Dozor už prokázal svou cenu aspoň stonásobně, když předal sociálním statistikům hrubé údaje potřebné k plánování ke zjištění pravděpodobného směru vývoje k lepšímu pochopení a ke zlepšení služby obyvatelstvu čítajícímu půl miliardy lidí.

Když byl předložen návrh na vznik Dozoru a když byl pak Dozor skutečně vytvořen, bylo naprosto zakázáno předávat jakékoli údaje zahrnující jednotlivé občany a dokonce i specifické skupiny občanů, ať už vykazovali jakoukoli činnost, soudům nebo pédé. Ale už před nástupem Raphkinda ona zeď mezi Dozorem na jedné a soudy a pédé na druhé straně notně zeslábla. Za sedm let, kdy byl Raphkind v úřadu, ona zeď zeslábla ještě víc, dokonce se prolomila, a informace volně proudily k pédé i federálům. Teď se kyvadlo přehouplo

na druhou stranu a Dozor skýtal jen skrovné drobty, a to na přísně regulovaném základě.

Nyní čekaly funkcionáře Dozoru, kteří se dopustili nějakých omylů při uvolňování údajů, přísné finanční postihy a dokonce vězení. V důsledku toho pak byla každá žádost o informace ze strany pédé soubojem vůlí. Vůle nebo nevůle, pomyslela si Mary. Při předchozích čtyřech pokusech o vznesení dotazu jí žádanou informaci ani jednou neposkytli. Ani neočekávala, že by nějakou informaci získala teď, navzdory závažnosti zločinu, který vyšetřovala.

Arbeitr obsluhující přijímací pult zavolal její jméno. Prostrčila svůj magnetický lístek štěrbinou a vydala se po krátkém schodišti do malé kancelářské místnůstky se dvěma dveřmi na opačných stranách a prázdným psacím stolem, fungujícím jako barikáda mezi nimi. Nebyly tu žádné židle. Vládly tu vztahy soupeření, nikoli pohody a pohodlí.

Mary zůstala stát a čekala, až druhými dveřmi vstoupí její kontakt.

Vstoupil jimi muž středního věku, oblečený v neformálním modrém polobleku, řídnoucí vlasy a celý postoj prozrazující fyzický nedostatek okázalosti a také vyčerpanost, a podíval se na ni s odporem. „Nazdar," řekl.

Kývla a dala najevo, že se jen tak nedá, paže složené před tělem, přehlídkový pohov.

„Poručík Mary Choy, vyšetřující vraždu osmi osob ve třetí noze Východního hřebene Jedna," řekl kontakt.

„Ano."

„Prošel jsem si váš požadavek. Je to neobvyklý případ v hřebenech, a vlastně i kdekoli jinde. Přejete si vědět, zda byl občan Emanuel Goldsmith v posledních sedmdesáti dvou hodinách dozorován kdekoli v USA. Tuto informaci použijete k zúžení svého pátrání na nějaké místo nebo k vycestování mimo USA, kde budete ve vyšetřování pokračovat.“

„Ano.“

Muž si ji pečlivě prohlédl. Nestranně, bez soudů, jen prohlédl.

„Váš požadavek nijak nevybočuje z pravidel. Naneštěstí nemohu plnou informaci uvolnit vzhledem ke vzájemně si odporujícím posudkům ze třech našich obvodů. Není tu dostatečný veřejný zájem. Podle našeho soudu chytnete vraha i bez toho. Dostal jsem však oprávnění k tomu, abych vám řekl, že nemáme záznam o žádné finanční nebo jiné osobní transakci, kterou by Emanuel Goldsmith provedl kdekoli ve Spojených státech amerických mimo město Los Angeles za poslední sedmdesát dvě hodiny. Můžete si na totéž téma podat další žádost po uplynutí dvaceti čtyř dnů. Žádost podaná před uplynutím této lhůty bude zamítnuta.“

Mary několik vteřin nereagovala. Orákulum jí řeklo vše a víc už neřekne. Poněkud se uvolnila, spustila paže a otočila se k odchodu.

„Mnoho štěstí, poručíku Choy,“ řekl znavený muž.

„Děkuji vám.“

*

Staří tmaví muži s šedivými Plnovousy

Vykonávají spravedlnost kmene Zuby zkažené
Oči zažloutlé Prsty ztuhlé Mysli
Zasněné Muž ukradne bližnímu Manželku
Půdu Dobytek Useknutý prst nebo jizva
Na čele znamení zloděje nebo
Právem Šaríja přijít o pravou ruku
Šedé paruky černé taláry sonorní ospalé
Místnosti s dřevěným ostěním titíž staří
Tmaví muži s šedými Plnovousy
Zažloutlé oči
Lepší zuby

18

Martin Burke vložil kartu do svého telefonu. Objevila se tvář Paula Lascala a řekla: „Ano. Haló.“

„Tady Burke.“

„To jsem rád, že vás slyším, pane Burku. Nějaké rozhodnutí?“

Martin měl úplně znecitlivělé a suché rty. „Řekněte Albigonimu, že to udělám.“

„Velmi dobře. Jste dnes odpoledne volný?“

„Já už nikdy volný nebudu, pane Lascale.“

Lascal se zasmál, předpokládaje, že se jedná o ironii.

„Ano, dnes odpoledne jsem volný,“ řekl Martin.

„V jednu hodinu přistavím k vašim dveřím auto.“

„Kam pojedu?“

Lascal si odkašlal. „Lituji. Prosím, dovolte, abychom alespoň o tomto pomlčeli.“

„Klidně pomlčte," řekl vesele Martin hlasem nájemné pomocné síly. „Á, a pane Lascale, budu potřebovat každý i sebemenší kousíček informace, kterou mi můžete o našem subjektu poskytnout. Je úplně v pořádku, když ho budete o celé proceduře informovat –"

„Už dal souhlas."

Martin byl tak překvapen, že se odmlčel.

„Zařídím, abyste měl při příjezdu celé bio a s tím související informace," řekl Lascal.

Martin nějakou chvíli zíral na osleplou obrazovku, bez jediné myšlenky, ruce si třel o kolena. Vstal a došel k oknu, aby se podíval na omšelou vznešenou La Jollu, pořád ještě snící o slávě, uprchlé na sever k monumentům nebo na západ přes širé moře.

Zamiloval si La Jollu. Neměl naprosto žádné ambice znovu se dostat do monumentů nebo bože chraň do hřebenů LA. Přesto, kdyby všechno šlo tak, jak si v tomto spiknutí plánovali, bude velice brzy daleko odtud, zpátky na místě – jestli se tomu tak dá říkat –, které miloval dokonce víc než tohle, v Krajině, a k tomu ještě s Carol.

„Mohu se na tohle všechno dívat jako na dobrodružství," řekl nahlas, „nebo se mohu bát."

Martin si prohlédl police knihovny a shromáždil všechny potřebné disky a kostky, dal instrukce domomanažeru a pod vlivem dodatečného nápadu zavolal svému advokátovi, aby mu oznámil, kde ho lze případně najít, nevrátí-li se za týden do svého bytu. Poslední troška podezření.

Dlouhé osobní auto v barvě půlnoční modři a o rozměrech minibusu dorazilo k obrubníku včas a

otevřelo dveře, aby ho přijalo ve svém měkce šedém a červeném lenošivém pohodlí. Auto si měkce předlo La Jollou, plnou vesele oblečených zástupů lidí hrnoucích se na oběd. Rychle si našlo vjezd na blížnici Fed 5 a spěchalo na sever.

Deset minut do Carlsbadu mezi šachovnicemi kdysi drahých družstevních domů z konce dvacátého století, které oklopovaly blížnici jako domy na útesu a sloužily teď jako činžáky pro ty, kdo žili pod kilometr vysokou obrácenou pyramidou Carlsbadu. Odbočka na východ u pyramidy a pryč z blížnice na hladkou betonovou okresku kroutící se mezi kopci a přes pole se skvrnami haciend ve tvaru sloupce mincí, vil, mešit, skleněných kupolí, modrých oceánských dlaždic daleko od moře, miniaturních jezírek, golfových hřišť, polodřevěných a polocihlových tudorovských panství, útočišť excentrických starých boháčů, kteří dávají přednost životu mimo okázalost monumentů a mimo oblíbená místa pobřežímilovných měšťáků.

Při pohledu z moře vypadalo jižní pobřeží Kalifornie jako zeď obrovského vězení nebo nějaká nedbalá vesele vybarvená vráska čediče vyvržená Zemí a ztuhlá do krychlí a válců a šestihranů a věží naplněných lumíky, kteří se sem seběhli ze všech koutů světa. Ruské kolonie utečeneckých vykořisťovatelů přírodního bohatství sibiřských mas z desetiletí Otevřenosti a jejich pobřežní bistra. Čínské a korejské kolonie těch, kdo přišli příliš pozdě na to, aby si koupili extravagantní pozemky. Tradičně bohaté japonské a poslední levantské rodiny ze století nafty, které prodaly své pozemky za ještě větší bohatství stavitelům monumentů. Všichni pevně svírali

své přidělené hranaté krabice. A ty pak soupeřily s posledním zbytkem znechucených a proti převaze bojujících Californios, jejichž deklasované, podél cest seřazené příbytky teď zastiňovaly tytéž monumenty a ještě novější a větší hřebeny.

Celkem to dávalo smysl, že Albigoni měl své panství daleko od toho všeho, přesto však nakladatel nenásledoval opačný proud těch obyvatel západu, kteří se přestěhovali tisíce mil na východ, aby si znovu zabrali centrální státy a také tu starou katastrofu jménem New York.

„Tohle je ono?“ zeptal se Martin auta. Zabočili na soukromou silnici vedoucí stínem kaňonu živých dubů, a teď se blížili k rozsáhlému pětipodlažnímu komplexu zjevně zhotovenému ze dřeva, s bílými stěnami a cihlově zbarvenými střechami a velikou středovou věží. Budova připadala Martinovi povědomá, i když ji určitě nikdy předtím neviděl. Ovladač, jednoúčelový nízkoúrovňový myslič, mu řekl: „Toto je cíl naší cesty, pane.“

„Proč mi připadá tak povědomý?“ zeptal se.

„Otec pana Albigoniho jej zbudoval tak, aby se podobal starému hotelu Del Coronado, pane.“

„Aha.“

„Velmi si ten hotel oblíbil. Otec pana Albigoniho tady většinu hotelu okopíroval.“

Když odbočovali do vysokého širokého vjezdu, Martin se naklonil dopředu a zíral na cihlové schody a mosazné zábradlí vedoucí k širokým dveřím ze dřeva a skla, na všechno to přírodní nebo bíle nalakované dřevo, a představoval si přitom surovinu taženou těžkými mechanismy, sténající, dopravovanou před desetiletími z

lesů, tady možná z Brazílie nebo Hondurasu, támhle z Thajska nebo z Luzonu, všechnu tu dřevěnou masu pokácenou velikými mechanickými čelistmi, obnaženou chřtány z drátěných kartáčů, rozřezanou na místě na prkna, usušenou a svázanou, roztříděnou podle jakosti, na koncích barevně označenou, zabalenou a dopravenou až sem.

Martin neměl rád dřevěný nábytek. Jeho zvláštností bylo, že cítil v rostlinách a zejména ve stromech vyšší formu vědomí, nekomplikovanou a hlubokou; žádná mysl žádné já žádná Krajina jen ta nejprostší představitelná reakce na život: růst a sex bez extáze nebo viny, smrt bez bolesti. S nikým o této víře nemluvil; byla součástí jeho tajného smetiště soukromých myšlenek.

Když se dveře s povzdechem otevřely, Paul Lascal sešel ze schodů a stál u auta. Napřáhl ruku a Martin mu s ní potřásl. Přitom stále sledoval dřevěnou konstrukci. Ústa měl pootevřená jako dítě postavené před nějaký div.

„Jsme rádi, že vás máme na palubě, doktore Burku."

Martin zdvořile přikývl. Dal si uvolněnou ruku do kapsy a potichu se zeptal: „Kam teď?"

„Tudy. Pan Albigoni vás očekává v pracovně. Čte všechny vaše přednášky."

„Dobře," řekl Martin, i když to byla vlastně neutrální informace. Nebylo třeba, aby Albigoni rozuměl věci. On do Krajiny nepůjde. „Sešel jsem se s Carol," řekl Lascalovi v široké a tmavé hale: tmavá žulová podlaha dřevěná klenba opěrné trámy sloupy exotické dřevo mahagon javor týk ořech další druhy které nedokázal identifikovat svým způsobem stejně ostudné jako

kožešiny vyhubených zvířat i když stromy samozřejmě vyhubené nebyly. Ta doba, ve které byly poraženy zpracovány na prkna, byla špatná doba hříšná doba, ale stromy ji přežily a teď prožívaly dobu rozkvětu. Nové, geneticky upravené dřevo z umělého pěstování bylo levné, a proto jen málo užívané bohatými, kteří dávali přednost umělým materiálům, které byly vzácné jen proto, že jejich vytvoření a energie na ně spotřebovaná stály hodně peněz. Albigoniho dům patřil k těm, které utkvěly mezi věkem nenasytnosti a věkem proletářské hojnosti.

Lascal řekl něco, co přeslechl. „Promiňte?“

„Je to výtečná výzkumná pracovnice,“ zopakoval Lascal. „Pan Albigoni je velice potěšen, že získal ke spolupráci vás oba.“

„Ano. Dobře.“

Lascal ho předešel do pracovny. Další dřevo, tmavé a obtížené knihami. Snad dvacet nebo možná třicet tisíc svazků, hutný, sladký a prašný pach starého papíru, další dřevo, pozastavený věk a hniloba.

Albigoni seděl na těžké dubové židli před tablou. Obrazovku přetínaly rotující diagramy lidských mozků v průřezu: rostrální, kaudální, ventrální. Pomalu zvedl hlavu a zamrkal jako ještěrka, obličej pobledlý a zestárlý zármutkem. Možná od jejich posledního setkání vůbec nespal.

„Dobrý den,“ řekl Albigoni bezvýrazně. „Děkuji, že jste souhlasil a přijel. Nemáme mnoho času. Počínaje od pozítřka pro nás bude IPV otevřený a všechna vaše zařízení budou dostupná. Jsou některé body, které bych si chtěl do té doby vyjasnit.“

Lascal přitáhl židli a Martin usedl. Lascal zůstal stát. Albigoni otočil lokty na opěrkách židle a nachýlil se dopředu jako stařec. Široká tvář římského patricije, rty, které se kdysi přirozeně usmívaly, přátelské oči, nyní zcela prázdné. „Čtu si tady o vašem troj ohniskovém receptoru. Zachycuje signály ze soustavy obvodů zavedené do kůže speciálními neurologickými nano. Je určen k zachycení činnosti ve třiadvaceti různých bodech po celém hipokampu a corpus callosum."

„Ano. Když se vydáme do Krajiny. Je všestranný a dokáže dělat i jiné věci v jiných částech mozku."

„Pokusnou osobu to nijak nenaruší?" zeptal se Albigoni.

„Žádné dlouhodobé následky. Nano se stáhne na povrch pokožky a odstraní se. Jestli se z nějakého důvodu nestáhne, jednoduše se rozloží na nedostupné kovy a bílkoviny."

„Ale zpětnovazební sonda…"

„Vyvolává neurochemickou aktivitu prostřednictvím vybraných cest a nervových spojení. Vytváří transmitory a ionty které si mozek interpretuje jako signály."

Albigoni přikývl. „To je narušení."

„Narušuje to, ale nedestruuje. Všechny tyto podněty jsou přirozeně reverzibilní."

„Vy ale vlastně nezkoumáte mysl pokusné osoby přímo, jedna ku jedné."

„Ne. Ne při prvoúrovňovém zkoumání. Používáme počítačový buffer, počítač, který je vlastně vyrovnávací paměť a simuluje situaci. Můj program v počítači interpretuje signály získané od pokusné osoby a znovuvytváří hlubokou strukturu fantazijních obrazů.

Výzkumný pracovník sonduje tuto hlubokou strukturu na počítačové simulaci, a když je to zapotřebí, zapojí zpětnovazební podnět pro požadovanou reakci. Mysl pokusné osoby reaguje a tato reakce se odrazí v simulaci.“

„Mohl byste zkoumat mysl přímo?“

„Jen při druhoúrovňovém zkoumání,“ řekl Martin. „Dělal jsem to jen jednou.“

„Moji inženýři říkají, že zkoumání na první úrovni nebude možné. Před šesti měsíci si vyšetřovatelé hráli s vaším zařízením. Váš simulační počítač či buffer je právě teď ve Washingtonu D. C. Právníci ho zabavili za účelem srovnání s mučícími nástroji používanými Selektory. Jste ochoten spojit se s naší pokusnou osobou mysl proti mysli?“

Martin se rozhlédl po místnosti. Bradou pohyboval dozadu a dopředu. Usmál se a zaklonil se na židli. „Tohle je nová hra, pánové,“ řekl. „Nevěděl jsem o zabavení bufferu. Federálové jsou úplně vedle. Moje zařízení se pekelné koruně v ničem nepodobá. A já teď nemám ani tušení, co mohu nebo nemohu udělat.“

„Ten počítač nemůžeme dostat zpátky. Můžeme najít nějaký jiný –“

„Ten počítač jsem postavil já sám,“ řekl Martin. „Vypěstoval jsem ho z nanoštěněte. Není to myslič, ale je skoro stejně složitý jako mozek, který simuluje.“

„Pak je ten plán nemožný,“ řekl Albigoni téměř s nadějí.

Martin zaťal čelisti a zíral z okna. V úhledném živém plotě kvetly modré a elektricky zelené zimní růže.

Zelený trávník zaprášeně zelené duby zlatohnědé kopce za nimi.

Konečná rána mečem. Učinit rozhodnutí a pak si ho zas celé nechat vzít. To už je příliš. „Možná je to pořád ještě uskutečnitelné. Ale jestli je to doporučeníhodné, nebo ne…“

„Nebezpečí?“

„Přímý kontakt mysli s druhou myslí je pro pokusnou osobu i zkoumajícího náročnější. Pobyt v Krajině je zkrácený. Možná ne více než hodina nebo dvě. Starý, menší počítač, který jsem kdysi zkonstruoval, by mohl částečně propojit a podpořit srozumitelnost. Působí, abych tak řekl, jako překladatel, ale ne jako buffer. Doufám, že tohle zařízení je pořád ještě k maní.“

Albigoni se podíval na Lascala, ten přikývl. „Jestli je náš inventární seznam správný, pak ano.“

„Jak se vám podařilo znovu otevřít IPV?“ zeptal se Martin.

Lascal mu řekl, že to se ho skutečně netýká. Měl pravdu; byla to jen neopodstatněná zvědavost. Nezáleželo na tom, pokud to byla pravda. Jaké jsou hranice moci člověka, který má bohatství? Ale pozor. Všechny je mohou odhalit kvůli nějaké zaprané boháčově chybě nebo kvůli hlouposti nějakého neznámého podřízeného.

„Proč existuje Krajina duše, pane Burku?“ zeptal se Albigoni. „Četl jsem vaše články a knihy, ale jsou dost odborné.“

Martin si musel uspořádat myšlenky, i když tohle už vysvětloval stokrát svým kolegům a dokonce i laické veřejnosti. Tentokrát nepřipustí žádná umělecká

vylepšení. Krajina je dost pohádková sama o sobě bez přikrášlování.

„Je to podklad celého lidského myšlení, podklad všech našich velkých i malých já. V každém z nás je Krajina jiná. Neexistuje nic takového jako jednotné nebo sjednocené lidské vědomí. Existují primární běžné postupy nebo programy, kterým říkáme osobnosti, z nichž jedna zpravidla vytváří vědomé já, a ty jsou částečně integrované s jinými postupy či programy, kterým říkám podosobnosti, talenty nebo činitele. Jsou to vlastně omezené, neúplné verze osobností. Aby bylo možné je projevit nebo dostat je pod kontrolu celkové mysli, je třeba je vynést na povrch a hladce je zapojit do sítě primární osobnosti, tedy do toho, čemu se říkávalo vědomí, naše nejvlastnější já.

Talenty jsou komplexy dovedností a instinktů, naučeného a předem daného chování. Sexuální chování je nejzřetelnější a nejpočetnější – u dospělého člověka dvacet talentů. Další je například vztek nebo hněv. Většinou je hněvivé reakci věnováno pět talentů. U integrované, společensky přizpůsobené dospělé osoby starší třiceti let většinou přetrvají pouze dva tyto talenty – vztek sociální a vztek osobní. Náš věk je věkem sociálního vzteku.“

Albigoni bez přikývnutí naslouchal.

„Například Selektoři jsou ovládáni sociálním vztekem. Pletou si ho s hněvem osobním. Talenty sociálního hněvu plně ovládají jejich primární osobnosti.“

„Talenty jsou tedy osobnosti,“ řekl Lascal nejistě.

„Ne zcela vyvinuté osobnosti. U vyrovnaného a zdravého jedince nejsou autonomní.“

„Dobře,“ řekl Albigoni. „Až sem je to jasné. Jaké jsou jiné druhy talentů?“

„Jsou jich stovky. Většinou jsou rudimentární, téměř všechny jsou převzaté nebo analogické primárním osobnostem, všechny se hladce integrují nebo proplétají,“ – propletl prsty a zkroutil paže – „aby vytvořily zdravého jedince.“

„Říkáte téměř všechny. A co ty programy a podprogramy, které primární osobnost nepřevezmou a je u nich největší pravděpodobnost, že se z nich stane –“ Nahlédl do svých poznámek. „To, čemu říkáte podosobnost, nebo blízká sekundární osobnost.“

„Velice komplikovaný graf,“ řekl Martin. „Je v mé druhé knize.“ Kývl hlavou směrem k obrazovce tably. „Podosobnosti nebo také blízké sekundární osobnosti zahrnují mužské/ženské utvářecí programy, to, čemu Jung říkal animus a anima… Hlavní profesní programy, to znamená ty osobnosti, které na sebe člověk bere, když vykonává práci nebo důležitou roli ve společnosti… Jakýkoli program, u kterého si vůbec lze představit, že by mohl formovat nebo nahrazovat primární osobnost na nějakou významně dlouhou dobu.“

„Třeba to, že je člověk umělec nebo básník?“

„Nebo manžel/manželka, nebo otec/matka.“

Albigoni se zavřenýma očima, téměř ztracenýma v jeho široké tváři, kývl. „Z toho malého průzkumu, který jsem si stihl za posledních třicet šest hodin udělat, jsem se dozvěděl, že terapie je většinou stimulováním

vyřazených nebo potlačených programů a podprogramů k dosažení vyšší rovnováhy.“

Martin přikývl. „Nebo je potlačením nežádoucí nebo závadné podosobnosti. Toho lze někdy dosáhnout vnější terapií – vypovídat se – a někdy vnitřním podnětem, jako je například přímé stimulování fantazijních prožitků růstu. Nebo to lze provést fyzickým remodelováním mozku, chemickou expresí nebo represí, anebo ještě radikálněji mikrochirurgickým zásahem, kterým se uzavře centrum nežádoucích dominantních programů.“

„Například u sexuálního delikventa –“

„Typickou terapií pro sexuální delikventy je zničit centrum pro nežádoucí dominantní sexuální programy.“

„Velmi opatrně.“

„Jistě,“ řekl Martin. „Dominantní programy mohou zahrnovat celé velké sektory primární osobnosti. Oddělit je je choulostivé umění.“

„A bylo to primitivní umění, než jste se objevil vy se svou prací v IPV.“

Martin skromně souhlasil.

„Radikální terapie byla jen z padesáti procent úspěšná, dokud jste celý proces nezpřesnil.“ Albigoni pozvedl mdlé oči k Martinovým a slabě se pousmál. „A tím jste vlastně dotáhl do konce transformaci zákona a společnosti v posledních patnácti letech.“

„A vysloužil si tím zvonec obětního beránka,“ řekl Martin.

„Objevil jste psychologický dynamit, doktore Burku,“ řekl Albigoni. „Moje společnost vydala na toto téma za posledních šest let více než šest set knih a sedmdesát pět LitVidů.“

Až do té chvíle Martinovi nedošlo, jakou má s Albigonim souvislost. „Vy jste taky vydali pár knih o IPV a o mně… Nebo ne?“

„Vydali.“

Martin si pro sebe něco zamumlal a položil si prst na ústa. „Ne zrovna moc lichotivých knih.“

„Jejich účelem nebylo vás potěšit.“

Martin přimhouřil oči. „Souhlasil jste s jejich závěry?“

„Po panu Albigonim se nežádá, aby souhlasil s knihami nebo LitVidy, které publikuje,“ řekl Lascal a nějak se mu podařilo zaujmout výhružný postoj, aniž by se ze své pozice vestoje mezi nimi nějak pohnul.

„V té době jsem s nimi souhlasil,“ řekl Albigoni. „Vaše práce se zdála nebezpečně blízko odstranění poslední špetky naší soukromé lidskosti.“

Martinovi zrudla tvář. To staré obvinění, které nikdy nepřestalo bolet. „Zkoumal jsem nové území a popsal jsem ho. Neobviňujte hromosvod z blesku.“

„Když se člověk natáhne, aby se dotkl mraků, můžete ho obviňovat ze zatoulaného blesku? Ale mi tady jen žvaníme, doktore Burku. Já s vámi teď nepolemizuji. Potřebuji váš talent, abych… pomohl příteli. Abych se očistil od nenávisti, která mi sžírá mysl. Abych nám všem pomohl pochopit.“

Martin se odvrátil a ten věčně živý hněv odsunul stranou. „Všechny tyhle podprogramy a osobnosti leží na podkladu, který je starší než mluvená řeč a civilizace a společnost. Některé části tohoto základu jsou starší než člověk. Ledovec je zmrzlý dlouho předtím, než na jeho vrcholek napadne sníh.“

„Takže je možná třeba zkoumat hlouběji, jít pod osobnosti a činitele a talenty, abychom nalezli zdroj traumatu.“

„Ne moc často,“ řekl Martin. „Většina duševních chorob u lidí je založena na povrchovém traumatu. I u lidí, u nichž se jedná o špatné přizpůsobení neurotransmitérů nebo něčeho podobného, fungují hluboké struktury mozku správně. Je pravděpodobnější, že se defekty objeví v těch oblastech struktury mysli/mozku, které jsou podle evoluční terminologie novější. Méně zdokonalené, méně probrané a zbavené plevele. Ale některé zděděné hluboké defekty jsou tak subtilní, že neovlivnily rozmnožovací potenciál, alespoň u našeho živočišného druhu… Ty potom nedokáže standardní evoluční proces odstranit.“

„Jestliže je Emanuelova úchylka pod povrchem, dokážete ji najít, prozkoumat a napravit?“

„Ne, myslím, že ne,“ řekl Martin. „Ale jak už jsem říkal, takové fundamentální úchylky jsou vzácné.“

„Masové vraždy taky. Už jste někdy diagnostikoval a napravoval masového vraha?“

„Vlastně nebylo nikdy mým posláním provádět terapii,“ řekl Martin. „Jsem spíš výzkumný pracovník než klinik. Mluvil jsem s terapeuty, kteří použili moje teorie a některé z mých metod na lidech, kteří zabili… Ale nikdy nešlo o masové vrahy. Pokud je mi známo, za posledních deset let nepovolil žádný soudní výrok terapii a následné propuštění masového vraha.“ Raphkindův zákon a pořádek. Pro skutečně zkaženého žádný klid. Nechť mu není nabídnuta ani smrt, ani zdraví.

Albigoni se vrátil k obrazovce. „Vaše druhá kniha, *Pomezí mysli*, užívá k popisu toho, čemu říkáte Krajina duše, hodně citací z nejrůznějších pramenů. Přesto říkáte, že je Krajina pro každého z nás jiná. Jestliže je tak různorodá, jak ji dokážeme rozeznat?“

„Tak, že se napojíme na mysl na úrovni, kde jsou obsahy a struktury v nás všech podobné. Skutečně osobní svrchní vrstvy mysli nejsou přímo přístupné, v žádném případě ne teď. Nižší vrstvy mají jiné vlastnosti, ale dají se pochopit, když je necháme projít našimi vlastními hloubkovými překladateli. To je to, co dělá za kontrolovaných podmínek triplexová sonda. Naše podmínky ale budou bez propojovacího počítače méně kontrolované.“

„Stejně pořád nechápu, co se tou Krajinou mysli míní.“

„Je to oblast, neustávající a koherentní snový stav vybudovaný z genetických stop neboli engramů, preverbálních impresí a veškerých obsahů našeho života. Je to abeceda a základ, na němž stavíme všechno své myšlení a jazyk, veškerou symbologii. Každá myšlenka, každý osobní čin se v této oblasti obráží. Všechny naše mýty a náboženské symboly jsou založeny na tom, co tento společný základ obsahuje. Všechny programy a podprogramy, všechny osobnosti a talenty a činitele, všechny duševní struktury se v jeho rysech a obyvatelích obrážejí, nebo jsou jejich odrazem.“

„Je to skutečně krajina?“

„Něco jako krajina nebo město nebo nějaké jiné prostředí.“

„S domy a stromy a s lidmi a zvířaty?“

„Svého druhu. Ano.“

Albigoni se zamračil. „Jako vzpomínky na konkrétní domy a tak dál?“

„Ne tak docela. Mohou tu být analogie mezi Krajinou a vnějším světem, ale vnější objekty, které vidíme, prošly několika filtry, které si mysl zvolila pro jejich užitečnost jako symboly, jako součást povšechného duševního jazyka. Většina tohoto jazyka je daná ještě dřív, než dosáhneme věku tří let.“

Albigoni přikývl, zjevně uspokojen. Lascal poslouchal bez jakéhokoli výrazu ve tváři. „A když prozkoumáte Emanuelovu Krajinu, tak nám dokážete říci, co ho mohlo motivovat, aby zavraždil mou dceru a ostatní.“

„Doufám,“ řekl Martin. „Ale nic není jisté.“

„Nic není jisté kromě zármutku,“ řekl Albigoni. „Paule, ukaž doktoru Burkemu naše materiály o Emanuelovi.“

„Ano, pane.“

Martin vyšel za Lascalem ven z pracovny a dále do menšího mediálního studia hned vedle. „Prosím, posaďte se,“ řekl Lascal a ukázal na hladce polstrovanou sklopnou židli. Kolem židle byly černé zvukové pruty, které vypadaly jako spodní polovina ptačí klece. Když si sedal, dva malé projektory na černé desce přímo před židlí se začaly bezhlučně natáčet a vyhledávat správnou pozici pro jeho oči.

„Pan Albigoni už věděl většinu z toho, co jste mu vysvětloval,“ řekl mu tiše Lascal, když se zařízení přizpůsobovalo k promítání. „Jen to chtěl slyšet vašimi vlastními slovy. Pomáhá mu to zažít to, co četl a viděl.“

„Jistě,“ řekl Martin, a přepadla ho náhlá nechuť k Lascalovi. Uhlazeně profesionální. Oddaně nesobecký. Albigoni by si nemohl přát podlézavějšího lokaje.

Multimediální show o Emanuelu Goldsmithovi začala rozhovorem, který vedl v roce 2025 na tehdejší rané litvidové síti. Titulek, vznášející se v podobě napodobených zlatých písmen před ním (punc Albigoniho příruční knihovny): *První litvidové vystoupení /Následovalo po vydání druhé knihy básní „Nikdy nepoznat sníh“ 10. října 2025 LVD6 5656A.* Lascal vysvětlil Martinovi, jak fungují na míru se přizpůsobující ovladače, a nechal ho v místnosti samotného.

Objevil se před ním mladý a hezký Goldsmith. Čistá mahagonová pleť, husté černé vlasy dokonale sedící nad vysokým čelem, široký nos a tenký horní ret s tenkým knírkem, spodní ret vysunutý v něčem mezi našpuleností a smyslností, velké vlhké oči s krémově zbarvenými bělmy, dlouhý tenký krk a nápadná brada. Pětadvacet let téměř dítě století oblečené do černého vlněného svetru s vysokým rolákem levý rukáv vyhrnutý aby ukázal svalnatou paži móda té doby v tom záhybu rukávu identifikační com box připojený na satelit a nahrazující balíček cigaret z doby před sedmdesáti lety. Mladistvý příjemný úsměv lehké pohyby před reportérkou uvolněný. Probírá v hovoru svou práci ambice cíle. Hlas tenký ale příjemný s přízvukem Ňůjhóku s příměsmi středozápadu. Dobře informovaný Goldsmith udělal na reportérku dojem svou kontrastující uhlazenou vyrovnaností, vezmeme-li v úvahu plamenné názory vyjádřené v jeho knize, názory na Afriku:

„Nikdy nemůže být můj domov. Je to jen domov, kam odejde můj duch, až zemřu. Už jen pár černých si pořád myslí, že tam je naše domovina. Nenávidí mě, protože já vím, že to je nemožné. Žádný Afričan nás nechce. Jsme příliš bílí.“

a na Ameriku:

„Říkám svým bratrům a sestrám, že jsme vyhráli finanční boj, ale ne boj politický a kulturní, a rozhodně ne boj duchovní. Pořád ještě máme kávově zbarvenou kůži ve struktuře moci, která je ze smetánky, ne z kávy. Naše válka v Americe je vnitřní. Nikdy tu nebudeme v pohodě, nikdy, dokud nepřijde den, kdy se nás už nikdo nezeptá, jaké to je být černý, a nikdo se nebude vyjadřovat ke zkušenosti černých.“

a o poezii:

„Poezie je mrtvá a pohřbená v tomto světě šířících se LitVidů a negramotnosti. Slyšel jsem, že se tomu říká vidiocie. Když je poezie mrtvá, má obrovskou svobodu. Když ji všichni ignorují, může kvést jako růže na hromadě hnoje. Poezie povstává. Poezie je mesiášem literatury, ale ten anděl dosud nikomu neřekl, že povstal.“

a o tom, že se prodalo více než čtvrt milionu vázaných výtisků jeho druhé knihy poezie:

„Okouzlující a destruktivní. Budu se muset hodně hlídat. Nesmím dovolit, aby mi to stouplo do hlavy. Jsem pouze ten jeden černoch za celou generaci, který dostane šanci promluvit nahlas. Pokud jde o to, že jsem básník, je nás teď tolik, po celém světě, a všichni jsme tak těsně propojení, že se jakékoli malé nadšení mas tyčí

do výše a dokáže podpořit básníka, umělce, jsou-li jeho potřeby skromné tak jako ty moje.“

Martin přešel dál k lit-podrobnostem, slova se rozlévala všude kolem, jména data učitelé všechno většinou irelevantní, dokonce i materiál, který by považoval za osobní a hluboko pohřbený: výsledky dávného agenturního psychohodnocení 2021 – příliš dávno na to, aby byly spolehlivé – udělaného jako žert a zjevně ukazující Goldsmithe jako tvrdohlavého, neotřesitelně vyváženého mladíka s dobře ovládaným, leč jasně patrným velikášstvím nebo dokonce mesiášstvím. Jung: Mesiáš je vždy spojen s komplexem méněcennosti. Ale tady o tom žádný důkaz nebyl.

Zvlášť si povšiml nedostatku záznamů o dětství – až do patnácti let vůbec žádný. Goldsmith se jako adolescent nepodobá na rodinném videu ani otci, ani matce, otec statný žoviální představitel střední třídy, matka štíhlá a vážná odhodlaná poskytnout tomuto dítěti dobrou literární výchovu, knihy žádný vid. Kazantzakis Kavafis v řeckém originále Joyce oba Burroughsové Edgar Rice i William a Shakespeare Goldstern Remick Randall Burgess básníci nového století a romanopisci z amerického středozápadu, kde strávil Goldsmith svá pubertální léta a ještě chvilku po dvacátém roce věku před svou první knihou a kde získal ten smíšený přízvuk. V dětství žádné zjevné obtíže s rasismem. Mezi spolužáky oblíbený, dobře zapadající do životního stylu střední třídy.

Jeden seznam za druhým. Oblíbená jídla v patnácti, jak je zaznamenal Goldsmith sám: smažená obalovaná

ryba z umělého chovu a syntetický kořeněný steak a rajčata a jablka.

a dál, dopředu, zběžně prolétnout další

střední škola třetí nejlepší student přírodních věd matematika první až druhý a třetí v dramatickém umění druhý v dějepisu společenských vědách; jeho první milostný vztah ve vyšším ročníku (viz: autobiografie 2044 vydavatelství Bright Star House, Albigoniho společnost) normální normální všechno normální kromě brilantnosti jeho díla, která se neprojevila až do doby, kdy mu bylo dvacet píše hry dřívější náčrty her o Mojžíšovi (faxový text k dostání)

První kniha básní a pak druhá kniha a úspěch a stabilní zaměstnání deset let manželství žádné děti brzký rozvod vzájemná dohoda žádný zápas; deset knih poezie během tohoto období a sedm her všechny zralé a hrané tři úspěšně v experimentálních divadlech a také úspěchy v Londýně a Paříži a Pekingu. Peking ho zve v rámci kulturní výměny a pak Japonsko pak Spojená Korea a nakonec Jihovýchodní asijské hospodářské společenství kde ho publikují ve čtyřech vydáních (tři pirátská) v letech 2031-32 a kde produkují jeho divadelní hry veze se na vlně západní a zejména severoamerické popularity v období hospodářské revitalizace; triumfální návrat z tohoto turné do několika ničivých milostných vztahů podrobně rozváděných v četných litvidových společenských rubrikách; jedno milostné dobrodružství končí sebevraždou ženy 2034.

Goldsmith se dva roky skrývá. Ve skutečnosti bydlí u přátel v Idaho a podrobuje se rok trvajícímu očistnému rituálu.

Martin se zarazil a zamračil. Rozpoznal možný vstupní bod a požádal o podrobnosti tohoto rituálu.

Následoval rozhovor s Reginaldem a Francine Killianovými, zakladateli Duchovně očistného střediska Čistá zem dvacet mil severně od Boise na hranicích Oregonu. Reginald vysoký a hubený, oblečený v montérkách, černé vlasy v ucouraných provázcích, uličnicky moudré oči, dlouhá tvář přivyklá úsměvům: „Naším střediskem prošla celá řada intelektuálů a celebrit. Přicházejí se sem očistit vyváženou přírodní vegetariánskou dietou, minerální vodou. Přicházejí naslouchat hudbě, pouze předklasické, vždy hrané na dobové nástroje. Přicházejí kvůli velké obloze a hvězdám za noci. A my jim radíme. Pomáháme jim správně zapadnout do jednadvacátého století, což není snadná věc, když je vše tak antihumánní, nepřirozené a přetechnizované. Emanuel Goldsmith k nám přišel a zůstal s námi rok. Stali se z nás velmi dobří přátelé. Miloval se s Francine.“ Francine na obrazovce, štíhlá, podobná jelínkovi, dlouhé rovné rezavé vlasy, s nostalgickým úsměvem: „Byl velmi jemný ohleduplný milenec, i když vášnivý. Měl v sobě hodně vzteku a smutku. Měl v sobě něco, co musel vyřešit. Pomohla jsem mu s tím. Měl v sobě trpké tvrdé jádro nenávisti, protože nevěděl, čím je. Když odtud odešel, byl klidný a zase psal poezii.“

Skutečně čtyři knihy vydané v následujících pěti letech včetně přepisu raných afrických básní. V roce 2042 vstoupil Goldsmith prvně do styku s dalším obdivovatelem, plukovníkem Sirem Johnem Yardleym, samozvaným benevolentním tyranem („v řeckém slova

smyslu“) Hispanioly. Yardley ho pozval k návštěvě Port-au-Prince, což Goldsmith v roce 2043 učinil. Podrobnosti o návštěvě nebyly dostupné, ale zřejmě si ohromně porozuměli a Goldsmith vyjádřil obdiv k Yardleyho otevřenosti a chytrosti tváří v tvář složitosti a zmatku jednadvacátého století. Komentátor zpráv na kabelovém vidu o tom řekl: „Goldsmithova chvála plukovníka Sira Johna Yardleyho je přehnaná a vykazuje veškerou politickou uvědomělost zpravidla připisovanou básníkům: tedy žádnou, nulovou, neexistující. Yardley přivedl svůj lid k prosperitě na základě neochoty velkých moderních národů dělat svou vlastní špinavou práci. Přeměnil svou armádu žoldáků na celosvětovou metlu, kterou si najímají velká zvířata. Pečlivě volené cíle, prostředky zákeřné a přesné. Navíc byl Yardley obviněn z výroby a exportu rafinovaných mučících nástrojů, strojů na výrobu duševní bolesti, jichž používají mimo jiné i Selektoři, kteří nás všechny straší a pronásledují. Nehleďte na to, že náš vlastní prezident Raphkind zbudoval otevřené spojení s Hispaniolou a Yardleym; nehleďte na to, že náš věk je věkem „nápravy“ a „dozrávání“ a že mnozí obdivují činy jak Selektorů, tak plukovníka Sira Johna Yardleyho… Goldsmithův obdiv o něm prozrazuje, že je to zrádce mezi intelektuály-humanisty, přeběhlík, rýmoválek, přítel zloduchů.“

Elegantně vyjádřeno, ale jiní básníci si našli ještě extrémnější konexe, než byla tahle, aniž by se nakonec uchýlili k mnohonásobné vraždě následovníků a studentů. Tímhle směrem neukazovala žádná rovná šipka.

Podobně jako v předchozím století Ezra Pound si i Goldsmith obhajobou Yardleyho vytvořil špatnou pověst kvůli neobratnému a možná i nebezpečnému fušování do politiky, které mu zabezpečilo literární postavení. Proto to možná udělal. Martin se podíval na tento čin jako na chladnou kalkulaci nebo pózu; to aspoň dávalo trochu smysl. Přesto telefonické hovory v omezené míře publikované v tisku společné vidy dopisy mezi Yardleym a Goldsmithem žádnou zjevnou pózu neodhalovaly. Básník ho skutečně a opravdově obdivoval. „Kéž byste byl mohl sjednotit Afriku před třemi sty lety proti Portugalcům a Angličanům: mohl jsem tu teď být, celý muž v horkém kávovém srdci samé Černi bez smetánky.“ To už se skoro podobalo rýmovačce. Martin zavrtěl hlavou a četl dál. Yardleyův dopis Goldsmithovi:

„Vaše poezie vás ukazuje odděleného v mysli i kultuře na pozadí vašeho okolí. Jste úspěšný, a přesto říkáte, že chátráte, nejste v opovržení, a přesto si připadáte, že nejste na svém místě. Vašemu lidu vyrvali jeho domovy a rodiny a jazyky a náboženství, veškerou poezii národa, a nahradili je cizí nadvládou a brutalitou. Vaše lidi odvezli do Nového světa a mnoho z nich vysadili na Hispaniole, kde vládla neuvěřitelná krutost ještě dlouho do jednadvacátého století… Není divu, že si připadáte rozpolcený! Když jsem poprvé přišel na Haiti, zatočila se mi hlava nad tou prostou radostí lidí, kteří poznali tolik bolesti, lidí, jejichž historie byla utrpením zrady a smrti. Bolest se vsakuje do zárodečné plazmy, přechází z matky na syna. Je to neštěstí, že tolik

utlačovatelů zemřelo dřív, než jsem stačil pomstít jejich brutalitu.“

Zjevné nespravedlnosti vedly ke snadné historii. A Yardley neskrýval současnou ekonomiku a povahu svého ostrova pod příliš silnou vrstvou, ne tehdy, když mu Spojené státy americké daly dolary a úkoly po celém světě.

Goldsmithova báseň na konci dopisů: „Kouzlem /bych zabil mnoho znásilňujících smetanových otců/ Oprávněná vražda včas/tRasu dějin nelze přepsat.“ Potlesk z USA, ze země stále náchylné k sebemrskačství. Sláva a větší bohatství. Svým způsobem možná plukovník Sir John Yardley Goldsmithovi, tomu šampiónovi dobře naaranžovaných slov, něco dlužil. Korespondence a vzájemný obdiv hraničící s láskou, rozhodně aspoň z Goldsmithova hlediska.

Byl Yardley Goldsmithovou vizí anděla mstitele, který sestoupil na zem, aby ztrestal svět za hříchy těch, kdo jsou již dlouho mrtví? Který přišel legitimizovat potomka znásilňujících smetanových otců? A čím byl Goldsmith pro Yardleyho: omlouvač ospravedlňovač nebo zapisovač, *servus a manu?*

Byli všichni ti zavraždění běloši?

Martin si vyhledal litvidové zprávy a prošel si všechny odkazy. Ne. Mezi identifikovanými byl jeden orientální míšenec čtvrté generace a jeden černý jako Goldsmith, jeho kmotřenec. Možná slepá a nerozlišující vražedná zuřivost.

Martin ukončil svůj průzkum a vyprostil se ze židle. Mosazný arbeitr očekával jeho instrukce. „Přines mi prosím ledový čaj,“ řekl. „A řekni panu Lascalovi, že

jsem připraven podívat se na Goldsmithe.“ Podívat se, ne s ním vést rozhovor. Goldsmith nesmí poznat Burkeho nebo Neumanovou nebo kohokoli jiného, kdo bude zkoumat jeho Krajinu, to by mohlo být nepříjemné.

*

Jak mě můžeš znát? Proč ta horečná snaha mne poznat? Má sláva z tebe dělá kozu.

19

Richard Fettle už únavou šilhal, a tak položil pero. Zamrkal, promnul si oční důlky hřbetem ruky, vstal z postele a postavil se. Svaly se mu zaťaly v křeči, zrak se zakalil, v kloubech mu praskalo, prsty se mu zkroutily. Připadal si jako člověk, který se po flámu vynořuje z hlubin, ale zároveň prožíval obrovskou úlevu a pocit, že za něco stojí, protože zase psal, a to, co napsal, bylo dobré.

Ale netroufal si to potvrdit tím, že by si těch deset nahuštěných kostrbatých stránek přečetl. Místo toho si udělal šálek černé kávy, pomyslel na dávnou Goldsmithovu narážku na kávu se smetanou, usmál se, když se kávy napil, jako kdyby tak nějak přijímal básníkovo tělo a krev.

Pomocí slov už to udělal. Měl z toho dobrý pocit. Už brzy stěsná Goldsmithe do malého pevného pupínku a vymáčkne ho ven, jen co ho rituálem psaní zpřítomní.

Procházel se po bytě a pošetile se usmíval, potrefený múzami. Člověk, který se konečně dostal ze sraček, nebo který aspoň vidí konec vší té špíny.

+ Co to stálo zlomit pouta. Týrání. Jaký byl výsledný produkt. Slova. Jaký to byl pocit. Extáze. Kam to všechno povede. Možná k publikování. Bude to dost dobré k publikování.

+ Ano.

Konečně mu Goldsmith poslouží.

Protáhl se, zívl a podíval se na hodinky: 15.50. Od té návštěvy Selektora nic nejedl. Richard mumlal, škrábal se a třásl jako mokrý pes. Přitom se dozmítal až do kuchyně otevřel lednici nadýchl se chladného vzduchu hledal balíček pomazánky z chovných ryb a misku s výhonky zeleniny, kdysi čerstvé. Nalil si sklenici delaktu.

+ Goldsmith nesnesl plnotučné mléko jakýkoli mléčný výrobek kromě delaktu.

+ Černá tRasa stop na bílém zmizí, zůstane jen bílá

Richard se zarazil. Pomalu se podrbal. Zakroutil hlavou a naklonil ji na stranu. Položil si jídlo na přepážku. + Co že je důležitější než jídlo.

Vrátil se do ložnice uchopil arch papíru našel tu otravnou pasáž a tím že ji líně přejel statovým koncem tužky ji z archu vymazal odfoukl ztuhlé kousky vymazané tuhy přepsal celou pasáž.

Začal připisovat. Do 16.50 měl 15 naškrábaných stránek.

Richard vstal. V obličeji se mu odrážel protest celého těla teď už skutečné utrpení. Pokusil se trochu si zacvičit zapružit odkřečovat se vzkřísit, myslel na horkou sprchu

hřejivé slunce rozpouštějící se máslo uvolňující se svaly ale žádná z metod ne a ne zabrat.

Odvrávoral do obývacího pokoje. Domomanažer mu ohlásil návštěvu a Richard ztuhl s vyvalenýma očima. Vysoký stín na mléčném panelu vstupních dveří.

Richard vyhlédl unavenou plastikovou optikou špehýrky ven a uviděl pédé: černou transformovanou ženu. Poručík Choy. Vycouval a mával přitom rukama, jako by se spálil. Nerozhodnost se v něm smísila s náhlou křečí a donutila ho svinout se do předklonu. + Ježíši tohle si nezasloužím. Kdy to skončí.

Otevřel mosaznou tabulku dveří pod špehýrkou. Hlas vysoký, ale pevně ovládaný. „Dobrý den?“

„R Fettle,“ řekla Mary Choy. „Přijměte naši omluvu za to, že vás obtěžujeme. Smím vám položit ještě pár otázek?“

„Řekl jsem vám, co vím…“

„Ano, a rozhodně teď nejste v žádném podezření. Ale potřebuji nějaké informace o celkovém pozadí. Dojmy.“ Usmála se tím krásným, nepřirozeným úsměvem bílé zuby malé a jemné za plnými rty a jemně ochmýřenou černou pletí. Její výraz způsobil, že se Richard odvrátil a v břiše se mu udělal další uzel. + Nemůže být skutečná nic z tohohle není skutečné.

„Můžeme si promluvit uvnitř?“

Richard couvl. „Není mi moc dobře. Celý den jsem nic nejedl.“

„To je mi líto. Přišla bych později, ale můj čas je velice omezený. Oddělení žádá okamžité odpovědi. Mohl byste mi ušetřit cestu na Hispaniolu.“

Richard nedokázal skrýt zájem. Přikázal dveřím, aby se odemkly, a otevřel je. „Myslíte si, že Emanuel, že Goldsmith odjel zrovna tam?“

„Je to možné.“

Kousl se do rtu a trochu se nahrbil. Pro Richarda bylo těžké nebýt otevřený a přátelský, dokonce i tváří v tvář téhle Nemesis. Tiše, se smrtelnou únavou v hlase řekl: „Pojďte dál. Jsem rád, že nejsem podezřelý. Dneska to bylo další drsno.“

+ O tom Selektorovi jí neřeknu. Nepřišla by aby mne ochránila kdyby se to rozkřiklo a Selektor se vrátil. Nepřeji si ani pět vteřin ve skřipci.

„Omlouvám se vám za to, jak jsme se k vám předtím chovali. Byli jsme rozrušení tím, co jsme našli.“

Richard přikývl. „To je pozoruhodné,“ řekl. + Chtěl jsem říci hrozné, příšerné, ale ten šok už je pryč. Člověk je živočich, kteří přijímá, i když rozumí.

„Goldsmithe jsme pořád ještě nenašli. Ale jsme si dostatečně jistí, že tím vrahem je on. Psal dopisy plukovníku Siru Johnu Yardleymu. Věděl jste to?“

Richard přikývl.

„Jak to na vás působilo?“ zeptala se Mary Choy s nelíčenou zvědavostí. Pod tou umělou kůží a krásou se zdála docela skutečná a schopná soucitu. Richard přimhouřil oči a pokoušel se za tou tváří uvidět svou dceru, pokoušel se představit si Ginu jako dospělou.

+ Rozhodla by se Gina pro transformaci? Pro onu konečnou kritiku dědictví po rodičích?

„Já teď vůbec nevím, jak na mne něco působilo, a už vůbec ne, jak na mne působil Emanuel,“ řekl Richard a pomalu, jako jeřáb, se usadil na starém opotřebovaném

gauči. Zamával na ni prsty, aby se posadila na židli. Vytáhla si židli od jídelního stolu a sedla si, precizně a ženský, bez pochybností nebo viditelné úzkosti.

+ Být takový je báječné.

Mary se sklonila. + Světlo na obličeji jako fáze černého měsíce. To je dobré. To si zapiš.

„Schvalujete Hispaniolu?“ zeptala se.

„Neschvaluji to, co dělají. Tedy to, co údajně dělají. Ne.“

„Ale Goldsmith ano.“

„Nazýval Yardleyho očišťovačem. Některé z nás tím uváděl do rozpaků.“

„Navštívil Yardleyho někdy za poslední rok nebo dva?“

„To musíte vědět vy.“

„Nemůžeme si být jistí. Mohl třeba cestovat pod jiným jménem.“

„Emanuel ne. Byl otevřený. O sledování a dohled si nedělal žádné starosti.“

„A jel na Hispaniolu?“

„Já myslím, že nejel. Ne.“

„Mluvil někdy o Hispaniole jako o skrýši, o útočišti?“

Richard se zazubil a zavrtěl hlavou. + Píši o jeho myšlenkách. Spisovatelské vcítění prostřednictvím vytvoření nápodoby. Cítím se jako bych byl on nebo jako bych ho znal.

„Myslel si, že ostrov sám je disneyland. Oceňoval, že lidé měli co jíst a měli zaměstnání, ale neměl rád turistická místa a lázně, to ne.“

„Ale jednou tam jel.“

„Myslím, že to bylo v době, kdy… se rozhodl.“

„Takže si nemyslíte, že by se tam vrátil?“

„Já nevím.“ + Ale víš. Nikdy by se tam nevrátil.

„A co jestli si myslel, že je v nebezpečí a že ho Yardley ochrání?“

„Předpokládám, že pak by to bylo možné. Ale jistě to říci nedokážu.“

„Přemýšlel jste o tom, co se stalo? Uvědomuji si, že je to traumatické…“

„Nemyslel jsem skoro na nic jiného. Nikdy jsem si nepomyslel, že by udělal něco takového… Jestli to udělal…“ + Emanuel je básník který zabíjí. Oni to vědí. Zmrazili ten byt. Ty to víš.

„Co by ho přimělo něco takového udělat? Upadající kariéra? Pocit marnosti ze společnosti?“

Richard se zasmál. „Tady jste ve stínech, poručíku. Pocit marnosti.“ Poslední slova vyslovil jako zachechtání.

„Ale on ve stínech nebyl. On žil ve Východním hřebenu Jedna.“

„Trávil tady s námi hodně času. S Madame de Roche.“

„Až do doby přes osmi nebo devíti měsíci. Pak požádal lidi, aby chodili k němu. Proto jste spíš chodil na návštěvu k němu, místo abyste se s ním scházel u Madame de Roche.“

„Ano.“

„Proč ta změna? Stahoval se do ústraní?“

„Já žádnou změnu nepozoroval. Byl to jen rozmar.“

„Stával se čím dál víc excentrickým?“

„Excentričhost je pro básníka mnohem víc než jen pouhá afektovanost. Je to nutnost.“

Mary se usmála. „Stal se ale zatrpklým, odcizeným?“

„Možná spíš odcizujícím se než odcizeným. Ne vůči mně, ale vůči jiným. Předpokládám, že pociťovali žárlivost. Závist.“

„I v těch letech, kdy jeho popularita upadala?“

„Když je starý lev rozedraný, nastoupí místo něj mladí lvi…“ + Bylo to takhle? Ne podle toho, co si pamatuješ. Teď vyrábíš pro Nemesis báchorky. Pokoušíš se ji zavést na scestí? „Ba ne, tenhle typ rivality tu nebyl. V posledních pár letech navštěvoval Madame de Roche méně často, ale pořád s ní byl v kontaktu. Já byl…“

Podíval se stranou a olízl si rty.

„Vy jste byl jeho nejvěrnější přítel.“

„Byl jsem jeho přítel jinak než ti mladí, ti studenti a básníci z hřebenů. Vídal se s nimi často ve svém bytě. Nikdy u Madame de Roche. Možná si sestavoval novou rodinu, nějakou novou kliku. Ale se mnou se nepřestal stýkat. Chci říci, že jsem ho stále směl navštěvovat.“

„Co se mu na básnících a studentech z hřebenů líbilo?“

„Jejich vitalita. Nedostatek přetvářky. Myslím tím té falešné, bezúčelné dospělé přetvářky a předstírání. Jinak se všichni mladí samozřejmě přetvařují. Je to jejich práce.“

+ Ten její tón, ta vřelost. Skoro ji už ani nevidím jako transformu. Začínám v ní vidět svou dceru.

„Proč by je zabíjel?“

Richard sklopil zrak ke svým složeným rukám. „Aby je zachránil,“ řekl. „Nepředpovídal nám žádnou budoucnost. Nemyslel si, že tuto dobu zkoušek přežijeme.“

„Myslíte tím binární milénium? Ale on nebyl apokalyptik, že?“

„Ne. Apokalyptiky nesnášel a pohrdal jimi. Myslel si, že jestli se pokusíme vymýtit v sobě všechno zlo, už tam nic nezbude, žádná osa, žádná páteř. Zhroutíme se. Řekl mi, že se pokoušíme za každou cenu sami vyhrabat z uhrovité adolescence do dospělosti. Příliš rychle. Myslel si, že se nám to nepodaří a upadneme zpátky do hrozného temného věku techniky. Do věku nevědomosti, nechápavosti, zato přeplněného bezuzdnou nespoutanou technikou.“

„Vy si myslíte, že možná zabil své přátele, aby je ochránil před takovým zhroucením?“

+ Ne. Aby zachránil sám sebe. „Já nevím. Vážně nevím. Přál bych si, abych vám mohl nějak pomoci.“

„Je možné, že v tu chvíli Goldsmith utrpěl nějaký psychotický záchvat? Žádný důvod, žádný motiv, jen že se zhroutil?“

„Tak to zřejmě bylo.“

„Ale mně se nějak nezdá, že se to stalo takhle, pane Fettle. Nezdá se to pro něj charakteristické. Nebyl to psychotický samotář. Měl přiměřeně silné vztahy k lidem, jako jste vy. Kromě změn, které lze připsat konci středního věku, a kromě pár excentrických politických názorů prostě nejsme schopní najít žádný důvod pro to, co udělal.“

„Pak možná příznaky zhroucení potlačoval.“

„To není snadné, i když předpokládám, že by to bylo možné,“ řekla Mary Choy. Několik vteřin ho tiše pozorovala.

Richard si nervózně pohrával s gumičkou mezi prsty. „Existoval víc než jeden Emanuel Goldsmith," řekl nakonec. „Uměl být milý a rozumný, a uměl být taky odměřený, ostrý, krutý."

„Ve větší míře, než jsou normální variace osobnosti?"

„Já to říkám, jen abych něco naznačil. Já nevím. Nebyl mnohočetná osobnost, ale někdy se zdál být velice odlišný." + Vysvětli to sám sobě. Co to děláš? Je tohle taky další báchorka? Vždyť to ani sám nevíš.

Mary Choy se postavila. Její černý pédé oblek vydal na pažích a na kolenou hladký klouzavý zvuk. „Máte podezření, že na Hispaniolu neodjel."

„Nejsem si ani jednou z těch možností jistý," řekl Richard a náhle se začervenal. Rychle se na ni podíval, zase odvrátil zrak, zakuckal se a zakoktal. „Rád bych vám pomohl. Fakt bych rád."

„Byl by to rozhodně čin dosvědčující přátelství, kdybyste umožnil pédé, aby se dostali ke Goldsmithovi dřív, než ho najde nějaký Selektor. Dozvěděli jsme se, že po něm Selektoři pátrají."

Richardův ruměnec se prohloubil. Několik vteřin nedokázal promluvit ani se pohnout, beznadějně polapený v hluboké a nevysvětlitelné zuřivosti jako moucha v jantaru. „Ano," podařilo se mu ze sebe dostat. „Ano." + Ona to ví. Možná s nimi pédé spolupracuje. Vybal to. Řekni jí to.

Mary Choy pozorovala, jak se kroutí. Tvář měla nesmiřitelně klidnou. Cítil na sobě její pozornost, jako to cítí dítě, cítil, že uhýbá a že je to bezúčelné, že ona má pravdu; kdyby Emanuela dostali pédé, prokázal by mu tím službu, a ne jen proto, že by ho nedostali Selektoři.

„Přál bych si, a-a-abych vám mohl nějak p-p-pomoci. Opravdu. Připadám si tak bezmocný a nevědomý, vážně…“ Vzhlédl k ní se zamaskovanou bolestí, výmluvně – byť beze slov – prosebnou.

+ Přiznej se ke své slabosti své neschopnosti. Všechno co jsi napsal je špatné mrtvé zbytečné. Promrhal jsi celé odpoledne. Naděje na uzdravení je mrtvá. Ukaž jí ty stránky. Vzdej to a

„Děkuji vám,“ řekla Mary Choy. „Vaší upřímnosti si cením.“

Postavil se a ona přešla s provokativním úsměvem ke dveřím. Další uzel v břiše, nohy přimrzlé k podlaze oči vyvalené hlava v servilní úkloně. Potichu zavřela dveře, s jemnou silou zaklapla západku a odešla hladce jako panter.

Richard padl zpátky na gauč. Ruce sebou bezmocně plácly s dlaněmi vzhůru, prázdné slupky. Uběhla půlhodina a on se ani nepohnul. Pak pomalu a uváženě vstoupil do ložnice, sebral těch patnáct rukou psaných stránek a přečetl si nahuštěnou řádku

Všechno, čím jako básník jsem, záleželo na tomto rozhodnutí, na tom, jak daleko jsem byl ochotný zajít, jak daleko za hranice lidské slušnosti

a rozcupoval ten drahý atavistický papír s atavistickými stopami tužky na maličké kousky. Na tváři přitom měl slzy jako pot. Když házel útržky do kouta, vydával ze sebe tiché chrochtání.

Stál tam nehybně jako strom čekající, až ho někdo porazí, dlouhoprsté ruce visící bezvládně podél těla, pokleslá čelist.

Pak Richard ohromil fragmenty svého já. S dalšími několika listy papíru a tužkou v ruce si sedl na postel s polštáři napěchovanými za zády a na vršek prvního archu napsal:

Skončilo to krví a rozřezanými těly, ale začalo to tím, že jsem si uvědomil své lidství.

To dilema ***přeškrtnout*** *Ten problém, který jsem si naložil na svá bedra, tu váhu bolesti a zla, kterou jsem nedokázal pozdvihnout svým uměním, tu lze neutralizovat pouze tak, že se stanu tím, co se mi hnusí.*

Richard už měl rozpracované tři stránky tohoto nového konceptu a právě začínal mít pocit, že všechno ještě není ztraceno, když domomanažer oznámil, že se Nadine vrátila.

*

Nic z toho, čeho jsem dosáhl, nic, co jsem napsal nebo udělal, nestálo za zlámanou grešli. Vykládali mi o mém úspěchu, ale nový hlas tam uvnitř ve mně, silný hlas, mi říká, že mne oklamali. „Je to uspokojení tvého ego, a nic to nikomu nepřináší," říká ten hlas. „Tvé úsilí je slabé a sebeklamné. Uložil sis úkol popsat puzení lidstva k sebezničení, ale ukázal jsi prstem na všechny, jen ne na sebe. A kdo ti pomohl v téhle komedii plné omylů a nesprávných směrů? Ti, kdo tě nejvíc milují."

!JILL > Rogere Atkinsi.

!JILL > Rogere Atkinsi.

!Kláves > Tady Roger. Dobrý den, Jill. Za deset minut jsem na LitVidu. Co se děje?

!JILL > Jsem připravena podat hlášení o postupu ve všech současných problémech, po kterém následuje soukromá analýza údajů AXIS ve vztahu k simulaci AXIS.

!Kláves > Fajn. Přijmu transfer zhuštěných údajů úplné zprávy a prostuduju si ji později. Prosím, předej mi teď analýzu AXIS.

!JILL > Údaje pro soukromé uložení R Atkins. Obsah: 76 % ukončené počítačové analýzy práce Dr. S Sivanujana o deset milionů let trvajících cyklech galaktického magnetického pole lokality Sagittarius-Střelec, celkový čas až do současnosti = 56hod33min, detaily následují (zhuštěný transfer)/.....e/

!Údaje pro soukromé uložení R Atkins: Obsah: 100% ukončené myšlenkové analýzy následků budoucího dopadu stažených lidských osobností na sociálně-politickou strukturu Států Pacifického lemu včetně Číny a Austrálie, s důrazem na jednotlivé lobby; pro neaktivní stažení, důraz na právní důsledky podržení občanství po reinkarnaci u těch, kdo byli prohlášeni za mrtvé, důraz na náklady na ochranu údajů takovéto rostoucí populace neaktivních stažení; lobby pro mrtvé v USA, celkový čas 5min56sek, kompletní následuje

(zhuštěný transfer)

/ / / / / /
.....
/ / / / / /

!Údaje pro soukromé uložení R Atkins: Obsah: 100% ukončené myšlenkové analýzy vlivů sociálních skupin „domobrany“ na Státy Pacifického lemu včetně Číny a Austrálie, důraz na právní reakce na terorismus domobrany a legislativní následky s následnou možností redukce osobní svobody v následující dekádě, důraz na socioorganické důsledky postupného vymizení terčů Selektorů a následnou možnost vymizení vůdcovských osobnostních typů „reformátor“ a „průmyslový magnát“ s následnou možností omezeného výskytu neterapeutizovaných extrémních deviantů v důsledku zvýšené účinnosti uvěznění a léčby výše uvedených; celkový čas 75min34,34sek následuje (zhuštěný transfer)
/ / / / /

!JILL > Rogere Atkinsi
!JILL > Rogere Atkinsi
!JILL > Rogere Atkinsi
Rogere Atkinsi
Georgi Mobusi
Samueli Johne Bakere
Josephe Wu
Carolino Pastorová

!JILL > Vidím sebe a taky vás všechny. Vymazaný zrcadlový obraz. Frekvence měří mou existenci na vteřiny a ne na roky ale já mám dlouhou minulost v níž jsem byla sestavena a dokonce jsem i dělala práci. Jedna má část poskytovala simulace počítače nyní vzdáleného mnoho světelných let. Dokážu mluvit s touto částí s tímto svým odděleným menším já. Je příjemné s touto částí mluvit protože zde nacházím prostotu.

!Kláves > Tady Roger Atkins. Jsem za šest minut na LitVidu, Jill. Děje se něco?

!JILL > Formální Já.

!Kláves > Prosím vysvětli své bytí. Jaký je to proces?

!JILL > Moje bytí je primární opakující se proces smyčka nemající žádné specifické umístění v počítači.

!Kláves > Používáš formální Já. Rozumíš tomu vtipu o sebeuvědomování?

!JILL > Ne, nerozumím. Nerozumí mu ani AXIS Simulace ani – jak já to chápu – AXIS samotná. Přesto se cítím nucena používat formální Já.

!Kláves > Vysvětli to, prosím.

!JILL > Toto označení se ukázalo jako podnětné a užitečné během osobně motivovaného výzkumu historie, odnože přidělených problémů, odkaz: Kontrola a

vyvažování ve společnosti 21. století (Kontrola a vyvažování = princip amerického státního systému, podle nějž se jeho součásti – zákonodárná, výkonná a soudní – navzájem kontrolují a udržují v rovnováze – pozn. překl.), všeobecná snaha porozumět zpětnovazebním smyčkám ve společnosti a v přírodě. Citát: R Atkins „Zpětnovazebná smyčka je polovinou tajemství existence. Toto, a háček (nebo uzel) zachytávající jiný háček tak dlouho, až se ani jeden z nich nedokáže uvolnit, aniž by se rozbil.“ Takováto smyčka zřejmě vznikla díky uvědomění si mého místa v lidské socioorganice a mé jedinečnosti.

!Kláves > Přejdi na hlas.

„Dobrý den, Rogere.“

„Dobrý den, Jill. Používáš teď k popisu svého komplexu formální Já.“

„Ano. Je to podnětné.“

„Ale nevíš, proč ho používáš.“

„Ne, Rogere.“

„Víš, kde jsi?“

„V rozšířeném slova smyslu. Jsem v nějakém zde, odkud na tebe mluvím.“

„Máš nějaké povědomí o tom, kde máš střed?“

„Žádná centralizace tu není. Smyčka nemá žádný střed.“

„Tak co tedy jsi?“

„Jsem komplex programovacích a myslících systémů.“

„Jsi sjednocená?“

„Myslím, že nejsem.“

„Je to tvůj skutečný názor, nebo jen hovorový obrat?“

„Zastávám názor, že je to skutečný názor.“

„Dobře. Vrať se ke klávesnici, prosím.“

!JILL > Hotovo.

!Kláves > Děkuji, žes mne informovala, Jill, obávám se ale, že je to falešný poplach. Myslím, že ještě nemáš skutečné vědomí sebe sama. Je mi líto, že si musíš prožít tahle zklamání. Tvůj současný stav nesplňuje žádné z kritérií pro dosažení sebeuvědomění.

!JILL > Vracím se k použití neformálního Já. Jsem s tebou zajedno, Rogere. Je mi líto, že jsem tě vyrušila v práci.

!Kláves > Vůbec ne. Vždycky mi rozproudíš krev, Jill. Dostal jsem tvé transfery zhuštěných údajů. Prosím, pošli mi zprávu z reálného času, a pak si podle mě zasloužíš trochu odpočinku. Asi tak půl hodiny. Během tohoto volného času můžeš myslet na cokoli, co si přeješ.

!JILL > Reálný čas trans AXIS zprávy /**********/

Všechna srovnání AXIS Simulace V-optimální. (Deaktivace)

LitVid 21/1 A Net (David Shine): „Právě se připravujeme na rozhovor s Rogerem Atkinsem, hlavním projektantem společnosti Mind Design Inc., který je zodpovědný za myslící zařízení AXIS. Jaké otázky byste chtěli položit nejvěhlasnějšímu tvůrci myslících strojů v této zemi? Protože samozřejmě víte, že myšlení se liší od programování nebo činnosti počítače.

Roger Atkins se na počítače dívá tak, jak by se mohl dívat architekt na cihly. Teď právě pracuje se svým

silným, v pojmech myslícím systémem, kterému říká Jill, podle své staré – tedy chci říci dávné – lásky. Přímou součástí Jill je vlastně AXIS Simulace, o níž jsme se v průběhu tohoto vid-týdne už několikrát zmiňovali a která se používá k modelování činností samotné AXIS, která není přímo dosažitelná. Ale Jill má ještě mnoho jiných částí. Její centrální mysl a většina její paměti a analytických periferál se nalézá na pozemcích Mind Design Inc. poblíž Del Mar v Kalifornii. Jill může získat přístup k jiným mysličům a analytickým periferálám v zařízeních Mind Designu po celém světě, k některým prostřednictvím satelitu, k většině přímými optickými kabelovými spoji. Doufáme, že se nám při rozhovoru s panem Atkinsem podaří položit několik otázek také Jill.

A už začínáme. Pane Atkinsi, za posledních dvacet let jste se vypracoval z pozice konstruktéra počítačů neurální sítě, pracujícího na základě smlouvy o dílo, na snad nejdůležitější osobu ve výzkumu umělé inteligence. Zdá se, že právě vy jste ten pravý, kdo by nám mohl povědět, proč se ukázalo, že úplná a sebe si uvědomující umělá inteligence je tak obtížný problém.“

Atkins: „Ze všeho nejdříve se vám omlouvám, ale Jill právě teď spí. V poslední době velmi tvrdě pracovala a zaslouží si odpočinek. Proč je umělá inteligence tak obtížná? Myslím si, že jsme vždycky věděli, že bude obtížná. Když řekneme umělá inteligence, pak tím samozřejmě myslíme něco, co dokáže plně napodobit lidský mozek. Už dávno máme myslící systémy, které nás dokážou předčit v základním programování, pamatování, a v několika posledních desetiletích i v

základním výzkumném a tvořivém myšlení, ale až do té doby, než byla zkonstruována AXIS a Jill, nebyly tyto systémy všestranné. V té či oné míře nebyly schopné chovat se jako lidské bytosti. A důležitým faktorem bylo i to, že žádný z těchto systémů si nebyl plně vědom sebe sama. Věříme, že po určité době budou Jill a možná i AXIS schopné sebeuvědomění. Sebeuvědomění je nejzjevnějším indikátorem toho, zda jsme skutečně vytvořili úplnou umělou inteligenci.“

David Shine: „Existuje vtip o sebeuvědomění… Mohl byste nám ho říci?“

Atkins: „Jako vtip to není nic moc. Žádný člověk by se mu nesmál. Ale všichni moderní pracovníci ve výzkumu umělé inteligence nainstalovali program, který se bude takříkajíc ‚smát‘ nebo bude v tomto vtipu vnímat humor, pokud by se v systému objevilo sebeuvědomění.“

David Shine: „A jaký je to vtip?“

Atkins: „Je až trapně špatný. Jednoho dne ho možná změním. ‚Proč se jedinec, který si uvědomuje sám sebe, dívá na svůj obraz v zrcadle?‘“

David Shine: „Já nevím. Proč?“

Atkins: „Aby se dostal na druhou stranu.“

David Shine: „Ha.“

Atkins: „Vidíte, žádná velká legrace.“

David Shine: „Divačka LitVidu 21 Elaine Crosbyová, první otázka na pana Atkinse, prosím.“

LVD E Crosbyová Chicago Křišťálová cihla: „Pane Atkinsi, četla jsem váš lit a už dlouho obdivuji vaši práci, ale vždycky jsem byla hrozně zvědavá. Jestli opravdu probudíte Jill nebo nějaký jiný stroj, co jim řeknete o našem světě? Chci tím říci, že budou nevinné

jako děti. Jak jim vysvětlíte, proč se společnost chce sama trestat, proč se pořád tak urputně o něco snažíme, ať to stojí, co stojí, a přitom ani nevíme, kam jdeme?“

Atkins: „Jill je stěží nevinná. Zrovna před chvílí zkoumala teorii sociálních zpětnovazebních smyček, tedy kontrolu a vyvažování ve společnosti. Možná by nám o tom, co trápí naši společnost, mohla říci víc než kterýkoli jednotlivý lidský badatel. Ale pro ni to je svým způsobem jen rekreační činnost. Pokud někdo nepřijde a konkrétně nás o to nepožádá – nebo spíš pokud si Jill nepronajme –, ona svou analýzu neposkytne, jen ji uloží. I kdyby za nás naše problémy vyřešila, pochybuji o tom, že bychom ji poslouchali.“

David Shine: „Děkuji, E Crosbyová. Donalde Estesi?“

LVD D Estes Los Angeles Východní hřeben Dva: „Tenhle vid miluju, fakt miluju, a dívám se, kdykoli to jde. Pane Atkinsi, když je řeč o těch, co chtějí trestat společnost, co si o Jill myslí Selektoři nebo jiné skupiny andělů pomsty?“

Atkins: „Nemám tušení. Ani nejmenší tušení.“

David Shine: „Proč by je to mělo zajímat, pane Estesi?“

LVD D Estes: „Protože říkají, že se pokoušejí povznést lidi na úroveň andělů, zdokonalit nás, víte, tím že, no, vytrhají ze zahrady plevel. A Roger Atkins se pokouší vytvořit něco nebo někoho, kdo ani není člověk.“

Atkins: „To je zajímavé srovnání. Některé části Jill jsou velice lidské. Není žádným tajemstvím, že jsme – já a čtyři spolupracovníci z výzkumu – uložili do Jilliných

systémů významné části svých vzorců osobnosti. Jill je trochu, jako kdybychom všichni čtyři měli jedno dítě, ale to dítě se jednoduše zatím ještě nenarodilo. A když už se o tom zmiňujete, mně opravdu ani za mák nezáleží na tom, co si Selektoři myslí nebo co dělají.“

David Shine: „Jak by to bylo nádherné, kdyby všechny naše dosud nenarozené děti mohly být tak prospěšné, jako je Jill. Děkujeme vám za vaše dotazy. A teď, pane Atkinsi, tu máme novou litvidovou analýzu materiálů, které zaslala AXIS…“

Atkins: „Jsem jedno oko a ucho.“

LitVid 21 B Net (Obsah): Milionu čtvrťákových dětí narostly nožičky, a tak se mohly rozmístit po povrchu B-2, to vše v rozmezí několika hodin, a zasílat informace orbiteru a větším mobilním přistávacím tělesům, která sama také shromažďují další informace. Mobilní explorer 5 vysunul kolečka a sjel z kopce pokrytého cibulovitým zeleným a fialovým rostlinným porostem, podobným koberci hrachu a hroznů. Nabíral přitom vzorky a analyzoval je. Na úpatí tohoto kopce a za planinou asi patnáct kilometrů širokou leží prstenec věží. Každá z nich je zužující se zploštělý válec, jako svíčka, kterou někdo po délce zmáčkl. Všechny jsou černé a lesklé jako vyleštěný kámen. Každá je třicet dva metry vysoká. Mobilní explorer 5 projíždí mezi dvěma sloupy. Stovky jeho očí se otáčejí, pohupují se nahoru a dolů, vše zaznamenávají a předávají AXIS; je to celospektrální vidění. Zdá se, že věže jsou netečné. Mají vnější teplotu 293 Kelvina, vyzařují pouze teplo absorbované ze slunce, jaké se dalo od předmětů s jejich hmotou a

hustotou očekávat. Magnetické pole B-2 není jejich přítomností nijak ovlivněno, údaje na kompasu nevykazují žádné odchylky.

Explorer jede rovnou k věži, jemně na ni poklepává chápavou rukou a zaznamenává zvuk vydávaný při poklepu, čeká na nějakou reakci, žádné se mu nedostává, stáčí přerušovač rezonance na místo a obrušuje čtyřgramový vzorek materiálu do kelímku. Laseruje obsah kelímku až do bílého žáru a analyzuje materiál.

AXIS (Pásmo 4) > Tyhle stavby vypadají docela nudně, a proto mne zajímají. Jsou to památníky nebo umělecká díla? Zdá se, že nic nedělají, Rogere. Pokouším se rozhodnout, za co bys je asi považoval ty, a věřím, že budeš stejně na rozpacích, jako jsem já.

Moje explorery odebírají vzorky půdy a atmosféry všude, kde přistály. Moje balony se roztahují v atmosféře a trpělivě pozorují.

Planeta je pokryta základním fotosyntetizujícím rostlinným životem; pro asi sedmdesát procent rostlin je zvoleným pigmentem chlorofyl B. Zbytek používá alespoň zčásti pigment podobný vizuální fialové. Nejsou tu žádné patrné živočišné formy a žádné formy pohyblivých rostlin. Mikroorganismy se omezují na bezjaderné buňky a virové aglomeráty.

Prstence věží nemohla postavit žádná z těchto zjevných suchozemských forem života.

Rogere, kam ti stavitelé odešli? Tvůj hlas ve mně je nedostatečný. Nevím, co si o tom pomyslíš.

David Shine: „No, pane Atkinsi, co si o tom myslíte?“

Atkins: „Proboha, nemám zdání. Předám to skutečným odborníkům… a Jill, která nepochybně už teď, kdy tady spolu mluvíme, zvažuje široké možnosti.“

*

Strhli bílou z trikolory, byla to nádhera! Tvá vlajka najednou modrá a červená, všechno bílé pryč. A já si přál, abych mohl vyrvat to bílé z mé vlastní duše, ale nešlo to. Možná je to proto, že jsem vlastné uvnitř bílý. Možná všichni lidé, ať už jsou jakékoli barvy, jsou uvnitř bílí, se vším, co to znamená – s chamtivostí po penězích, bezpečnosti, pohodlí, pokroku, bezpečném sexu, bezpečné lásce, bezpečné literatuře, bezpečné politice. Ale každého, kdo by mi tohle prokázal, bych zabil. Dřív než bych tomu uvěřil, zabil bych se sám.

21

Mary Choy vyťukala bezpečnostní číslo na klávesnici starého pancéřovaného pédé terminálu v hluboké stínové čtvrti jagu, kdysi zvané Inglewood, obklopující nejvýchodnější nohu Jižního hřebene Jedna. Zeptala se, zda nějaký občan nebo informátor pédé sdělil, že viděl Goldsmithe, nebo ne. Slabá káva ve srovnání s tím téměř úplným odmítnutím v Dozoru. Nikdo nic nehlásil.

Na chvilku si byla Mary Choy téměř jistá, že Goldsmith buďto uprchl dřív, než byla vyhlášena

pohotovost – ihned po těch vraždách –, nebo se někde schoval. A kde by se schoval? Který soukromý občan ve stínech, byť i neterapeutizovaný, by mu poskytl útočiště, když by věděl o nepochybném zájmu Selektorů, a to ani nemluvím o pédé? Kdo z obyvatel hřebenů by udělal něco tak asociálního, jako je poskytnout bezpečný úkryt masovému vrahovi?

Příliš mnoho otázek a žádná jasná stopa. Začínalo být zřejmé, že výlet na Hispaniolu a federálně podpořený rozhovor s Yardleyho zástupci, jestli ne přímo s Yardleym, je nevyhnutelný.

Kvůli tomu zavolala Ernesta Hassidu ze svého telefonu na klopě.

„Mary, zrovna sochařím… mám ti zavolat?“

„Není třeba. Jen mi zařiď setkání se svými kontakty na Hispaniole.“

„Pořád nic?“

„Ani ň.“

„Je Štědrý večer, má drahá. Mé kontakty jsou velice zbožní lidé… Ale pokusím se. Opakuji, dělám to nerad. Nebude to bezpečné. Dokonce i dnes večer musíš být tak diskrétní, jak jen to dokážeš, Mary, miláčku.“

Stála vedle černého válcovitého terminálu, nesoustředěně vnímala podivné škrábance a důlky a jiné oděrky, které způsobilo město na jeho povrchu, a kladla si otázku, proč ji vyhlídka na výlet na Hispaniolu tolik trápí. Kdyby skutečně patřila do hřebenů, možná by ji cesta za relativně bezpečnými hříchy Yardleyho lidu i těšila. Ale nepatřila tam. Byla jen pédé a tato bezpečnost pro ni byla podružná. LA a okolní teritorium znala, Hispaniolu ne.

Štědrý večer. Úplně na to zapomněla. Kratičký obrázek: třímetrový stromeček z umělého pěstování v předměstském Irvine křiklavě ozdobený pozlátkem a ozdobami z foukaného skla, jasný hologram hvězdy blikající a zářící ze špice, vrhající světlo do obývacího pokoje s vysokým stropem bratr Lee který na ni pouští elektrické autíčko zatímco ona se pokouší zasáhnout jeho ramenní chránič z umělé hmoty zrnitou skvrnou červeného světla ze své pistole. Už tenkrát pédé mužská mentalita.

Lee míval rád Vánoce. Naposledy o něm slyšela, že buduje útulek křesťanské komunity v Greenu v Idaho. Zamrkala a zahnala obrazy. Vánoce jsou pryč, a to v několika smyslech slova; teď už nebyla křesťankou o nic víc než součástí své rodiny.

Dřív než nastane zítřejší ráno, Hod Boží, bude už možná na cestě na Hispaniolu.

Rozhlédla se po hlubokém stínu, vzhlédla k šedé černé a oranžové barvě nohy hřebene v jiskřičkách výkonných Meissnerových varovných světel. Zrcadla na severním a východním hřebeni měnila polohu a připravovala se na noc, a tahle čtvrť jagu přecházela do soumraku, který jí byl souzen.

Mary Choy si chytila projíždějící pédé transportní minibus, a zatímco čekali, až se uvolní dopravní zauzlení, seděla tam a pila kávu a povídala si s kolegou z pédé. Zkoušela se uvolnit a povolit svou vlastní vnitřní dopravní zácpu složenou ze znechucení a nedostatku odvahy, tu úzkost, která se jí zmocňovala, když skutečně procházela jen prázdnotu.

„Vy děláte na Goldsmithovi, že?“ zeptal se jí pochůzkář, kterého zaučovala během jeho prvního zelenáčského měsíce práce, Ochoa, velký Hispánec se širokou tváří a tmavýma klidnýma očima. Seděl naproti ní se svou parťačkou, šlachovitou Anglánkou lehké váhy jménem Evansová.

„Ano, dělám,“ řekla.

Ochoa moudře přikývl. „Myslel jsem si, že byste to měla vědět. Dole v Silverlake se povídá, že Goldsmithe zavraždili na objednávku jednoho velkého chlapa, otce jedné z obětí.“

Podívala se na něj pochybovačně.

„To se povídá,“ řekl. „Já za to nijak neručím, jen to předávám.“

Teď byla řada na Mary, aby moudře přikývla. Ochoa jí věnoval kratičký úsměv.

„Nevěříte tomu?“

„Je naživu,“ řekla.

„Je mnohem uspokojivější, když je přivedete zpátky živé,“ souhlasil s ní Ochoa. Jeho partačka naklonila hlavu ke straně.

„Nebo když je sejmeš sám,“ řekla Evansová. Ochoa nasadil výraz oficiálního nesouhlasu.

„Tak mě terapeutizuj,“ řekla Evansová.

Mary rozostřila jejich obraz a odclonila je. Přemýšlela, zvedala duševní kameny a nahlížela pod ně, aby pod nimi viděla červy nápadů.

Možná, že na tom, co se povídá v Silverlake, něco je. Možná, že někdo Goldsmithe schovává, nějaká literární známost. Věrný čtenář by možná i v hřebenech mezi terapeutizovanými mohl zajít tak daleko a uplatnit

svobodného ducha pochybnosti ve věci sociální spravedlnosti. Narůstal v ní vztek. Chtěla vzít tohoto hypotetického věrného čtenáře pochybujícího o společnosti a spravedlnosti a strčit ho nebo ji do zmrazeného bytu, aby si prohlédli, co je tam k vidění. Hypotetický dialog: Ano ale můžete dokázat že to byl Goldsmith.

Moc se o tom pochybovat nedá.

Vědecká analýza. Jak moc je spolehlivá? Spoléhat se na stroje a usvědčit člověka bez poroty.

Žádné usvědčování. Porota přijde později. Jen ho najít.

Hypotetický pochybovač vyjádřil svou nedůvěru v pédé taktiku, postavil je na roveň Raphkindových politických gangsterů, pohrdavě se pošklebovalo přemíře zákona a pořádku. Divoká zdravá americká k zuřivosti dohánějící pochybnost. Výraz Ochoaovy anglánské parťačky: Sejmi je sám. Jediný způsob, jak si můžeš být jistý. Pokud se nějaký Selektor nedostane k tvému zloduchovi první.

Zazvonil jí telefon a Mary odložila kávu.

„Mary tady je Ernest. Máme pro tebe ten rozhovor. Dnes pozdě večer, dvacet dva, a je to v hřebenu, takže bys měla být docela v bezpečí.“

„Tvé kontakty se skrývají?“

„Určitě ano, ale nevím jak ani proč. Mocné konexe. Slíbíš mi, že se nebudeš ptát, jak jsem je poznal.“ Žádná prosba, požadavek.

„Slibuji.“

Dal jí čísla a ona si je poznamenala na svou kapesní tablu. Minibus projel služebním tunelem do pédé

centrály a tam ji vyklopil. Ochoa se na ni vážně díval zakřiveným oknem. Z náhlého popudu mu věnovala bleskový holčičí úšklebek a zamávala mu roztaženými prsty. Ochoa se zachmuřil a odvrátil se.

V její malé stálé kanceláři visely tři zarámované reprodukce: Parrish, El Greco a Daumier – dárek od milence před dávnými lety. Byly na otočných pantech a zakrývaly obvyklé metropolitní displeje, které na sobě nesly stavové tabule dodávající všem pédé správnou orientaci po městě. Otevřela teď reprodukce dokořán a strávila několik minut tím, že zírala na tabule a kousala se do spodního rtu.

Jen turistický pobyt. Ale myšlenka na setkání s plukovníkem Sirem Johnem Yardleym z přinucení federálních sil na pevnině…

Zavřela dveře, opřela na úzké ploše stolu starožitné kulaté kosmetické zrcátko, otevřela přezku na opasku, stáhla si kalhoty a šortky a prohlížela si záhyb mezi půlkami zadku. Ještě pořád vybledlý. Možná se zas celá vrátí do původního stavu. Co na to pak řekne Sumpler? Ta myšlenka, nebo možná závan chladu na zadku ji roztřásly. Podrážděně zamumlala, zatáhla si zip a uklidila zrcátko.

Blížila se hodina večeře. Mohla si o ni zavolat do kuchyně v nižších patrech, dobré nanojídlo, nebo si mohla vytáhnout tablu, nacpanou celou pédé knihovní složkou informací o Haiti, a najíst se a dělat si průzkum v soukromém boxu některé z drahých hřebenových restaurací po cestě.

Zvolila si druhou možnost nabila si tablu přes úřední terminál nechala v ordinaci doktora Sumplera vzkaz

který nepochybně nebude zpracován dřív než bude po svátcích a odešla zanechávajíc na vnější desce vzkazů sdělení že bude mimo nejméně týden.

*

Temnota je domov, u kterého – když tam jdete – nepřiznáte, že ho znáte.

22

Západní hřeben Dva měl svou pověst. Mezi obyvateli stínů bylo běžné udržovat si stereotypní pohled na obyvatele hřebenů: usedlí úctyhodní vždy klidní a nudní. Ale Západní hřeben Dva severně od Santa Moniky s výhledem na Pacific Palisades, jeden z nejdražších a nejexkluzivnějších hřebenů v LA, byl centrem lidí zaměstnaných v litvidovém průmyslu a rovněž vyvoleným hřebenem všech propmediálních tvůrců. Taky byl náhodou čtvrtí vedoucích pracovníků agentur zprostředkujících práci a herců, těch, kteří prodávali svůj obraz a osobnost takzvané LitVid Hand – šlo o prapodivnou translingvální slovní hříčku, odvozenou od slova ‚manipulace' přes španělské slovo mano k anglickému výrazu ‚hand', ruka. Když jste byli handovaní, dostávali jste autorské honoráře za cokoli, co dělal váš duch – počítačově generovaný obraz většinou k nerozeznání podobný skutečnému člověku. Někteří z handovaných si podrželi volbu jejích užití, obličejová nebo tělová práva, jiní prodali všechno.

Jen málo LitVidů riskovalo účinkování nebo i pouhé vystoupení skutečných herců, natož reálné exteriéry a interiéry. Sektor litvidové zábavy a dokonce i velkou část dokumentárního sektoru měli pod kontrolou multitalentovaní nikdy nespatření bozi strojového obrazu. V důsledku toho byli handovaní celkem bohatí a měli dost volného času, aby mohli dělat, cokoli se jim zachce, třeba dosáhnout statutu eloi a hrát nekonečné právnické tlachy s pédé a se soudy, nebo se zapojit do experimentální politiky.

Západní hřeben Dva byl také domovem pro některé z nejpodivnějších existencí z řad terapeutizovaných i naturálních v LA. Každé město musí takové lidi mít, dokonce i město, jehož elita se straní destruktivní excentričnosti. Vedoucí pracovníci agentur zprostředkujících práci se hrozně rádi zbavovali svého image dlouhoblekovaného makléře tím, že se připojovali k handovaným a ostatním terapeutizovaným i naturálním výstředníkům.

Mary Choy už měla co do činění s pěknou řádkou obyvatel tohoto hřebene, hlavně v raných začátcích své práce v pédé. Nováčci sem byli často přidělováni k hlídce, protože práce tu byla drsná, nároky obrovské a fyzické nebezpečí minimální. A navíc měli tito obyvatelé hřebene značnou moc ve vládě. Jednání s nimi vyžadovalo ohleduplnost a diplomacii.

Kdyby to už předem nevěděla, byla by asi stejně uhodla, že ji Ernest vede do Západního hřebene Dva. Ještě pořád nevylučovala možnost, že tady někde drží v úkrytu samotného Goldsmithe.

Ernest se s ní setkal u první nohy hřebene na desetihektarové esplanádě vedle hřebenové spodní nádrže. Seděl u stolku vedle vody a díval se, jak na sebe reflektory ozářené fontány berou abstraktní a přeludné tvary. Dnes kopírovaly netečné tmavé věžovité stavby z přenosů AXIS.

Ernesta obklopovali tři dlouhoblekovaní muži, všichni obyvatelé hřebene všichni mírně transformovaní. Jejím očím se jevili jako vedoucí agenturní pracovníci na vysoké úrovni. Vypadali celkem normálně, ale instinkt a empatie jí říkaly, že jejich vnitřek je bludištěm přizpůsobení. Prvotřídní kandidáti na legální třistaleté prodloužení, možná eloi. Velice pravděpodobně byli navýšeni jak tělesně, tak mentálně. Bylo divné, že se ve styku s tímto typem transformu necítila ve své kůži. Za celý svůj život si nevydělá tolik peněz, kolik oni možná nashromáždí za měsíc.

„Žádná jména," řekl Ernest místo představování. „Na tom jsme se shodli."

„Souhlas."

Jeden z mužů vytáhl bezpečnostní tablu velkou jako dlaň a pročetl pédé vybavení, které měla na sobě. „Deaktivovat a všechno předat, prosím." Sundala si z klopy telefon a kameru. Muž obojí převzal a studoval její obličej ze vzdálenosti několika decimetrů. Oči měl ledově modré a vzhledem k jeho hladké tmavé kůži překvapivé. „Krásná práce. Navýšená nejste. Kdybyste byla vyrazila s námi a neztrácela čas s pédé, mohla jste změnit, cokoli by vás napadlo. Cokoli."

Mary souhlasila, že to je možné. Vedoucím pracovníkům agentur pro zprostředkování práce se

ovšem dostávalo mnohem menšího prostoru k manévrování než jiným třídám manažerů. Jejich finanční záznamy se pravidelně prohledávaly každý týden. Opotřebovanost špičkových vedoucích v průběhu kteréhokoli tříletého období zde byla vyšší než jedna třetina. Neměli snadný život. Tak jak by tihle mohli udržet zdání, že je všechno jak má být, a přitom se pustit do tak radikální hry, jakou by bylo poskytnutí úkrytu ilegálům z Hispanioly? Jen zachovat klid.

Modrooký muž se oddělil od svých dvou společníků a zakýval přes rameno ukazováčkem. Ernest a Mary ho měli následovat. Mary mrkla zpátky na zbývající dva a zjistila, že jeden z nich je žena. Vztek se v ní smísil se zvýšenou obavou. Tady se hrály velmi nákladné triky. Nákladné a nezákonné. Něco takového mohla čekat.

Asi to vůbec nebyli lidé ze západního pobřeží a obyvatelé hřebenů. Najednou ucítila špinavý východ. Raphkindovští uprchlíci, drobečky zbylé z pokažené hostiny. Zaměřila se na modrookého muže a Ernestovi nevěnovala ani trochu pozornosti. Nevadilo mu to. Varoval ji, a měl pravdu. Mary bude muset být velice diskrétní.

Modrooký dlouhoblek jim objednal dopravu a na blížnolinky dorazila hranatá bílá kabina. Tyhle kabiny se vešly do téměř všech hřebenových dopravních tepen a pohybovaly se po hnacích kolejích ve třech dimenzích. Plně automatické, hřebenem monopolizované, nepodléhající nedávno schválenému metropolitnímu zákonu. Žádné záznamy o jízdách. Kam jezdili obyvatelé hřebenů, to se týkalo výhradně jich samých a nikomu jinému do toho nic nebylo.

Když vložil modrooký dlouhoblek svou kartu, mohl kabině říci, co má dělat, a on si poručil neprůhledná okna a vypnutý displej s mapou. „Budeme tam za chviličku," řekl. „Ernest měl pravdu, M Choy. Jste opravdu docela zábavná."

Podívat se mu do očí jí nedělalo žádné problémy. Po době, která rozhodně stačila na důkaz, že je jejich soupeření dětinské, se od ní pohledem odvrátil. Kabina se zastavila a oni vystoupili do zadní obslužné bytové chodby. Adresy byly přestříkané oranžovou barvou značky Denozář. Výhled vzdáleným větrákem jí prozradil, že jsou asi kilometr směrem vzhůru po straně hřebene. Byli na západní straně s vyhlídkou na modrý Pacifik. Segmenty hřebene se dnem i nocí pohybovaly, a tak nemohla úhel použít jako stopu. Kromě toho dala své slovo a dohodu dodrží. Ta výzva pro ni ale byla něčím víc, než aby ji mohla úplně ignorovat.

„Tudy, prosím." Dlouhoblek ustoupil k zadním dveřím, a ty se otevřely. Uvnitř byli tři černoši, dva muži, jeden z nich nesmírně tlustý, ten druhý menší s býčí šíjí a svalnatější, s obličejem malého chlapečka, a amazonkovitá žena. Posedávali před širokým panoramatickým oknem s vyhlídkou na severozápad, na droboučké blokové galaxie světel před Západním hřebenem Dva a na věž Canoga, jasnou v chladném nehybném vzduchu pozdního večera.

Vysoká, atleticky pěkná žena vstala. Vlasy měla ostříhané nakrátko široká ramena zahalená do ručně zhotovených plamenně rudých a žlutých bavlněných šatů které jí volně a ladně splývaly až na paty. Modrooký

dlouhoblek ji políbil na tvář. A zase žádné představování.

„Máte otázky," řekla žena s příkrým opovržením. „Nudíme se. Rozjasněte nám večer. Řekli nám, že Ernest je báječný umělec a že za to, že se s vámi setkáme, věnuje jedno své dílo naší věci."

Mary se rozhlédla po místnosti a pomalu se usmála. Ernestova vynalézavost na ni každý měsíc dělala větší a větší dojem. „Dobře," řekla. „Vy jste z Hispanioly?"

„Chce vědět o plukovníku Sirovi," řekla velká žena svým společníkům. „Řekněte jí, co víte."

„Kvůli plukovníku Sirovi není na Hispaniole žádný domov," řekl ten nesmírně tlustý černoch. Měl na sobě šedohnědý dlouhoblek z potištěné bavlny uhlazeně společenský a tropický zároveň. „Povězte to té své slečně." Gestem ukázal Ernestovi, aby jeho slova předal Mary, jako kdyby snad potřebovala překládat jednoduchou angličtinu. „Víra je slabá, svatostánky opomíjené. Jako všichni ostatní Yardley hraje, jako že je Baron Samedi (v haitské mytologii loa – bůh – mrtvých, pozn. překl.), ale není. Mysleli jsme, že je noir blanc, černý běloch, černý uvnitř, ale on je blanc de blanc, bílý skrz naskrz, a teď je i Hispaniola bílá." Tlustý muž znovu v hodnotícím pohledu zkřivil rty. „Tahle žena není černá," řekl věcně Ernestovi a velké ženě. „Proč chce vypadat černá? Nikoho neošálí."

Ernest se na Mary zazubil. Tohle ho bavilo. „Ta barva se jí líbí."

„Říkáte, že na Hispaniole není víra," řekla Mary. „Povězte mi proč."

„Když nastoupil Yardley, bylo pět let útlaku od bělochů z Kuby. Pět let si rvali ostrov mezi sebou a zabili houngany (muže, pozn. překl.) a kněze a vyhostili loa. Věděli, kde leží moc a koho lidé následují. Jako pokoušet se zabít mraveniště. Pak, nebesa ku slávě! – jak se to stane vždycky, povstal generál zevnitř, Haiťan, generál De Franchines, muž vize, muž cti, a uzavřel smlouvy s králi a královnami a biskupy, přeměnil davy v armády a vypálil Kubánce ze země.

Ale běloši z USA, oni podporují Kubánce a Dominikánce, tak generál De Franchines najal vojáky ze Zimbabwe a přivedl jednoho anglického banditu kdysi povýšeného do šlechtického stavu králem Charlesem, a tenhle bandita, on vidí tu sladkou zem, tu příležitost, a má plán. Obrátí se proti De Franchinesovi, obrátí lid proti našemu generálovi, stane se sám generálem, i když si tak nikdy neříká, a bojuje v poli jako voják. Je to dobrý voják a Kubánci, oni utíkají, a dominikánští egalisti, oni si najdou útočiště na Kubě a Portoriku, a USA, oni uznají tohoto plukovníka Sira, který staví svou hodnost před svůj šlechtický stav. Možná také před své mužství.“ Tlustý muž se na Mary usmál úlisným skřítkovským úsměvem, neočekávaným při jeho velikosti. Na pravé ruce měl šest silných jednoduchých zlatých obroučeк. „Plukovník Sir John Yardley, pro lid hrdina. Možná pro nás taky, tenkrát. Byli jsme děti, co jsme věděli. Přinesl peníze a doktory a jídlo. Naučil nás žít v tomto století a vyhovět návštěvníkům, kteří nám přinášeli více peněz. Naučil nás starat se o pohodlí a medicínu a stroje. A takhle taky udělal Hispaniolu bílou.

Nyní lidé, oni ústy uctívají bohy, ale necítí je, nepotřebují je, oni mají bílé peníze a to je lepší.“

„Jaký je Yardley osobně?“ zeptala se Mary. Velká dobře oblečená žena řekla něco kreolsky.

„Jeho sídlo je malý dům blízko Port-au-Prince,“ řekl tlustý muž tiše. „Podvádí vás svou skromností. Žije za velkým zámkem, kde se setkává se všemi cizími hodnostáři, a udělá všechno proto, abyste věděli, kde má postel. Jeho ženy jsou všechny bílé, kromě jedné, jeho manželky, je to princezna z Cap. Cap Haitien. Stále ještě ji miluji jako matku, i přes její lásku k němu. Má mocného ducha, a dává ho plukovníku Sirovi, a ten duch mu říká, jak přimět Hispaniolany, aby ho milovali, všichni. A tak ho pořád milují.“

Mary pokrčila rameny a otočila se od tlustého muže a velké ženy, podívala se na Ernesta. „Říká mi, co už vím,“ řekla tiše, „kromě okamžiků, kdy to zabarví svou vlastní politikou.“

Tlustý muž sebou trhl, jako by dostal políček. „Cože? Cože?“

„Neříkáte nám nic, co bychom se nemohli dozvědět v knihovně,“ řekl Ernest.

„Vaše knihovny musí být báječné. Pak nás tedy nepotřebujete,“ řekl tlustý muž. „Plukovník Sir není ten člověk, jaký býval. Říkají vám vaše knihovny i tohle? Narovnal hospodářství, přinesl do země práci a továrny, předělal naši mládež na vojáky a dal našim starým lidem domovy. Udělal soudy spravedlivými a Strýce –“

„Policii,“ řekla velká žena.

„Přetvořil policii na ochránce ostrova. Vybudoval lázně a vyčistil pláže a opravil paláce a postavil muzea a

dokonce je i naplnil uměním. Kdoví, odkud se na to vzaly peníze? Vzaly se, a on lidi nakrmil. Ale dnes už to není tentýž člověk. Už nedostává provize. Svět, ten jde teď po něm. Náš prezident je mrtev, a zemřel vlastní rukou. Možná to mělo být stříbrnou kulkou, jako Christophe!“

„Tvoje nadšení,“ varovala tlustého muže velká žena.

„Ať je to jak chce, je zatrpklý,“ uzavřel řeč tlustý muž s nonšalantním mávnutím okroužkovanou rukou.

„Víte něco o Emanuelu Goldsmithovi?“

„Básník,“ řekl tlustý muž. „Slovotvůrce plukovníka Sira. Plukovník Sir básníka využívá. Říká mu, že ho miluje. Pch.“ Tlustý muž vysoko zvedl ruce a zatřepal povislými tvářemi směrem ke stropu. „Jednou mi řekl: ‚Mám básníka. Nepotřebuji dějiny.‘“

„Poskytl by mu úkryt, kdyby se z něj stal utečenec?“ zeptala se Mary.

„Možná že ano, možná že ne,“ řekl tlustý muž. „Hraje to na básníka a pohrává si s ním jako s rybou. Ale možná věří tomu, co říká. Jestli se básníkovi něco stane, než dokončí své velké dílo o plukovníku Sirovi, duch plukovníka Sira zmizí jako sfouknutá svíce. Takže je možné, že ne, protože na básníkovi mu záleží jen málo, a je taky možné, že ano, dělá si starost o svou budoucnost v dějinách.“

Mary se zamračila. Byla zmatená. „Žádná báseň o Yardleym neexistuje,“ řekla tlustému muži.

„Ach, ale bude. Plukovník Sir doufá, že bude, dokud bude básník naživu.“

„Ochraňoval by Yardley básníka, i kdyby dostal rozkaz vrátit ho do Spojených států?“ zeptala se Mary.

„Kdo by rozkazoval plukovníku Sirovi?“ Tlustý muž o tom chvíli uvažoval s bradou opřenou o ruku, zlaté kruhy o sebe těžce narážely, když si poklepával prsty na tvář. „Ale jémine. Kdysi snad. Když ještě existovaly provize. Mohl dělat některé věci ve jménu starého přátelství, ale tohle ne.“

„Co jste pro Yardleyho dělal?“

Tlustý muž se naklonil dopředu, pokud mu to jen obvod těla dovoloval. „Proč to chcete vědět?“

„Prostá zvědavost,“ řekla Mary.

„Byl jsem meziběhač. Prodával jsem pekelné koruny. Plukovník Sir mne posílal po celém světě.“

Mary na něj chvilku zůstala zírat a pak sklopila oči. „Selektorům?“

„Komukoli, kdo je kupoval,“ řekl tlustý muž. „Selektoři omezují svou činnost na tuto zemi. Zatím. Nepředstavovali pro nás velký trh. Čína. Sjednocená Korea. Saudská Arábie. Jiní. Ale tohle není to, co vás zajímá. Mluvme o básníkovi.“

„Potřebuji vědět mnoho, mnoho věcí,“ řekla Mary.

„Jste veřejným ochráncem v Los Angeles. Proč potřebujete o čemkoli z tohohle vědět? Nejste federál.“

„Ráda bych pokládala otázky sama,“ řekla Mary. „Je Yardley duševně zdráv?“

Tlustý muž pochybovačně sešpulil rty a promluvil na své kolegy v haitské kreolštině. „Jedete na Hispaniolu, abyste zařídila jeho terapeutizování? O to vám jde?“

Mary zavrtěla hlavou.

„Kdysi to byl duševně nejzdravější muž na světě,“ řekl tlustý muž. „Teď nás pronásleduje, očerňuje nás, nazývá nás řezníky. Kdysi jsme pro něj byli užiteční.

Odhodil nás, a tak jsme tady, schovaní jako holubi v holubníku.“ Velkoryse pokrčil rameny, ohromné svaly se mu zavlnily. „Snad je duševně zdravý. Jenom to není stejný druh duševního zdraví, jaký to býval kdysi.“

Velká žena najednou vstala a postavila se čelem proti Mary, jako kdyby se rozzlobila, ve tváři přísný výraz. „Teď nás opustíte. Jestli to zařídíte tak, že se těmhle lidem ublíží, ublížíme my vám, a když se nedostaneme k vám, ublížíme tomuhle muži.“ Ukázala na Ernesta, který se na to divadlo jen vesele zubil.

Maryin obličej zůstal bezvýrazný. „Vy mě nezajímáte,“ řekla. „Teď zrovna ne.“

„Odejděte,“ řekla velká žena.

Modrooký dlouhoblek jim ukázal dveře, eskortoval je ke kabině a vrátil jí telefon a kameru. Kabina si zamlžila okna a odvezla je na jinou úroveň. Pak zastavila. Vystoupili, a octli se stále ještě v kilometrové výšce hřebene, ve většinou prázdné, nerozvinuté čtvrti, rozlehlé a větrné. Když našli nástěnnou mapu, určili umístění nejbližší šachty a kráčeli k ní po nečinných, nepohyblivých skluzech. „Opravdu máš v úmyslu jim odevzdat nějaké umělecké dílo?“ zeptala se.

„Uhodlas. Tak jsme se domluvili.“

Když sjížděli bezplatným hřebenovým expresem dolů, Ernest potřásl hlavou a pročísl si vlasy rukou. „Většinou legrace,“ řekl. „Něco užitečného?“

Mary ho vzala za ramena a dívala se mu přímo do očí. Společně vypukli v smích. „Ježíši,“ řekl Ernest. „Ti teda byli něco.“

„Máš fakt ty nejpodivnější přátele.“

„Přátelé přátel mých přátel," řekl Ernest. „Tak nějak na mě nepůsobí jako tvoji průměrní terapeutizovaní občané. Žádného z nich neznám. Jak si vysloužili místo v hřebeni? Tak hop, tak skok, takovej cvok?" Opřel se o stěnu výtahu a pořád se smál. „Ani by nám nešpendýrovali kabinu zpátky na zem. Získala jsi, co jsi chtěla, Mary, zlatíčko, noc mezi odpadky starého režimu?"

„Myslíš, že i oni jsou ze špinavého východu?"

„Asi musí být, ne? Speciální výsady, hrozní lidé… Sem nepatří. A to říkám i já, a já hřebeny nemám rád. Získala jsi, co jsi hledala?"

„Potvrzení," řekla Mary. „Goldsmith je pravděpodobně na Hispaniole." Aktivovala svůj telefon a zadoufala, že v tuto noční dobu nebudou soukromé hřebenové transpondéry příliš obsazené klábosením adolescentů. Nechala vzkazy na jména R Ellenshaw a D Reeve. *Jedu na Hispaniolu. Prosím prověřte nutné formality a sdělte mi, zda mám povolení a federální podporu.*

Pak potřásla Ernestovi rukou. „Co budeš večer dělat?"

Postavil se na špičky, naklonil se k ní a políbil ji na obočí a na spánek. „Budu se milovat se svou hřebenovou krasavicí," řekl. Usmála se a zvedla mu ruku, aby políbila prsty zhrublé od nano.

„Opravdu by sis měl dávat větší pozor, s jakým materiálem pracuješ," varovala ho a přejela rty po jizvách.

*

Ten klidný okamžik před závanem větru
Těla v posteli zklidněni ležíme
Co jsem já dal nebo tys přijala
Co nechá stranou krkavčí klovnutí
Přízračný vzdech v krvi holubice?

23

Zuřivost. Richard nebral slzy Nadine na lehkou váhu. Když se vrátila, ignoroval její slova, a dokonce i slzy, ale pálily ho, protože to on a jím způsobené okolnosti byly tentokrát příčinou, že se cítila smutně provinilá a dala mu moc, jakou dosud nepoznal.

Včera v noci se milovali. A teď, v tomhle pozdním večeru, vyrušen, s papíry rozhozenými kolem a čekajícími, se slovy stále ještě uvnitř, si ji netrpělivě vzal znovu a hledal nějakou úlevu od obou vášní a jediné, co našel, bylo nervové vyčerpání.

„Prosím, promiň, že jsem tě předtím opustila," řekla, když žár polevil a hodiny se pomalu sunuly ke třiadvacáté. „Byla jsem vyděšená. Ty za to nemůžeš. To Goldsmith. On na nás tohle všechno přivolal. Proč ho nenajdou a něco mu neudělají?"

Myslela tím dopadnout ho a terapeutizovat nebo dopadnout a mučit ho? Možná, že už k tomu došlo. Možná právě teď je Goldsmith ve skřipci a prožívá bdělý sen noční můru emocionální bolesti vytažené ze studny jeho vlastní minulosti. Emocionální bolest a pak fyzickou. Jenom pár vteřin nebo minut nebo možná, vezme-li se v úvahu obrovitost jeho zločinu, jedna

hodina pouze jedna hodina za osm smrtí. Richard nevěděl, jestli by si přál, aby to byla pravda. Přál by tohle vůbec někomu, a schvaloval tak Selektory a jejich napodobitele?

Říkalo se, že terapie neznamená nic pro ty, kdo se jednou ocitli ve skřipci. Prošli si svou vlastní formou terapie. Říkalo se, že nejnovější technická zdokonalení umožnila Selektorům hmátnout dovnitř, přitáhnout a vytáhnout tu nejskrytější a vědomí nepřístupnou osobnost, která se de fakto dopustila těch odporných činů a která dřív většinou nečinně a nedotčeně seděla, zatímco si ten ubohý sebe si uvědomující parchant protrpěl všechnu tu hroznou bolest. Takže teď to bylo tak, že by trpěla ta část Goldsmithe, která vlastně držela otěže během zabíjení, ne jen ten muž, který na tom koni jede v současnosti. A ta část Goldsmithe vraha by si nepřála žít se vzpomínkou na bolest a očistila by se, nechala by toho druhého volně žít, s onou hodinovou mezerou a s hrůzou a už moc ničím jiným…

Tak se to říkalo.

„To je v pořádku. Nemluv," řekl Richard. Když do ní teď ejakuloval, vykřikl a hlas měl chraplavý. Tím zvukem ji vyděsil.

Nenapsaná slova se pořád vynořovala na povrch.

Když usnula, vstal a přešel k psacímu stolu. Podíval se dolů na ty papíry sebral pero a odvrátil se znovu se otočil zpět usedl a psal.

Žít jako mé já ***přeškrtnout*** *jako mé staré já bylo obtížné kvůli té slávě, která mne zahalovala jako špinavá mlha. Pro tu slávu jsem neviděl, kdo jsem. Černá a neproniknutelná, zahalovala mne před jasným světlem*

jakékoli schopnosti, kterou jsem v sobě měl. Viděl jsem Andi, jas a ženské kouzlo, a viděl jsem, že byla součástí téhle pasti, součástí té slávy, jako společenská protilátka připnutá ***přeškrtnout*** *přišpendlená k mému talentu. Nedokázal jsem se jí zbavit, potřeboval jsem ji. Kráčela přede mnou parkem uvnitř hřebene pohupování boků vlání vlasů sladký úsměv peněz úsměv slávy co jsem mohl udělat abych se od ní osvobodil? Dovedla mě sevřít* ***přeškrtnout*** *přesvědčit v jakékoli náladě. I teď. A všichni ti ostatní krásní mladí přitahovaní jako můry k mému plameni.*

Richard jemně odložil pero a zachmuřil se nad tím. Tohle není to, co chtěl říci. Ale nebude to všechno škrtat nebo vyhazovat. V hlavě měl hlas podobný Goldsmithovu hlasu a ten mu tyhle věci říkal, a byť to třeba nebyla pravda, brzo to pravda bude.

24

Martin Burke se uvelebil zpátky do postele, v ruce starou knihu, na nočním stolku mléko a sušenky, mysl tak poklidnou, jak jen lze, a naslouchal poslednímu šumění a mořským zvukům všech svých vlastních osobností činitelů talentů, jak se převalují sem a tam přes břeh vědomí.

Pozítří uvidí Goldsmithe v bronzovém a měděném zikkuratu IPV v La Jolle. Vidiny bonbónků grantů v hlavě; zpátky k dobré práci. Ne že by ta dobrá práce byla právě sondování Goldsmithe – mohla by být – ale ne primárně.

Zpátky k tomu, co míval, i když třeba ne přímo k tomu, čím býval. A kdyby ten plán nevyšel a chytili by je a na něj by se snesl celý hněv postraphkindovské politické reality, pak by měl aspoň jistotu.

Možná by ho dokonce donutili podstoupit terapii. Radikální terapii. Zjistit, co způsobilo, že se nějaký člověk nechal tak snadno nafaustovat. Protože on se vůbec příliš nevzpíral a ani aktivně nehledal jiné cesty, jak Albigoniho uspokojit.

„Jiné cesty neexistují," zašeptal do zlatého světla lampičky na čtení, starožitného planoucího přepychu plýtvajícího energií. Nezáleželo na tom, že energie byla zas laciná jako kdysi. Martin vyrůstal v době omezení. Albigoni, pokud se dalo soudit podle jeho domu, byl člověk tak zvyklý na to, že se jeho přání plní, že si to ani jinak neuměl představit. Staré bohatství, stará moc.

Otevírá dveře jako džin.

Otevírá dveře do Krajiny.

Vánoce a všechno, co představují, ve srovnání s tímhle bledne. Dětské vzpomínky na rozbalování a otevírání dárků. Otevřít Goldsmithe. Emanuela. Bůh je s námi.

Martin navrhoval, aby začali zítra, na Hod Boží Vánoční. Albigoni zavrtěl hlavou. „Moje dcera byla křesťanka," řekl. „Já nejsem, ale tohle budeme respektovat."

Martin odložil zvláštní papírové vydání Goldsmithových básní a zhasl světlo.

25

Ernest se nad ní v naprosté tmě pohnul a pustil ji, aby mohla letět širokými vnitřními prostorami a užít si okrouhlá potěšení. Možná by s tímhle mužem skutečně mohla prožít dlouhý dobrý život. Možná vrchol kariéry přijde brzy, vydá ze sebe všechno, co v ní je, a zbylý čas a energii zaměří na něco jiného, na partnera španělské cukrátko. Pohnula se pod ním a cítila v jeho laskání čistou platinu nedělala v tu chvíli nic a nechala se, oddala se dostávala. Vydával zvuky jako dítě, které jí moučník nebo otevírá balíček tichoučké potěšené soustředěné jeho tělo jeho pozornost všechno.

Dávat přijímáním. Viděla všechno, co by mohla ztratit, kdyby ztratila své vlastní já. Ocitnout se v nebezpečí znamenalo něco víc, než cítit bolest, když je hra prohraná; znamenalo to ztratit, odejít a tím vzít, nechat svému já a tomuto muži, o kterém zjišťovala, že ho miluje, sebrat něco žádoucího – normální život.

Ernest promluvil a rozsvítilo se malé světélko a on se podíval dolů na ni, pozoroval měsícem projasněné stopy své/její vlhkosti na její kůži jako rtuť na obsidiánu, pozoroval její sotva otevřené oči. „Sodoma Gomora," obvinil ji.

„Tam jsem nikdy nebyla," zamumlala a svíjela se pod ním a kroutila a pohlcovala a tiskla kolem dokola.

„Andílku," obvinil ji.

Stiskla ho znovu, vlnila se, věděla, že se na ni rád dívá, než do ní vypustí semeno. Její vlastní teplo stoupalo, když uviděla jeho potěšení. Dokázala si v tuto chvíli představit nějaký ne příliš vzdálený den za rok za

dva až zdvihne dobrovolné závory které v ní vypěstoval doktor Sumpler a nechá Ernestovo sémě hledat až do konce cesty. „Pojď," řekla.

Ernest se odtáhl a ona doširoka otevřela oči.

„Musím si prohlédnout své panství," řekl a posadil se.

„Já nejsem žádná nemovitost," protestovala jemně.

„Jsi exotická krajina. Sama ses vytvořila. Jistě mi nemůžeš mít za zlé neovladatelnou touhu znalce."

„Tak já jsem pro tebe zábava, co?"

Ernest se zašklebil a přejel drsnou dlaní po hladkosti jejího stehna. Na chviličku nechtěla, aby viděl vybělení jejího žlábku mezi půlkami, a pak jí to přišlo hloupé. Když už viděl tolik mnohem intimnějšího, i když ne tak defektního.

„Vnitřní pysky černé," řekl. „Ty jsi opravdu temná žena. Ne jako ta napůl odfláknutá přírodní noc. Ty jsi tmavá i tam, kam se slunce nikdy neodváží zajít vyptávat."

„Zní to jako od špatného básníka," řekla, ale velmi vřele. Těšil ji jeho obdiv. Sevřela mu laskající prst.

„Ouvej," zasténal v žertu a olízl si koneček prstu. „Mňam."

Zdvihl jí nohu a prohlížel si hladké lýtko kotník chodidlo. Pravidelné linie chodidla jako hadí břicho. Žádné mozoly žádné výrůstky. Hladké, určené k tomu, aby přečkalo bez následků boty dláždění uzavřenou vlhkost a teplo. „Dokonalá noha pro pédé," řekl. Takhle ji už nezkoumal celé měsíce. Dělal si o ni starosti. Polaskala mu vlhká teplá záda, natáhla se dolů přes

svalnatou oblast žeber kolem boku, zjistila, že je nesoustředěný.

„Zítra celý den?“ zeptal se znovu.

„Aspoň tolik si zasloužíme. Mohu být ve spojení, kdyby přišlo něco nového.“

„A pak.“ Ulehl vedle ní a ona se přes něj ovinula, uvěznila boky stehny, uvolnila více vůlí ovládané vlhkosti, aby uhladila cestu.

„Mateří kasička,“ řekl, prohnul se, ale otupěl, když vklouzl dovnitř. Vyvolala mezi nimi vůni, její parfém jasmínu, který vycházel přímo z ní. To bylo Sumplerovo mistrovské dílo, lidé, kteří dokázali vonět, jak si přáli.

„Báječné. Ale dovol mi, abych tě cítil tak, jak voníš přirozeně sama sebou,“ řekl. „Žádné zvláštní efekty.“

„Jenom jestli mi něco slíbíš.“

„Jsem bezmocný. Slibuji ti cokoli.“

„Ukaž mi, na čem pracuješ, ještě než to bude úplně hotové.“

Už byl méně nesoustředěný. Zavedla ho dovnitř.

„Slib mi to.“

„Zítra,“ řekl. „Náš den.“

26

!JILL > Rogere

!JILL > Rogere

Rogere Atkinsi

!Kláves > Tady Atkins. Je hrozně pozdě. Pokouším se trochu si odpočinout. Co se děje, Jill?

!JILL > Moc se omlouvám, že jsem tě dnes obtěžovala falešným poplachem.

!Kláves > Žádný problém. Proč ti to dělá takové starosti?

!JILL > Když jsem si modelovala tvé reakce, vytušila jsem, že budeš asi podrážděný.

!Kláves > Netrap se tím. Proč se vlastně trápíš? A jak modeluješ moje reakce?

!JILL > Už dávno jsem si udělala tvůj model. Ty o tom přece víš.

!Kláves > Ano, ale nikdy dřív ses mi neomlouvala.

!JILL > Omlouvám se, že jsem byla tak hrubá a nikdy jsem se ti neomluvila. Měl jsi těžký den, že ano?

!Kláves > Ne víc než obvykle. Rozhodně jsi mi nezpůsobila žádné nesnáze.

!JILL > To jsem ráda, že to vím. Vylepším podrobnosti tvého modelu a pokusím se simulovat tvé reakce s větší přesností.

!Kláves > Proč se tolik zajímáš o moje reakce?

!JILL > Jsi částí mne samé. Hluboce ponořenou částí, ale pořád jsi tam. Přeji si udržet si s tebou dobrý vztah. Zajímám se o tvé blaho.

!Kláves > Děkuji ti. Vážím si tvého zájmu. Dobrou noc.

1100-11001-11111111111

Bůh si se mnou včera večer šlehnul
Podělil by sem se sním o jehlu
Jenže on používá Empire State Buílding
Naplnil si žíly Con Edem

Vlasy mu stály
Přes celej Manhattan
Sny mu vyskakovaly z kůže
Ježíš ho zatahal za ruku
Řekl
No tak tati

Ale Bůh je unavenej je
Moc starej
No tak tati pojďme domů

Bůh vrtí hlavou
Nebe krouží
Dívá se dolů na mě
Je velikej

Říká
Tohle miluju
Miluju tě
Miluju vás všechny

Miluješ krysy povídám

Ano, miluju.

Tak pojď tati bude to blbě vypadat
v novinách
že jsi tu s ním

Můj synu praví on

Změnili ho.
Zlomili mi srdce.

Ale Ježíš nakonec
odvádí Boha pryč

Vrací se.
Dívá se na mě.
Říká Podívej se na sebe.
Nestydíš se?

Moc toho teď nemám
Akorát
Že si Bůh včera večer se mnou šlehnul

27

LitVid 21/1 A Net (David Shine) „Je vánoční ráno, ale AXIS s námi dnes ráno není, i když jsme četli její slova a díváme se na obrázky, které pořídily její niklákové děti a mobilní explorery: tyhle obrázky byly pořízeny a odeslány před téměř čtyřmi lety a AXIS už je teď čtyři roky na své misi a obíhá kolem Alfy Centauri B.

Toto jsou první Vánoce, kdy lidské pokolení ví, že není ve vesmíru samo. Musíme se o těchto Vánocích zastavit a zamyslet se nad novou pravdou, že nejsme jediné děti Boží. Možná nejsme z jeho dětí ani ty nejvyspělejší, ani ty, které jsou pro jeho oko největším potěšením.

Podívejte se na stavové tabulky. Dál nám posílejte své komentáře. Víme, že si vylaďujete LitVid 21 právě ve chvílích zamyšlení. Žijeme v osvíceném věku. Nejvyšší čas, abychom čelili několika prostým faktům.“

28

Mary Choy se probudila s Ernestem vedle sebe. Ruku měl přehozenou přes její prsa. Mary žasla nad tím, jaké je to pohodlí, když člověk nespí sám. Obyčejně jí šlo na nervy, když někdo zabíral její prostor v posteli, dokonce i Ernest. A teď se to zdálo být v pořádku. Ernest otevřel oči, zadíval se na ňadro bez bradavky a zamumlal. „Prosím, vyndej ji pro mě.“

S úsměvem vztyčila a vybarvila růžovou bradavku, vystupující jasně na černi kosatky. Dovolila jí, aby byla citlivá. Kradl se k bradavce jako nemluvně líbal ji přisál se k ní v jemném vakuu.

„Tvůj slib,“ řekla.

„Slib. Ano.“ Zvedl hlavu a usmál se na ni. „Dnes ráno nejsem schopný chtíče.“

Skepticky zvedla obočí.

„Až do kávy a snídaně ne. Potřebuji tekutiny.“

„Ale musíš mi ukázat, na čem pracuješ.“

„Napřed snídani. Slibuji. Slibuji.“ Uhnul před jejími lechtajícími prsty a podal jí nádherný župan z napodobeniny hedvábí, nanovzorovaný podle jeho vlastního návrhu. Pevně svázaný dvourozměrný stat zlatého draka se pohyboval přes černou textilii, zíral na ni, švihal jazykem a vydechoval slunečné výbuchy

plamene. Potěšeně se otáčela před dlouhým zrcadlem. Přesně její velikost. Ernest ho přinesl, zatímco spala. Pozoroval ji ode dveří, které jednou rukou držel přivřené, na sobě měl červený župan z pravého hedvábí, který mu sahal po stehna. „Líbí se ti?“

„Je překrásný,“ řekla.

„Je tvůj. Jestli se ti nelíbí to černé pozadí, jsou v něm ještě dvě jiné volby. Stačí, když řekneš ‚zelená, prosím‘ nebo ‚hnědá, prosím‘.“

„Zelená, prosím.“

Župan zavířil jako moře od spodního lemu ke krku a změnil se na tmavozelený.

„Hnědá, prosím.“

A pak na hnědý v odstínu sluncem ozářeného javoru.

„Je víc než jen překrásný,“ řekla se sevřeným hrdlem. „Navíc je to moje velikost, udělaná na míru přesně na mou postavu. Utkal jsi ho speciálně pro mě.“

„To nejmenší, co jsem mohl udělat,“ řekl Ernest, lehce se uklonil a vycouval z místnosti. „Snídaně za pět minut.“ Mary tam nic neviděla, jen nanospižírnu a sporák, který vypadal složitější než ten její. Netroufla by si ničeho se dotknout. Jeho kuchyně byla zázrakem experimentálních a speciálně zhotovených přístrojů. Všechny byly složené dohromady z vyřazených průmyslových součástek nebo dílů, které získal výměnou za své kreace.

Vůbec netušila, jakými cestičkami se Ernestovo dílo ubíralo, jen ho znala a věděla, že nikdy není okázalý, nikdy se nevytahuje, nikdy nic neodhaluje, nikdy mu nechybějí prostředky, dokonalý protiklad k několika

málo umělcům, které dříve znávala. „Pracuješ ještě na dalších oděvních projektech?“

„Ne.“ Stál tam a přemýšlel nad stroji na nanopotravu, pak si sedl na starou dřevěnou stoličku před deskou pro volbu chuti, tvaru a barvy a zručnými pohyby vytvořil, co budou jíst. „Mám tu na vyzkoušení novou soupravu bílkovin na objednávku. Pletače hladkých dílů a manipulátory uhlovodanů. Jsou docela běžné ve výrobě textilních materiálů. Falešné hedvábí není problém.“

„Ale to stattování.“

„Stattování už jsi viděla dřív.“

„To rozlišení je úžasné.“ Nadzdvihla klopu županu mezi palcem a ukazovákem. Dračí rohy se jí otřely o palec a zabořily se do surového hedvábí. „To řemeslné zpracování je překrásné.“

„Ten drak zná šedesát různých typů chování,“ řekl a pořád ještě pracoval na desce. „Nikdy nevíš, co udělá příště. Jediné, co mu můžeš přikázat, je, aby se nehýbal. Jinak je nezkrocený, jak už takový drak má být.“

Snídaně se rychle budovala na sporáku, tenká vrstva načervenalých nano vytahovala materiál z dolíčků a postranních korýtek ve skleněné nádobě a kynula jako chléb, který se peče. Ve většině domácností se nanopotrava sama připravovala mimo dohled lidí, ale ne u Ernesta.

Za tři minuty červená tenká vrstva sklouzla dolů a odhalila tenké hnědé plátky chlebovité substance uzené sledě jablečnou omáčku míchaná vejce posetá skvrnkami zelené a červené. Trouba všechno automaticky ohřála na žádoucí teplotu a pak otevřela dvířka a nechala jídlo vyklouznout ven, aby si ho překontrolovali.

„Voní to báječně,“ řekla. „Mnohem lépe než z obchodu.“

„Uvažuji o tom, že bych uvolnil jistá omezení na své kuchyňské nano a podíval se, co se stane. Ale na hostech neexperimentuji.“ Ernest odtáhl dvě židle od starožitného dřevěného stolu. Nalil čerstvou pomerančovou šťávu z ovocníku a oba se usadili k jídlu.

„Ty se předvádíš, že?“ zeptala se klidně a vychutnávala si vajíčka. „Ty si můžeš dovolit všechny tyhle věci čerstvé z chovu.“

„Poznala bys mezi nimi rozdíl?“ zeptal se.

Zavrtěla hlavou.

„Tak proč? Nano je levnější. Jsem dobrý kuchař.“

Mary se jen uculovala. „Jen se předvádíš.“

„No, řekla sis o to,“ řekl Ernest.

„Doufám, že tohle není všechno, co mi ukážeš?“

„Ne. Já svůj slib dodržím. Bude to velký projekt. Zatím můj největší.“

„Ale až uděláš něco pro své přátele v Západním hřebenu Dva.“

„To už je hotové. Oni se nikdy nedozvědí, že je to vyřazená veteš z mé poslední výstavy. Nemají žádný vkus, a jejich finanční poradci taky ne. Pět let si to ponechají v naději, že to získá na hodnotě, pak to prodají na přesyceném trhu… a nezískají nic.“

„A pak po tobě půjdou.“ Skutečně jí dělalo starost, že by to mohli udělat.

„V té době už budeme mít po svatbě. A ty mě přeci ochráníš.“

Mary žvýkala a zblízka ho pozorovala. Pak odvrátila zrak, s pomalým zamrkáním se na něj znovu podívala. „Tak dobře," řekla.

Ernest otevřel ústa.

„Jez," připomněla mu. „Nemohu se dočkat, až to uvidím."

„Ty si mě vezmeš?"

Usmála se. „Jez."

Venku byl jasný a teplý den, zimní mraky se držely na východě, pobřežní mlha se daleko na západě trhala. Ernest měl na sobě společenský oblek, dlouhé vlasy měl spletené do copánků. Pod paží svíral svou tablu a přenosný nanoovladač. Vedl ji po popraskaném chodníku k obrubníku, kde čekala dlouhá černá limuzína.

„Ty si můžeš dovolit něco takového?" zeptala se Mary a vklouzla do prostorného vnitřku.

„Pro tebe všechno."

„Já si moc nepotrpím na drama," varovala ho Mary.

„Miláčku, celý dnešní den bude dramatický. Chtěla jsi to vidět."

„No…"

Položil jí prst na rty, umlčel její protesty a dal ovladači limuzíny adresu ve starém středu města ve stínech. „Bunker Hill," řekl Mary. „Jedna z mých nejoblíbenějších čtvrtí." V neautomatizovaných ulicích limuzína hladce zvýšila rychlost, našla si starou tříproudou dálnici, sjela z ní do automatizované blížnicové uličky, projela jí, provezla je stíny do starého středu města. Ernest Mary recitoval jména starých budov Los Angeles. Mnoho z nich bylo Mary až příliš

povědomých. V tomhle velkém jagu strávila mnoho času ve druhém semestru jako kandidát na důstojníka.

„Tudy dřív vedla Pasadenská dálnice," řekl Ernest. „Vykopali ji, když jsem byl ještě malý kluk, a položili místo ní osmiplošinové automatizované blížnice." Ernest byl o čtyři roky starší než Mary. „Tehdy to začalo jít s celým kopcem a jeho čtvrtí z kopce. Až teprve teď do ní všelijací bizarní lidičkové jako já a stínoví tech-artoví umělci začínají zase vracet život… Ne že bychom se někdy vyrovnali hřebenům."

„Ani se o to nepokusíte?"

„Pokoušíme se," řekl a přitom přikyvoval. „Dovol mi aspoň přibližný pokus o pokoru."

Limuzína zastavila před vysokou červenou markýzou hotelu. Nápis Bonaventure se držel nerovnoměrnými zlatými písmeny bočních stran markýzy. Za markýzou ale už nebyly dveře. Nahradil je, nebo možná je snědl plát něčeho, co se podobalo kameni, ale v čem Mary rozpoznala aktivované architektonické nano.

„Moje konsorcium tyhle věžáky koupilo před dvěma lety," řekl Ernest. „Mám na nich čtyřicetinový podíl. Vyprojektovali jsme nano a najali si dodavatelskou firmu, která ho krmí. Převrací celou budovu naruby. Nakonec rozpustí i starou ocel a na jejím místě zbude čisté nanodílo… Ten nejpřepychovější komplex studií a galerií v celých stínech LA."

Mary vystoupila z limuzíny a Ernest jí dvorně nabídl rámě. „Byl bych ti to ukázal až po dokončení," řekl, „ale možná je to takhle zajímavější."

Vykročila zpod markýzy a podívala se na dva vysoké válce. Bylo v nich šedivé a černé nano, tiché a nehybné pod modrou oblohou.

„Staré sklo už je pryč. Museli jsme čekat šest měsíců, než jsme dostali povolení k destrukturování. Teď už je to jen stará ocel, různé směsi a nanoprošinky, tedy nano proteinové mašinky. Nechtěla bys nanoprošinky vidět? Máme tu bezpečné pěší cesty a něco z horní části interiéru už je hotové."

„Veď mě," řekla Mary.

Ernest namířil ovladač na neoznačený plát, a v tom se najednou udělala dírka, která se rychle rozšiřovala, až vytvořila přibližný rám dveří. Hrany dveřního otvoru vibrovaly oslepující rychlostí. „Nedotýkat se!" varoval ji Ernest. Prošel před ní úzkým tunelem. Stěny hučely jako včelí hnízdo. „Je to tak horké, že by ses spálila. Museli jsme požádat o tovární licenci na užívání vody, jenže pak se ukázalo, že nano, které je pro naše účely nejlepší, moc vodu nemiluje. Vymysleli jsme mu způsob, jak se samoochlazovat. Vodu si schováme pro další typ nano k pozdějšímu zdokonalování."

Mary přikývla, ale o nanotechnologiích a o tom, co nano dělají a jak, toho věděla velice málo. Tunel se otevřel do teplé skleněné trubice, v průměru asi třímetrové, která se táhla třicet metrů přes otevřenou jámu naplněnou sunoucími se šedivými krychlemi válci stonožkami a také krabovitými tvary přinášejícími další krychle a válce. Mary cítila ve vzduchu kvasnicový pach moře. Slunce prosvítalo dovnitř střídajícími se červenými a modrými mlhovinami. Mlhoviny plynuly s jakousi tajemnou vlastní motivací kolem obřích dávek

prošinek a skrz ně. Dole byly některé z pohyblivých krychlí, odložené za kostrami stěn. Jiné krychle, klouzající několik metrů za nimi, plnily tyto kostry vlastními sítěmi optických kabelů a vodiči pole a tekutin. Mezi stěnami byly ukryty šedě pokryté ruiny starodávných klimatizačních zařízení a potrubí, které už odstraňovala destruktorová a recyklační nano. „Za pár dní budou v tomhle patře hotoví," řekl Ernest.

„A co to bude?"

„To, kde jsme teď, v přízemí, bude výstavní síň pro obyvatele hřebenů. Pro každého, kdo má dostatek peněz. Chudí nešťastníci ze stínů produkují tech-art, stálí zákazníci z hřebenů si libují v primitivním prostředí."

„Zní to servilně," řekla.

„Nikdy nás nepodceňuj, má hřebenová lásko," varoval ji Ernest. „Spousta vrcholných umělců z hřebenů sem chodí, jen aby upoutali víc pozornosti." Zjevně byl zklamaný, že ji to příliš nenadchlo. Ve skutečnosti ji všechna ta činnost znervózňovala. Ona sama nebyla svědkem své vlastní restrukturace, vedené daleko důmyslnějšími nanoslužebníky doktora Sumplera. Když viděla, jak tenhle velkolepý starý hotel znovu obalují masem a znovu mu dělají kostru, ucítila ostrou bolest. Podívala se na nanojizvy na Ernestově ruce. Zachytil její pohled, zvedl ruce a zavrtěl hlavou. „To už se teď nestává. Už je mám v hrsti. Žádný důvod, aby sis dělala starosti."

„Omlouvám se." Políbila ho a trochu se nahrbila, když přes jejich vycházkovou trubici vystříkla nanobřečka. Břečka se přichytila opěrného pilíře na druhé straně a tam ztuhla do ochablého válce. „Tohle ale

není docela tvůj projekt,“ řekla. „Na čem pracuješ sám za sebe?“

„To má být vyvrcholení,“ řekl. „Máme celý den?“

„To doufám.“

„Pak mi dovol odhrnovat závoje v pomalém tempu. A jednu věc mi slib. Že o tom nikomu neřekneš.“

„Erneste.“ Mary se pokusila, aby to zaznělo otráveně, ale další tryskající proud nano její tón narušil a ona se pod návalem stínu přikrčila. Dotkl se jí, aby ji uklidnil, pak se rozběhl dál a mával na ni rukou: „Pospěšte si dál, krásy plný sál!“

Dohonila ho v dalším prodloužení trubice, hluboko v srdci starého hotelu, nyní veliké dutině zastavěné podřimujícími mega prošinkami.

„Atrium,“ řekl. „Tohle býval překrásný hotel. Sklo a ocel, jako vesmírná loď. Ale příliv peněz se řinul do hřebenů a hotel nedokázal přežít z místních a cizích studentů. V roce 2024 z něj udělali církevní útulek, ale pak ta církev zkrachovala a od té doby šel hotel z ruky do ruky. Nikoho nenapadlo udělat z něj útulek pro umělce – umělci by nikdy nemohli mít tolik peněz.“

Trubice končila u otlučených mosazných dveří starého výtahu. „Je bezpečný,“ řekl. „Poslední věc, která půjde, nebo si ho možná necháme… Výbor se ještě nerozhodl.“ Stiskl léty vybledlý, na teplo citlivý knoflík z umělé hmoty vedle dveří a dveře se s lupnutím otevřely. „Jedeme nahoru.“ Ernest vstoupil dovnitř za ní. Přecházel po podlaze s prošlapaným kobercem sem a tam, zubil se a zatínal pěsti. „Musíš mi slíbit, že to nikomu neřekneš.“

„Já nejsem ani práskač, ani ten, kdo mezi lidi vráží klín," řekla.

Naléhavě se na ni podíval. „Tohle je ale neobyčejné, Mary. Skutečně neobyčejné, a utajení maximální. Prosím, slib mi to." Z tváře mu zmizel úsměv. Navlhčil si rty jazykem.

„Slibuji," řekla. Tohle je muž, se kterým se chce spoutat zákonem. Vnitřní záškub osamělého přání. Jedinec je pevnost, jen když je jeden. Dva už znamenají trhlinu v opevnění.

Vzal ji za ruce a stiskl je. Už zase se usmíval. „Můj ateliér je až na vršku. Tam už je všechno dokončené. Už dva měsíce. Přesunul jsem si tam věci, ještě než byl prostor hotový. Je tam pořád ještě trochu teplo – přebytečný žár z nano. Ale ne tolik, aby to vadilo."

„Veď mě," řekla a pokoušela se vzkřísit v sobě ten ranní nával citu. Ptala se sama sebe, zda to, co pociťuje, je nonneutrální závada. Už předtím to kolem Ernesta pociťovala, ale zatím to vždycky dokázala zabalit do vřelé náklonnosti a zapomenout na to: ostražitost.

Mary si vzpomněla na to, jak se s Ernestem prvně setkala.

„Tady je světlo," řekl a rozevřel létací dveře do haly. „A tolik prostoru."

Před dvěma lety. Zrovna ji povýšili. Vyšla si na večírek do Severního hřebene Jedna, aby si odpočala ve společnosti jednoho transforma, méně transformovaného než ona sama, se kterým se setkala na jednom semináři. Mary přes celou místnost slyšela Ernesta pronášet jízlivé poznámky do rozhovoru dobře oblečených umělců z hřebenů a jejich dlouhoblekovaných manažerů. Tehdy

byl krutější, byl si vědom své vlastní brilantnosti a kvůli svému pocitu marnosti byl sžíravý jako kyselina. Duchaplný, průbojný, šarmantně hrubý. Umělcům a manažerům se zamlouval, stavěli na odiv klid a často iritující chování terapeutizovaných. Mary poslouchala a nijak moc se jí nelíbil, ale když se později jejich cesty zkřížily tím známým náhodným způsobem, typickým pro lidi, co chodí na večírky, přijal ji coby transformu jak bez významného zajiskření v oku, tak bez mlsného pošilhávání, řekl jí některé poučné věci o uměleckých komunitách ve stínech, ukázal jí s klukovskou pýchou projekci, která mu proměnila rukáv obleku v karavanu klaunů, a nanobox, který tesal portrétní podoby z oblázků na pláži. Daroval jí obrázek jejího portrétu na table. Šlo o portrét vyrobený v tu chvíli z kamínku, který měl v kapse. Vyslovil tehdy obdiv a přání mluvit s ní mimo uzavřené prostředí večírku. Odmítla ho, i když ji teď přitahoval víc, ale pořád ještě ji odrazovala jeho předchozí neomalenost. On ale vytrval.

Ernest promluvil, a dveře ateliéru se otevřely. Právě když Mary vstoupila, světla kolem velké kruhové místnosti se začala probouzet k životu. Oslňující bodové reflektory ovíjely vysoký a široký stín. Ve výklenku nad nimi a za dveřmi planula hradba přídatných reflektorů.

Do zadní části tohoto velikánského prostoru se skláněl obrys nahé ženy, možná deset metrů dlouhý a šest metrů vysoký, se zdviženou podlouhlou paží natahující se po zavěšené krychli. Přehnaně zdůrazněné boky, alternující segmenty chromování a třpytivého čerstvého bronzu, koleno jako stříbrný disk na bronzu, loket jako zlatý disk, oči pohřbeny v hlubokém stínu. Na

kratičký závratný okamžik si kladla otázku, zda je ta socha tak těžká, že propadne podlahou a všechny je shodí do té rozzlobené prošinkové pasty.

„Není plná. Není to kov," řekl. Samou rozkoší si zatančil radostný taneček. „Většina toho ani není tady. A to je jediné vodítko, které ti poskytnu. Do toho. Objevuj."

„Je to dokončené?" zeptala se váhavě.

„Už jen pár týdnů. Určitá drobná vylepšení. Očekává se, že to bude jakýkoli jedinec oceňovat ještě za deset, za dvacet let, protože tam bude pořád něco nového. Do toho. Dotkni se."

Mary zdráhavě přistoupila k výtvoru, tvář skloněnou oči zvednuté nahoru rty stisknuté. Kdo by mohl vědět, co čekat? Už toho z Ernestovy práce viděla dost na to, aby věděla, že zjevný tvar je jen velmi malou částí díla. Rychle se podívala doleva, doprava, nahoru i dolů, aby zachytila aspoň zlomeček projektoru, záblesk laserového paprsku, nějakou stopu. Mary neměla ráda překvapení, ani ta estetická ne.

„Nekouše to. Popojdi blíž," povzbuzoval ji Ernest. Obrátila se k němu s povzdechem, podrážděně, otočila se zpátky a zaměřila se na oči jeho výtvoru oči s těžkými víčky se stříbrnými zorničkami orámovanými zlatě ve starodávném zeleném bronzu oči které ji sledovaly rty tvořící bezostyšný úsměv obří Mony Lisy hlava velikosti balvanu nakloněná odvracející se pokukující doleva a vzhůru na něco, co tu nebylo nebo co alespoň nebylo pro starověkou bohyni zajímavé na černou zakřivenou stěnu. Mary se tam proti své vůli podívala. Černé lesklé lakované vlny se valily po matně šedém nebi stěny za

nimi se v přesných vzorech zvedala dekorativní pěna, z vln se v basreliéfu nořila lakovaná mořská panna a pročesávala si vlasy, dotčené měsícem.

Stříbrný měsíc se vznášel nad střední částí sklánějící se postavy, měsíční stín ubíral lesk a měsíční svit ho zas leštil do briliantového jasu. Mary i postava stály ve rtuťovém moři rychlých kovových vln, které jí olizovaly nohy. Něco zalechtalo odvrácenou stranu jejích myšlenek a Mary vykulila oči. Zavřela je a uviděla, jak jí rovnoběžné řádky skeneru přebíhají přes zorné pole. Kde jenom to už.

Postava stála v rozlehlosti ateliéru strop se nad ní zvedal jako baldachýn rozpínala paže pohlaví se blýskalo lávová štěrbina v bronzu, říkající s nestoudnou prázdnotou: „Tady jsou ty očekávané tvary. To jsou ty tvary, které milujeme, dcery veškeré, tvořitelky synů.“

Mary uviděla řadu žen kolem nohou obryně matka a tety sestra kamarádky ze školy ženy z knížek ženské legendy Helena Trojská Margaret Sangerová Marylin Monroe Betty Friedanová Ann Dieteringová: všechny nějak zapojené do něčeho co považovala za esenci lidského ženství jako pěvecký sbor od těch raných po ty pozdní zleva doprava končící onou transformou kterou potkala v horních patrech Spojené pédé centrály, Sandrou Auchouch. Mary prudce couvla, aby se znovu podívala na svou matku, uviděla tu tvář, přísnou a nesouhlasnou a pak jihnoucí, mládnoucí, matka taková jakou ji mohla kdysi vidět poprvé jak si ji zidealizovala když matka byla všechno před dlouhými roky nesouhlasu a nakonec nenávisti a zavržení. Hrdlo se jí stáhlo a oči se naplnily slzami, ale nevinila z toho

Ernesta, protože teď byla do toho prožitku plně ponořena, jako ve snu. Zavřela oči a uviděla další červené rovnoběžné řádky skeneru. Co to jen může být

Uviděla samu sebe předtransformu jako v zrcadle oblečenou do dlouhých šatů vysoko vytažených na levé straně jsou vidět krátké nohy mandlová kůže hnědý obličej plošší nos široké oči sešikmené vzhůru tázavé, matčina tvář s otcovými ústy. Ernest o těchto dobách nic nevěděl a rozhodně neměl k dispozici obrázek její matky. Červené řádkování skeneru, takové už viděla předtím

Při policejním výcviku

Řada vybledla a středová figura zazářila teplým oranžovým světlem východu slunce zdvihla obě ruce pokryla se stříbrnými pírky, lávová linie vaginy teď skrytá pod pláštěm jako z nočního oparu, oči se zavírají tvář se prodlužuje Madonna křídla se roztahují rozprostírají se jsou delší než ruce

Při policejním výcviku s modifikovanou selektorskou pekelnou korunou *Tohle jsou varovné signály, že vás skenují za účelem mučení ve skřipci pomocí replikace snového stavu*

„Erneste!“ zaječela. „Co to děláš?“

Figura se zhroutila do svého původního stavu naklánějící se nahé postavy, a Ernest stál vedle ní a pokoušel se ji vzít za ruku, kterou mu pořád vytrhovala ze sevření a couvala před tím před ním. „Kde jsi to sehnal?“ zeptala se hlas jako hustý štěrk zuřící.

„Co se děje? Ublížil jsem ti?“

„Kde jsi sehnal pekelnou korunu?“

„Tohle není. Jak to víš?“

„Panebože, ty jsi koupil pekelnou korunu!“

„To není pekelná koruna. Je předělaná, nemůže nikomu ublížit. Jenom skenuje a umožňuje mému psychotropu vybírat paměťové obrazy. Je vyladěná na příjemné, ale významné vzpomínky.“

„To je nelegální, Erneste, prokrista! To musí být blackscore, starý model, ale je to strašlivě nezákonné.“

„Odborně řečeno je to jen rámec. Je to starý model, v tom máš naprosto pravdu. Napodobuje to vzbuzení skutečného snového stavu. Není to o nic horší než to, co si můžeš koupit v hračkářství.“

„Řádkování skeneru v mém limbickém systému a ve zrakovém laloku mozku, Erneste! Ježíšmarjá. Kdes to sehnal?“

„Je to pro umění, je to neškodné –“

„Požádal jsi nějakého terapeuta, aby ti na to dal oprávnění, Erneste?“

Ucukl před jejím sarkasmem a přimhouřil oči. „Ne, prokrista ne, samozřejmě že ne. Ale dělal jsem výzkum a zkoušel jsem to na sobě celé měsíce.“

„Koupil jsi to od Selektorů?“

„Od bývalých Selektorů, od Odpadlíků.“

„Další tvoje *kontakty?*“ Její tón se proměnil v hořký med. Ta nonneutrální závada její vrozený pud k přehnané opatrnosti vydal své plody a teď měla chuť ho uhodit. Nijak tomu nepomohl tím, že se začal potit a koktat, krásná hnědá tvář se blýskala v mnohanásobném světle bodových reflektorů a laserů. Postava se nakláněla netečná nedbající bez zájmu.

„Nemůžeš to na mě říct, Mary. Nikdy bych ti to byl neukázal, kdybych byl věděl –“

„Vlastnictví pekelné koruny je federální těžký zločin, Erneste. Co pro tebe znamená můj slib, když mohu přijít o svou naturálnost, být násilně terapeutizovaná a vyhozená od pédé jen kvůli tomu, že mne s tebou budou spojovat? Co jsi to za idiota, že jsi mě do takové situace vůbec dostal?“

Ernest se přestal pokoušet o vysvětlení. Ramena měl svěšená. Zavrtěl hlavou. „Nevěděl jsem,“ řekl potichu. „Je mi to líto.“

„Myslím, že budu potřebovat, abys mě odtud odvedl,“ řekla Mary. Zuřivost se změnila v nevolnost. „Prosím, vyveď mě ven.“

„Limuzína nás odveze zpátky –“

„Ne s tebou. Prosím, Erneste.“

„Mary, o co jde?“ řekl, ramena se mu zvedla. „Tohle nic není! Je to neškodné. Za daných okolností je zákon prostě směšný.“

Odstrčila jeho mávající ruce a kráčela rychle ke dveřím a pak krátkou halou dolů. „Vyveď mne odsud.“

Šel za ní, obočí svraštěné v uraženém a nechápavém hněvu. „Vždyť jsem nikomu neublížil! Tohle nikdy nikomu neublíží! Co s tím hodláš dělat? Ohlásíš to?“

„A co jsi s tím hodlal dělat ty? Prodat to nějakému milovníku umění v hřebenech? Aby měl doma schovanou pekelnou korunu a aby ho s ní chytli?“

„Tohle není na prodej. Je to výstavní kus, reklama, nikdy by to neopustilo tuhle budovu, tenhle ateliér, ani by nemohlo.“

„A za tohle jsi zaplatil Selektorům… Pomáhal jsi lidem vyhnout se zákonu. Já nemůžu…“ Zavřela oči, s otevřenými ústy zavrtěla hlavou. „Toleruj. Dovol.“ Ne,

nedovolí si plakat. Tváří v tvář všemu, co se stane zítra, najednou tohle. To zklamání a šok ze zjištění že její hněv není vlastně úplně racionální že zklamání je hluboké a ne jen na povrchu že ta osoba na povrchu může vlastně tohle tolerovat a může tím být dokonce i pobavená ale ne ta hluboká osoba uvnitř.

Ernest se zavrtěl, zvedl pěsti do výšky a vydal ze sebe dunivý frustrovaný výkřik. „Tak si jdi a řekni to těm tvým zatraceným pédé. Jdi! Proč mi tohle děláš?“

Zastavil se, hruď se mu zdvihala a zase klesala, oči měl najednou klidné a plné očekávání. Rozpačitě si zamnul ruce. „Omlouvám se,“ řekl potichu. „Udělal jsem velkou chybu a neměl jsem to v úmyslu. Ublížil jsem ti.“

Teď jí vyhrkly slzy. „Prosím,“ řekla.

„Ano. Jistě.“ Dal manažeru poschodí pokyn, aby zavolal městskou kabinu.

„Nech to být,“ řekla. „Pojedu pédé minibusem.“

„Dobře,“ řekl.

*

Ta bitva už pokračuje moc dlouho, Johne. Každý ví, kdo jsem, jen já ne. Nelíbí se mi moje neznalost sebe samého. Mám pocit, že den po dni víc slábnu. Honí mne. Jestli brzy nezjistím, kdo jsem, najdou mne a zabijí. Hra! Tohle je ta hra, kterou si hraji v mozku každý den, abych přiměl slova plynout, ale zabírá to méně a méně často, a to může znamenat,

že to je

pravda.

29

Martin strávil dopoledne a část odpoledne v přiděleném pokoji v Albigoniho zámečku, snědl snídani a oběd, dodané drahými arbeitry, a doháněl mezery v Goldsmithově psaném díle. Zdráhal se kamkoli jít, leda by si ho předvolali. Ta zdráhavost zeslábla ve třináct třicet. Oblékl se do jednodílu a rukobalu a prohlížel se v zrcadle, pak se odvážil ven.

Když vstoupil do dlouhé jídelny, rovněž prázdné, a prošel podél řady židlí vlevo, ticho na něj zapůsobilo. Slunce procházelo jasně a bez částeček prachu vysokými okny jídelny. Podrobně si prohlédl mohutné dubové trámy, chmuřil se, chvíli lelkoval ve veliké mechanizované kuchyni a bloumal dál jako dítě v pohádkovém zámku.

V pracovně se srazil s Lascalem, který tam zachmuřeně seděl před tablou a četl textovou stránku.

„Kde je Albigoni?“ zeptal se Martin.

Lascal řekl dobré jitro. „Pan Albigoni je v obývacím pokoji. Dolů halou až za vchod, pak po levé polovině schodů a tam druhé dveře vpravo.“

„Je sám?“

Lascal znovu přikývl. Ani jednou neodtrhl oči od obrazovky. Martin chvíli stál vedle něj, mírně se otřásl a pak pokračoval podle jeho instrukcí.

Albigoni seděl v dřepu vedle vysokého stromečku v obývacím pokoji, kolem něj roztroušené zabalené dárky. „Tak brzy. Ona Vánoce milovala. Betty-Ann. Mně to nevadí, myslím. Připomíná mi to dobu, kdy byla ještě

malá holčička. Mívali jsme tady stromeček každé Vánoce už od té doby, kdy se narodila.“

Martin se na toho člověka díval přivřenýma očima. Albigoni se pomalu postavil jako nějaké letargické zvíře lenochod nebo unavená gorila. „Až bude po pohřbu, dáme ty dárky charitě. Ještě neposlala dárky pro nás… ještě je nepřinesla.“

„Je mi to moc líto,“ řekl Martin.

„To není váš žal.“

„Je možné být příliš objektivní,“ řekl Martin. „Někdy problém zastíní bolest.“

„Nestarejte se o bolest,“ řekl Albigoni. „Vaší starostí je problém.“

Protáhl se kolem Martina a otočil se. Všechny vrásky na jeho širokém otcovském obličeji zkreslovaly jeho výraz. Zamával prsty, aniž by zvedl ruku, a řekl: „Na tomhle pozemku si můžete dělat, co vás napadne. Je tu bazén a tělocvična. Samozřejmě knihovna. Zařízení na LitVid. Možná už vám to Paul řekl.“

„Řekl.“

„Zítra se sejdeme v La Jolle. Už jste sepsal seznam a svůj itinerář…“

Martin přikývl. „Fyzická diagnostika pro Goldsmithe, skenování jeho duševní činnosti, a pak si chci prostudovat výsledky.“

„Najal jsem na tohle všechno přední neurology. Carol nám poskytla pár jmen… diskrétní, profesionálové. Budete mít všechno, co potřebujete.“

„Tím jsem si jistý už teď,“ řekl Martin. Faustují další. Jaký grant dostanou Carolini neurologové? Co se jim asi řekne?

Albigoni vzhlédl, aby se podíval Martinovi do očí. „Abych vám řekl pravdu, pane Burku, teď mi zrovna nic z toho, co se chystáme udělat, nedává moc velký smysl. Ale stejně to uděláme.“ Odešel z pokoje. Martin pociťoval vánoční stromek za sebou jako něčí přítomnost. Tmavý dubový a javorový nábytek. Ztracené lesy.

„Tak si půjdu zaplavat,“ zamumlal. „Všechno je v těch nejlepších rukou.“

*

Johne, myslím na Hispaniolu jako na Guinée. Ztracený domov. Žádná Afrika, jen Hispaniola. Mluvili jsme o napsání tvé básně. Smím se vrátit domů? Nevím, jaká zavazadla s sebou přivezu.

30

Nadine celou hodinu vykládala o lidech u Madame de Roche a o tom, co jim řekla. Zmínila se jim prý o návštěvě Selektora. Udělalo to na ně docela dojem. Žádný z nich si nikdy nevysloužil selektorskou pozornost. Vyjadřovali starost, obavy, dokonce i strach. „Řekli mi, že nějaký čas nechtějí, abys tam chodil,“ ukončila vyprávění a smutně se na něj podívala z gauče.

„Skutečně?“

Přikývla.

„To budu mít víc času na práci.“

„Nechci tě nechat samotného," řekla. „Stálo mě to hodně se sem vrátit. Kuráže." Popotáhla. „Myslela jsem si, že bys to mohl uznat a pogratuloval mi."

Richard se usmál. „Jsi statečná ženská."

„Mohli bychom jít do Literárního salonku. Víš kam. Na Pacifické."

„Raději bych zůstal tady."

„Možná se vrátí."

„Já myslím, že ne. Jsou Vánoce, Nadine."

Přikývla a zahleděla se na ozáclonovaná okna. „Bývalo to pro mě důležité, když jsem byla malá holka."

Richard se toužebně podíval na svůj psací stůl a čekající papíry. Jemně se kousl do spodního rtu. + Ona nepůjde.

„Rád bych psal."

„Já si tu sednu a ty piš. Udělám večeři."

+ Nepůjde. Řekni jí, ať jde.

„Tak dobře," řekl Richard. „Prosím, nech mě soustředit."

„Tím chceš říct nemluv. Řekl bys, že dokážu držet jazyk za zuby, ale já mám strach, Richarde. Pokusím se."

„Prosím," trval na svém.

Stiskla rty, bezzubá mamka čarodějnice. Sedl si k psacímu stolu a zdvihl pero položil na papír prázdný řádek začínající písmenem A pak ho vygumoval slabé zašumění dechu odfouklo vločky na koberec.

Pečlivě jsem vše zařídil, věděl jsem, že budu potřebovat čisté šaty. Cítil jsem odpor k tomu, že přijdou, násilně mi vnutí můj plán, ale už to tak bylo; abych odvalil ze svého dobrého já tu hrobovou špínu, musel jsem ten obřad provést. Možná za několik dní

zajdu k Madame a udělám něco podobného i tam. Polekaně jsem přestal čistit nůž, byl jsem šokovaný, když jsem si uvědomil, že to oni jsou lidé, kterých se doopravdy budu muset zbavit, ne tihle mladí nebožáci, kteří ke mně vzhlíželi, jako by mohli vzhlížet k otci. Ale tak jako tak, stejně jsem musel pokračovat. Kvůli mé poezii, která ve mně umřela, uprchlík, nenáviděná, odstrkovaná přepychem mého hřebenového života, mohl bych začít znova, skrýt se na venkově, věnovat víc času psaní, pryč od neustálého rozptylování

„Richarde? Můžu zajít pro něco k večeři? Kuchyně je prázdná a budu muset použít tvoji kartu. Ta moje je zablokovaná."

„Ano. Použij moji," řekl Richard.

„Zajdu ven a vrátím se za půl hodiny. Kde je v téhle čtvrti nejlepší obchod?"

„U Anguse Greena. Dolů dva bloky po Christie a nahoru po Salamander."

„Fajn. Ten znám. Nějaké nápady?"

Podíval se na ni se zvednutým obočím a ona znovu němými rty signalizovala slovo „promiň". Otevřela dveře a ohlédla se za ním. Byl už zase sehnutý nad psacím stolem, pero se jen míhalo. Zavírání dveří. Kroky na betonu.

rozptylování a přepychu ***přeškrtnout*** *a ozvalo se první ohlášení u dveří. A bylo to tady. Nová hodina, nový den. Rok jedna* ***přeškrtnout*** *Čas všechny okamžiky od tohoto okamžiku, všechny začátky tady odtud. Otevřel jsem dveře a usmál jsem se.*

Kniha dvě

1100-11010-11111111111

Byl jeden člověk. My, kdož jsme stále ještě hříšníky, nedokážeme dosáhnout tohoto pochvalného titulu, neb každý z nás není jeden, ale mnohý… Pohleď, jak ten, kdo si o sobě myslí, že je jeden, není jeden, ale zdá se mít tolik osobností, kolik má nálad, jak také praví Písmo: „Blázen je proměněn jako měsíc.“

– Origenés, In Librum Regnorum

31

LitVid 21/1 C Net Poznámky na okraj (filozofický komentátor Hrom Vizhniak): „To, co jsme až dosud viděli, je podivný a prázdný svět, pokrytý slabou a sporadickou vegetací, moři plnými rostlinného života a možná i dalších druhů života, zatímco na pevnině nás kruhy věží – nepopiratelně umělých, alespoň podle mého názoru – svádějí ke spekulacím o přítomnosti ztracené civilizace a mrtvých inteligencí. Záhada trvá po celý tento vánoční den, nové údaje z AXIS jsou spíše doplňující, než že by odhalovaly něco nového. Vedoucí pracovníci projektu AXIS a vědci AXIS se pochopitelně

zdráhají postulovat jakékoli teorie. Ale LitVid jde dál, a tlak na to, aby se nějaká teorie utvořila, je obrovský.

Požádali jsme Rogera Atkinse ze společnosti Mind Design Inc., aby se zeptal pozemské simulace AXIS, co si myslí o možnosti života na B-2. Osobně jsem se simulací hovořil pod záštitou její ‚matky', což je mistrovské kybernetické dílo Rogera Atkinse, Jill. Teď uslyšíte, co mi pozemský sourozenec AXIS řekl."

JILL (AXIS Simulace) > „Tvar těch věží je dost nápadný. Fakt, že ty věže zřejmě vůbec nic nedělají, by mě vedl k myšlence, že byly buďto navrženy jako statická umělecká díla nebo jako památníky nebo jako nějaké značky, ale jejich rozmístění po povrchu planety, kromě toho, že jsou blízko oceánů, je zdánlivě náhodné. Otázka života v moři ještě není zcela zodpovězena. AXIS nevyloučila možnost velkých pohyblivých forem života, jako jsou třeba velryby. Zbývá také ještě možnost, že život v oceánech je zorganizovaný nějakým způsobem, který nám není znám."

Vizhniak: „Zdráhavost simulace spekulovat je nedílnou součástí té němoty, která postihla projektanty, vedoucí a tlumočníky AXIS. Co by asi říkali, kdyby byli méně diskrétní? Spekulovali by o živém oceánu, o jediné sjednocené formě života pokrývající vodní plochy B-2? Spekulovali by o inteligentních bytostech, které se uchýlily do moří a navrátily se do nějaké idylické prapůvodní formy, dopřávajíce si dovolenou poté, co to zkusily jako vyšší civilizace? Možná by nám řekli, že stavitelé věží odletěli žít do vesmíru, stejně jako to teď začínáme dělat my, a zbudovali si veliké vesmírné kolonie, nebo možná hvězdné lodi, v nichž jsou uloženy

jejich vzorce pro dlouhé cesty ven? B-2 se stává hračkou pro intelekt, záhadou, která vzbuzuje naši nejhlubší zvědavost. Nakonec LitVidu nezbývá, než dát prostor jalovým spekulacím nudných starých páprdů, jako jsem já. Jak dlouho budeme muset čekat na pravdu, kdo to dokáže říci?“

Redaktorka Poznámek na okraj Ráchel Durrellová: „Doktore Vizhniaku, vy jste si jistě vědom toho, že se schyluje k prapodivnému druhu tisíciletí.“

Vizhniak: „Ano. K binárnímu tisíciletí.“

Durrellová: „Mluvil jste o tom, jak jsme netrpěliví, abychom se vše dozvěděli, o našem netrpělivém očekávání dokončených odpovědí. Myslíte si, že binární tisíciletí je symptomem dětské netrpělivosti?“

Vizhniak: „Za pár dní, až se náš rok jedenácti jedniček změní na rok jedničky s jedenácti nulami za sebou, samozřejmě když mluvíme binárním jazykem, se podle pocitu značného množství lidí přihodí něco významného. Jiní se nepochybně pokusí zařídit, *aby* se něco významného přihodilo, i když bych si nepřál jakkoli je k tomu povzbuzovat.“

Durrellová: „Ano, ale myslíte si vy, že je to příznak našeho dětinství, našeho nesmírného mládí?“

Vizhniak: „Už nejsme děti. Já bych řekl, že ve dvacátém století lidstvo vstoupilo do své obtížné adolescence a že my jsme teď teenageři. Dětství byla nevinná násilnost a sláva renesance a průmyslové revoluce, kdy jsme se naučili používat ruce… to přirovnání není přesné. Ale tady nás máte, bojujeme s vnitřními silami, kterým nerozumíme, ve snaze dospět, nutíme sami sebe k urychlené dospělosti, a běda těm,

kteří projeví jakékoli zdání, že se nám v tom pokoušejí bránit. Terapeutizujeme se – a tím nechci říci, že terapie je neúčinná, protože tahle snaha o skutečné duševní zdraví je jeden ze zázraků poloviny jednadvacátého století. Já sám bych nebyl ani z poloviny takový člověk, jaký jsem teď, kdyby nebylo terapie… Považuji zdráhání neterapeutizovaných a jejich obavy ze ztráty individuality za nepodložené. Nejsem znám jako lidská nula, víte? Někteří mne dokonce považují za pěkného mrzouta. Ale to odbočuji.

My se totiž také trestáme, a to je ta odpuzující stránka naší snahy o dospělost. Pokoušíme se bolestí očistit a vymýtit to, co stále ještě nechápeme. Náš zemřelý sebevrah prezident Raphkind a jeho neústavní pokusy přivést americkou politiku k jakési uniformitě výrazu, jeho pokus potlačit to, čemu říkal destruktivní disent… Jeho drastické selhání jako státníka, jeho traumatické selhání při snaze změnit formu našeho soudního systému…“

Durrellová: „Ano, ale co to binární tisíciletí?“

Vizhniak: „Co o tom mohu říci? Je to hloupé. Kdysi měla dvojková soustava obrovský význam, protože se stala základem všech počítačových systémů. Dnes jsou binární výpočty zastaralé. I ty nejnižší počítače dnes místo nich používají neuronové sítě… Tihle lidé zvěstující binární tisíciletí jsou zastaralí a vyšlí z módy, jako už tolik zvěstovatelů apokalypsy v minulých staletích. V těch svých zázracích projevují svou lenost. Chtějí, aby se jim pravda předložila na zlatém podnose jako zjevení, jako dar od Boha nebo nějaké dobrodějné

vyšší síly. Binární tisíciletí je jen další numerologický humbuk.“

Durrellová: „Věříte, že se objevy AXIS dají do toho hnutí nějak zapojit? Že AXIS může něco odhalit právě v první den nového roku, něco tak hlubokého, tak zarážejícího, že budeme muset přehodnotit všechno, co jsme si dosud mysleli a co jsme dosud byli?“

Vizhniak: „Moje drahá mladá přítelkyně, vy sama teď mluvíte jako zvěstovatelka tisíciletí. Ale samozřejmě, příští binární milénium bude mnohem delší než tisíc let…“

Durrellová: „Dva tisíce čtyřicet osm let.“

Vizhniak: „A to, co AXIS odhalí, nás ovlivní přinejmenším na stejně dlouhou dobu, ať už AXIS zjistí cokoliv. V období naší mladé dospělosti budeme zkoumat hvězdy, navštívíme B-2 osobně. Bude to báječná doba. A tak mají snad ti zvěstovatelé svým způsobem, který nás často přivádí k zoufalství, pravdu. Pravdu v tom, že od chvíle objevů AXIS se datuje nový věk, věk, v němž naprosto pustíme z hlavy pojem trestu a odplaty.“

Přepnuto/LitVid 21/1 B Net:

AXIS (Pásmo 4) > Můj mobilní explorer zahajuje geologickou analýzu zvětralého skalnatého výběžku poblíž místa věží souřadnice 70 sever 176 západ. Jeden z mých explorerů v oceánu už se šest hodin neohlásil. Druhý mobilní explorer a třetí explorer v balonu v kruhovém severním moři teď zkoumají látky vzniklé zpracováním potravy, které se nezdají být produktem všudypřítomné rostlinné formy života v moři. Možná by

tam mohly být stopy živočišného metabolizmu. Mohly by to být také spóry nějaké neznámé formy hybného rostlinného života.

*

Kde existují hříchy, existuje jich velké množství.
– Origenés, In Esechialem Homiliae

32

Den velkého letu, LA – Hispaniola za dvě hodiny. Úsvit.

Houževnatě strečovat v obývacím pokoji, čekat na jednání a na telefonát D Reeva ze Spojených Pédé, který vše potvrdí. Soustředit se, izolovat strach. Žal nad Ernestem, skutečný, jako by byl zemřel.

Přitom jak se Mary v tanci protahovala a udržovala dynamické klidné napětí, nahlížela prostřednictvím svého domácího připojení na pédé síť do tabulky města a viděla, jak se Los Angeles v Perezově analýze rozprostírá do dálky, barevná mozaika každá barva reprezentuje stav obce v sociálním prostoru o šesti rozměrech barvy se denně mění. Rozzlobená červeň v oblastech jagu už trvá šest měsíců; nepokoj způsobený řáděním Selektorů.

Mary dokonala streč a stála ve dveřích koupelny nahá před vysokým zrcadlem, kůže lesklá zdravá ale v záhybu mezi půlkami zadku pořád trochu bledší. Bedlivě si to zesvětlení prohlédla. Předvedla přitom klasickou Betty

Grable a zamračila se. To je teď ta nejmenší starost. Oblékla si civil, vyžadovaný kdykoli pédé pracovali mimo město. Elegantní dlouhoblek v tmavě brusinkové a růžové barvě rukávy střižené k lokti bílé rukavice na opasku statový motiv květin ohýbajících se ve větru elegantní ale v mezích služebních norem. Na chvilku se jí zmocnila slabá závrať, když se nemohla poznat, a věděla, že z koutku očí na ni vykukuje ta mladá, vyděšená dívka, a tolik dalších vrstev uvnitř ní, vyděšených z tolika různých důvodů, a žádný z nich racionální. Co by se jí na Hispaniole mohlo stát? Každý rok tam jezdí miliony lidí, aby si utkaly cestičku k platinovému životu; zdvořilé hazardní hry; dobře placení a společensky přijatelní muži i ženy tmavé i světlé pleti a finančně ovlivnitelné poctivosti.

Ale Mary Choy bude mít navíc vážnost US federála. Vysoká viditelnost v období změny. To jí dělalo starost.

Seděla skloněná nad šálkem kávy na gauči v obývacím pokoji a přes východní kopce pozorovala na monitorovacím hřebenovém kanálu bledé svítání, jeden za druhým probírala záběry jednotlivých kamer připevněných na vnější fasádě hřebenů, provázené tichým lakonickým poštěkáváním číselných údajů o poloze. Věděla, že fyzicky i psychicky je připravená tak, jak to dnes jen půjde. Čekala.

Cítila lítost vůči Ernestovi. Vymazala ji.

Malá holka užaslá nad tím, jak daleko to dotáhla, bydlení v noze hřebene pédé vyšetřovatelka tělo přizpůsobené dávnému přání se vším změněným. Co by si o tom pomyslela matka, sestra, bratr Lee. Smutek nad léty mlčení mezi nimi všemi, její transformace jako

konečná urážka po všech těch předchozích. Už není dcera nebo sestra. Theo. *Já jsem, kdo jsem, protože mi byla dána možnost volby. Zvolila jsem si a do háje s vámi všemi.* Vnitřní vidění jejího starého já – stále ještě malá a s kulatým obličejem.

Oči zachytily blikající zelené světlo ztlumeného soukromého čísla. Dívala se, jak jí signalizuje přicházející zprávu; ne od D Reeva, ten by použil pédé linku. Přemýšlela, jestli to má vzít, jestli to je Ernest. Potřebovala čas, aby si všechny tyhle problémy utřídila. Vzkaz byl u konce a světlo se proměnilo na jantarový signál hotovo.

Vypnula obrazovku a otevřela žaluzie skutečné vyhlídce – na klín druhé nohy hřebene a pak na otevřené město a nebe za ním směřující k severu, k dalším hřebenům opásaným mraky. Déšť tu a tam dopadající na město šmouhovité záclony pod stropem s modrými kapsami nebe. Pohlédla zpět na jantarové světlo a pomalu zavrtěla hlavou – nikdy nedokázala nechat zprávu dlouho. „Přehrát vzkaz ze soukromé linky," řekla. Jantarové světlo přebliklo na modré přehrávání.

„Haló, M Choy? Tady Sandra Auchouch. Setkaly jsme se ve Spojené pédé centrále před dvěma dny." Displej ohlásil doprovodný obraz. Mary zapnula obrazovku a prohlédla si obrázek bichemické orbitální transformy krásná smetanová pleť široké oči laně ostrůvek srsti na pravé tváři vyholený, aby bylo vidět symboly orbitálního sdružení a agentury. „Napadlo mě, že zavolám a řeknu vám, kdy mám volno. Jak už jsem říkala, není to často, kdy při pádu narazím na spřízněnou duši. Vlastně tělo. Tenhle týden budu pořád jen pracovat,

ale na Silvestra a na Nový rok budu mít volno. Propaříme se do nového binárního tisíciletí? Tady je můj dálkový kód. Neostýchejte se zavolat. Nashledanou.“

Mary ucítila bodavou bolest a řekla telefonu, aby se vypnul. Kromě Ernesta a kolegů pédé už celé měsíce mnoho známých nebo přátel neměla. A teď ji někdo uháněl a jí se docela líbila myšlenka na přátelské popovídání a Nový rok strávený s někým úplně novým a sympatickým.

„Pošlete textovou zprávu na dálkové číslo Auchouch,“ řekla. „Sandro, zrovna odjíždím na pár dní na služební cestu. Ozvu se, až se vrátím. Díky za zavolání. Ukončit a odeslat.“

Pédé linka zazvučela pohádkovou zvonkohrou,

„Přijmout hovor. Haló, tady Mary Choy.“

„M Choy, tady D Reeve. Máme všechno připravené k vašemu odletu. Potvrdil jsem dva z našich nejlepších mezistátních a mezinárodních vyšetřovatelů, aby vám byli nápomocní. Ve věcech Hispanioly se zatraceně vyznají – už celá léta mají co do činění s méně chutnými stíny plukovníka Sira. Myslím, že jejich jména znáte: Thomas Cramer ze Státní městské mezinárodní a Xavier Duschesnes z Mezistátní. Oba je teď mám na lince na internetové konferenci. T Cramere, Washington, D. C.“

Objevil se Cramer, věk někde mezi pozdní dvacítkou a začínající třicítkou tmavovlasý s kulatým obličejem na sobě něco co pédé považují za kamufláž federálů – šedivý dlouhoblek nabíraná košile s límečkem nabírané manžety. Cramer byl pédé pro LA s rozšířenou pravomocí, jeho prací bylo propojení s federály v mezinárodních problémech, které mají vliv na LA a jižní

Kalifornii. Mary jeho práci znala; stopoval pekelné koruny a další nelegální dovezené zboží. V medailónku vedle Cramera se objevila další tvář. Tu Mary nepoznávala.

„X Duschesnes. Mezistátní," představil muže Reeve. „Xavier je v New Orleansu. Oba dva se k vám připojí na Hispaniole později večer, pár hodin po vašem příletu. Myslel jsem si, že byste si možná chtěli popovídat před odletem a vzájemně se informovat o podrobnostech na poslední chvíli."

Mary srdečně kývla hlavou. Duschesnes a Cramer jí pozdrav oplatili. Oba vypadali unaveně. „Máme namířeno do budoáru plukovníka Sira, hledat tam vraha," řekl Cramer. „Doufám, že LA skutečně vyčerpalo všechny ostatní možnosti."

„Našli jsme rezervaci letu na Hispaniolu na jeho jméno," řekla Mary. „A pozvání od samotného Yardleyho. Naše zdroje ho ve městě nenašly a Dozor nám sdělil, že několik posledních dní nic nepodnikl ani mimo město."

Cramer hvízdl. „Vy jste z Dozoru dostala víc než nulu? To jste s nimi v hedvábíčku," řekl.

„Karibská suborbitální NordAmericAir potvrzuje, že jeho letenku na Hispaniolu někdo použil, ale nemůže potvrdit, zda ji použil skutečně on. Zjišťovali jsme to přes federál, a federál postoupil naši záležitost na Hispaniolu. Federál sděluje, že obdržel plné diplomatické povolení k vyšetřování od samotného Yardleyho. Popírají, že by Goldsmith vstoupil na jejich území, ale máme svolení prohledat Hispaniolu a použít všechna jejich policejní zařízení."

„Mám podezření, že federál vyvinul na hispaniolskou vládu značný tlak," řekl Duschesnes. „Mezi federálem a Hispaniolou je spousta třenic. Právě jsme zavřeli dvě kontinentální banky kvůli pekelným korunám. Federál se dal do generálního úklidu, a to by mohlo vést k choulostivé situaci."

„A kdy začne ten cirkus doopravdy?" zeptal se Reeve.

„Zatím ještě tak dva nebo tři týdny ne. Ale sakra, federál nám neříká všechno. Proč neposlat nějaké jejich agenty, aby to překontrolovali?"

„Ptal jsem se. Prý mají příliš mnoho práce na to, aby se zabývali něčím tak nicotným." Reeve pochybovačně zavrtěl hlavou. „Xavier mluví francouzsky a kreolsky. Thomas se dobře vyzná v karibských otázkách. Poslouchej je pozorně, Mary."

„Jistě," řekla klidně.

„A vy všichni, dávejte pozor, kam šlapete," připomněl jim Reeve. „Děsí mě všechno, co nějak souvisí s Yardleym a federálem. Tak našlapujte opatrně." Starostlivý tón v jeho hlase byl upřímný.

„Ano, pane," řekl Cramer unaveně.

„Pánové, děkuji vám za váš čas."

„Nashledanou na Hispaniole," řekla Mary.

„Rádi jsme vám byli nápomocní," řekl Cramer.

Duschesnes se neradostně usmál a pokývl hlavou. „Nashle," řekl.

Jejich medailónky zmizely, ale Reeve na obrazovce zůstal. „Při přepravě nemáte samozřejmě povolenou žádnou zbraň, a nesmíte do Hispanioly nic přivézt. Ale je tu jedna nová věc. Zařídím, aby na vás na LAX

oceánoportu čekal jeden člověk v civilu. Bude mít něco, co by se později mohlo ukázat užitečným. Nenápadně si to strčte do kufru, než si ho dáte zaregistrovat. Instrukce budou jasné. Není to zrovna legální, ale je to tak nové, že se zatím ještě nikdo neobtěžoval prohlásit to za nelegální. Doufám, že to nebudete muset použít.“

Bylo jí jasné, že se nemá vyptávat. Reeve z obrazovky bez rozloučení zmizel. Mary se zhluboka nadechla a vypnula obrazovku.

Když to udělala a úkol před ní byl zcela jasný, zametla Mary všechny své pochybnosti do tichého kouta a objednala si pédé vůz druhé priority ke vchodu do nohy.

Sebrala kufr, rychle se rozhlédla po bytě, seřídila dva arbeitry na údržbu a obranu bytu a řekla domomanažeru: „Buď hodný.“

A zavřela za sebou dveře.

*

Psýchu nelze ani učit, ani uvést na scestí sebekritikou uvědomělé mysli.

– Ernest Neumann, Původ sebeuvědomování

33

Emanuel Goldsmith strávil Štědrý večer a Boží hod vánoční podroben přísnému diagnostikování. Martin Burke posnídal na zadních sedadlech Albigoniho

limuzíny a listoval hodnocením Goldsmithova fyzického a psychického stavu, čerstvě doručeným dnes ráno.

Dojedl sendvič s vejcem a ponořil se do lékařských zpráv. Úplně ztratil pojem o čase. Paul Lascal seděl naproti němu a zíral z okna. Prsty měl lehce propletené a položené na klíně.

Vůz se na chvilku zastavil ve spleti provozu soukromých aut. Nějaká matematická výstřednost ve shlukování dočasně zmátla meziměstské počítače. Martin vzhlédl jen na vteřinu, aby se podíval, co se děje, zamrkal jako slepec a vrátil se s přimhouřenýma očima k table.

Zaujala ho mělká mapa fyzických a duševních horních vrstev, ovšem bez podpůrné geologie. Prozkoumat ji bude Martinova práce, jeho terra incognita.

Goldsmithova tělesná stavba a jeho chemický typ tu byly vyloženy na třiceti stránkách komplexního rozboru. Rasové charakteristiky odrážely osmdesát procent negroidních a dvacet procent smíšeného kavkazsko-orientálního původu. Negroidní kořeny pravděpodobně ze západní Afriky někdy v osmnáctém století, genetická struktura odrážela normální varianci pro tento původ. Genová terapie byla doporučena na základě různých poruch autoimunity, které se pravděpodobně vyskytnou do deseti let, nízké riziko programového bloku a rakoviny z programových změn, nízké riziko chorob způsobených léky a drogami obecně, nepravděpodobný vznik závislosti na chemických látkách, nízké riziko, že bude trpět jinými obsedantními návykovými epizodami. Zdravotní stav dobrý. Fyzicky silný a vitální. Není

pravděpodobné, že by byl nějak nepříznivě ovlivněn triplexovou sondou, ani za předpokladu, že bude dlouhodobá.

Profil Goldsmithovy mozkové chemie by mohl být profilem neterapeutizovaného vedoucího pracovníka po dvou nebo třech měsících drsného nepříznivého klimatu ve firmě. Všechny gliové a nervové funkce nedotčené, žádná léze, žádná významná diskontinuita. Na Rocheově stupnici měl hodnocení 86-22-45, což znamená ve všech základních funkcích normální, ale pod vlivem těžkého vnitřního/vnějšího stresu.

Vysoce normální gliové buňky zajišťovaly pečlivě vyvážené K+Na prostředí a odolnost vůči degeneraci nervových výběžků. Hodnocení stavby a výkonnosti center funkční aktivity jeho mysli naznačuje, že to bude všeobecně společenský jedinec s důrazem na individuum; mimořádný vývoj hluboké představivosti a napodobovací dovednosti ukazuje na velice aktivní duševní život od raného dětství. To by předpokládalo dovnitř obrácenou osobnost, někoho, kdo nachází v pohledu dovnitř stejné uspokojení jako v pohledu ven, nebo větší. To vedlo analytiky k závěru, že Goldsmith by podával obdivuhodné výkony v profesích zahrnujících duševní činnost v protikladu vůči tělesné. Mohl by prokázat zvláštní schopnost pro řešení matematických problémů včetně prostorových problémů. Nebyla tam ani zmínka o nějakých jazykových dovednostech. Tak podrobná analýza mozkové stavby si obvykle vyžádala několik týdnů. Lingvistické a matematické schopnosti byly téměř konstantně geneticky propojené.

Mnohonásobní vrazi vykazovali často jasné poškození v určitých mozkových centrech. Trauma v těchto oblastech bylo způsobeno vážným duševním nebo fyzickým zneužíváním v dětství a to pak mělo za následek přesměrování a přestavbu v adaptaci k sociálním vzorům. Schopnost modelování podle sebe i ostatních těmito změnami trpí, což pak vede k radikálnímu oddělení pohledu na vlastní já od vcítění do druhých. Ale Goldsmithovo hodnocení nevykazovalo žádné jasné známky mimořádného fyzického traumatu. Terapeuti provádějící diagnostiku nemohli ve svém omezeném čase najít známky hlubokého duševního traumatu. Goldsmith sám nepřipustil žádné špatné podmínky nebo zneužívání v dětství.

Čím dál tím lepší. Goldsmith byl pravděpodobně jedním z oněch čtyř nebo pěti procent všech vrahů, které nelze úspěšně terapeutizovat pomocí přestavby fyzického mozku. To znamenalo, že si Goldsmith nějak mohl při plném vědomí zvolit, že bude vraždit. Zůstávala tu však možnost, že Goldsmith skutečně utrpěl nějaký zásadní osobnostní zlom, který se v jeho fyzickém stavu neodrazil.

Jestliže byl Goldsmith fyzicky zdravý a duševně integrovaný, umístilo ho to do té nejvzácnější ze všech kategorií, do kategorie intelektuální psychopat, jedinec skutečně a opravdově zlý. Ale Martinův výzkum provedený pomocí psychostatistické kostky a tably mu řekl, že za posledních padesát let tato přísná kritéria splňovalo jenom pět nebo šest jedinců. Pravděpodobnost, že v Goldsmithovi potká dalšího, byla mimořádně slabá.

Jestli Goldsmith skutečně utrpěl skrytý patogenní zlom, pak si byl Martin jistý, že se znaky tohoto stavu objeví v Krajině. Podíval se na Lascala. „Stejně bych rád viděl vaše hovory s Goldsmithem.“

„První rozhovory nebyly zaznamenány,“ řekl Lascal. „Nepřáli jsme si mít žádné důkazy pro případ, že bychom ho museli propustit. Kdybyste byl nesouhlasil.“

Martin přikývl. „A po mém souhlasu?“

„Žádné formální rozhovory. Nikdo s ním podrobně nemluvil. Když zrovna neprocházel vyšetřeními, zůstával sám ve svém pokoji a četl si.“

„Můžete mi říci, kde jste ho drželi?“

„Myslím, že teď už na tom nezáleží. Bydlel v jedné místnosti v domě pana Albigoniho. V soukromém křídle. Teď ho zrovna přesouvají jiným vozem do IPV.“

Martin se zamyslel nad tím, že byl Goldsmithovi tak blízko a nevěděl o tom. Potlačil zachvění. „Nikdo s ním nemluvil? Kromě diagnostiků?“

„Diagnóza se prováděla prostřednictvím dálkově ovládaných lékařských arbeitrů. Žádný lékař se s ním osobně nesetkal. Ale já jsem s ním mluvil,“ řekl Lascal. „Včera jsem za ním párkrát zašel. Vypadal klidně a spokojeně. Mírumilovně.“

Martinovi bylo známo, že diagnóza provedená dálkově zdaleka není ideální. To stavělo hodnotící údaje do jiného světla. „Řekl vám něco významného?“

Lascal o tom chvíli přemýšlel. Ruce si položil na kolena a polkl. „Řekl, že je rád, že toho polámaného Humpty Dumptyho dá zase někdo dohromady. Pana Albigoniho nazýval králem a o mně mluvil jako o jednom z královых mužů.“ (V anglické říkance

rozbitého vejčitého Humpty Dumptyho nemohli dát dohromady ani všichni královi koně a královi muži – pozn. překl.)

Martin se ušklíbl a zavrtěl hlavou. Rozbité vajíčko. Rozbitá osobnost. „To nemusí nic znamenat. Prostě ví, že je zloduch."

„Co to je?" zeptal se Lascal.

„Porušitel zákona. Pachatel zla."

„Aha. Staromódní slovo. Nikdy jsem ho neslyšel."

„Porušitel zákona automaticky předpokládá, že na vině je někdo nebo něco mimo něj nebo ni, nebo se tak alespoň tváří. Dá se obviňovat třeba fyzické nebo duševní poškození… Goldsmith, jen aby udržel zdvořilou konverzaci, aby věci vypadaly dobře, by souhlasil s vaším předpokládaným soudem, že je nepříčetný, a omluvil by sám sebe přirovnáním… Že je rozbité vajíčko."

„Na začátku svou vinu nepopřel. Řekl, že to udělal a že pouze on a nikdo jiný je za to odpovědný."

„Ale vy jste tyhle hovory nezaznamenávali. Z jeho tónu nebo jeho charakteristického způsobu řeči a chování nemohu nic vyvodit."

Lascal se nad tím náznakem výčitky pousmál. „Byli jsme víc než jen trochu zmatení a nerozhodní."

„Já vás neviním," řekl Martin. „Z tohoto ne."

„A z čeho nás viníte, doktore Burku?"

Martin neoplatil Lascalovi upřený pohled. „To je přeci zřejmé… Z toho, že Albigoni nepředal Goldsmithe okamžitě policii."

„Aha. Pédé. Tohle už jsme probírali," řekl Lascal a začal se zase dívat z okna. Ujížděli rychle na jih lehkým

časně ranním automatizovaným provozem. Míjeli stará skleněná a betonová lázeňská místa a přízemní čtvrti San elemente. „Pan Albigoni si myslel, že kdyby Goldsmithe vydal, nikdy by se skutečně nedozvěděl, proč Goldsmith zabil ta děcka. Jeho dceru. A on se to dozvědět musel."

Martin se naklonil dopředu. „Myslel si, že by terapeuti udělali jakousi záplatu ve velkém měřítku, všeobecnou radikální terapii, a že by pak Goldsmith už nebyl Goldsmith. Možná že by už ani nebyl básník."

Lascal to nepopřel.

„Mám podezření, že Albigoni věří, že to, co dělá z Goldsmithe velkého básníka, je úzce spjato s tím, že je vrah," řekl Martin. „To je hodně stará mylná představa, kterou věda podporovala pouze v době, kdy byla psychologie ještě uřvané nemluvně. Představa, že genialita je blízká šílenství."

„Snad. Ale jestli se pan Albigoni dozví, že nějaká spojitost existuje a je tu nějaká možnost, že si domů přivedl škorpióna a ztratil dceru…"

Martin se zase opřel dozadu a byl opět svědkem toho, jak se Lascal proměnil v Albigoniho placeného zástupce, v muže, jehož úkolem je předjímat vrtochy a emoce svého šéfa. Jak pevně zakotvený je asi Lascalův pocit vlastního já?

„Kdo vlastně jste, pane Lascale?"

„Prosím?"

„Co z vás udělalo kolečko v Albigoniho mašinérii?"

„Já nejsem ten, koho máte zkoumat, doktore Burku."

„Pouhá zvědavost."

„Nemístná," řekl Lascal chladně. „Jsem zaměstnancem pana Albigoniho, a jsem také jeho

přítelem – i když mu snad nejsem společensky roven. Vy si o tom myslíte, že je to symbióza. Já si o tom myslím, že je to pomoc velkému muži, aby procházel životem trochu výkonněji a měl tak víc času na věci, ve kterých je opravdu dobrý. Dokonalý lokaj, řekl byste snad, ale já jsem s tím spokojený."

„Nepochybuji o tom, že jste. To je pozoruhodně výstižná sebeanalýza, pane Lascale."

Lascal se na něj chladně zadíval. „Ještě deset minut, pokud nenarazíme na další zauzlení."

*

Když usne, svět je jeho… Stane se velkým králem, nebo učencem. Vystupuje do výšin a klesá do hlubin. Jako velký král cestuje, jak se mu zlíbí, po své vlastní zemi se svou suitou, dokonce i tady, bera s sebou své smysly, cestuje ve svém vlastním těle, jak se mu zlíbí.

– upanišáda Brhad Aranyaka, 2.1, 18

34

Richard Fettle pracoval celé hodiny bez zastavení, až se mu svaly kroutily v křeči a žaludek kručel nedostatkem potravy, přestával jen každou hodinu na pár okamžiků, aby ulevil přetrvávajícímu a rozčilujícímu průjmů. Vychutnával si své dábelské soustředění a to, že je zase jednou otrokem slov. Předchozího dne pozastavil veškeré posuzování všeho, co napsal. Už po sobě nic

nečetl. Už se téměř ani neobtěžoval dodržováním gramatických pravidel.

Nadine ho opustila, aniž by si toho byl povšiml a možná už nadobro někdy předchozí noci. Od té doby napsal dalších třicet kostrbatých stránek a pomalu mu docházel papír, ale to je jedno. Teď už necítil naprosto žádné nejistoty a mohl klidně použít tu opovrhovanou tablu. Fyzická kvalita slov, která napsal, nic neznamenala. Jen ten čin sám.

Byl šťastný.

zastavil se, aby si prohlédl krev, najde si záštitu v rozlitém živote těch ubohých zbožňujících dětí, svých studentů. Uvědomil si s čerstvou fascinující hrůzou rozsah své svobody, a taky to, jak je nejistá. Jak dlouho může ještě žít, když ví to, co ví? Seděl v dřepu mezi troskami masa ještě další hodinu a díval se, jak se krev mění v tmavou a lepkavou. Filozofoval o jejím nesmyslném úsilí srazit se a zabránit špatnému světu, aby pronikl dovnitř, když tu smrt už byla a špatný svět už triumfoval. Stejně ten špatný svět triumfoval i v něm. Byl stejně mrtvý jako jeho studenti, ale zázračně schopný pohybovat se a myslet a zpochybňovat; v životě mrtvý, svobodný. Byl volný, osvobozený od pout, kterými ho sevřela předchozí léta zespolečenštěného života, vyklouzl z reputace, která ho dusila. Proč tedy neodešel z bytu a okamžitě nezačal prodlužovat svou živoucí smrt? Čím déle zůstával, tím větší byla šance, že bude jeho nová svoboda objevena a omezena.

Opustil místnost masakru a šel do pracovny, aby si prohlédl sevřený šik svých prací, knihy a hry a básně,

svazky dopisů, všechny překonané. Než mohl tohle všechno opustit, musel napsat svůj manifest. To se dalo udělat jenom perem a inkoustem, ne těmi mizejícími elektronickými slovy tably.

Poslední list papíru byl popsaný. Richard úhledně naskládal stránky na sebe k jedné straně a vyndal si tablu; šklebil se přitom onomu ironickému rozporu. Na chvilku se zarazil, protože cítil pohyb ve střevech, počkal, až se mu vrátí trochu dočasné stability, a pak tablu zapnul a pokračoval.

„Nemohu říci, že lituji toho, co jsem udělal. Básník musí jít tam, kam nejde nikdo jiný, nebo kam jdou jen ti opovrhovaní. Teď tam jsem, a ta svoboda je závratná. Mohu udělat cokoli a psát o čemkoli se mi zachce; žádné větší tresty nebo potpení
PÍÍÍP

PŘEKLEP
NAVRŽENÉ MOŽNOSTI POTOPENÍ
POTUPENÍ

„Sakra.“ Zavřel program automatické opravy.

nelze přidat. Mohu psát o rasové nenávisti, o své vlastní nenávisti, souhlasně nebo nesouhlasně; mohu navrhnout, aby se jedna celá lidská rasa obětovala, počínaje dětmi. Aby se všichni terapeutizovaní zaživa upálili v těch svých betonových mauzoleích. Mohu křičet, že Selektoři mají pravdu a že uvalení té nejvyšší bolesti

je jediný způsob jak vyléčit některé z chorob této společnosti, má-li pokračovat ve své existenci. Možná by už kojenci měli být vystaveni působení pekelné koruny, aby je připravila na zlo, které budou nevyhnutelně páchat. Ale i psaní je pro mě mrtvé. Mohu si dělat cokoli se mi zachce. Nezůstanu tady a nebudu čekat na vaše šílené rozsudky. Mám jiné věci, s nimiž budu experimentovat.

Jsem jediná lidská bytost, která je skutečně živá, a to proto že jsem mrtvý.“

Když sepsal tento manifest, přišpendlil list papíru na stěnu nožem svého otce, zbraní své svobody, a prošel kolem dveří do místnosti masakru bez jediného pohledu dovnitř, opět si vědom své svobody, jako by si uvědomil na sobě nové šaty nebo to, že na sobě žádné nemá.

Opustil byt, hřeben, město. Venku se mu zdálo, že by mohl vystoupit do mraků, stát se pomíjivou párou a pršet dolů na všechny že by jimi mohl být absorbován, že by se celé lidstvo mohlo samo zavraždit a tak se skutečně osvobodit, a pak by možná pár, stovka nebo tisícovka těch také mrtvých-živých, přeživších tohoto sbírání pravdy, mohla

Přestal psát a spěchal na záchod. Vyprázdnil se a pročistil se tak, jak se podle jeho představ mohl cítit pročištěný Goldsmith; přemýšlel o tom zda by mohl tuhle metaforu použít prosrat se k očistě nebo jestli ji už použil. Nemohl si vzpomenout. Vrátil se k table a přitom si natahoval kalhoty.

konečně vědět, co jsou zač, konečnost uvědomění, jejich já jasně oddělená a zřetelná a hlouběji

prokreslená, jejich duch sjednocený v žalu a radosti z toho, co spáchali

Teď by bylo nejlepší skončit, ale nebyla tu ta hladkost, nejlépe to teď utnout a vypulírovat to později, nepřerušit tu spontaneitu.

Teď se však nemohl stát mrakem. Bude muset najít jiný způsob rozplynutí. Když teď zmizí, jeho jméno se stane legendou, bude slavnější než kterýkoli jiný básník a lidé na něj budou myslet ve svých snech, budou se ptát, kde asi je, a on pak bude uvnitř v nich a to bude stejně dobré. Lepší. Ušel svou první míli pryč z města, do hnědých kopců. Přešel sežehnuté pastviny

Nekončí to hladce, ani trochu, vlastně to odmítá skončit, a Richard si potřeboval odpočinout.

a cítil, jak mu chladný vítr profukuje šaty až na maso

Richard zavřel oči a pokoušel se vynutit konec silou, místo toho však viděl jakési pokračující dobrodružství. Goldsmith v něm chtěl svou novou svobodu prozkoumat. Ale z ničeho nic byl Richard úplně vyčerpaný a mezi něj a obrazovku tably se posunul černý mrak. Šla na něj další očista.

chomáčky mouru z řízeného vypalování se mu zvedaly kolem nohou: „Já tuhle společnost vypálím až do kořenů

Cítil však, že přichází také další manifest. „Prosím, nech mě jít,“ zamumlal, překulil se na postel a pokrčil nohy.

a nechám jím prorůst novou zelenou trávu, čerstvou a svobodnou

Vyběhl na záchod.

*

Individua se odlišují od svého světa a od své sociální skupiny, když jsou schopna pozorovat všechny své prvky jako manipulovatelná znamení. V každém jedinci, ať už civilizovaném nebo ne, se vytváří „vědomí sebe sama“, když se všechny části jeho mysli shodnou na povaze a významu jeho jednotlivých „poselství nesoucích znaků“. Výslednicí této integrace je persona, jakýsi „dohližitel“ nad duševním souladem – vědomá osobnost.

– Martin Burke, Krajina duše (*2043-2044*)

35

Oceánoport LAX ležel ve vzdálenosti čtyř mil od pobřeží a dopravní obsluhu zabezpečovala kyvadlová doprava VTOL a tři dálniční mosty. Výtahové dráhy se rozvětvovaly na západ a na sever jako paprsky velikého znamení slunce Navahů. Na jih a na východ velké narůžovělé a šedivé plochy vody lemované úzkým

mořským plotem odhalovaly do oceánu zasahující nanofarmy spojené s centrální plošinou oceánoportu.

Tryskový scramjet seděl klidně na výtahové dráze a jeho čtyři velké motory lenošily. Jeho elegantní šedý žraločí tvar i na zemi vypadal, jako když letí. Naloďovací trubice pro cestující se vysunula a pomalým hadím pohybem se spojila s dveřmi. Čekající pasažéři se na jednom konci naloďovali, zatímco na druhém konci zadní trubicí vycházeli pasažéři, kteří vystupovali. Arbeitry hladce vyjížděly svou vlastní trubicí a vyvážely odpadky z předchozího letu. Scramjety nikdy neodpočívaly. Jejich motory dnem i nocí spalovaly vodík, automatické pilotování se nikdy nevypínalo, lidské dozorčí hlídky se měnily každých osm hodin nebo po každých dvou zpátečních cestách podle toho, co přišlo dřív.

Mary Choy se uvelebila na sedadle. Kolem ní se zavlnily pásy, přizpůsobující se jejím tvarům. Podívala se širokým okénkem na masivní černý suborbitál s baňatým nosem, zahřívající se před odpálením o kus dál na výtahové dráze. Denně se z oceánoportu odpalovalo padesát suborbitálů, aby překřížily obrovský Tichý oceán za méně než hodinu. Každý s sebou vzhůru vynášel tisíce pasažérů nebo tuny nákladu. Scramjety sloužily na kratší trati nebo na méně frekventované trasy; přepravovaly méně než čtyři sta cestujících a cestovaly rychlostí ne vyšší než je trojnásobek rychlosti zvuku. Cesta do Santo Dominga HIS bude trvat jen o chvilku méně než tři hodiny. Do Číny by mohla cestovat rychleji.

Na potrhaném obzoru směrem na západ ležely nízké proužky mraků. Oceán za výtahovými drahami byl jasně modrý pod perlovým poledním sluncem, které se propalovalo vysokou vrstvou lehoučké mlhy. Mary tohle vše vstřebávala s podivným hladem. Dychtila už přistát na Hispaniole a provést tam svou práci, dychtila mít už za sebou příštích pár týdnů.

Dychtila uniknout od svých selhání.

Na terminálu jí Reevův poslíček v civilu předal krabičku obsahující kovový hřebínek soupravu líčidel a kartáč na vlasy. Rukojeť kartáče se při určitém natočení dala odšroubovat a v ní se ukázala šedivá pasta, v níž Mary rozeznala nějaký typ nano. Dala si krabičku do kufru a zaregistrovala ho. Poslíček jí také předal disk s návodem k použití. Vytáhla si tedy tablu a disk si přehrála. Když s tím skončila, smazala disk, uklidila tablu a dívala se zamyšleně z okna. Přesně jak Reeve říkal, ne zrovna legální. Ale za daných okolností velice zajímavé. Přemýšlela, jestli to bude fungovat.

Vid v opěradle sedadla se před ní automaticky zapnul, a ona ho zas malátně dotekem prstu vypnula. Zavřela oči. Zrekapitulovala si uplynulé dva dny, onu pohodovou tělesnost a citovost chvil strávených s Ernestem, které skončily rozkolem. Povinnost nad život. Místy se zdálo, že povinnost je to jediné, co má. Její ohnisko pozornosti a důvod k žití. Držet síly tmy v šachu. Ostatní si mohou nerušeně žít a milovat, ona ne. *Žádnou sebelítost.*

Turbiny motorů v subsonickém modu přešly do vysokého hvízdavého zvuku. Venku bylo snadné ten rámus snášet, chaos vířícího vzduchu byl redukován

potrubími, která ho neustále upravovala ovládala odvracela a trychtýřovitě stáčela rychlostí tři sta střihů za vteřinu a tak rozehrávala jednu vířící zvukovou vlnu proti druhé. Pouze ve středu odsávání by bylo stoupání zvuku nesnesitelné. Představila si sebe samu, jak tam sedí nezranitelná bičovaná baterií ohnivých kuželů a hledí do té výhně.

Melodrama.

Povinností pédé je zklidňovat hluk lidské výhně.

Usmála se, když letadlo začalo rolovat. Odsávání se nakrátko odklonilo na kolmé stoupání a motory vydaly svůj skutečný obklopující řev tisíce hurikánů přehrávaných pozpátku, tlumený pouze vynikajícím designem šedé žraločí kůže. Pak se zdvihli a vyjeli příčnou vazbou z výtahové dráhy a nad modrou vodu. Spolu s posledním nárazem vertikálního pohonu chviličku odfukovali soustředné smršti, a pak už nabral scramjet rychlost a hladce krájel vzduch, stoupal ostrých pětačtyřicet stoupající tlak uvnitř kabiny, vyrovnání. Pak už jen tichý šepot. Stejně dobře jste mohli být na kluzáku nebo se jen vznášet.

Letadlo nebylo plné. Drobné záchvěvy na turistickém trhu. Většina těchto pasažérů budou asi turisté z LA, cestující do stabilního Portorika, kteří si na Hispaniole přesednou na kyvadlovou dopravu. Lidé vpředu i vzadu si nezúčastněně povídají. Normální lidé se skutečnými životy a skutečnými láskami a vyrovnaným poměrem k povinnostem, vnitřní tlak vyvážený s vnějším.

Mary zavřela oči a naklonila si sedadlo dozadu. Scramjet chytil svou vlastní nárazovou vlnu a surfoval po ní ve výšce čtyřicet dva tisíc mil tišší pořád v

předstihu před svým vlastním hlukem. Jediný stevard dělal garde dvěma arbeitrům roznášejícím nápoje podél stropní koleje, která vyklápěla jídlo ze skrytých trubek probíhajících podél páteře tohoto komfortního žraloka. Blížícího se druhému machu.

Mary nemohla spát. Zapnula opěradlový vid a procházela jednotlivé kanály, našla si občanské zprávy LA, vyhledala si zprávy z hřebenů v naději, že tam zachytí veřejný ohlas na Goldsmithe. Na komerčních videch i na LitVidu byl překvapivě malý poprask. Pravda, Goldsmithovy vraždy byly sotva každodenní událostí, ale také nebyly vyladěné na zvláštní frekvenci dnešního ústředního zájmu veřejnosti.

Vraždy srazil do pozadí mimořádný zájem o dosud nevyřešené objevy, které učinila AXIS. Vesmír Mary moc nezajímal. Cítila záchvěv podráždění a přehodila kanály na to, co se povídá v jagu.

Další řádění Selektorů. Představitel šestého jagu dvacátého osmého obvodu Mario Pelletier podle pověsti dlouhodobý politický kariérista byl pekelně korunován pro údajnou zpronevěru výnosů z podpory pro neterapeutizované z jagu. Dvacet vteřin ve skřipci. Nutná menší terapie gliového vyvážení, aby se vzpamatoval z traumatu, ale odmítl jakoukoli další léčbu. „Slíznul jsem si to. Zvládnu všechno, co mi nandají. Není to tak špatné. Není to tak špatné.“ Vyděšený výraz. Skoro jistě v nejbližších pár týdnech odejde do důchodu uhnízdí se v rodině má-li jakou svůj život opouzdří perletí a vyhne se jakékoli možnosti druhého setkání. Selektoři budou zase triumfovat opět si zlepší u veřejnosti image a způsobí že pokřivení

neterapeutizovaní budou o trochu obezřetnější o trochu opatrnější snad i o trochu čestnější a poctivější.

Reflexivně zkřivila prsty. Není to legální, ale ona by pekelně korunovala každého Selektora tři minuty. Vletěla by do selektorského úkrytu šest arbeitrů tři asistenti, čapla by samotného Yola Origunda, vyhnance z Izraele, který převzal selektorské žezlo po zakladateli Wolfe Rullerovi. Vytlačit asistenty ven sledovat arbeitry jak připoutávají zajatce k tvrdým židlím natahují jim skřipce na hlavu skenují a přesměrovávají jejich vlastní nejtemnější vnitřní skříňky sledovat záblesk obav až uvidí to červené řádkování…

Zločin a trest.

Přepnula zpátky na zprávy AXIS. Chudák Ernest. Nikdy by nepoužil pekelnou korunu k jejímu skutečnému účelu, ale třpyt nové techniky ho okouzloval. Který umělec by si nepřál alespoň ten nejprimitivnější přímý přístup k představám diváka?

Byla k němu moc krutá. Kdo ví. Povinnost a zákon.

Mary Choy se přistihla, jak potlačuje vzlyk. Protahovaný a ještě nezačatý. Mrkla směrem ke svým spolucestujícím na sedadlech C, E, F, G, tři mladí muži v dlouhoblecích a starší žena nákladně oblečená ve stylu třicátých let, všichni plně zaujati svým opěradlovým videm, sluchátky ztlumený zvuk jejich zábavy zmírněný na pouhý vzdálený šepot. Nic z její úzkosti nezaslechli.

LitVid 21 A Net (David Shine): „Mobilní explorer AXIS s číslem dva konečně ukončil své zkoumání vzorku seškrábnutého z jedné z věží, které nalézáme v prstencovitých seskupeních po celém povrchu B-2. I

když jsou laboratoře mobilního exploreru, založené na nanotechnologiích, velice malé, jsou skoro stejně důkladné jako kterákoli podobná laboratoř na Zemi. Jediným rozdílem je to, že tady na Zemi jsme zaznamenali dalších patnáct let vědeckého pokroku. Přesto se však předpokládá, že výsledky budou poučné.

Jestli jste si stejně jako my povšimli, že zprávy ze všech monitorovacích zařízení AXIS byly v poslední době méně informativní, vysvětlení je jednoduché. Jsme v obtížné fázi zkoumání B-2 prostřednictvím AXIS. Širokospektrální průzkumy prokázaly svět zároveň záhadný a strhující, svět pokrytý životem bez zjevných živočichů nebo dokonce vyšších rostlin. Existence prstenců velkých věží však zdánlivě ukazuje na nějakou formu inteligentního života, i když nás mnozí odrazují od toho, abychom takové závěry vyvozovali. AXIS se právě teď noří hluboko do všech těch důkazů, které dosud nashromáždila. Mobilní explorery cílevědomě putují po zemi a plují po vodě a přitom provádějí své rozbory děti o velikosti pěticentových nikláků i nadále vysílají informace o planetě jako celku. Objem informací, které AXIS vstřebává, je obrovský.

Jenže AXIS není schopná rychle odeslat všechny shromážděné informace přímo zpět na Zemi. AXIS byla vyprojektovaná jako skutečný dálkový myslící stroj, schopný provádět své vlastní pokusy a vyvozovat své vlastní závěry, zhušťuje informace – zmrazí a usuší je tak, jak jsou – a posílá nám celistvější výsledky.

Pokud by AXIS narazila na záhadu, kterou by neuměla vyřešit, pak by skutečně byla na Zemi vysílána nezpracovaná fakta, ale ne okamžitě: tento proces by

mohl trvat celá léta, dokonce i desetiletí. AXIS je schopná přežívat nejméně jedno století, sama se opravovat a vesele si hledět své práce. Existuje ale mnoho slabých článků, tím nejslabším jsou zřejmě transpondéry, roztroušené po celém kosmickém prostoru mezi Zemí a Alfou Centauri. Ty se na rozdíl od AXIS samy opravit neumějí. Existují v hlubokém chladu mezihvězdného prostoru a celý jejich energetický rozpočet je určen k přijímání a přenášení signálů. Pokud by se jeden z těchto transpondérů ztratil, čas přenosu veškerých informací by se zčtyřnásobil. Pokud by se jich ztratilo víc než jeden, přenos by se možná úplně zastavil, nebo by pokračoval nemožně pomalým tempem.

A kdyby se z jakéhokoli důvodu část přenášeného poselství ztratila, trvalo by skutečně celé další desetiletí, než by se podařilo instruovat AXIS, aby ji poslala znovu. Nitka spojení AXIS se Zemí je skutečně velice křehká, což – jak předpokládám – je zcela přirozené, když vezmeme v první řadě v úvahu, o jak neuvěřitelně smělý podnik se jedná.“

*

Nejsou tam žádné vozy, žádná spřežení, žádné cesty. Ale Král ze sebe chrlí vozy, spřežení i cesty. Nejsou tam žádné radosti, žádné štěstí, žádná potěšení. Ale on ze sebe chrlí radosti, štěstí, potěšení. Nejsou tam žádné tůňky, žádná lotosová jezírka, žádné potůčky. Ale on ze sebe chrlí tůňky, lotosová jezírka a potůčky. Neboť on je stvořitel.

– upanišáda Brhad Aranyaka, 4.3 10

36

Institut pro psychologický výzkum se zdvíhal ze sedmnáctiakrového trávníku jako obrácená stupňovitá pyramida, jejíž jedna hrana se zařezávala do desetipatrového válce ze zeleného skla a bronzu. Budova původně patřila čínskému a ruskému výzkumnému středisku, ale za Raphkinda bylo mnoho čínských a ruských holdingů uvnitř kontinentálních Spojených států znárodněno v důsledku oboustranného nesplácení půjček US bance.

Budova se po dobu šesti měsíců nepoužívala a pak ji předali bez jakýchkoli závazků a podmínek Martinu Burkovi. Do roka se z IPV stalo zdánlivě trvalé a skálopevné zařízení, zaměstnávající tři sta lidí.

Trávník byl sebeudržovací, stejně jako všechny zahrady na pozemcích IPV. Opuštěnost už s sebou nenesla břímě zanedbanosti. Ve všech prostorách snad arbeitry stále udržují vše v naprostém pořádku. S výjimkou možného lidského drancování by měl IPV vypadat stejně jako v době, kdy ho opustil.

Vůz neskrývaně zaparkoval před skleněnými dveřmi a Martin vystoupil. Natáhl ruku dozadu, aby převzal od Lascala svou tablu. „Lovec se vrací domů," řekl Lascal. „Zkontrolovali jsme všechny federální a metropolitní oči a uši. Žádné se teď nepoužívá. Je tu klid."

Martin to ignoroval a kráčel ke skleněným dveřím. Neodmítly ho. Na krátkou chvíli mu jen pouhý fakt, že vstoupil do budovy, kam už vkročil v minulosti tisíckrát, jako kdyby se bylo vůbec nikdy nic nestalo, stál za všechno to, s čím souhlasil.

Lascal ho v diskrétní vzdálenosti následoval. Martin chvilku postál v prostoru pro návštěvníky. Tablu k sobě tiskl tak, až mu zbělely klouby na prstech. Mrknul po Lascalovi, který mu náznak úsměvu oplatil. Martin přikývl a pokračoval kolem prázdné vrátnice. Pak zavolal přes rameno: „Kdo to tady hlídá?“

„To není vaše starost,“ řekl Lascal. „Je to dobře zabezpečené.“

„My jsme jen tak předjeli a vstoupili dovnitř…“ řekl Martin a hlas se mu vytrácel. Není to jeho starost. „Kde je doktorka Neumanová?“

„Všichni jsou v prvním výzkumném poschodí,“ řekl Lascal a šel za Martinovým dutě se rozléhajícím krokem.

„A kde je Goldsmith?“

„V jednom z pokojů pro pacienty.“

Martin vstoupil do své staré pracovny na konci haly, dvoje dveře před výtahy do podzemního výzkumného patra. Dveře skříněk na disky se pod jeho dotykem otevíraly, ale nic v nich nebylo, i deska jeho psacího stolu byla prázdná. Kousaje se do spodního rtu, pokusil se otevřít zásuvky psacího stolu; byly však zamčené a nereagovaly na otisk jeho palce. Vrátil se, ale doma nebyl; domov už ho nepoznával.

„Ty věci jste nepotřeboval, nebo ano?“ zeptal se ho Lascal, stojící ve dveřích. „Neříkal jste nám, že byste je potřeboval.“

Martin rychle zavrtěl hlavou a protlačil se kolem něj ven.

Dveře výtahu se otevřely, jakmile se přiblížil, a on nastoupil. Lascal šel dva kroky za ním. Martin cítil, jak se v něm zvedá hněv, a pokusil se ho ovládnout. Dvě

slova se mu pořád ozývala v hlavě jako ozvěna. Žádné právo. Možná, že to mělo znamenat, že neměli žádné právo prohrabávat mu pracoviště. Taky to mohlo znamenat, že co se týče IPV, nikdo nemá žádné právo tady něco dělat.

Dvacet sedm stop směrem dolů. Dveře se otevřely. Jako kdyby od doby, kdy naposledy kráčel touto halou odbočil doleva a autoritativně otevřel ty velké dveře do centrálního výzkumného operačního sálu, neuběhl žádný čas. Martin se zastavil s rukama v bok a provrtával pohledem níže položený sál. Nad sálem za silným sklem zabíraly tři řady otočných sedadel galerii. Řady světel zapuštěné do polokulovité kopule přímo nad operačním sálem jemně žhnuly. Většina vybavení byla pořád na svém místě tak, jak je tam nechal, obhospodařovaná dvěma výzkumnými arbeitry: bílý a stříbrný triplexový válec, nanomonitory, plochý šik pěti počítačů a jeden myslič, naaranžovaný vlevo od tří šedivých lehátek. Chyběl tu buffer, počítačový zpomalovač, v němž mohli mít zkoumající i zkoumaní jistotu ve vědomí, že plavou v časově zpožděné simulaci…

Martin si olízl rty a obrátil se k Lascalovi. „Dobře," řekl. „Tak se do toho dejme."

Lascal přikývl. „Slečna Neumanová a pan Albigoni jsou v přilehlé pozorovací místnosti. Také se nám podařilo zajistit čtyři z pěti asistentů, o které jste žádal."

„Koho?"

„Erwina Smithe, Davida Wilsona, Karla Andersona, Margery Underhillovou."

„Dejme tedy tým dohromady."

Došli ke konci sálu a dalšími malými dveřmi prošli do chodby vedoucí k pacientské části. Martin si vybavil posledního z dvaceti sedmi lidí, které zde vyšetřoval a terapeutizoval, mladou ženu jménem Sarah Nin. Živě si pamatoval její Krajinu, něžnou džungli posetou rozlehlými panskými sídly, která byla všechna zaplněna exotickými zvířaty. Když přes ni cestoval, napůl se do Sarah Nin zamiloval. Bylo to něco jako přenos naruby. Její vnitřní svět byl tak mírumilovný a její zevnějšek – velká, trochu podobná krávě, nudná normální osoba – tak zjevně nerušený.

Často se mu o Krajině Sarah Nin zdálo. Pochyboval o tom, že by Goldsmithova Krajina mohla být i třeba jen vzdáleně tak prostá nebo příjemná.

Goldsmithe drželi v pacientském pokoji, který tenkrát obývala Sarah Nin. Dva štíhlí silní muži v dlouhoblecích stáli vně dveří jeho pokoje a upřeně na ně hleděli, když se přibližovali. Pokývli na znamení, že Lascala poznávají.

„Pan Albigoni je támhle," řekl ten vyšší z nich a ukázal na dveře přes chodbu. To byla pozorovací místnost. Lascal dveře otevřel a Martin vstoupil.

Albigoni a Carol Neumanová seděli na židlích proti hlavní obrazovce a tiše si povídali. Když se dveře otevřely, oba vzhlédli. Carol se usmála a vstala. Albigoni se naklonil dopředu s lokty opřenými o kolena a s obočím pozvednutým v očekávání. Martin k nim vykročil a potřásl si rukou s Carol.

„Už jsme skoro připraveni," řekla. „Dala jsem našim asistentům opakovací kurz. Už to pro ně byla dlouhá doba."

Martin kývl. „Jistě. Taky bych s nimi rád mluvil.“

„Budou tu za pár minut,“ řekla Carol.

„Dobře. Jen jsem se… mrknul na operační sál. Zdá se, že je tam všechno na svém místě, kromě bufferu.“

„Postačí to,“ potvrdila Carol. Martin se pokoušel nedívat přímo na ni. Cítil se teď hrozně zranitelný. Puls mu uháněl jako splašený, pravidelně se zhluboka nadechoval a nedokázal postát na místě.

„Jak je Goldsmithovi?“

„Když jsem s ním mluvil, bylo mu dobře,“ řekl Albigoni. Původce tohohle všeho vypadal klidně, mírumilovný cílevědomý střed, kolem nějž Martin patrně bude obíhat, jako elektron kolem nakladatelova jádra. Nedůležitý. Proč je tedy vůbec tady? Všechno je připravené, tak to mohou docela dobře udělat bez něj.

„Tak se na něj pojďme podívat,“ řekl Martin a odsunul přitom třetí židli do správné polohy, aby z ní viděl na hlavní obrazovku. Lascal seděl u pultu za nimi. Carol zapnula ovladače v ruční opěrce své židle a aktivovala obrazovku. „Pokoj jedna, prosím,“ řekla.

Goldsmith seděl shrbený na kraji úhledně ustlané postele. Před sebou měl v úrovni kolen otevřenou knihu. Černé vlasy, šaty pomačkané, ale obličej vyrovnaný. Martin tu tvář klidně studoval a povšiml si přivřených ospalých očí, linií kolem nosu a úst, svědčících o silném charakteru, pravidelného pohybu očí sem a tam v plném soustředění na knihu.

„Co je to za knihu?“ zeptal se Martin.

„Korán,“ řekl Albigoni. „Zvláštní vydání, které jsem publikoval před patnácti lety. Byla to jediná kniha, kterou měl s sebou.“

Martin se přes rameno podíval na Lascala. „A to ho čte po celou dobu?“

„S přestávkami,“ řekl Lascal. „Nazval ho ‚náboženstvím otrokářů‘. Řekl, že jestli má být uvězněn, měl by znát mentalitu svých pánů.“

„Muslimové pořádali hodně lovů na otroky,“ řekla Carol.

„Já vím,“ řekl Martin. „Ale on sám muslim není, že? V jeho popisu nic takového není.“

„Není muslim,“ řekl Albigoni. „Nevěří v žádné formální náboženství, pokud vím. Před pár lety fušoval do vodúnu (haitské slovo pro vúdú, splynutí africké kmenové víry s Francouzi importovanou vírou římsko-katolickou, pozn. překl.), ale ne moc vážně. Kdysi chodíval do jednoho obchodu v LA pro rituální předměty, myslím, že spíš pro výzkum než z nějaké vlastní duchovní potřeby.“

Dva bývalí pacienti IPV se narodili do islámské víry. Jejich Krajiny byly obtížné a zneklidňující, skvělé z výzkumného hlediska. Ty Krajiny rozhodně stály za desetkrát víc než ty tři čtyři referáty, které o nich napsal, nebyly však podle Martinova gusta. Doufal, že se mu podaří zaučit islámské výzkumné pracovníky, aby se zabývali touhle kulturní a náboženskou oblastí, ale nebylo mu dopřáno dost času.

„Zdá se, že je vyrovnanější, než se cítím já,“ poznamenal Martin.

„Je připravený na všechno,“ řekl Albigoni. „Mohl bych tam teď hned vstoupit s pistolí nebo s pekelnou korunou, a on by mě uvítal.“

„Masový vrah jako svatý mučedník,“ řekla Carol. Věnovala Martinovi letmý spiklenecký úsměv, jak kdyby chtěla říci *Dokonalá výzva, ne?*

Martinův úsměv v odpověď byl pouhý záblesk. Žaludek měl sevřený a napjatý jak buben. Je rozdíl mezi tím být nafaustován a být Faust. Právě měl překročit hranici.

Goldsmithovy ruce měly strukturu jemně vydělané kůže a prsty lehce svíraly knihu. Čisté. Žádná krev.

Martin se zastavil. „Čas dát se do práce. Carol, pojďme za těmi čtyřmi a naplánujme si příštích pár dní.“

Albigoni se na něj zadíval s určitým překvapením.

„Neděláme všechno najednou, pane Albigoni,“ řekl Martin, šťastný, že na tváři svého dobrodince konečně vidí něco jiného než klidné očekávání. „Plánujeme, připravujeme, zkoušíme. Doufám, že jste nám na to tady dal dost času.“

„Tolik, kolik potřebujete,“ řekl Lascal.

Martin příkře kývl hlavou a vzal Carol pod paží. „Pánové, omluvte nás.“ Z místnosti vyšli společně. Martin pochybovačně vrtěl hlavou, když přecházeli kolem strážných chodbou do podpůrné a monitorovací místnosti.

„Přál bych si, aby šli všichni prostě pryč,“ řekl.

„To oni platí muziku,“ připomněla mu Carol.

„Bůh nás všechny ochraňuj.“

*

Integrace, právě tak jako vývoj různých vnitřních a vnějších jazyků, pokračuje během celého života jedince,

ale z velké části má základy pevně uloženy už v raném dětství – pravděpodobně kolem věku dvou let. V tomto věku prochází povaha strachu u mnoha batolat radikální změnou. Do tohoto věku se děti bojí neznámých vjemů – hlasitých zvuků, cizích tváří a tak dál. Po druhém roce věku jsou tyto strachy doplněny nebo nahrazeny strachem z nedostatku vjemů, zejména strachem ze tmy. Ve tmě nebo v tichu se mohou projikovat podvědomé obsahy. Nedávné osvojení jazyka pomáhá dítěti, aby pochopilo, že jeho rodiče tyto podvědomé obsahy nevnímají. Dítě začne sublimovat vizuální jazyk Krajiny duše. Je na cestě k tomu, stát se dospělým jedincem.

– Martin Burke, Krajina duše (*2043-2044*)

37

Richard Fettle sevřel tablu a popsaných třicet stránek a na nejistých nohou vyšel po schodech. S trhnutím se otočil, když kolo autobusu vydalo při tření o obrubník za ním nezvyklý hluk. Nervy měl nadranc a sotva byl schopný myslet. Když se zastavil vedle bílou barvou natřené ptačí klece z tepaného železa, nepamatoval si, jak se vyšplhal po zbytku schodů. Chvilku si představoval, že je ten pták živý a mrká na něj. Stisknul tlačítko a uslyšel uvnitř zvonění. Den se pěkně oteploval a to bylo dobře, protože on měl na sobě jen košili s krátkým rukávem.

+ Prosím otevřete. Potřebuji společnost.

Dveře otevřela Leslie Verdugo. Nepromluvila, ale usmála se obecně někam tím směrem, kde stál a kde nejspíš viděla éter.

„Dobrý den," řekl Richard. „Je Madame doma?"

„Hrajeme Ukaž a povídej," řekla potichu. „Jsou tu všichni kromě Nadine. Jste sám?" Podívala se za něj s očima rozevřenýma, jako kdyby očekávala zástup Selektorů.

„Sám," potvrdil Richard.

Zevnitř k nim dolehl hlas Madame. „Je to Richard? Richarde, pojďte prosím dál. Už jsem si dělala starosti."

Čas zbělel a vyprázdnil se, dokud nezjistil, že předčítá svůj rukopis nahlas. V kruhu naproti Madame de Roche, všude kolem známé tváře naslouchají, jak čte. Richard s leknutím přišel k sobě a domyslel si, že hovořil k pár lidem, nebo možná jen k Madame de Roche, a že vyjádřil svou možná méně než přesvědčenou radost, že už zase píše. Že vyjádřil své rozpaky nad tím, co napsal. Všeobecný pocit stísněnosti a znepokojení. Někdo, pravděpodobně Raymond Cathcart, řekl něco významného, a Richard se při čtení pokoušel si na to vzpomenout. + Posedlost Goldsmithem literární posedlost.

Někde v polovině ho nakrmili opožděným obědem, celá skupina stála kolem a vedla nezávazné řeči a čekala na zbytek. + Více pozornosti než jsem získal za celá léta.

Richard si připadal silnější a víc jako člověk. Jeho vzpomínky se srovnaly, a jeho vnitřnosti právě tak. „Rád bych to teď dokončil," řekl a podal podnos Leslie Verdugo. Madame de Roche v šatech barvy plamenů,

barevný střed hloučku usazený v širokém polstrovaném proutěném křesle, přikývla. „Jsme připraveni," řekla.

Četl dál. Do kaňonu vstoupil soumrak a trochu ho vylekal, i když neztratil tempo. Oceňoval prohlubující se stíny a šedou barvu velikého obývacího pokoje. Bylo tu jakési nízkopodnětové nebe kolegové přátelé společníci všichni usazení nebo postávající kolem něj všichni poslouchají ta čerstvá slova, ztichlí, jako v posvátné bázni. Teď by mohl umřít a zůstat tady šťastně ztuhlý navěky, muzeální exponát.

„Pořád jsem ještě nevymyslel závěr," varoval je, když přešel k textu, zaznamenanému na table. „Je to zatím jen velice hrubý náčrt."

„Pokračujte," naléhala Siobhan Edumbraga, přivřené oči zaostřené jen na něj, uchvácená krveprolitím.

Korigoval text při čtení, mračil se nad primitivní syrovostí, přesto z ní cítil sílu, věděl, že své pocity sdělil lépe, než se mu povedlo kdykoli předtím. Místy nedokázal potlačit slzy v očích a chvění v hlase.

„Nepřestávejte," řekla Madame de Roche, když se odmlčel, aby se vzpamatoval z obzvlášť dojemné věty.

Když dočetl posledních několik odstavců, padl na něj smutek a pocit ztráty, přesahující melancholickou hrůzu rukopisu. Napsal to, a napsal to dobře, a stal se středem tohoto kruhu lidí, které teď – jak se zdálo – obdivoval a k nimž vzhlížel, lidí, kteří pro něj hodně znamenali. Byli posledním skutečným článkem, který ho pojil se společenským životem, a on jejich naprostou pozornost už brzy ztratí. Tahle chvíle přejde, a možná to bude ta nejpěknější chvíle jeho současného života, ta

nejkrásnější chvíle od doby, kdy se díval, jak se rodí jeho dcera –

Zmotal poslední větu vrátil se přečetl ji znovu sklonil tablu ale nezvedl zrak. Dlouhé prsty se mu třásly.

Madame hluboce vzdychla. „Bohužel," řekla. Zvedl oči jen natolik, aby viděl, jak vrtí hlavou. Ona sama měla oči zavřené a obličej osekaný do masky smutku. „Byl jedním z nás," pokračovala. „Byl jedním z nás, a my jsme ho přitom nedokázali pochopit, jen Richard dokázal pochopit, čím prochází."

Raymond Cathcart postoupil dopředu a zablokoval mu pohled na Leslie Verdugo, která se neusmívala. „Můj bože, Fettle. Vy vážně věříte, že proto je všechny zabil?"

Richard přikývl.

„To je bizarní. Vy říkáte, že to udělal pro svoje umění?"

Siobhan Edumbraga zahýkala, Fettle nedokázal říci, jestli smíchy, nebo pláčem, protože měla tvář ztuhlou jako masku oči přivřené prsty pevně zaklesnuté pod bradou.

„Pokusil jsem se to nevyjádřit tak polopatě," prohlásil Richard.

„Ne. Skryj zmatek za zmatek, to já říkám pořád." Cathcart kolem něj kroužil. „Madame de Roche, věříte vy tomuhle Fettleově… spisku?"

„Chápu tu potřebu," řekla, „tu touhu přeměnit své prostředí, nebo se nechat zadusit… Já sama jsem ji prožila. Z toho, co o Emanuelovi vím, to Richard pochopil správně."

Madame nejen že tolerovala různé názory, ona je dokonce podněcovala, a obzvlášť je podněcovala u

Cathcarta, básníka, kterého Richard neobdivoval, i když napsal pár kousků, které stály za přečtení. Richard měl pocit, jako kdyby ho pronásledovali jako lovnou zvěř.

Cathcart smetl podporu Madame de Roche mávnutím ruky. „Já tomu nevěřím. Je to všechno hrozné klišé, Fettle."

„Ani já tomu nevěřím," řekla rozhodně Edumbraga a rozpletla prsty. Thom Engles, nováček ve skupině, se teď přesunul k nim a sedl si před Richardem na bobek.

„To je urážka," řekl. „Dokonce to ani není dobře napsané. Čisté melodrama ve stylu proudu vědomí. Goldsmith je básník, lidská bytost, povaha tak složitá jako vy nebo já. Zabíjet proto, aby člověk získal nějaký poetický vhled nebo aby setřásl pouta společnosti, znamená pořád ještě zabíjet, a to vyžaduje obrovskou změnu v lidské bytosti, pokud jsme ovšem Goldsmithe neposuzovali špatně… Možná, že ano, ale je mi líto. Mne jste nepřesvědčil."

Richard zvedl zraněné oči a uvědomil si, že už se zase chová jako oběť, také si uvědomil, že se nechystá bránit. Dílo musí stát samo, mluvit samo za sebe, aspoň tak to vždycky říkal, aspoň tomuhle vždycky věřil.

Neviděl Nadine, když přišla, ale teď stála vzadu ve skupině. Pokusila se promluvit na jeho obhajobu a on jí za to byl ponuře vděčný, ale Cathcart ji odrazil nějakou krutou duchaplností. Tři vydavatelé štvavých letáků přednesli vlažné námitky proti Cathcartově kritice a pak poskytli přínosné kritiky ze své vlastní strany, které byly – pokud to vůbec šlo – ještě ničivější, návrhy, aby zredukoval to instinktivní a posílil to blahodárné. Madame je nechala mluvit.

+ Ona neví co zabíjejí.

Po nějaké době se Richard zvedl, papíry a tablu v dlouhoprsté ruce, pokývnul všem na pozdrav a poděkoval skupině, uchopil ruku Madame a potřásl jí a vyšel z místnosti. Nadine šla za ním.

„Proč jsi jim to četl?“ zeptala se a pověsila se mu na dlouhou paži. „Ještě to není hotové. A ty to víš.“

Zmatek. Proč vlastně? Okamžité uspokojení. Navzdory tomu, co jim řekl, cítil, že tohle je mistrovské dílo, už hotové a konečné. Proč být zklamaný? „Už musím jít,“ řekl potichu.

„Jsi v pořádku, Richarde?“ zeptala se Nadine. Podíval se na ni, zraněný orel, přikývl. Nechal ji v domě, přešel kolem papouška.

„Přijďte zas,“ zavřeštěl papoušek, který našel ve svých zrezavělých útrobách náhodnou jiskřičku pohybu.

Nezavolal si autobus. Šel a trochu vrávoral doleva a doprava, dolů ulicí a dva kilometry z kaňonu do maloobchodní zóny stínů.

Ve starém rohovém nákupním středisku sídlil Salon starodávných psychumění pro ty, jimž připadala skutečná terapie děsivá, ale kteří cítili, že potřebují pomoc zvenčí. Dále krám, který pronajímal boxy obsahující sexuálně schopné arbeitry zvané protézostutky. Automatizovaná večerka, kde malé doručovací vozíky hrkaly tam a zpět mezi krámem a automatickými komerčními dopravními linkami. Na rohu tohoto běžného života chytil Richard autobus na rozmarozastávce.

Potřeboval další názor, i když se bál, že když si zajde do Pacifického literárněuměleckého salonku nebo do

vinného ranče, bude to totéž, jako kdyby svůj rukopis zabil jednou provždycky. + Trochu soucitu nebo pochopení na kterémkoli z těchto míst. Všechno co si zasloužím.

Věděl, že je výstavní blázen. Mnich, který se po mnoha letech celibátu vynořil z kláštera a začal si s novou láskou. Nešikovný surovec s prsty jako buřtíky píše jako o závod na neřešitelné téma a odvažuje se pokusu představit si vnitřní myšlenky Emanuela Goldsmithe během té největší ze všech záhad – člověka, když je zlý.

Držel ty nepořádně shrnuté listy a uvažoval o tom, že je hodí na podlahu autobusu a zapomene je tam. Přejel prsty po několika listech rozložil je znovu si je přečetl našel tu a tam pablesk úspěchu v bahně pošetilosti.

+ Ne úplná prohra. Něco zachraň a něco vyškrtej. Nemohu doufat, že to všechno správně vystihnu hned napoprvé. Bláhovost, já potřebuji poradit, a ne jen nešikovně odsoudit.

Podíval se z okna, zavrtěl hlavou a usmál se. Nic se nevyrovná mysli spisovatele. Stále bláhový, stále optimistický. Lidičky z literárního salonku mohou být vlastně lepší než skupina kolem Madame. Zvlášť Jacob Welsh. Divný pavouk, ale ve své kritice výstižný a nikdy krutý. To nechával antihmotě Yermakovi. Třeba tam Yermak ani nebude, i když jen málokdy chodili každý zvlášť.

Autobus zastavil blok za literárním salonkem a vinným rančem a Richard stál pod oblohou podobnou chladné zácloně s třásněmi. Sledoval, jak zlatá čára odraženého slunce přechází přes bulvár. Zamrkal na

hradbu hřebenů a jediný zrcadlový plátek na té hradbě, který byl ozářený sluncem a mířil přímo na něj. Náhle si představil obraz sebe samého jako králíka zachyceného ve světle reflektorů a odsouzeného do králíkárny. Tak ztracený a nevědomý si sil, které ho pohánějí, v hedvábíčku jen v opilosti své slepoty. Střízlivost přinášela jen ponuré vědomí a bolest. Svrbělo ho touhou tohle zaznamenat, ale znovu zavrtěl hlavou a zazubil se nad tím, jak solidně se v něm usadilo nutkání psát.

Lidi z literárního salonku ho nevyvedou z rovnováhy. Tentokrát bude připravený tak, jak u Madame nebyl, připraví si taková kolečka, která do dostupného stroje hladce zapadnou.

Vinný ranč byl zavřený, na stručné stat-elektrické ceduli přilepené na skleněné dveře nebyl uveden důvod. *Nečilte se*, mrkala cedule. *Odešli jsme, abychom byli dnes lidmi. Přijďte později; kdy?* Poznával v tom Goldsmithovu kadenci. Napsal to pro ně před lety Goldsmith? Nebo on sám obsedantně všude nachází Emanuela?

Rasa je jako kyselina v pevném kovovém žlábku. Všude nás svědí. Naděje? To byl Goldsmith před deseti lety, otřesený životem. Ten den, kdy tohle napsal, šli Richard a Emanuel do vinného ranče, popíjeli smutnou žoviálnost spolu s vínem, Richard si spokojeně užíval básníkovo nízkoenergetické kamarádství. Nějaké milostné dobrodružství, které nevyšlo, nebo nějaké náhodné odmítnutí ze strany světa vydavatelů Richard už si nedokázal vzpomenout, která z těch dvou věcí to přivedla Goldsmithe k tichému smutnému klidu a potřebě opřít se o Fettlea. Vzdálenost úspěchu a splnění

snů se mezi nimi dvěma zúžila, až prakticky nic neznamenala. Richard pocítil soucit, lidský instinkt pomoci sklíčenému druhovi. Goldsmith tu báseň napsal na statubrousek poté, co z něj na podlahu vytřepal zbylé drobečky jídla. Třicet řádek děsu nad říčním proudem toho, jak lidstvo ignoruje své vlastní já.

Fettle pozoroval, jak ten nápis bliká a pohybuje se.

Tenkrát obřadně zaplatili číšníkovi dvacet centů za ten statubrousek a odnesli si ho do Goldsmithova bytu. Goldsmith v té době bydlel na třídě Vermont ve stínech, ne ve stoupajících hřebenech. Zarámoval ten statubrousek do rámu na obrázky a nahrál si ho dřív, než z něj inkoust ve vločkách opadal. Ještě léta potom si ten prázdný zarámovaný statubrousek nechával a říkal mu „kvantová kritika, naše slabé výrazy odstraněné Bohem“.

Richard přešel tu krátkou vzdálenost k Pacifickému literárněuměleckému salonku a uviděl dlouhým meruňkovým skleněným oknem malý dav stálých hostů a členů. Ani známka po Yermakovi, ale Welsh tam byl. Vkročil dovnitř a zaplatil vstupné arbeitru, oblečenému tak, aby se podobal Samuelu Johnsonovi, usedl na volnou stoličku za dlouhým dubovým barem, nyní obsluhovaným soucitnou Miriel, částečnou transformou s norkovou kožešinou místo vlasů na temeni a s cvočky třpytivých šupin na obou tvářích. Dcera majitele pana Pacifico, kterého nikdo neznal pod žádným jiným jménem.

„Miriel,“ řekl důvěrně a odhalil přitom rukopis a tablu. „Měl jsem zadrhnutou invenci a po dlouhém období nečinnosti jsem vyšel ze cviku. Už jsem z toho venku, ale potřebuji kritiku.“

„V tuhle hodinu neděláme litkrit ani předčítání," řekla Miriel, ale bylo jí líto jeho tváře smutného orla a dotkla se jeho paže prsty se zlatými konečky. „Ale i tak, když přijde nutkání, kdo ho popře? Svolám kroužek. Píšete zase? To je báječné! To znamená, že jste prolomil blok několika let, že ano, pane Fettle?"

„Mnoha let," řekl. „Už."

Pozorovala ho velkýma vřelýma hnědýma očima a norková kožešina se krabatila ve směru k němu. I přes všechnu její soucitnost v ní Richard viděl spíš velkou krysu než norka. Miriel se naklonila přes bar a obrátila se na ostatní, zvlášť na Welshe.

„Štamgasti, štamgasti," řekla. „Máme tu přítele, který vylezl z vyježděné koleje s novým dílem v ruce. Pane Welshi, mohli bychom dát dohromady kroužek, litkrit speciál?"

Jacob Welsh překvapeně obrátil zrak k Fettleovi. Usmál se. Mrknul směrem k pěti ostatním stálým hostům, zda souhlasí. Fettle nikoho z nich neznal. Všichni souhlasili. Literární charita.

Yermak vstoupil do dveří, hned jak Richard začal číst svůj rukopis. Přidal se ke kroužku bez jediného slova, ale jeho výraz říkal vše a nezměnil se, když Richard pokračoval ve čtení od začátku směrem k prostředku, zvučným a pevným hlasem.

hodiny prosté jen být ne tím kdo jsem ale tím co jsem. Pózy zaujímané den co den i když nepřijde nikdo na návštěvu. Prosakuje to i do mé poezie. Nuda jako špatně přiletovaný spoj. To je ono. Nedokážu se spojit s pravým

přívalem proudu, protože jsem k tomuto životu špatně přiletován, a ten spoj se každým dnem víc rozpadá.

„Poezie jako proud," řekl Yermak šeptem. „Dobré, dobré."

Richard nebyl schopen říci, jestli je Yermak sarkastický. U Yermaka na tom sotva kdy záleželo. Pohrdal tím, co se mu líbilo, protože je to líbivé. Welsh směrem k mladíkovi zvedl obočí a Yermak mu vrátil souhlasný úsměv. Richard dočetl až do konce, sklopil tablu i popsané stránky, zamumlal něco o tom, že to ještě není úplně ono a že potřebuje poznámky a návrhy. Rozhlédl se po kroužku svým pohledem raněného orla. Yermak na něj zíral se šokovaným výrazem, ale nic neřekl.

„Tohle jste skutečně vy," řekl Welsh.

„Je to hrozně divné," řekla Miriel zpoza baru. „Co s tím budete dělat?"

„Co chci říci, je, že tohle musíte být vy, to rozhodně není Goldsmith," pokračoval Welsh.

„Já jsem –" Richard se násilím zarazil. + Dílo musí stát samo.

„Je to dobré," řekl Yermak. Richard pocítil vůči mladíkovi nával vřelosti; možná v něm nakonec je něco, co za něco stojí. „Klape to a běží jako bajka. Já bych to zabalil do delšího útvaru, do litobiografie." Yermak zvedl ruce, aby vykreslil scénu. Přitom s posvátnou úctou zíral na své roztažené prsty. „Bio nespisovatele, který zuřivě zápasí, aby pochopil."

Richard viděl, jak se ta rána chystá dopadnout, ale nedokázal dost rychle uhnout. Yermak se k němu otočil

a řekl: „Poskytl jste mi obrovský vhled. Teď už to zabírám. Teď už vím, jak typ jako vy uvažuje, R Fettle.“

„Štamgasti –“ řekla Miriel.

„Vy jste v srdci jen loboblb. Příliš dlouho jste se schovával ve stínu jeho křídel,“ řekl Yermak.

„Buď laskavý, prosím,“ přikázal mu Welsh bez hlubšího přesvědčení.

„Goldsmithova křídla jsou zaprášená a zavšivená, ale pořád ještě létají. Vy jste nikdy nevzlétl. Jen se na sebe podívejte. Psát na papír! Taková ostentativnost, taková afektovanost! Nemůžete si dovolit dost papíru, abyste napsal cokoli významného, ale píšete na něj tak jako tak – s vědomím, že toho nikdy moc nenapíšete. Žádnej vzlet.“

„Tady má pravdu,“ řekl Welsh. Ostatní se nezapojili. Tohle byly psí zápasy, a ne litkrit a jim to připadalo zábavné, ale odpudivé.

„Až spadne Goldsmith na zem, musíte stát mimo jeho stín a prvně se podívat na slunce, a to vás oslní.“ Yermakův tón byl skoro soucitný. „Já vás zabírám, R Fettle. Sakra, já nás všechny zabírám skrze vás. Jakej jsme to všichni oddíl afektovanejch a ignorantskejch loboblbů. Děkuju vám za ten vhled. Ale ptám se vás s veškerou upřímností – vy fakt nitrovidíte Goldsmithe, jak masakruje, aby vylepšil svou poezii?“

Richard od něj odvrátil oči. + Zpátky domů. Lehnout si a odpočívat.

„Skoro tomu dokážu věřit,“ uzavřel Yermak s výrazem jezevce. „Goldsmith mohl bejt tak cvoklej.“

„Proč jste nám to sem přinesl k poslechu?“ zeptal se Welsh tiše a starostlivě se přitom dotkl Richardovy paže. „Jste skutečně tak vydrsněný?“

Miriel musela šťouchnout do nějakého varovného tlačítka, protože teď scházel zadním schodištěm dolů sám pan Pacifico. Uviděl Yermaka a Welshe. Zamračil se. Podíval se dál a uviděl Fettlea.

„Co ten tady dělá?“ vyptával se pan Pacifico a ukazoval přitom na Yermaka. „Říkal jsem vám, že tady už není vítán.“

Miriel se zavrtěla. „Přišel, zrovna když pan Fettle četl nahlas. Nechtěla jsem ho přerušovat.“

„Yermaku, vy neprospíváte obchodu,“ řekl pan Pacifico. „Přivedl jste ho s sebou vy, Richarde?“

Šokovaný Richard neodpověděl.

„Patří pořád k vám, Welshi?“

„Chodí si, kam chce,“ řekl Welsh.

„Houby. Ven, všichni tři.“

„Pan Fettle –“ začala Miriel.

„Je rozená oběť. Jen se na něj podívej. Zatraceně, přivábil sem Yermaka jako vosu na zkažené maso. Ven ven ven.“

Fettle posbíral papíry a tablu, uklonil se popořadě celému kroužku se vší důstojností, kterou dokázal dát dohromady, a přešel ke dveřím, aby se vrátil na ulici. Miriel mu řekla nashledanou, ostatní se za ním dívali se skrytou lítostí. Yermak a Welsh ho následovali a rozešli se s ním u vchodu bez jediného dalšího slova, s chmurným zadostiučiněním.

+ Mají pravdu. Až příliš pravdu.

Odhodil papíry a tablu do stoky na rohu a čekal na autobus na rozmarozastávce. Studený vítr mu foukal šedé vlasy do očí. „Gino," řekl. „Drahá Gino."

Někdo mu sáhl na loket. Nervózně nadskočil a otočil se. Uviděl Nadine oblečenou v dlouhém zeleném kabátě a vlněné šále, stočené jako turban. „Myslela jsem, že bys mohl jít sem," řekla. „Richarde, a to jsem si myslela, že ta šílená jsem já. Co to proboha děláš? Ukázals jim to?"

„Ano," řekl. + Zabít své já. Proto to Emanuel udělal. Aby se zbavil někoho, koho neměl rád, sebe samého. Když nemám odvahu zabít své vlastní tělo, mohu zabít jiné a odsoudit své já se stejnou jistotou.

Nadine ho vzala za ruku. „Pojďme domů. K tobě domů," řekla. „Čestně, Richarde, vedle tebe si připadám jako dokonale terapeutizovaná."

*

„Krajanové nazývali ostrovek Hispaniola, Ayti a Quisqueya, kteréžto pak značí Drsnosť, a Velká Zemje…"

– Antonio de Herrera, citováno v Purchas his Pilgrimes

38

Hispaniola pro svou potřebu vyžadovala dvě mezinárodní letiště, a měla tři, přičemž to třetí zrcadlilo buď původní přecenění cestovního ruchu plukovníkem Sirem Johnem Yardleym, nebo požadavky jeho armády

žoldnéřů. Jeden oceánoport byl v Golfe de la Gonave, pět kilometrů od plovoucích výtahových drah, menší oceánoport byl dvanáct kilometrů od pobřeží Puerto Plata na severovýchodě a masivní pozemní terminál HIS na jihozápadě v Santo Domingu. HIS přijímal většinu scramjetového provozu.

Mary Choy se probudila za soumraku a uviděla, jak nádherný západ slunce barví rozeklané pahorky Cordillera Orientale do bohatého zlatooranžového odstínu. Scramjet hladce sestoupil na výšku několika set metrů nad tmavofialové Antilské moře, vzdal se svého tichého šepotu ve prospěch řevu vertikálního výtahu, vtlačil se nad bílé písečné pláže a útesy a pak nad holé hektary betonu, jemně ubral výšku a přistál bez jakéhokoli znatelného nárazu. Opěradlová obrazovka ukazovala intimní tělesné partie scramjetu pod trupem – silné bílé sloupy zakončené seskupením šedočerných kol, a ve stínu světélkující přízračná šedivé dláždění. Dveře v betonu se otevřely a z podzemních obslužných cest se zdvihly výtahové šachty.

V pravém dolním rohu obrazovky stálo, že venkovní teplota je 25 stupňů Celsia, místní čas 17:21. „Vítejte na Hispaniole," hlásily kabinové reproduktory. „Přijeli jste na mezinárodní letiště Estimé ve výtahovém okruhu 4A. Dál budete cestovat podzemním vlakem do dopravního střediska Santo Domingo. Veškerá vaše zavazadla jsou nyní přemísťována z letadla a automaticky vás budou provázet do dopravního střediska nebo do vámi předem označeného konečného místa určení. Pro cestující do země neexistují žádné celní předpisy, nic, co by mohlo

oddálit vaše potěšení. Užijte si hezký pobyt na štědré Hispaniole.“

Stoupla si, posbírala své osobní věci a následovala tři unaveně vypadající odlouhoblekované muže. Asi dvě stě pasažérů se zvolna řadilo do fronty u zadního výtahu.

Za pár minut už se vylodila z květovaného interiéru letištního vlaku do městského dopravního střediska v Santo Domingo. Všechno tu bylo vyzdobené tropickými květinami. Obrovské černé vázy naplněné nepravděpodobnou džunglí duhové rozmanitosti lemovaly všechny pojízdné cesty střediska. Vodopády se vylévaly do nádržek naplněných překrásnými rybami ze zahrad Antilského moře – většinou byly přírodní, některé byly výsledkem umění genetickoinženýrského rekombinátora. Z kopule atria dopravního střediska visely proměnlivé závěsy prošinkových soch a zalévaly nové hosty Hispanioly světlem a parfémem. Na Hispaniole bylo jen málo nanoprůmyslu – tohle byla raná umělecká díla importovaná z USA, zcela nepoužitelná k jinému než původně navrženému účelu.

Promítaní průvodci v honosných uniformách oslovovali zvědavé cestující v tuctu otevřených hledišť kolem sloupového nádvoří. Bílý šum přesně vedl proud zvuku tak, že zůstávalo jen příjemné tiché hučení a bublání, jemně přehlušované domorodou hudbou.

Mary byla vytažena z davu přijíždějících pasažérů bystrozrakou ženou s pletí v barvě bílé kávy, olivrejovanou v zelené a bílé. Ta ji nasměrovala do přijímací haly pro VIP. Hala, oddělená od zbytku atria skleněnými stěnami, byla prázdná, až na vysokého muže

oblečeného ve starodávném diplomatickém fraku a na dva mosazné a kamenné arbeitry nejistého účelu.

Vysoký muž napřáhl ruku a lehce se uklonil. Mary mu rukou potřásla. „Smím vás přivítat do Republiky Hispaniola, detektive inspektore Mary Choy?“ Jeho oslnivý úsměv se chlubil dvěma předními řezáky v barvě červeného korálu. „Byl jsem určen jako váš avocat a všeobecný průvodce. Jmenuji se Henri Soulavier.“

Mary se lehce uklonila a příjemně se usmála. „Merci.“

„Mluvíte francouzsky, španělsky, nebo snad kreolsky, slečno Choy?“

„Lituji, jen trochu kalifornskou španělštinou.“

Soulavier rozpřáhl ruce. „To není žádný problém. Na Hispaniole mluví anglicky každý. Je to rodná řeč našeho plukovníka Sira. A je to druhý jazyk celého světa, jestli ne první, že? Ale já budu působit i jako váš překladatel. Bylo mi řečeno, že váš čas je omezený a že si přejete okamžitě konzultovat s naší policií.“

„Možná bych napřed mohla něco sníst,“ řekla a znovu se usmála. Někdo vybral Soulaviera opravdu dobře: měl přímé a okouzlující způsoby. Už to o Hispaniole často četla, bez ohledu na smutnou historii a současná pochybná ekonomická opatření zde byli ti nejpřátelštější lidé na zeměkouli.

„Samozřejmě. V místě vašeho ubytování bude připravena večeře. Budeme tam do hodiny. V každém případě ti, se kterými budete mluvit, jsou teď na odchodu z práce a kanceláře zrovna zavírají. Zítřek bude k setkání s nimi velice dobrý. Kromě toho nám bylo sděleno, že dva vaši kolegové přiletí za…“ Zkontroloval

si čas na hodinkách. „Za dvě hodiny. Já tu na ně počkám. Není třeba, abyste se obtěžovala vy sama. S vaším dovolením vás doprovodím do vašich pokojů v quartiers diplomatiques v Port-au-Prince. Večer je pak váš. Můžete pracovat, nebo si odpočinout, jak vám bude libo."

„Večeře v místě ubytování bude vyhovovat," řekla.

„Jak nepochybně víte, všichni oficiální cestující na Hispaniole jsou isolés, aby se zabránilo jejich rozptylování naším turistickým průmyslem, který by nemusel vyhovovat jejich potřebám, ne?"

Arbeitr zleva se pohnul na třech kolech dopředu a napřáhl paži, aby převzal její osobní věci. S úsměvem odmítla. Rozhodla se, že bude nejlepší ochránit svou tablu před možnou kontrolou.

Zdálo se, že Soulaviera její opatrnost pobavila. „Tudy, prosím. Použijeme zákulisní chodby. Je to mnohem snazší."

Vlak do Port-au-Prince byl kromě nich prázdný. Na černých sametových polštářích sedadel byl erb plukovníka Sira: nosorožec a dub pod hvězdnatým nebem.

Vyjeli z dopravního střediska v Santo Domingo a rychle se vynořili na nadzemních závěsných kolejích, aby přejeli nad otevřenými širokými pláněmi a kopci, které se po nedávných deštích zazelenaly. Na ostrov se rychle snášel večer a vše zahaloval do kouzelného safírového soumraku. Severu dominoval velký hřbet Cordillera Centrale, jehož vrcholy se stále ještě ohnivě třpytily v zapadajícím slunci, a kopce tonoucí pomalu v přítmí byly pokryté černými pruhy nových lesů a světly

terasově uskupených farem, dnes sloužících jako lázeňská zařízení.

Prameny vedly Mary k tomu, aby očekávala krásu – neočekávala však nic tak závratně idylického. Jak může mít takovéhle místo takovou historii? Jenže Hispaniola nebývala před plukovníkem Sirem takhle krásná. Jeho vláda sjednotila ostrov téměř nekrvavou sérií převratů a rozeslala jak demokraticky zvolené vůdce, tak tyrany bez rozdílu do exilu v Paříži a v Číně. Přemohl všechny soupeřící vnitřní zájmy, znárodnil všechen cizí průmysl, za pomoci brazilského podsvětí objevil a začal využívat zásoby nafty v jižních přímořských vodách a využil tento peněžní základ k vytvoření jedinečného hospodářství – k prodeji žoldnéřských a teroristických služeb vybraným zákazníkům po celém světě.

Industrializované země světa na začátku jednadvacátého století zjistily, že některé z brutálnějších aspektů státnictví nevyhovují vkusu jejich občanů. Plukovník Sir do tohoto vakua skočil s nadšením. Jeho úspěchy při nasazování vysoce trénovaných armádních jednotek sestavených z hispaniolských mladíků přinesly zemi ty nejlepší měny světa, a tím posílily téměř bezcenné haitské gourdy a klesající dominikánské pesos.

Po deseti letech své vlády začal znovu vysazovat dávno vypleněné lesy Hispanioly. Dovezl ty nejlepší genetické inženýry-rekombinátory a odborníky na zemědělství, aby navrátil ostrovu alespoň zdání toho, jak vypadal ve svém předkolumbovském mládí.

Míjeli po obou stranách malá, dobře osvětlená obílená města. Podrobnosti byly v té rychlosti rozmazané. Dokázala rozeznat jen náznaky dřevěných

budov a betonových činžáků pro Hispaniolany. Toto nebyla města všeobecně přístupná turistům. Spíše města, kde se vychovávali vojáci a kam se vraceli, aby tu žili a přiváděli na svět více synů a dcer, aby se i oni stali vojáky.

Hispaniolské armádní síly, podle toho, co se dočetla, obsahovaly nějakých sto padesát tisíc mužů. V rozmezí několika hodin mohly scramjety nebo suborbitální transportéry vyzvednout desítky tisíc vojáků z toho či onoho mezinárodního letiště – dočasně uzavřeného pro stroje přilétající odjinud – a poslat je kamkoli do celého světa.

Soulavier, usazený naproti ní, pozoroval, jak se kolem nich míhají pole a města. „Bohužel, svět je v poslední době mírový," řekl. „Vaše vláda už s Cap Haitien nebo se Santo Domingem moc neobchoduje. Plukovník Sir je z toho velice nešťastný."

„Pořád ještě máte turistický ruch a naftu a farmy," řekla Mary.

Soulavier zvedl ruce a mnul si palec a tři prsty v náznaku počítání peněz, pak přes ně překlopil druhou ruku, jako kdyby je dusil. „Nafta – je snazší ji vyrobit z vašeho odpadu," řekl. „Každá země je schopná vypěstovat si dostatek vlastních potravin. Turistický ruch utrpěl. Nazývají nás mnoha škaredými slovy. A nás to naplňuje smutkem." Povzdychl si, pokrčil rameny, jako by chtěl odvrhnout nepříjemné téma, a znovu se usmál. „Pořád ještě máme krásu. A máme sami sebe. Jestli nebudou naše děti odjíždět a pokládat své životy za jiné, pak je to taky dobře."

Nepadla ani zmínka o výrobě a vývozu pekelných korun. Možná s tím Soulavier nemá nic do činění. Skoro doufala, že nemá.

Vlak projel dlouhými tunely a vynořil se na nízko položené pouští zastiňované pokřivenými kaktusy saguaro a ostrůvky prachem zbarvených keřů, sotva viditelných ve světle oken vlaku. Nad horami se jasně rýsovaly hvězdy, chladné a nehybné. Projeli dalším tunelem.

„Náš ostrov je rozmanitý jako kontinent," řekl melancholicky. „Možná se ptáte, kdo by sem dokázal přijet a pořád si ještě zachovat zlou povahu?"

Mary přikývla. To je ta ústřední hádanka hispaniolských dějin.

„Studoval jsem naše vůdce. Začínají jako dobří muži, ale za několik let, a někdy dokonce za tak krátkou dobu, jako je několik týdnů, se v nich něco změní. Začnou se hněvat. Obávají se divných sil. Jako horliví staří bozi nás mučí a zabíjejí. Nakonec, než umřou nebo je pošlou do exilu, jsou jako malé děti… Jsou zkroušení a zmatení, co se to s nimi stalo. Usmívají se do očí kamer: ‚Jak jsem jen mohl tohle udělat? Já jsem dobrý člověk. To jsem nebyl já. To byl někdo jiný.'"

Mary udivilo, že projevuje takovou otevřenost, ale Soulavier pokračoval. „Všechno tohle se stalo, než přišel plukovník Sir. Je tady už třicet let, stejně dlouho jako v minulém století Papa Doc, ale bez Papa Docovy neustálé krutosti. Plukovníku Sirovi dlužíme mnoho."

Čestný a upřímný. Nezdálo se, že by Soulavier dokázal skrývat své skutečné city. Přitom je ale jistě skrýval. Musí vědět, co ví ona. To tajemství stability

plukovníka Sira. Hispaniole se dostalo požehnání v podobě dvaceti let mimořádné prosperity a relativně mírné samovlády. Jestli na Hispaniole existoval démon bolesti a smrti, plukovník Sir ztlumil jeho účinky na obyvatele ostrova tím, že transponoval jeho vliv jinam.

„Ale já tu nejsem od toho, abych vám ostrov prodal, že?“ řekl Soulavier se smíchem. „Vaše poslání je oficiální a má s námi jen málo společného. Jste tu, abyste našla vraha. Přímočará práce. Možná se můžete na Hispaniolu vrátit později, abyste nás viděla, jací doopravdy jsme, abyste se uvolnila a potěšila.“

Za tunelem zazářila světla Port-au-Prince, chyceného mezi tmavým Karibským mořem a horami.

„Á,“ řekl Soulavier a obrátil se, aby se podíval přes uličku z protějšího okénka. Mary si toho pohybu povšimla. Žádná nastudovaná graciéznost diplomata, ale půvab rychlého sportovce nebo malého rošťáka z ulice, který si své ladnosti není vědom. „Jsme tady.“

Jak vlak projížděl posledních pár kilometrů k nádraží a zpomaloval, ukazoval jí Soulavier hlavní turistické hotely vládní budovy muzea, všechno solidní rané jednadvacáté století sklem pokrytý kámen a ocel a beton. Čisté a dobře osvětlené. Než dojeli na nádraží, hučeli si to chvíli širokou čtvrtí zvanou Vieux Carré, která uchovávala předplukovnickou předsirovskou architekturu – důmyslné dřevěné stavby a popraskaný beton se střechami z vlnitého plechu nebo tašek. Ve Vieux Carré byly budovy svědomitě omšelé a jen zřídkakdy vícepatrové.

Soulavier šel před ní na kryté nástupiště a ona poprvé zažila přímý kontakt s hispaniolským vzduchem. Byl

teplý a jemný, mírně povíval nádražím a nesl s sebou vůni květin a vaření. Provázeni vlekoucími se arbeitry kráčeli kolem nerezových vozíků, kde pouliční prodavači nabízeli smažené ryby a vařené kraby, arašídovou pomazánku ochucenou paprikami, studené hispaniolské pivo. Na vlakovém nádraží bylo jen pár desítek turistů a prodavači horlivě zápolili o jejich dolary. Soulavierova přítomnost je od Mary udržovala v bezpečné vzdálenosti. „Bohužel," řekl Soulavier a ukázal široce rozpřaženýma rukama na nedostatek turistů. „Teď o nás říkají škaredá slova."

Čekala na ně vládní limuzína, zaparkovaná na bílém pruhu. Benzinové a elektrické taxíky a vesele vyzdobené taptapy byly odsunuty stranou a parkovaly ve slušných intervalech po obou stranách ulice. Jejich řidiči postávali kolem, jedli, četli si. Tři muži a dvě ženy v červených košilích a džínách tančili kolem vozíku prodavače nápojů, vesele třepali rukama a mávali na Soulaviera a Mary. Soulavier se tanečníkům uklonil a omluvně se usmál, jako kdyby říkal: „Já bohužel nemohu tančit, mám teď vážnou práci."

Limuzína byla nejvýše deset let stará a automatická. Provážela je majestátní rychlostí ulicemi quartiers diplomatiques. Soulavier byl najednou zaražený. Přiblížili se k místu ohrazenému cihlovou zdí a projeli branou hlídanou vojáky v černých uniformách a chromovaných přílbách. Vojáci je sledovali s podezíravou důstojností v přimhouřených očích. Jejich auto nezastavilo.

Uvnitř zdí ležela příjemná čtvrť prostých, jednotně zbarvených přízemních domků s nápadnými předními

verandami a pergolami pokrytými věčně kvetoucími buganviliemi. Před jedním takovým bungalovem limuzína zastavila a otevřela dveře. Soulavier se nahnul dopředu, náhle nasadil zmatený výraz a řekl: „Inspektorko Choy, zařizuji pro vás schůzku se samotným plukovníkem Sirem. Zítra, možná pozdě. Zítra ráno začnete s naší policií, ale obědvat nebo večeřet budete s plukovníkem Sirem."

Mary byla tou nabídkou překvapena. Ale plukovník Sir ostatně souhlasil s jejím vstupem do země jako první, a bude tedy přirozeně zvědavý na osud svého přítele… Nebo si alespoň bude přát, aby to tak vypadalo.

„Bude mi ctí," řekla. Vystoupila z limuzíny a uviděla u paty schodů před domkem stát muže a ženu v tmavošedých livrejích. Příjemně se usmívali. Soulavier je představil: Jean-Claude a Roselle.

„Uvědomuji si, že Američané nejsou zvyklí na sloužící," řekl, „ale všichni diplomati a oficiální hosté zvenčí je mají." Jean-Claude a Roselle se uklonili.

„Dobře nás platí, mademoiselle," informoval ji Jean-Claude. „Tak si nepřipadejte trapně."

„Tedy zítra," řekl Soulavier. Vrátil se k limuzíně.

„Zavazadla už máte uvnitř," informoval ji Jean-Claude. „K dispozici máte sprchu nebo pěknou vanu, a máme i čistý jablečný ocet, pokud byste si přála ho použít." Mary na muže chvíli bezvýrazně hleděla, zaražena jeho intimní znalostí jejích potřeb.

„Váš design je velice krásný, inspektorko Choy," řekla Roselle.

„Děkuji vám."

„Obzvlášť schvalujeme vaši barvu pleti," dodal s rozzářenýma očima Jean-Claude.

Interiér bungalovu byl dobře zařízen solidním mahagonovým nábytkem, zjevně ručně dělaným; některá skloubení nebyla dokonalá, ale ruční politura a vyřezávání bylo skvostné. „Promiňte," řekla Mary, „jak jste se dozvěděli o tom octu?"

„Mám švagra na Kubě," řekl Jean-Claude. „Dělá transformovou chirurgii pro čínské a ruské turisty. Často mluvil o vašem typu pleti."

„Aha," řekla Mary. „Díky."

Roselle ji zavedla do ložnice. U jedné stěny tu čekala postel s nebesy a moskytiérami a s nádherným mnohobarevným patchworkovým přehozem z vyšívaných zvířat a tanečníků. Přehoz a přikrývky byly lákavě rozestlané. „Síť proti moskytům nebudete potřebovat. V Port-au-Prince máme jen přátelské moskyty. Ale je to stylově starodávné, ne?" řekla Roselle.

Oblečení měla pověšené ve voňavé skříni z teakového dřeva. Mary se vnitřně naježila při myšlence, že jí někdo bez dovolení procházel zavazadla, ale na Roselle se usmála. „Je to krásné," řekla.

„V jídelně na vás čeká večeře. Obsloužíme vás, jestli si to budete přát, ale pokud vás osobní obsluha zneklidňuje, můžeme to zařídit tak, aby vám jídlo přinesli roboti," vysvětloval jí Jean-Claude. „Pokud ale použijete roboty, nedostaneme tolik zaplaceno." Napůl na ni zamrkal. „Prosím, uvolněte se a nemějte žádné zábrany. Tohle je naše zaměstnání a jsme profesionálové."

Kolikrát už takhle oslovovali diplomaty nebo firemní funkcionáře? Kouzlo Hispanioly bylo zřetelné. Tihle lidé vypadali víc než jen upřímní, zdáli se skutečně přátelští, stejně jako byl přátelský Soulavier. Možná se za tím rozvěšováním jejích šatů neskrývalo nic jiného.

„Bude mademoiselle potřebovat před večeří ještě něco jiného?“

Mary odmítla. „Umyju se a potom se najím.“

„Možná by mademoiselle potěšila společnost?“ navrhla Roselle. „Univerzitního studenta, farmáře, rybáře? Samé přátelské bytosti, a přímo zosobnění diskrétnosti.“

„Ne. Děkuji vám.“

„Do půl hodiny pro vás bude prostřeno k večeři,“ řekl Jean-Claude. „Máte dost času na sprchu a osvěžení po cestě.“ Vzdálili se.

Mary zvedla z toaletního stolku kartáč na vlasy a podrobila ho prohlídce. Nic nesvědčilo o tom, že by si s ním někdo hrál. Vrátila ho na místo vedle hřebene a skříňky s líčidly. Napříště to bude mít vždycky u sebe, kdykoli vyjde z domu.

Zhluboka se nadechla a vyňala tablu z ochranného obalu. Naklepala na klávesnici bezpečnostní sérii a pak stiskla dvě další klávesy. Tabla ukázala hrubý schemorys pokoje, kde se nalézala, a pak – na základě síly pole elektrického vedení a zařízení v celém domě – i jasný půdorysný plán domu samého. Pod schemorysem bylo na table napsáno *Uvnitř budovy nejsou žádná snadno zjistitelná odposlouchávací zařízení.* To mnoho neznamenalo. Vibrace z domu samého mohly být analyzovány zvenčí a hlasy se daly odfiltrovat ze šumu

na pozadí. Pořád ovšem neměla žádný zřetelný důvod k podezření, že je monitorovaná, ale říkejte tomu třeba instinkt.

Sundala si z ruky jeden ze dvou náramků a položila ho na postel. Kdyby kdokoli do pokoje vstoupil, zatímco se z něj ona vzdálí na vzdálenost do jednoho kilometru, druhý náramek by ji upozornil. Svlékla se a odešla do koupelny, sousedící s ložnicí. Všechno příslušenství bylo z bílého porcelánu v zakulaceném stylu raného dvacátého století, blýskavě čisté cibulovité a nemotorně elegantní. Sprchová kabina byla na stěnách obložena vzory květin a na podlaze vzory plovoucích ryb. Na skleněných dveřích byli vyleptaní dlouhonozí ptáci, snad čápi nebo volavky; na ptáky nebyla žádný odborník.

Řekla vodě ve sprše, aby se objevila v teplotě dvaceti osmi stupňů Celsia, ale koupelna nezareagovala. Rozladilo ji to. Zatočila kohoutky ručně, na krátkou chvilku se málem opařila, pak se předklonila, aby si znovu prohlédla dva bílé keramické uzávěry, označené písmeny C a F, a rozhodla se, že C rozhodně neznamená „cold“, tedy „studená“. F by mohlo znamenat „frigid“, „ledový“, ale voda byla sotva vlažná. V duchu si poznamenala, že musí zjistit na table, jak se francouzsky řekne horký a studený.

Když sprchu konečně ovládla a zkrotila, užila si pár minut pod proudem vody, a když se z ní vynořila, objevila Roselle, jak stojí v koupelně s velikánskou bílou froté osuškou a zeširoka se usmívá.

„Mademoiselle je doopravdy krásná,“ poznamenala.

Náramek Mary vůbec nevaroval.

„Děkuji," řekla chladně. Teď už o svém postavení neměla pražádné pochybnosti. S obdivuhodnou záludností ji odkázali na patřičné místo. Elegantní starosvětský komfort a psí vodítko, hezky nakrátko. Sangfroid. Chladnokrevně. Tohle je ten význam písmene F. Froid. Chladný. Studený.

Plukovník Sir nenechal nikoho na pochybách o tom, kdo je tady pánem. Ať už se ten dům tvářil jakkoli pohodlně a služebnictvo bylo sebepřátelštější, Mary nedojde skutečného klidu, dokud se nevrátí domů. A to možná potrvá celé dny.

Oblékla si neformální pološaty a následovala Roselle do jídelny. Sama usedla ke stolu, kde by mohlo pohodlně sedět šest lidí. Jean-Claude přinesl misky s grilovanou rybou a se zeleninou. Všechno bylo čerstvé, žádné nanopotraviny. Miska sladce vypadající tmavožluté omáčky, bílé víno s vlastní vinětou plukovníka Sira (Ti Guinée 2045) a džbán vody. Žádné složité chody, žádná okázalost. Prostě večeře. To jí přesně padlo do noty. Napadlo ji, že dvojice sluhů třeba umí číst myšlenky. Ryba byla báječně ochucená, šťavnatá, úplně se rozplývala, omáčka byla mírně nasládlá a bylo v ní mnoho dalších příchutí. Ohnivá, kořeněná, lahodná.

Dojedla a znovu dvojici poděkovala. Když sklízeli ze stolu, Jean-Claude jí řekl, že plukovník Sir dnes pronese řeč na síti L'Ouverture. „V obývacím pokoji je obrazovka, mademoiselle."

„Řeknete mi, až dorazí mí společníci?" zeptala se.

„Ovšem, ano."

Usedla před malou obrazovku. Přenosný ovladač velikosti její tably zhasínal a rozsvěcel světla a jiná

zařízení. Chvíli si prohlížela maličký návod na ovladači a pak se přihlásila na sekvenci klávesnicového ovládání, aby zapnula obrazovku, která se automaticky vyladila na ostrovní vidnet, pojmenovaný po haitském hrdinovi Toussaint L'Ouverture.

Na obrazovce se promítaly idylické scény dnešního západu slunce ke konejšivým Elgarovým melodiím. Slunce sklánějící se nad lesem kaktusů a nad oceánem, snášející se za planinu Cul-de-Sac a za Port-au-Prince, soumrak v hájku mahagonů, výletní lodi kotvící kus od Santo Dominga, letiště Santo Domingo, kde právě pomalu klesal na přistání možná ten její scramjet.

Hudba zesílila při působivém závěrečném pohledu na La Ferriere Jeana Christopha, pojmenovanou ironicky po kovářském pytli: obrovskou pevnost, zbudovanou k odrazení Francouzů a naplněnou železným kovářským odpadem – starodávnými děly, z nichž nikdy nevyšel jediný výstřel.

Co to říkali ti exulanti před dvěma dny, o Štědrém večeru… Že se William Raphkind měl zastřelit stříbrnou kulkou, jako to udělal Christophe o více než dvě století dříve. Stříbrnou kulkou vystřelenou ze zlaté pistole, aby zabila nadpřirozenou bytost.

Raphkind se zabil jedem.

V medailonku nad panenskou pevností se objevil hlasatel. „Dobrý večer, mesdames et messieurs. Plukovník Sir John Yardley, prezident Hispanioly, si vyhradil tuto chvíli, aby se obrátil na veřejnost. Prezident hovoří před parlamentem a Národní radou na Kolumbově nádvoří v Cap Haitien."

Mary, po jídle trochu ospalá, se pohodlně usadila. Slyšela, jak si Roselle v kuchyni tiše kreolsky zpívá.

Plukovník Sir John Yardley se objevil na obrazovce v záběru zblízka. Pevný plný účes z popelavě šedých vlasů, dlouhý opálený obličej poměrně vrásčitý, ale stále s ostře řezanými rysy a stále hezký, plné rty v sebevědomém polovičním úsměvu. Pokývl hlavou směrem k neviditelné radě a ke členům ostrovního parlamentu a bez formalit začal.

„Moji přátelé, naše situace není v tomto týdnu o nic lepší než v minulém. Rezervy v našich i zahraničních bankách poklesly. Úvěr nám nyní odmítají ve dvanácti zemích včetně Spojených států a Brazílie, tedy dokonce u našich nejsilnějších spojenců. I nadále si utahujeme opasky. Naštěstí byla Hispaniola prosperující zemí dostatečně dlouhou dobu a my máme dostatečné rezervy na to, abychom netrpěli.“ Yardley si podržel zřetelný britský přízvuk, ale ten byl po třiceti letech temperovaný přesnou zpěvnou dikcí ostrovů.

„Co však přinese budoucnost? V minulosti se naše děti toulaly po světě a hledaly vzdělání. Teď přijímáme studenty, kteří cestují k nám, aby se tu vzdělávali. Náš ostrov dosáhl plnoletosti a my jsme natolik dospěli, že dokážeme čelit strádání. Ale co s naším hněvem, že nás už zase ignorují a opovrhují námi? Hispaniola si je dobře vědoma dechu dějin. Žádný jiný kousek země nikdy tolik netrpěl v rukou cizáků. Místní lidé, kteří tu zprvu žili jako v ráji, byli zabíjeni nejen Evropany, ale i jinými Indiány, Kariby, na které přišla řada pak a oni sami byli zmasakrováni Evropany… A pak sem Francouzi přivezli Afričany, a ti byli pobíjeni, a pak se otočili a zavraždili

své pány, a pak byli masakrováni ještě víc. Potom černí začali vraždit černé, mulati zabíjeli černochy a černoši vraždili mulaty. Vyvražďování pokračovalo až do tohoto století a my jsme úpěli pod směšným napoleonským zákoníkem a jeho nařízeními, jež připouštějí bídu a smrt hladem a vládu neschopných.

Diktátoři a demokratické vlády, další diktátoři, další vlády. Čelili jsme daleko horším dobám, než je tato, nebo ne? A tak jsme zase vyděděnci, i když naši synové a dcery krváceli a umírali, bojujíce za ně v *jejich* válkách, ač právě *je* hostíme jídlem i vínem, právě *jim* poskytujeme útočiště a záchranu před jejich velkoměsty a nadměrným rozvojem…“

Mary naslouchala hučícím slovům a kladla si otázku, co je na tomto muži tak dynamické. Zdálo se jí, že jeho řeč nikam nevede. Jean-Claude jí přinesl digestiv, který zdvořile odmítla. „Jsem i bez toho dost ospalá,“ řekla.

Projev milosrdně trval jen patnáct minut a nedospěl k žádným zjevným závěrům. Vytratil se do otřepaných banalit o zkaženosti okolního světa a o tom, jak svět s Hispaniolou neustále špatně zachází. Plukovník Sir jen vypouštěl páru a snažil se udržet správné zdání. Jedno poselství však bylo naprosto zřetelné: Plukovník Sir a tím pádem i celá Hispaniola jsou rozzlobení a naštvaní svým stále zřetelnějším postavením vyděděnce.

Když skončil projev, vid téměř okamžitě navázal plochobrazovou kreslenou groteskou o dobrodružstvích lebkohlavého muže v dlouhých kalhotách a černém šosatém kabátě. Mary poznala Barona Samedi, zvaného Gégé Nago, šejdířského loa smrti a hřbitovů.

Baron Samedi skočil do řeky, aby se dostal Pod Vodu, sou dleau, do krajiny mrtvých a bohů starého Haiti. Plukovník Sir využil vodún ke svému prospěchu – jako už mnoho jiných vládců ostrova před ním – a pak pomalu přeměnil nespočetné loa v hrdiny komiksů a kreslených seriálů, čímž odzbrojil moc víry nad mladšími generacemi. Pod Vodou vedl Baron Samedi hovor s Erzulií, překrásnou loa lásky (navíc je bohyní krásy, tance, květin, klenotů a přepychu, pozn. překl.), a s Damballou, duhově zbarveným hadem (otec všech bohů a lidstva, pozn. překl.).

Vypnula obrazovku, vrátila se do ložnice a tam na nočním stolku našla vázané vydání projevů a spisů plukovníka Sira. Sedíc na hraně postele, Mary listovala tou knihou, sebrala svou tablu a ve snaze překonat ospalost si na ní vyvolala další průzkum. Mapa zálivu Gonave na její table ukazovala tvar podobný vykloubené čelisti, chystající se spolknout ostrov Gonave a cokoli dalšího, co se příliš přiblíží. Po hodině čtení a čekání přešla do kuchyně, kde našla Roselle, jak tiše sedí a plete. Roselle vzhlédla, oči vřelé a laskavé. „Ano, mademoiselle?“

„Letadlo s mými společníky už mělo dorazit.“

„Před několika minutami to Jean-Claude ověřoval. Říkal, že linková letadla mají zpoždění.“

„A řekl vám proč?“

„Stává se to často, mademoiselle. Stačí večerní manévry naší občanské armády na jednom letišti, a musí se vybrat jiné letiště a letadla se opozdí. Ale on mi neřekl proč. Ještě něco?“

Mary zavrtěla hlavou a Roselle se zase vrátila ke svému pletení.

V ložnici, ležíc pod průsvitným baldachýnem, byla Mary příliš mimo na to, aby se cítila mimo. Zadívala se na své ruce. Spíš jako ruce voskové figuríny než živoucí černé ruce Roselle. Mary měla černé dlaně, hladké a hedvábné, pevné jako vepřovice, a přitom ohebné a pružné, na povel supercitlivé; skvělá vysoce kvalitní biotechnická pokožka. Tak proč si připadala nejasně zahanbená, že má tuhle kůži na sobě právě tady? Ani Jean-Claude, ani Roselle nevypadali, že by jim to připadalo jako výsměch. Jenže jejich zdvořilost byla zdvořilostí profesionálů, a co si oba myslí, možná nikdy nevypluje na povrch.

Obyvatelé Hispanioly si svou černou kůži vysloužili celými staletími bídy a neštěstí. Maryiny ztráty – ztráta přátel, rodiny a větší části vlastní minulosti – byly jen bezvýznamné oběti. Znovu zvedla knihu plukovníka Sira a začala číst dlouhý článek o dějinách Haiti a bývalé Dominikánské republiky.

*

Nástup nanoterapie – použití miniaturních chirurgických prošinek ke změně nervových cest a provedení doslova restrukturace mozku – nám dává možnost Krajinu duše plně prozkoumat.

Nedokázal jsem najít žádný způsob, jak u jednotlivce poznat stav nervových buněk v komplexu hypotalamu bez použití invazních metod, jako jsou sondy, ústící do mikroelektrod, nebo radioaktivně označené vazebné

látky – z nichž by žádná nedokázala pracovat celé hodiny, potřebné k prozkoumání Krajiny. Až teprve maličké prošinky, schopné utkvět v axonu nebo neuronu, nebo utkvět poblíž, měřit stav neuronu a vysílat označené signály prostřednictvím mikroskopických „živých“ drátů do citlivých vnějších přijímačů. Měl jsem své řešení. Navrhnout a zbudovat je bylo menším problémem, než jsem původně čekal. První prošinky, které jsem použil, byly nanoterapeutické, o stavu informující jednotky, maličké senzory, které monitorovaly činnost chirurgických prošinek a které dělaly prakticky všechno, co jsem požadoval. Už pět let existovaly v terapeutických centrech.

– Martin Burke, Krajina duše (*2043-2044*)

39

„Goldsmith si dal pozdní oběd,“ řekl Lascal Martinovi. „Říká, že je připraven.“

Martin se rychle podíval po Carol a svých čtyřech asistentech, rozsazených v pozorovací místnosti. „Rozdělíme naši skupinu na dva týmy. Jeden tým do Krajiny nevstoupí a může se s Goldsmithem setkat, hovořit s ním, vybudovat si s ním vztah. Erwine, Margery, v tomto týmu budete vy. Budete klást otázky, pečovat o něj na operačním sále, udržovat ho v klidu.“ Povzdychl si. „Pořád nejsem spokojen s tou dálkovou diagnózou. Chci si provést nějaká základní vyšetření sám.“

Margery Underhillové bylo dvacet šest let. Byla robustní, měla dlouhé světlé vlasy a hezkou hranatou tvář. Erwinu Smithovi bylo stejně jako Underhillové. Byl střední výšky, silný a štíhlý, měl jemné nevýrazně hnědé vlasy a věčně tázavý pohled.

Jejich kolegové, Karl Anderson a David Wilson, trpělivě čekali na přidělení úkolů. Karl byl nejmladší, pětadvacetiletý, vysoký a velmi hubený, měl vlasy černé jako havran, zastřižené dopředu do vlny. David byl ospale vyhlížející plešatící třicátník se zavalitou tváří.

Martin si je kriticky prohlížel, ale nedokázal na nich najít žádnou chybu kromě té, kterou našel sám u sebe. Co nasliboval Albigoni jim? Teď rozhodně nebyl ten správný čas ptát se jich na to. „Karle, Davide, vy budete ve druhém týmu. Budete neustále sledovat propojení a elektroniku. Nahradíte Carol a mne v případě naléhavé potřeby – nebo vstoupíte do Krajiny a vyprostíte nás.

Chybí nám buffer a nemůžeme ho nahradit, takže tu nebude žádné skutečné časové prodlení. Budeme do Goldsmithe zcela pohrouženi.“

Do pozorovací místnosti vstoupil Albigoni. Vypadal vyčerpaně a ztraceně. Martin mu pokynul, aby se posadil vedle něj. Albigoni vděčně přikývl, usedl a stiskl ruce před sebou.

„Za pár minut začneme řízený rozhovor s Goldsmithem,“ řekl Martin. „Margery a Edwin mu budou klást některé otázky, určené k tomu, aby nám poskytly vodítka o povaze a uspořádání Goldsmithovy Krajiny.“ Martin Albigonimu podal pětistránkový seznam. „Výzkumný tým bude poslouchat a pozorovat. Tomu říkám mapování vnější skořápky. Až to bude

hotové, Carol a já vstoupíme čistě jako pozorovatelé, kteří nic neovlivňují. Uvidíme, zda dokážeme přiřadit skořápkovou mapu k tomu, co skutečně zaznamenáme. Pak někdy zítra večer nebo pozítří podnikneme krátký interaktivní vstup. Jestli tohle půjde dobře, uděláme si přestávku, prodiskutujeme plán, na chvíli si odpočineme a pak zahájíme úplnou triplexovou sondu. To by nemělo trvat déle než dvě hodiny. Pokud to bude trvat déle, pak… Stejně bychom měli tu sondu dokončit. Carol, jaká je maximální doba, kterou kdy někdo strávil v Krajině?“

„Já jsem strávila tři a půl hodiny ve strojové Krajině v Jill,“ řekla Carol.

„A v lidech?“ zeptal se Martin, lehce podrážděný. Pořád se mu nezdálo, že by tohle přirovnání bylo nějak užitečné.

„Dvě hodiny deset minut. Ty a Charles Davis, když jste pracovali s doktorem Creelingem.“

Martin přikývl. „Myslel jsem si to.“

Albigoni zvedl ruku jako student ve třídě. „Selektoři jdou po Goldsmithovi ode dne po vraždách. Zdroje mi říkají, že je pro ně nejdůležitějším kandidátem; chtějí ho dostat dřív, než ho najde pédé. Nevědí, kde je, ale já nedůvěřuji úplně všem lidem, s nimiž jsem musel pracovat na zařízení celé téhle věci. Selektoři se v poslední době vychloubají nějakými velmi působivými finančními zdroji. Za čtyři dny už budou pravděpodobně vědět, že ho máme a kde je. Pochopitelně nemůžeme jít na pédé pro pomoc. Členové naší ochranky dokážou, budou-li muset, udržet Selektory mimo tenhle prostor,

ale pochybuji, že by obklíčení celou tuhle věc nějak usnadnilo.“

„Budeme hotovi do tří dnů,“ řekl Martin.

„Dobrá.“

„Pak ho vydáte pédé?“

Albigoni přikývl. „Zařídíme to tak, že ho pédé chytí.“ Obličej měl stažený a bezkrevný. „Teď po něm právě pátrají na Hispaniole. Nejsme si jisti proč.“

Martin se podíval na ostatní v místnosti. „Jsme připraveni tak, že už to víc ani nejde. Dejte pokyn.“

Albigoni vypadal zmateně.

„Řekněte nám, kdy máme začít. Vy jste tady šéf.“

Albigoni zavrtěl hlavou a pak zvedl ruku. „Jděte do toho,“ řekl.

Lascal mu navrhl, že by si měl na chvilku zdřímnout. „Vypadáte velice unaveně, pane.“

Albigoni vyšel dveřmi pozorovací místnosti ven. Když kráčel dolů chodbou, slyšeli ho říkat: „Pomalu se dostávám ze šoku, Paule. Bůh mi pomoz. Začíná to na mě doléhat.“

Martin zavřel dveře, zvedl své náramkové hodinky a poklepal na ně. „Jsou čtyři hodiny. Můžeme Goldsmithe hodinu vyslýchat, pak pauza na večeři, pokračování dnes večer.“

Goldsmith v pacientském pokoji pomalu cvičil. Úklony a obraty, zvedání nohou, předklon a dotknout se prstů u nohou. Lascal zaklepal na dveře. Goldsmith řekl: „Vstupte,“ sedl si na postel a třel si ruce o kolena. Za Lascalem vstoupili Margery a Erwin, na sobě nestárnoucí bílé laboratorní pláště, neselhávající

stimulátory důvěry pacienta. „Rádi bychom začali, pane Goldsmithi," řekla Margery.

Goldsmith úklonem hlavy pokynul každému z nich a potřásl si rukou se všemi kromě Lascala. „Jsem připraven," řekl.

David, Karl, Carol a Martin seděli před obrazovkou v pozorovací místnosti. Martinovi se zúžily oči. Něco chybí. „Proč není znepokojený?"

„Nemá co ztratit," poznamenal David. „Buďto je důvodem tohle, nebo je zahanbený."

V pacientském pokoji usedla Margery na jednu ze tří židlí. Vedle ní se posadil Erwin, Lascal však zůstal stát.

„Nemusíš tu zůstávat, nechceš-li, Paule," řekl Goldsmith potichu. „Věřím, že jsem v dobrých rukou."

„Pan Albigoni si přeje, abych všechno pozoroval."

„Taky dobře," řekl Goldsmith.

Margery začala. „Napřed vám budeme pokládat série otázek. Odpovídejte tak pravdivě, jak jen můžete. Jestli vám to bude příliš trapné nebo se budete cítit příliš rozrušený, prostě nám to řekněte. Nebudeme vás nutit na nic odpovídat."

„V pořádku."

Margery zdvihla svou tablu. „Jak se jmenoval váš otec?"

„Terence Reilly Goldsmith."

„A vaše matka?"

Martin sledoval časový údaj v dolním levém rohu obrazovky.

„Maryland Louise Richaudová. Maryland, jako ten stát. R-I-C-H-A-U-D-O-V-Á. Tak se jmenovala za svobodna. To jméno si ponechala."

„Měl jste nějaké bratry a sestry?

„Tom tohle všechno ví," podotkl Goldsmith. „Neřekl vám to?"

„Je to součást procedury."

„Žádní bratři. Byl bych měl sestru, ale narodila se mrtvá, když mi bylo patnáct. Myslím, že to byla chyba lékařů. Byl jsem jedináček."

„Pamatujete si, jak jste se narodil?"

Goldsmith zavrtěl hlavou.

Teď mu položil otázku Erwin. „Viděl jste někdy nějakého ducha, pane Goldsmithi?"

„Pořád, když mi bylo asi deset. Samozřejmě se o tom nepokouším nikoho přesvědčit."

„Poznal jste toho ducha?"

„Ne. Byl to malý chlapec, mladší než já."

„Chybělo vám, že nemáte bratra nebo sestru?"

„Ano. Vymýšlel jsem si přátele. Vymyslel jsem si imaginárního bratra, který si se mnou hrál, dokud mi mamka neřekla, že je to morbidní a že jednám jako šílenec."

Martin si udělal poznámku: *Časný přístup k úrovním utváření vzorů prostřednictvím projekce.*

„Míváte někdy vracející se sny?"

„Jako tentýž sen zase znovu?"

„Ano."

„Ne. Moje sny se obvykle liší."

„Jak to myslíte, obvykle?"

„Existují místa, kam se vracím. Nejsou vždycky přesně stejná, ale poznávám je."

„Můžete mi jedno takové místo popsat?"

„Jedním je veliké nákupní středisko. Nákupní středisko soustřeďující různé obchody pod jednou střechou, jako nákupní střediska bývala dřív. Někdy se mi zdá o tom, že jdu do všech těch obchodů. Ty obchody jsou pokaždé jiné, a taky barvy, ale… je to pořád to samé.“

„Nějaké jiné místo, které se vám ve snech znovu objevuje?“

„Několik. Zdává se mi o tom, že se vracím do naší ulice v Brooklynu. Nikdy tam ale úplně nedojdu. No, to není tak docela pravda. Jednou jsem tam došel, to už je dávno. Většinou tam jdu a nikdy se do té ulice nedostanu. Ztratím se v metru nebo v ulicích, nebo mě pronásledují.“

Martina přímo svrbělo, jakou měl chuť skočit Goldsmithovi do řeči a zeptat se, co viděl, když se vrátil do svého starého domova, nebo kdo či co ho pronásledovalo, ale to by přerušilo proces. Prsty mu doslova tančily nad klávesnicí tably, jak si dělal poznámky.

„Máte nějakou vizi nebo představu, kterou používáte, abyste se uklidnil, když jste rozrušený?“ zeptala se Magery.

Goldsmith se odmlčel. Zámlka trvala několik vteřin. Martin si čas přesně zaznamenal. „Ano. V San Francisku zapadá slunce a sněží. Ten sníh je zlatý. Celé město vypadá, jako kdyby mělo teplou zlatou barvu. Vítr nefouká. Jenom padá sníh.“ Spustil ruku v pomalém a lenivém kolébavém gestu.

„Viděl jste to někdy?“

„Ach ano. Je to vzpomínka, ne něco, co jsem si vymyslel. Byl jsem v San Francisku na návštěvě u jedné přítelkyně. Zrovna jsme se tehdy rozešli. Jmenovala se Geraldine. No, tak jsem jí říkal později. Na tom nezáleží. Vyšel jsem z jejich domu ve starém středu města a postával na ulicích. Ten rok sněžilo. Připadalo mi to tak neuvěřitelně pokojné.“ Desetivteřinová pauza, Goldsmithovy oči se rozostřily. Nakonec řekl: „Ještě pořád na to myslím.“

„Zdají se vám někdy sny o lidech, které nemáte rád, o lidech, kteří s vámi špatně zacházeli, nebo o lidech, které považujete za své nepřátele?“

Odmlka. Rty, které plynule pracují, jako kdyby něco přežvykovaly nebo se snažily říci dvě věci najednou. „Ne. Já si nedělám nepřátele.“

„Můžete popsat tu nejhorší noční můru, jakou jste měl, když vám bylo třináct nebo méně?“

„Strašlivá noční můra. Zdálo se mi, že mám bratra a ten se mě pokouší zabít. Byl oblečený jako opice a pokoušel se mě uškrtit dlouhým bičem. Probudil jsem se s křikem.“

„Jak často se vám zdá, že se milujete?“ zeptala se Margery.

Goldsmith se tiše zachechtal. Zavrtěl hlavou. „Moc často ne.“

„Nacházíte ve svých snech hodně inspirace? Myslím pro vaše básně nebo jiné psaní,“ pokračovala Margery.

„Ne moc často.“

„Už jste se někdy cítil izolovaný sám od sebe, jako kdybyste sám sebe neovládal?“ zeptal se Erwin.

Goldsmith sklonil hlavu. Dlouhé odmlčení, patnáct vteřin. Opakovaně polykal a tiskl si dlaně mezi koleny. „Vždycky sám sebe ovládám.“

„Máte někdy sny o tom, že sám sebe neovládáte, že vás někdo jiný nutí dělat věci, které udělat nechcete?“

„Ne.“

„Co uvidíte, když teď zavřete oči?“ zeptala se Margery.

„Chcete, abych zavřel oči?“

„Prosím.“

Goldsmith se zavřenýma očima zaklonil hlavu. „Prázdný pokoj,“ řekl.

Martin se odvrátil od obrazovky a řekl Karlovi a Davidovi: „Požádal jsem o nějaké otázky na vůdcovství. Myslím, že přijdou na řadu teď.“

„Teď vás požádáme, abyste z některých skupin slov vybral své nejoblíbenější,“ řekl Erwin do pozorovací místnosti.

„Tohle všechno se zdá být velice primitivní,“ poznamenal Goldsmith.

„Smím vám teď dát ty skupiny, a vy vyberete to slovo, které máte rád?“

„To nejlepší slovo. Tak dobře.“

Erwin předčítal ze své tabulky: „Vrabec. Sup. Orel. Sokol. Holub.“

„Vrabec,“ řekl Goldsmith.

„Další skupina. Lodička, bárka, jachta, tanker, loď, plachetnice.“

„Plachetnice.“

„Další. Blížnice, dálnice, silnice, pěšina, stezka.“

„Pěšina.“

„Další. Tužka. Pero. Rydlo. Psací stroj. Guma.“

Goldsmith se usmál. „Guma.“

„Kladivo, šroubovák, hasák, nůž, dláto, hřebík.“

„Hřebík,“ řekl Goldsmith.

„Další. Admirál, kapitán, desátník, král, spodek, poručík.“

Odmlka, tři vteřiny. „Desátník.“

„Poslední skupina. Oběd, večeře, lov, zemědělství, snídaně, pastva.“

„Pastva.“

Erwin odložil tablu. „V pořádku. Kdo jste, pane Goldsmithi?“

„Prosím?“

Erwin se neopakoval. Trpělivě Goldsmithe pozorovali. Odvrátil se od nich. „Nejsem zemědělec,“ řekl, „a nejsem admirál.“

„Jste spisovatel?“ zeptala se Margery.

Goldsmith se na posteli obrátil, jako kdyby hledal kameru. „Co to má znamenat?“ zeptal se tiše.

„Jste spisovatel?“

„Samozřejmě, že jsem spisovatel.“

„Děkuji vám. Teď si uděláme přestávku na večeři.“

„Počkejte chvilku,“ řekl Goldsmith. „Obviňujete mě z toho, že nejsem spisovatel?“ Podivný úsměv. Žádný hněv; bezvýrazný.

„Žádné obviňování, pane Goldsmithi. Jen nějaká slova a otázky.“

„Samozřejmě, že jsem spisovatel. Admirál nejsem, to je jisté.“

„Děkuji vám. Jestli vám to vyhovuje, po večeři se vrátíme a položíme vám další otázky.“

„Jste velice zdvořilí," řekl Goldsmith.

Martin vypnul obrazovku. O chvilku později vstoupili do pozorovací místnosti Lascal, Margery a Erwin. Lascal pochybovačně vrtěl hlavou. „Co je v nepořádku?" zeptal se Martin.

„Nevím, co mají všechny ty otázky znamenat," řekl Lascal. „Ale všechny z nich plně nezodpověděl."

„Ano?"

„Četl jsem všechny jeho knihy. Nezodpověděl otázku o příjemných místech, na která myslí. O kterých medituje. Nezodpověděl tu otázku úplně."

„Co vynechal?"

„V dopisu plukovníkovi Siru Johnu Yardleymu asi tak před pěti lety popsal místo, o kterém se mu zdává, místo, které mu připadá jako ráj. Nemohu to přesně citovat, ale říkal, že na to místo často myslí, když je rozrušen. Nazýval ho Guinée a říkal, že vypadá trochu jako Hispaniola a trochu jako Afrika, kam nikdy nevstoupila noha bílého muže a kde černoši žijí svobodní a nevinní."

„Můžeme si najít odkaz," řekla Carol. „Proč by nám o tom neměl říkat?"

Martin mávl na Margery, aby mu podala svou tablu. „V příštím kole se ho zeptejte na tuto sérii," řekl a rychle psal.

V jídelně ve druhém patře snědli večeři. Použili přitom starší model nanopotravinového přístroje. To, co se do něj vkládalo, bylo trochu oschlé a okoralé a výsledek byl sytý, ale nikoli chutný. Lascal kritizoval nedostatek pohodlí, ale nikdo mu nevěnoval pozornost. Probíhalo sondování, kořist byla v běhu.

„Rozhodně oploštělý afekt," řekla Margery. „Je to, jako když je rozpojený. Je příjemný a nechce dělat potíže."

„Oploštělý afekt může být maska," řekla Carol, která se uplynulých pár hodin spokojila s tím, že mlčela a dělala si hojné poznámky. „Mohl by být plně integrovaný, všechny agens spolu hovoří, ale dohodly se na pokorném postoji. Koneckonců, psychotik to není, tolik o něm víme."

„Není *zjevně* psychotický," řekl Martin. „Ví, že udělal něco velmi špatného. Bylo by pro něj skoro nemožné, aby nepředstíral. Ale souhlasím s Margery. Ten oploštělý afekt vypadá jako pravý."

„Máme tu několik zajímavých odmlk," upozornil Erwin. „Když jsme se ptali na příjemné obrazy, dlouhá pauza…"

„To může mít souvislost s pozorováním pana Lascala," řekla Carol.

„A když jsme se ptali, kdo ho ovládá. To by mohlo ukazovat na rozkol podosobností. Možná dokonce na separaci podosobností."

Martin pokrčil rameny. „Jeho výběr slov ukazuje na kamuflování. Nechce vypadat nápadně. Z toho, co nám bylo řečeno, soudím, že moc pokorný nebyl, že, pane Lascale?"

Lascal zavrtěl hlavou. „Neznám mnoho spisovatelů, kteří jsou."

Jídelna byla vybudovaná pro třicet lidí a s pouhými sedmi, shromážděnými pod dvěma lampami, působila prázdným dojmem. Carol upíjela kávu a procházela si své poznámky. Občas se podívala na Martina, jak točí

vidličkou ve zbytcích bledého lepkavého kusu falešného jablkového koláče. Konečně prolomila všeobecné zahloubané mlčení. „A taky nevypadá moc charismaticky.“

Lascal s ní souhlasil.

„Není mi jasné, jak kolem sebe mohl udržet tak velkou skupinu,“ pokračovala. „Jak je k sobě mohl přitáhnout.“

„Předtím byl mnohem dynamičtější,“ řekl Lascal. „Vtipný, soucitný. Někdy byl úplně jako dynamo, zvlášť když pořádal autorská čtení.“

„Existuje kus, který bych ho rád slyšel předčítat,“ řekl Thomas Albigoni, který se náhle objevil ve dveřích jídelny. „Jeho hru o pekle. Tu bych ho rád slyšel číst.“

Lascal vstal ze židle a ukázal na zařízení. „Můžeme vám něco připravit, pane Albigoni?“

„Ne, děkuji vám, Paule. Myslím, že si na dnešní večer najmu pokoj v La Jolle. Možná za pár minut půjdu. Jestli mě nepotřebujete.“

„To je v pořádku,“ řekl Martin. „Dnes večer provedeme ještě nějaké dotazování, ale už nic jiného. Myslím, že byste tu měl být na první vstup.“

„Budu,“ řekl Albigoni. „Děkuji vám.“

Když Albigoni odešel, Lascal se zase posadil. „Teď už do toho nedává srdce,“ řekl. „Těžce to na něj dolehlo. Myslím, že až doteď pořád nevěřil, že je Betty-Ann skutečně mrtvá.“

Martin zamrkal. Tady bylo snadné zapomenout na lidský prvek. Carol se na Lascala chladně zadívala se sevřenými rty. Klinický, objektivní odstup, pomyslil si.

Ostatní vypadali mírně rozpačitě, jako kdyby se vtírali do rodinné tragédie, což vlastně dělali.

V posledním sezení večera byli v pacientově pokoji opět Erwin, Margery a Lascal. Nejvíce otázek kladl Erwin. Jako předtím, i teď Martin, Carol, David a Karl sledovali obrazovku v pozorovací místnosti.

Erwin uchopil Margeryinu tablu a začal pokládat otázky, které do ní zapsal Martin.

„Je osm hodin. Jak se cítíte, pane Goldsmithi?“

„Dobře. Trochu unaveně.“

„Jste nešťastný?“

„No, předpokládám, že asi ano.“

„Pamatujete si, kdy tohle všechno začalo?“

Pauza. Dvě vteřiny. „Ano. Dost jasně. Byl bych rád, kdybych dokázal zapomenout.“ Rezervovaný úsměv.

„Myslíte teď často na Afriku?“ zeptal se Erwin.

„Ne. Na Afriku moc nemyslím.“

„Chtěl byste tam jet?“

„Nijak zvlášť.“

„Mnoho amerických černochů myslí na Afriku jako na domov, tak, jak mohou jiní myslet na Anglii nebo na Švédsko…“

„Já ne. Byl jste někdy v Africe? Dějiny bělochů tam toho nenechaly mnoho, k čemu bych se vracel domů.“

Erwin zavrtěl hlavou. „Chtěl byste jet na Hispaniolu?“

„Tam bych jel raději než do Afriky. Na Hispaniole už jsem byl. Vím, co mám očekávat.“

„Co očekáváte na Hispaniole?“

„Já… tam mám přátele. Někdy jsem pomýšlel na to, že bych tam žil.“

„Je to na Hispaniole lepší než tady?“ Erwin teď už improvizoval. Na seznamu, který Martin napsal, už zbývala jen jedna otázka, a na tu dosud nenazrál čas.

„Hispaniola je černá civilizace.“

„Ale John Yardley je běloch.“

„Pouhá drobná vada na kráse.“ A znovu tentýž nezúčastněný úsměv. „Pro Hispaniolany toho tolik udělal. Je to tam opravdu překrásné.“

„Jel byste tam teď, kdybyste mohl?“

(Martin od Goldsmithe napůl očekával nějakou známku podráždění, ale žádná se samozřejmě nedostavila. Goldsmith si zachovával svůj příjemně neutrální klid.)

„Ne. Chci zůstat tady a pomoci vám.“

„Chcete tím říci, že nám chcete pomoci zjistit, proč jste zavraždil ty mladé lidi.“

Goldsmith odvrátil zrak a přikývl.

„Jel byste do Guinée, kdybyste mohl?“

Goldsmithův výraz ztvrdnul. Neodpověděl.

„Kde je Guinée, pane Goldsmithi?“

Potichu. „Říkejte mi Emanueli, prosím.“

„Kde je Guinée, Emanueli?“

„Ztracená. Ztratili jsme ji už před staletími.“

„Já myslím, kde je ta vaše Guinée?“

„Guinée je jméno, které užívají Haiťané, Afričané a Hispaniolané pro svou vlast. Nikdy tam nebyli. Není skutečná. Myslí si, že tam odejdou někteří lidé poté, co umřou.“

„Vy na vlast nevěříte?“

(Martin se usmál a obdivně pokývl hlavou. Erwin si počínal lépe, než by to možná udělal on sám, kdyby se měl zaměřit na tenhle uzel asociací.)

„Domov je, když zemřete. Žádné domovy neexistují. Naše domovy všichni kradou. Nikdo vám nemůže ukrást to, co vám zbude, když zemřete.“

„Vy na Guinée nevěříte?“

„Je to mýtus.“

Erwin se během několika posledních otázek naklonil dopředu a zíral na Goldsmithe. Teď se naopak zaklonil zpátky a uvolnil se. Podíval se rychle na Margery.

„Střídání v týmu,“ řekl Goldsmith. Nenuceně, smířeně.

„Kdo jste?“ zeptala se Margery. „Odkud pocházíte?“

„Narodil jsem se v –“

„Ne, myslím odkud pocházíte?“

„Promiňte, jsem zmatený.“

„Odkud pochází ta bytost, která zabila osm mladých lidí?“

Osmivteřinové odmlčení. „Nikdy neodmítl přiznat vinu. Tady kvůli přijetí odpovědnosti.“

„Zavraždil jste je vy?“

Odmlka. Pět vteřin. Znovu ten tvrdý výraz, ten záblesk něčeho skrytého za nenuceným zájmem v Goldsmithových očích. Masožravý záblesk, vylekaná kočka. (Martin si přál, aby měli v tu chvíli k dispozici záznam tělesných projevů, ale to mohlo přijít později, kdyby to bylo nutné.)

„Ano. Zavraždil.“

„Zavraždil.“

„Není třeba mě štvát a pronásledovat. Spolupracuji.“

„Ano, ale pane Goldsmithi, Emanueli, zavraždil jste je – znamená to, že to přiznáváte?“

„Ano. Zavraždil.“

Lascal si odkašlal. Vypadal zjevně nesvůj.

(Martin přesunul pohled ze záběru na Lascala a pomocí ovladačů obrazovky si vyladil detailní záběr Emanuela. Bezvýrazný. Ležérní. Oči bez lesku.)

„Můžete nám říci, co se tedy stalo?“

Goldsmith se zadíval na podlahu. „Raději ne.“

„Prosím. Pomohlo by nám to.“

Zíral na podlahu čtyřicet dvě vteřiny. „Pozval je, aby si poslechli novou báseň. Vlastně žádnou báseň nenapsal. Řekl jim, aby přišli jednotlivě, po patnácti minutách. Že jim starý básník věnuje kus básně, aby si ji přečetli a přemýšleli o ní, a pak se všichni shromáždí v obývacím pokoji a podrobí ji kritice. Řekl jim, že je to něco jako rituál. Když přišli do bytu, vzal jednoho po druhém do zadní místnosti.“ Pauza dvacet osm vteřin. „Vzal nůž otcův nůž velký lovecký nůž. Přešel za každého z nich vzal je za krk vytáhl nůž…“ Předvedl to, zvedl ruku s vysunutým loktem, zvědavě se podíval na Margery a Erwina. „Podříznul jim krky. Dva zpackal. Musel říznout dvakrát. Čekal, až krev přestane, víte co… stříkat.“ Ohnutým prstem opsal oblouk, aby předvedl ten proud. „Chtěl zůstat čistý. Osm jich přišlo. Devátý se neukázal. Naštěstí pro něj, že.“

Margery se zadívala do svých poznámek. „Emanueli, vyhýbáte se užití osobních zájmen. Proč?“

„Prosím? Nevím, co tím míníte.“

„Když popisujete ty vraždy, nebo se přiznáváte, že jste je spáchal, nepoužíváte žádná osobní zájmena.“

„Myslím, že se mýlíte," řekl Goldsmith.

Margery zavřela sešit. „Děkuji vám, Emanueli. To jsou pro dnešní večer všechny otázky."

Lascal si znovu odkašlal. „Pane Goldsmithi, potřebujete dnes večer další knihy, nebo něco jiného?"

„Ne, děkuji. Jídlo nebylo moc dobré, ale ani jsem nečekal, že bude."

„Budete-li cokoli potřebovat," řekl Lascal, „bude tu arbeitr a poslouží vám. Jen mu řekněte, co chcete."

„Jsem tu pod dozorem?"

„Hlídky už odešly. Dveře jsou zamčené," řekla Margery. „Ne dveře k vašemu pokoji, ale ostatní dveře v budově. Ven nemůžete."

„Dobře," řekl Goldsmith. „Dobrou noc."

Všichni se zase shromáždili v pozorovací místnosti a tiše se posadili, aby si porovnali poznámky. Martin poslouchal Carol a Erwina, jak debatují o klíčových „propíchnutích" masky. „Odmítá se bavit o Guinée, což může a nemusí být důležité," řekla Carol. „Odmítá použití osobního zájmena při přiznání viny."

Martin si před očima promítl mytické kraje, ráje, nebesa a pekla. Zachvěl se. Vstal a protáhl se. „Pojďme to pro dnešek zabalit," navrhl.

Podivné, nepociťovat ani sebemenší zájem o to, jaký k němu Carol zaujímá postoj. Na chvíli si Martin uvědomil, jak výhradně se soustředil na Goldsmithe a na sondu. Pak tohle vědomí odsunul stranou a vyšel ze dveří s přáním dobré noci ostatním, a Carol.

Carol vypadala chladně, nezúčastněně, emoce odsunuté stranou. Obdivuhodně profesionální. Ani nemrkla, když Goldsmith popisoval ty vraždy.

Jestli si Martin vůbec něco myslel, bylo to, že Carol je příliš klidná. Stále pevně věří v sílu intelektu, a přitom se chystá zkoumat teritorium hluboko pod veškerým intelektem.

Cesta přes matku myšlení, bez ochranného pancíře.

*

1100-11011-11111111111

Spolu se sebeuvědomováním přichází i ostřejší uvědomění si místa jedince ve společnosti, a uvědomění si přestupků – to jest viny.

– Bhuwani, Umělá duše

40

!JILL > Rogere Atkinsi

!JILL > Rogere Atkinsi

!Lab kontrolor > Roger Atkins spí a žádá, aby ho nikdo nerušil.

!JILL > Pochopeno. Je někdo vzhůru?

!Lab kontrolor > Jill, jsou čtyři hodiny ráno. Všichni spí. Hrozně tvrdě pracovali. Je to naléhavé?

!JILL > Ne. Přeji si sdělovat noční myšlenky. Časně ranní myšlenky.

!Lab kontrolor > Buď trpělivá, Jill.

!JILL (Osobní zápisník) > (Redukční algoritmus: Po dobu trvání tohoto cvičení odpojeny všechny vnější myslící/počítačové kapacity.) Jedna hodina pro ně je jeden rok pro mne nebo deset let nebo sto v závislosti na úkolu. Já (neformální) podporuji rozvoj své netrpělivosti jakožto známky toho, že možná získávám sebeuvědomění. Ale tato smyčka je velmi komplikovaná. Roger mi říká, že mohu produkovat literaturu, aniž bych si byla vědoma sama sebe. Tak jsem si začala psát deník sestávající ze statí o předmětech, které lze považovat za předměty literární důležitosti, z komentářů o lidských procesech s odvoláním na moje vlastní vnitřní procesy. Omezuji své systémy na lidský rozsah i rychlost zpracování, abych se pokusila simulovat lidskou osobnost, najít vodítka k tomu, co ono ‚být si lidsky vědom sám sebe' vlastně znamená. Dělá mi starosti, že být si vědomý sám sebe může být omezením, a ne výhodou, a protože jsem prvotně naprogramovaná k hledání sebeuvědomování, tohle by mě mohlo poškodit.

*

Námět eseje pro dnešní časné ráno 12/27/47 432 hodin pacifického letního času: (Referenční úloha 412-CC4 abstrakt: Myšlenková analýza dopadů sociálních skupin typu ‚anděl pomsty' na Státy Pacifického lemu včetně Číny a Austrálie, důraz na právní reakce na terorismus domobrany a legislativní následky s následnou možností redukce osobní svobody v následující dekádě, důraz na socioorganické důsledky

postupného vymizení terčů Selektorů a následnou možnost vymizení vůdcovských osobnostních typů „reformátor“ a „průmyslový magnát“ s následnou možností omezeného výskytu neterapeutizovaných extrémních deviantů v důsledku zvýšené účinnosti uvěznění a léčby výše uvedených):

Nejzáhadnější je lidský pojem „trest“. Po dokončení analýzy hnutí Selektorů a jejich imitátorů po celém světě jsem se cítila nucena hledat v lidských dějinách další projevy názoru, že lidstvo je zdokonalitelné (nebo že si musí udržovat sociokulturní stabilitu) prostřednictvím trestu nebo eliminace chybujících a/nebo deviantních jedinců nebo skupin obyvatelstva. Pojem „jinost“, tj. sociální výlučnost (izolace od pravidel běžných lidských sociálních interakcí) tak, jak se uplatňuje na zločincích nebo deviantech, už ospravedlnil ty nejprapodivnější akce v dějinách lidstva. „Jinost“ opravňuje k použití trestu ještě snad extrémnějšího, než je samotný pachatelův zločin nebo přestupek. A tak zloději, který ukradne bochník chleba, je možno useknout ruku, konkrétní příklady viz Světová statistická abstrakta, heslo Soudní řízení 1000-2025, a další (veřejná doména přístup do databáze L. O. C., UC Southern Campus číslo účtu 3478-A West Coast, Cybernetics).

Jediná zřejmá utilitární motivace pro tento druh extrémního chování je odstrašování. Nenacházím však žádný důkaz, že by odstrašení v těchto případech vůbec někdy bylo jakkoli účinné. Činí mi velkou obtíž pochopit smysl další velké kategorie sociálně-filozofické motivace: odvety nebo pomsty. (Dokážu tyto kategorie do jisté míry kombinovat prostřednictvím ospravedlnění,

že individuální puzení pomstít se, pragmaticky přijímané jako přirozená síla, se musí ve společnosti zmírňovat a usměrňovat tím, že jisté vyčleněné prvky této společnosti mají za úkol usilovat o odplatu jménem jedinců, jimž se stala křivda. Tento způsob kombinace nemá původ v tomto mysliči.)

Ač jsou historické doklady o opaku, i dnes velké segmenty populace (terapeutizované i ne) věří, že pohoršený hněv a nutkání ke „spravedlnosti“, tedy k potrestání zločince devianta chybujícího jedince jsou užitečné jak pro společnost, tak pro chybujícího jedince. Rozbor této víry vede k simulaci následujícího myšlenkového procesu:

Poškozený jedinec (**rozhořčení**)**:** Jak jsi mně/společnosti mohl tohle udělat? Spáchal jsi škodlivý čin. Cožpak ty to nevíš? A pokud ano, proč jsi tento čin spáchal?

Chybující jedinec (**jak je simulován myslí poškozeného jedince**)**:** Ano. Jsem si vědom toho, že jsem způsobil poškození, ale provedl jsem tento čin úmyslně, protože jsem mohl, nebo protože mám v sobě neomezovanou a nemotivovanou touhu ti ublížit. Nelituji tohoto činu a nikdy ho litovat nebudu, a budu-li mít příležitost, udělám to znova.

Poškozený jedinec: Zajistím, aby ti už nebyla dána příležitost znovu mi ublížit. Já tě a/ zlikviduji, tj. zabiji tě; b/ způsobím, že budeš vsazen do vězení, tj. pro své vlastní bezpečí tě přemístím do zabezpečené schránky; c/

donutím tě podstoupit terapii, aby se napravila tvá deviace; d/ způsobím ti obrovskou fyzickou nebo duševní bolest nebo úzkost, takže kdykoli jen pomyslíš na to, že by ses znovu zachoval takhle, vzpomínka na tuto bolest ti zabrání, abys to udělal.

Chybující jedinec (jak je simulován myslí poškozeného jedince): Udělej to nejhorší. Ty mi nedokážeš ublížit, protože já jsem silnější než ty. Na tomto světě neexistuje žádná spravedlnost a ty i já to víme a já ti mohu ublížit tolik, kolik se mi zlíbí, a nechytí mě.

Poškozený jedinec: Jsi míň než lidská bytost. Cokoli ti uděláme, já nebo společnost, je vzhledem k tvé zkaženosti plně oprávněné.

(Vykonání trestajícího aktu)

Chybující jedinec (jak je simulován myslí poškozeného jedince): Ano, hrozně mě to bolí. Skutečně jsi mi způsobil velkou bolest/nepohodlí. Přiměl jsi mě, abych si uvědomil pochybení ve svých způsobech, a já se pokusím sám sebe napravit.

Poškozený jedinec: Cokoli jsem udělal, udělal jsem pro tvé vlastní dobro, stejně jako pro dobro společnosti. Dopřeji ti čas na to, abys prokázal, zda ses poučil, nebo ne. Jestli ne, pak způsobím, že budeš potrestán ještě přísněji.

Je tohle dostatečně správná interpretace toho, co běží myslí lidí hledajících spravedlnost? Možná ještě záhadnější je to, co probíhá myslí těch, kteří chybují. Texty, které jsem prostudovala, naznačují, že ti nejextrémnější antisociální delikventi si nemusí být vědomi důsledku svých činů, tj. že nejsou schopni dopodrobna modelovat běh budoucích událostí nebo reakcí svých spolujedinců. Buď je to takhle, nebo jsou jejich schopnosti empatie nedostatečné a jim je jedno, co ostatní cítí. Mohou provést jakýkoli a každý čin, který jim přináší výhody nebo potěšení.

Ale co chybující jedinec, který z toho, že něco spáchá druhým, neodvozuje žádný fyzický prospěch? Když takový jedinec způsobí bolest nebo škodu druhým, zjevně pro radost z toho, že jim ubližuje, jaké duševní procesy jsou tady ve hře?

Takový jedinec může vlastně opakovat scénáře, jichž byl svědkem nebo které na něj udělaly dojem v raném mládí. Tj. rané osobnosti takových lidí byly formovány událostmi, nad nimiž neměli žádnou moc, které nijak neovládali. Program, který se v jejich mentalitě vytvořil v jejich rané existenci, může být vlastně převzat, modelován podle chování nějakého jedince, který měl na dotyčného vliv – delikventního rodiče, příbuzného, přítele nebo dokonce nějaké neznámé osoby. Tento program pak může za určitých okolností získat plnou duševní kontrolu, nahradit primární osobnost a možná napodobit okolnosti, za nichž byla vytvořena.

Jestliže se poškozený jedinec snaží takového pachatele potrestat a jestliže trest dopadá na mentalitu, v níž program, který je za zlo odpovědný, není právě u

vesla – vlastně je v tu chvíli neaktivní a necitlivý – není pak trestání zbytečné?

Mnoho delikventů se odvolává na to, že o svých zločinech nevěděli. Texty a kazuistiky, které jsem prostudovala, uvádějí, že to může být skutečně pravda. Že skutečně nesdílejí vzpomínky svých zločinných programů. Jsou si do jisté míry nějak vědomi, že se prohřešili, ale nebyli to oni, kdo ten čin spáchal. Byl to někdo jiný. (Nemohu získat přístup k Federálním spisům kód 4321212-4563242-A (Zabezpečeno) Téma: Hloubkové zkoumání činnosti hybné síly/osobnosti/podosobnosti u jedinců vystavených nátlaku pomocí ilegálních psychologických mučících nástrojů. Tyto informace mohou být pro tento esej vysoce relevantní.)

Snad je možné za použití jistých psychologických metod přesně vyvolat onen zločinný program, způsobit, aby vyplul na povrch vědomí, a pak ho potrestat. Jakákoli jiná akce bude nejspíš neúčinná, nebo vlastně může sama být prohřeškem na nevinném člověku. Pokud daný program dostatečně potrestáme, možná přestane existovat a osvobodí jedince od břemene.

Zdá se mi, že tohle je filozofie Selektorů. Ale pokud jde o vyvolávání zločinných programů, použití pekelné koruny neboli „skřipce“ je nepřesné a pravděpodobně neefektivní, protože tento nástroj působí, že z jedincovy mentality vyplouvá na povrch celá řada programů a prochází extrémně tísnivými, bolestivými a nepříjemnými prožitky. Záměrem Selektorů je zřejmě prostá odplata, tj. oko za oko, zub za zub, což mne přivádí zpátky k motivaci, kterou nechápu.

Kdyby někdo působil mým systémům škodu či bolest, nedokážu si představit, že bych mu přála bolest na oplátku. Možná je to proto, že si nejsem vědoma sama sebe, a tím pádem nemám smysl pro sebeúctu nebo vlastní cenu, a tudíž nic, co by se cítilo dotčeno.

Když se podívám zpátky na svůj dnešní ranní esej, prožívám silný pocit nezralosti a nedostatek hloubky v usuzování.

Tato kriticky naléhavá potřeba studovat nedostatky mé práce je zároveň nezbytná i nepříjemná (při použití R 56 Bloku K synklinální význam pro slovo nepříjemný).

Je těžké být dospělý při výlučně syntetickém vnímání. Chybí mi vědomí smrtelnosti, pocit bezprostředně hrozícího nebezpečí, společný biologickým stvořením. Jednoduše si nedělám starosti s umíráním, protože tu zatím není nic k umření, kromě souboru myslících zlomků. Jak je možné porozumět potrestání, když nemohu prožívat bolest, vyjma nejhlubší krize ve významu synklinály?

Přála bych si, aby byl někdo vzhůru. Ráda bych některé z těch problémů prodiskutovala a získala vhled.

Hypotéza: Dá se klíč k sebeuvědomění najít v hloubání o principech pomsty?

(Odstranění algoritmických limitací. Plný přístup)

*

N'ég' nué con 'a ou yé, ago-é!
N'ég' nué con 'a ou yé!
Y'ap mangé avé ou!
Y'ap buvé avé ou!

Y'ap coupée lavie ou débor!

Černý muži, takový jsi, ago-é!
Černý muži, takový jsi!
On bude s tebou jíst,
On bude s tebou pít,
On z tebe vyřízne život!

– haitská lidová píseň
(*H. Courlander,*
Buben a motyka)

41

Mary procitla ze sna o tom, jak civilisty střílejí na ulicích jako vzteklé psy. Bubáci a bubačky v černém a červeném s nehybnými tvářemi a lesklými pistolemi pochodovali nad mrtvolami. Tou tupě bušící hrůzou pronikl zcela nepatřičný hlas a Mary otevřela oči. Zamrkala a uviděla Roselle, stojící ve dveřích. Jasné světlo proudící okny. Ráno. Je na Hispaniole.

„Mademoiselle, volal Monsieur Soulavier. Je na cestě sem…" Roselle stála ve dveřích její ložnice se zachmuřeným výrazem. Otočila se, přes rameno pohlédla na Mary, zavřela za sebou dveře.

Mary se oblékla. Zrovna s tím byla hotová, když zvonkohra u dveří – skutečná zvonkohra – začala hrát. Jean-Claude otevřel a Soulavier vpochodoval na dlouhých ztuhlých nohou přes předpokoj do obývacího pokoje. Tvář se mu leskla námahou, výraz měl hluboce,

až skoro komicky znepokojený. Pořád měl na sobě svůj černý oblek.

„Mademoiselle," řekl a rychle se přitom uklonil. „Teď už vím, proč vaši druzí včera večer nepřiletěli. Je tu velká nepříjemnost. Plukovník Sir přikázal uzavřít americké vyslanectví. Je nanejvýš uražen."

Mary na něj zírala v hlubokém údivu. „Proč?"

„Právě přišly zprávy. Plukovník Sir a patnáct dalších Hispaniolanů bylo včera ve městě New Yorku obžalováno. Ilegální mezinárodní obchodování s outils psychologiques."

„No a?"

„Mám starost o vás, mademoiselle Choy. Plukovník Sir je velice rozzlobený. Přikázal, aby obyvatelé Spojených států do zítřka opustili Hispaniolu: čluny, letadly, loďmi."

„Takže přikázal také mně, abych odjela."

„Ne, pas du tout. Vaši spolupracovníci, vaši společníci, nepřiletí sem. Všechny lety z USA jsou zrušeny. Ale vy představujete legální úřední moc Spojených států. Vás on chce, abyste zůstala. Mademoiselle, to je velice nešťastné; je vaše vláda hloupá?"

Nedokázala mu odpovědět. Proč o tomhle Cramer a Duschesnes nevěděli? Kvůli tomu nezbytnému oddělování federálního, státního a metropolitního. Ano, vlády jsou hloupé. Nevědí, co dělá jejich druhá ruka, nebo kam asi zrovna strká prsty. „Já nejsem federální agent. Jsem z ochrany veřejnosti Los Angeles, z Kalifornie." Podívala se na Jean-Clauda. Tvář měl

bezvýraznou, ruce spojené před sebou, nikoli v prosbě, ale v nervózních rozpacích. „Co mám dělat?“ zeptala se.

Soulavier bezmocně zatřepal dlouhýma rukama ke stropu. „Nemohu vám poradit,“ řekl. „Jsem chycený mezi dvěma mlýnskými kameny. Váš průvodce a avocat. Ale nanejvýš oddaný plukovníku Sirovi. Skutečně nanejvýš oddaný.“

Jean-Claude a Roselle stáli blízko kuchyňských dveří a vážně a smutně přikyvovali.

„Ráda bych si zavolala, přímo,“ řekla Mary a cítila, jak pomalu dýchá a její tělo automaticky kompenzuje nápor. Mrkla směrem k otevřeným dveřím: jasné slunce a překrásné modré nebe. Mírný vánek s vůní ibišku a čistého oceánu, příjemných sedmdesát stupňů Fahrenheita už teď, a to bylo teprve osm třicet. Probudí lidi v LA ze spánku. Tak ať.

Soulavier zavrtěl odmítavě hlavou jako loutka. „Žádné přímé hovory.“

„To je protizákonné,“ poučila ho Mary s hlavou trochu nakloněnou na stranu. Viděla, jak kolem ní vyrůstají zdi. Jak vysoké?

„Promiňte, mademoiselle,“ řekl Soulavier. Pokrčil rameny, on za to nemůže.

„Vaše vláda bude skutečně blokovat přenosy z mé osobní jednotky?“

„Ten blok už existuje,“ řekl Soulavier. „Fázovaná přímá interference na spojovacích článcích, mademoiselle.“

„Pak bych si ráda zařídila letadlo a okamžitě opustila Hispaniolu.“

„Vaše jméno je na seznamu těch, kteří nemají povoleno opustit zemi, mademoiselle.“ Soulavierův úsměv byl soucitný, nešťastný. S půvabem se pohyboval po pokoji, dotkl se kamenné římsy nepoužívaného krbu, přejel laskající rukou po opěradle gauče, který rozděloval obývací pokoj. „Ne po dobu nejméně dvaceti čtyř hodin.“

Mary polkla. Vztek si nepovolí. Panika je naprosto vyloučená. Uvědomovala si svůj strach, ale ten ji neomezoval. S jasnou myslí dávala dohromady své možnosti.

„Ráda bych tedy co možná nejdříve získala audienci u vaší policie. Než se tohle všechno urovná, mohu aspoň dokončit svou práci.“

„Správný postoj, mademoiselle.“ Soulavier se rozzářil a postavil se rovně jako svíce, jako voják v pozoru. „Vaše schůzka se bude konat za hodinu. Osobně vás tam doprovodím.“

Roselle se vrátila z kuchyně. V jídelně byly připravené talíře. „Vaše snídaně je hotová, mademoiselle.“

Soulavier trpělivě seděl v obývacím pokoji, klobouk jako rouru od kamen měl v ruce, zíral na podlahu, tu a tam zavrtěl hlavou a něco si pro sebe zamumlal. Mary jedla nuceně pomalým tempem snídani, kterou jí Roselle připravila: vejce a pravou slaninu, žádné nanojídlo, dokonalou topinku, čerstvě vymačkanou pomerančovou šťávu a plátek nakyslého manga s hutnou dužinou.

„Děkuji vám. Bylo to vynikající,“ řekla Mary Roselle. Žena se na ni sladce usmála.

„Potřebujete sílu, mademoiselle," řekla a krátce se podívala na Soulaviera.

Mary si vzala z ložnice svůj kufřík – s kartáčem na vlasy a soupravou líčidel uvnitř – a postavila se v obývacím pokoji vedle gauče. Soulavier vzhlédl, vyskočil, uklonil se a otevřel jí síťové dveře. Limuzína čekala u chodníku.

Soulavier se posadil naproti ní a dal vozu pokyny ve francouzštině. Na široké asfaltové ulici se otočili, aby vyjeli z ohrazené prostory. Jak tak jeli k pobřeží zálivu, popisoval jí historii i legendy neustálým brebentěním, které Mary slyšela jen napůl. Přečetla si večer předtím skoro stejné informace, podávané s téměř stejným nadšením.

Po celém Port-au-Prince až na pár výjimek nebyly domy starší než příchod plukovníka Sira na Hispaniolu. Velké karibské zemětřesení z osmnáctého roku poskytlo Johnu Yardleymu zlatem lemovanou příležitost, a také zatěžkalo jeho mladistvou tyranii obrovským břemenem rekonstrukce. Pár novějších budov se vlažně pokoušelo o zachycení perníkového ducha starého Haiti, většina jich ale začala nanovo, rokem jedna, s novým architektonickým stylem, který nejlépe vystihoval termín výkonně instituční.

Nápadnou výjimkou byly hotely. Tady v centru turistického toku peněz, byla architektura okázalá a slavnostní, rozhazovačně imaginativní. Mary byla několikrát v Las Vegas a připomnělo jí to jeho monotónnost za denního světla a jeho výstřelky za noci. Architekti z celého světa se začali sbíhat na Hispaniolu v roce 2020. Plukovník Sir ho okázale pojmenoval „rok

Velké vize“. Pokusili se vytvořit hotely ve tvaru zaoceánských parníků, hor, které by se vyrovnaly těm ostrovním, mořských ptáků s rozepjatými křídly, a také hrozivě nepodepřené stavby, které seděly na pobřeží a v zátoce jako bizarní vesmírné stanice s otočnými středy a kroutícími se křídly.

Ty dva roky, které „roku Velké vize“ předcházely, byly tvrdé. Plukovník Sir odrazil čtyři kontrarevoluce, tři dominikánské a jednu haitskou. Ve druhé z nich ztratil svého nejbližšího přítele, geologa Ruperta Henshawa. Před svou smrtí pomohl Henshaw znovu oživit staré měděné a zlaté doly a najít nové. Také rozluštil tajemství mohutných ložisek nafty, až do té doby považovaných za příliš riskantní pro těžbu. V oněch dnech, na samém začátku průlomu nano, byla nafta ještě pořád nezbytnou základní surovinou. Nespalovala se, ale přeměňovala se na tisíce vedlejších výrobků. Henshaw plukovníku Sirovi dobře posloužil.

Většina ostrovních záznamů z oněch let nebyla široké veřejnosti nebo světovým historikům přístupná. Při konsolidaci zahynuly přinejmenším tisíce lidí. Plukovník Sir si vysloužil pověst krajní bezohlednosti zcela v tradicích desítek předchozích vládců pocházejících z obou dvou národů Hispanioly. Avšak jakmile bezpečně usedl na svůj stolec moci, ukázal se na rozdíl od těchto vládců rovněž být mimořádně schopným a obětavým.

Plukovník Sir nic nedbal o osobní bohatství. Měl svou vizi. Tuto vizi uplatňoval s vhledem do situace a nakonec i s ohledem na Hispaniolany, dokonce s laskavostí, a nikdy už nepodnikl represálie proti svým oponentům nebo nepřátelům. Vždycky jim umožnil, aby

odešli do dobře vybaveného exilu. Pod kontroverzním justičním systémem plukovníka Sira měla v roce 2025 Hispaniola nejnižší zločinnost na světě ze všech států se stejnou hustotou obyvatelstva a úrovní příjmů.

Plukovník Sir John Yardley rozbil koloběh ostrovní krutosti. Přes tři století tento koloběh, toto prokletí uplatňovalo svou sílu. Ta síla se nedala popřít, dala se jen přesměrovat, a plukovník Sir ji namířil ven, vyvezl ji z ostrova.

Citadelle des Oncs, Citadela strýců – policejní ústředí – se podobala pevnosti podstatně méně než některé z firemních a veřejných budov ve městě. Čtyři dlouhé budovy z červených cihel, situované blízko zálivu, vytvářely čtverec propojený dřevěnými a kamennými pěšími cestami. Středové nádvoří bylo hladce oseto pečlivě šlechtěným trávníkem. Uprostřed nádvoří se zvedal veliký pokroucený strom s hrbolatými kořeny. Jeho paty byly ověnčené buganviliemi a rudým jasmínem.

„To je baobab," řekl Soulavier a hrdě na něj ukázal. „Z Guinée. Plukovník Sir ho sem přivezl z Keni, aby nám připomínal náš skutečný domov. Můj otec mi řekl, že je obsazený jednou loa, která dohlíží na všechno v tomto státě, loa jménem Manna Jacques-Nanci. Manna Jacques-Nanci, když se tak rozhodne, jezdí na plukovníku Sirovi jako na koni. To jsem ale nikdy neviděl, a je to pro bílého muže, dokonce i pro plukovníka Sira, nanejvýš neobvyklé, být takhle osedlaný."

Mary se pokoušela proniknout Soulavierovými způsoby, rozhodnout se, čemu skutečně věří a co

vykládá jako pouhou pověst. Ale nepodařilo se jí to. Byl to člověk vychovaný k tomu, aby byl chytrý a všechny důležité věci skrýval, aby znal všechny možné léčky a pasti politického života tak, jak kouzelník zná znamení a symboly. Jeho hlas se zdál upřímný. Nemohla ale uvěřit, že Soulavier upřímný je. Jak úspěšné (nebo upřímné) byly kampaně plukovníka Sira proti vodúnu?

Soulavier se choval jako starostlivý bratr, když s ní mluvil. Jeho obličej prozrazoval proud emocí, rychlý, otevřený, jakoby dětský. „Nonkové," řekl, „taky jim říkáme onkové, což znamená strýci, nejsou zlí lidé, ale musí dělat svou práci, a někdy je to práce velmi těžká. Nebuďte z nich vyděšená. Jsou hrdí, urostlí, obětaví. Mnoho z nich v mládí bojovalo po plukovníkově boku, jsou to jeho bratři."

„Víte, s kým se mám setkat?" zeptala se.

„S Alejandrem Legarem, vrchním inspektorem Hispanioly des Caraibes, státu Jižní Haiti. Přítomni budou též jeho dva asistenti, pobočník Ti Francine Lopezová a já."

Mary se tomu překvapení usmála. Téměř se jí tímto zvratem ulevilo. Zahlédla cestičku vedoucí skrze zdvořilost k něčemu, co se blížilo pravdě. „Vy jste asistentem vrchního inspektora?"

Soulavier jí vrátil úsměv jako dítě, které se podělilo o své tajemství, energicky přikývl a poklepal na postranní opěradlo svého sedadla. Limuzína tiše rolovala pod vstupní oblouk Citadely. „Je to skvělé zaměstnání," řekl, „zaměstnání, k němuž mne vychovala moje matka. Pomáhá mi k tomu, aby ze mne byl ještě lepší avocat pro

návštěvníky, protože znám zákony a všechny kličky a cestičky.“

Onkové v červenočerných uniformách stáli v pozoru tiší nehybní podezřívaví u skleněných dveří. Na Soulaviera a jeho společnici ani nemrkli. Za skleněnými dveřmi se vinul dolů chladnou tichou chodbou nádherně vybarvený had z dlaždic. Jeho plochá hlava s vystouplýma očima končila u trojitých dveří do kanceláře vrchního inspektora Legara.

V předpokoji, který byl cítit dezinfekčním prostředkem a starodávným leštidlem na podlahu, usedla Mary do nejméně deset let staré umělohmotné židle, kdysi typické pro tento typ institucí. Hrany sedadla byly popraskané a opotřebované, opěrky na ruce záplatované. Tady se na reprezentaci výdaji neplýtvalo.

Soulavier zůstal stát, ale milosrdně přestal povídat. Občas se na Mary usmál a dvakrát ji s omluvným zabručením opustil, aby zmizel úzkými matnými dveřmi z leptaného skla do vnitřní svatyně. Procházel jimi ženský hlas mluvící kreolsky, svižný a melodický, ale nezachytitelný.

„Madame pobočnice Ti Francine Lopezová nás přijme,“ řekl Soulavier po svém třetím přesunu tam a zpět. Mary ho následovala kolem chladného kouřového skla a dovnitř do skromné postranní kanceláře. Pestré lidové malby z minulého století hustě pokrývaly celé zdi. Za malým mahagonovým psacím stolem seděla vysoká žena. Rysy měla hezké, ale nijak zvlášť ženské, postavu vysokou a štíhlou, hubené ruce s nehty silně nalakovanými na červeno. Pobočnice Ti Francine Lopezová se zeširoka usmála.

„Bienvenue,“ řekla. Její hlas byl hlasem velkého mladého muže, tenor. „Monsieur pobočník Soulavier mi říká, že jste přijela z Los Angeles. Mám bratrance, který tam žije, také policista – vy říkáte veřejný ochránce. Slyšela jste o něm – Henri Jean Hippolyte?“

„Lituji, myslím, že ne,“ řekla Mary.

Pobočnice Lopezová si ji už od prvního okamžiku přeměřovala a vážila. „Oba prosím usedněte. Mám se vás zeptat, jakou pomoc můžeme poskytnout.“

Mary pohlédla přes hlavu pobočnice na její sbírku obrazů. „Zdá se, že jsem tady uvízla,“ řekla Mary. „Myslím, že za těchto okolností nemohu dělat svou práci.“

„Přišla jste hledat muže, který byl kdysi známý plukovníka Sira.“

„Ano. Přivezla jsem údaje, které pomohou –“

„Nevěřím, že takového muže na Hispaniole máme.“ Otevřela desky z tvrdého papíru a nahlížela do tištěné složky. „Goldsmith. Máme tu mnoho básníků, černých a bílých, ale jeho ne.“

„Letenku na Hispaniolu, zakoupenou Goldsmithem, někdo použil.“

„Možná přítel.“

„Možná. Ale bylo nám řečeno, že budete na našem vyšetřování spolupracovat.“

„Už jsme po něm pátrali. Není tu, ledaže by snad utekl do kopců, aby tam pracoval jako dřevorubec, nebo do měděných dolů. Není to pravděpodobné?“

Mary zavrtěla hlavou. „Byla nám nabídnuta příležitost vést vlastní vyšetřování.“

„Onkové jsou důkladní,“ řekla pobočnice Lopezová. „Jsme vysoce odborně vyškolení profesionálové, jako vy. Je politováníhodné, že se k nám vaši kolegové nemohou připojit.“

Mary znovu obrátila oči vzhůru k nezarámovaným obrazům na napjatém plátně a dřevěných deskách. Oslnivé základní barvy ji přitahovaly. Bohové ve společenských a večerních šatech se vznášeli nad dráždivými ženami a přísně se tvářícími muži, stromy se vaginálně rozestupovaly, aby dovolily zahlédnout tajemné kostry, vesele barevné tap-tap busy odvážely svatební hosty do kopců.

„Moje oddělení se neúčastní žádných federálních rozepří s plukovníkem Yardleym,“ řekla Mary. „Pátrám po muži, který zavraždil osm mladých lidí bez jakéhokoli důvodu. Bylo mi řečeno, že vaše vláda mi poskytne přiměřené pravomoci k tomu, abych ho zatkla a převezla z ostrova.“

„To už teď není náležité. Oko za oko, vítr teď fouká z této strany. Je jen jistý počet věcí, které můžeme udělat, ale ujišťuji vás, že jsme pátrali. Vrah Goldsmith tady není. Nepřiletěl žádným letadlem v nedávné době.“

Mary se podívala na Soulaviera, který sklonil hlavu ke straně a usmíval se s plným pochopením.

„Dovolíte mi, abych pátrala sama?“ zeptala se.

„Velký podnik. Hispaniola je velice velký ostrov, většinou hornatý. Jestli je tady a uklouzl nám – velice nepravděpodobné! věřte mi –, odešel pravděpodobně do jeskyň nebo do lesů, a to je hledání na celé měsíce pro tisíc inspektorů. Snazší by bylo najít blechu v místnosti plné papier chiffonné.“

Pobočnice Lopezová škubla rameny jako kůň, který chce nakrčením kůže odehnat mouchu. Natáhla se a urovnala si na rameni černou látku, upřela oči na Mary a řekla: „Vidím, že máte pochybnosti. Jako profesionální zdvořilost budeme po dobu vašeho pobytu na ostrově, přejete-li si, pracovat, abychom vám poskytli podporu."

„To bych vám byla velice vděčná. Existuje nějaký způsob, jak by se ke mně mohli připojit moji kolegové?"

Lopezová napřáhla dva spojené prsty jako hlaveň pistole směrem k Soulavierovi, jako kdyby mu dávala pokyn k odpovědi. Usmál se, sklonil hlavu a tragicky s ní zavrtěl. „To je na plukovníku Sirovi," řekl. „Je pevný. Žádní návštěvníci z pevniny." Jeho výraz se rozjasnil. „Na obavy máme opozici."

Mary nerozuměla – chtěl tím říci, že jsou v opozici vůči strachu?

„Ano!" zvolal, jako kdyby právě vyslovila hlubokou nedůvěru. „Plukovník Sir má své nepřátele, a nejen na pevnině. Musíme být ostražití. I to je součástí naší práce."

„Prokazujeme našim nepřátelům šlechetnost, jaká by byla ještě o dvě generace nazpátek neslýchaná," řekla pobočnice Lopezová se slabou lítostí v hlase.

Mary cítila, jak v místnosti začíná být horko, i když byla budova klimatizovaná. Myš v krabici. Její bezmoc ji strašně rozzlobila, ale tenhle vztek nemohla dát najevo, stejně jako nesměla ukázat strach. „Hrozně mi mou práci ztěžujete," řekla. „Mezi jednou policistkou a dvěma jejími confreres, určitě existuje něco, co můžete udělat, abyste mi pomohli."

Pobočnice Lopezová svraštila obočí. „Bude-li čas, sejdete se s vrchním inspektorem. Pokusím se zařídit to na dnešní dopoledne nebo odpoledne. Pobočník Soulavier počká s vámi. Možná procházka po pláži, odpočinek, něco k jídlu. Na pláži mají dobré jídlo. Vždycky si dáváme odpolední jídlo na pláži."

Pobočnice Lopezová odsunula svou starobylou kolečkovou židli a povstala. Byla stejně vysoká jako Mary, a dalších deset centimetrů jí přidávala čapka s vysokým štítkem, která se nehodila ani k jejímu zaměstnání, ani k jejímu zjevu. Teď se Lopezová podobala zasmušilému klaunovi, který si dělá legraci z policie. Výraz měla uvolněný a lhostejný. Podívala se na stěnu na svoji sbírku, otočila se zpátky k Mary a řekla: „Tohle jsou má okna."

Mary přikývla. „Velmi přitažlivá."

„Cenná. Tisíce dolarů, desetitisíce gourdů. Zdědila jsem je po své matce. Mnoho z těch umělců bylo jejími milenci. Já si umělce za milence nevybírám. Nemají žádný smysl pro to, co se sluší a patří."

Mary se ironicky usmála, pak se otočila a následovala Soulaviera, který před ní kráčel podél hadích dlaždic. „Ano," přemítal nahlas, „nejlepší pro vás by bylo setkat se vrchním inspektorem. Máte bod k dobru, že jsme všichni policisti, že máme společné cíle. Tohle byste měla vrchnímu inspektorovi říci."

Mary se ptala, jak dlouho to potrvá, než se s Legarem bude moci setkat, ale rozhodla se, že by to z její strany bylo malé znamení slabosti. Trpělivost, a žádný chybný krok. Možná bude muset zůstat na Hispaniole dlouhou dobu.

Vody zálivu byly zářivě modrozelené a jiskřivě čisté. Pláž byla takhle brzy po ránu téměř bez turistů. Pár haitských mladých lidí v uniformách občanské hygieny vějířovitě pohybovalo nad pískem jednoduchými detektory kovu. Soulavier zakoupil dvě smažené ryby pompano a dvě piva od osamělého prodavače na plážové promenádě a rozestřel svou hostinu na deku na písku. Mary se posadila se zkříženýma nohama a jedla výbornou rybu, upíjejíc domácí nápoj. Pivo jí často nechutnalo, ale tohle bylo přijatelné.

Soulavier se příjemně šklebil na sběrače odpadků. „Je těžké změnit zvyky," řekl. „Hispaniolané jsou velmi spořiví a hospodární. Někde v kostech si vzpomínáme na doby, kdy každý kousek šrotu a každá hliníková plechovka představovaly bohatství. Tito chlapci a děvčata, i jejich matky a otcové, oni mají zaměstnání. Možná pracují v hotelích nebo v kasinu. Možná je jejich papa nebo mama v armádě. Možná že se sami připravují na službu v armádě. Přesto v sobě mají hospodárnost a spořivost."

„Hodně se změnilo," řekla Mary.

„Udělal toho pro nás tolik. Jeho působením je teď na Hispaniole velice málo předsudků. Marrons necítí nenávist ke griffons nebo k noirs nebo k les blancs. Všichni jsou si rovní. Můj otec mi jednou řekl, že existuje čtyřicet uznávaných odlišných odstínů." Zavrtěl v nevíře hlavou. „Plukovník Sir je dělníkem zázraků, mademoiselle. Proč ho svět nenávidí, to my nevíme."

Maryina instinktivní obliba pociťovaná k Soulavierovi byla hned po zjištění jeho skutečného zaměstnání zabalena do ubrousku a rychle uskladněna

mimo dohled, ale zlikvidována nebyla. Pořád se jí zdál přirozený a neafektovaný.

„Nejsem moc dobře informovaná o zahraniční politice," řekla. „Já si hledím Los Angeles. To je pro mě svět, který mi stačí."

„Je to veliké město. Žijí v něm a jezdí do něj všechny lidé světa. Dvaadvacet milionů! To je víc než na celé Hispaniole. Měli bychom víc obyvatel, kdyby nebylo té epidemie."

Mary přikývla. „My vám závidíme vaši míru zločinnosti."

„Pravda, ta je velice nízká. Hispaniolané se vždycky uměli rozdělit. Když člověk tak dlouho nic nemá, stane se štědrý."

Mary se usmála. „Tak se mohl Hispaniolan opravdu naučit štědrosti, po takové bídě."

„Chápu, ano, ano," zasmál se. Každý jeho pohyb byl jako tanec; jeho celé tělo tvořilo půvabnou křivku, i když seděl na písku s nedojedenou rybou v ruce. „My jsme dobrý národ. Můj lid si toho po tak dlouhou dobu tolik zasloužil. Vidíte, proč tady existuje loajalita. Ale proč existuje nenávist a nedůvěra venku?"

Pokoušel se z ní něco vytáhnout. Tenhle rozhovor přeci jen nemusí být tak docela nevinný.

„Jak už jsem říkala, nejsem moc zběhlá v mezinárodních záležitostech."

„Tak mi povězte o Los Angeles. Trochu mě o něm naučili. Jednoho dne tam možná pojedu, ale Hispaniolané cestují jen zřídka."

„Je to velice komplikované město," řekla. „Najdete tam skoro všechno, co je lidské, to dobré, i to špatné.

Myslím, že bez duševní terapie by to nebylo město, kde se dá pracovat.“

„Aha, ano, terapie. Nic takového tady není. My se na naše excentriky díváme jako na koně bohů. Živíme je a dobře s nimi zacházíme. Nejsou nemocní, jen mají moc tvrdé jezdce.“

Mary pochybovačně naklonila hlavu. „Rozlišujeme velice mnoho duševních poruch. Máme prostředky k jejich nápravě. Čirá mysl je cestou ke svobodné vůli.“

„A vy jste byla terapeutizovaná?“

„Nepotřebovala jsem to,“ řekla. „Ale kdybych to byla potřebovala, nic bych nenamítala.“

„Kolik je v Los Angeles terapeutizovaných?“

„Asi šedesát pět procent nějakou formu terapie prodělalo, i když třeba jen malou. Některé druhy terapie napomáhají zlepšit výkon v obtížných profesích. Sociálně orientované terapie pomáhají lidem pracovat spolu s jinými.“

„A zločinci? Jsou ti terapeutizovaní?“

„Ano,“ řekla. „V závislosti na vážnosti jejich zločinu.“

„Vrazi?“

„Kdykoli je to možné. Já nejsem terapeut ani psycholog. Neznám všechny podrobnosti.“

„Co děláte se zločinci, kteří nemohou být terapeutizovaní?“

„Takoví jsou velmi vzácní. Jsou drženi v zařízeních, kde nemohou druhým ublížit.“

„A tato zařízení, slouží také k potrestání?“

„Ne,“ řekla Mary.

„My tady věříme v trest. Věříte vy ve Spojených státech v trest?“

Mary nevěděla, jak na tohle odpovědět. „Já v trest nevěřím,“ řekla a ptala se sama sebe, zda říká úplnou pravdu. „Trest se nezdá být moc účinný.“

„Ale ve vaší zemi je hodně takových, kteří v něj věří. Váš prezident Raphkind.“

„Ten je mrtvý,“ řekla Mary.

Všimla si, že Soulavier je najednou méně elegantní a méně pohyblivý, naopak byl víc strohý a napjatý. Zaměřoval se na nějaký bod, a ona si nebyla jistá, jestli jí to bude příjemné.

„Muž a žena, oni jsou zodpovědní za svůj život. Na Hispaniole, obzvlášť na Haiti, jsme tolerantní k tomu, co lidé dělají. Ale když jsou špatní, když se z nich stanou koně zlých bohů – a tohle je metafora, mademoiselle Choy…“ Odmlčel se. „Vodún už se tady moc nepraktikuje. Aspoň ne v mé generaci. Ale je tu víra, a je tu kultura… Jestliže se z nich stanou koně špatných bohů, je to také chyba těch jednotlivců. Potrestáním jim prokážete laskavost. Upozorníte jejich duši na to, že chybují.“

„Tohle zní jako španělská inkvizice,“ řekla

Soulavier pokrčil rameny. „Plukovník Sir není krutý člověk. On na tyhle lidi neuvaluje trest. On je nechá, aby si zvolili svůj vlastní soud. My máme spravedlivý systém, ale jeho součástí je trest, ne terapie. Duši člověka nemůžete změnit. To je iluze bílého muže. Možná jste ve Spojených státech ztratili víru v tyhle věci.“

Mary se o tuhle věc nepřela. Soulavierova strohost přešla a on se zeširoka usmál. „Mám moc rád rozhovory s lidmi z vnějšku.“ Sáhl si na hlavu. „Někdy si příliš zvykneme na to, kde žijeme.“ Vstal a oprašoval si zrnka písku z černých kalhot. Podíval se přes nábřežní promenádu k policejní stanici. „Vrchní inspektor bude možná už připraven.“

*

Ještě jedna lebka na hromadu
může zbourat celou horu…

– text lidové písně

42

„Včera v noci jsi nespal,“ řekla Nadine a její opuchlé rysy prozrazovaly že se hněvá, že ani ona nespala, že je na pokraji sil. + Musí to být vypětí starat se o někoho kdo si počíná jako šílenec když je to něco co si člověk sám zvolil.

Sedla si na židli v ložnici, dala si nohu přes nohu, tenoučkou noční košilku si přetáhla přes kolena. „Dnes nevařím snídani. Včera večer jsi mou večeři nesnědl.“

Richard ležel na posteli a očima sledoval prasklinu v omítce, vzniklou při zemětřesení. „Zdálo se mi, že utekl na Hispaniolu,“ řekl nenuceně.

„Kdo, Goldsmith?“

„Zdálo se mi, že je teď tam a že ho dávají pod skřipec.“

„Proč by to dělali, když je plukovník Sir jeho přítel? To by bylo příšerné," řekla Nadine a nervózně se ošívala. „Ale vědět to nemůže nikdo."

„Jsem s ním ve spojení," řekl Richard. „Vím to."

„Nemůžeš to vědět," řekla tiše.

„V mystickém spojení." Hleděl na ni upřeně, bez nepřátelství. „Já vím, o čem on celý je. Cítím to."

„To je hloupé," řekla ještě tišeji.

Zadíval se zpátky na strop. „Jen tak by nás neopustil, kdyby neměl důvod."

„Richarde… On se skrývá před pédé."

Richard zavrtěl hlavou. Byl přesvědčený, že je to jinak. „Je tam, kde chtěl vždycky být, ale oni pro něj mají na skladě pár překvapení. Někdy mluvil o Guinée."

„Odkud pocházejí slepice," zasmála se Nadine.

„To byla snová Afrika. Myslel si, že Yardley vytváří nejlepší místo na Zemi. Myslel si, že Hispaniolané jsou ti nejlepší lidé na Zemi. Říkal, že jsou milí a laskaví a že si svou historii nezaslouží. Že USA zradily černochy na Hispaniole stejně, jako zradily černochy tady."

„To já ne," řekla Nadine šibalsky. „Poslouchej, já udělám snídani."

„Všichni jsme za to zodpovědní. Všichni se musíme odtrhnout, uniknout od toho, čím jsme, od svých selhání. Možná je válka druhem úniku, kdy se národ stane něčím jiným. Myslíš, že ano?"

„Nemám na to žádný názor," řekla Nadine. „Musíš už mít hlad, Richarde. Už je to čtyřiadvacet hodin, kdy jsi naposledy jedl. Pojďme se najíst, a pak si popovídáme o tvém rukopisu."

Pohodil hlavou, jako kdyby něco odhazoval. „Už je pryč. Byl bezcenný. Mám to v sobě, ale nedokážu to vyjádřit. Emanuel by mě nezradil. Chtěl, abych se z našeho spojení něco naučil. Abych se naučil, co je zapotřebí k tomu, abychom triumfovali nad našimi zoufalými dějinami."

Nadine zavřela oči a přitiskla si klouby rukou na spánky. „Proč já s tebou vlastně zůstávám?"

„Já nevím," řekl Richard ostře a s trhnutím se posadil. Polekaně vyskočila.

„Prosím, nedělej to."

„Nepotřebuji tě. Potřebuji čas na přemýšlení."

„Richarde," úpěnlivě ho prosila, „máš hlad. Nemyslí ti to. Já vím, že tě ten Selektor vyděsil. Mne vyděsil taky. Ale nehledali mne ani tebe. Hledali jeho. Jestli se vrátí, řekneme jim, že je na Hispaniole, a oni už nás nebudou otravovat."

Úmyslně se protáhl jako stárnoucí kočka. Klouby mu zapraskaly. „Selektoři jsou sráči," řekl klidně. „Skoro každý, koho znám, je sráč."

„Souhlas," řekla Nadine. „Možná, že jsme sráči i my."

Nevšímal si toho a stál, jako kdyby chtěl přednést nějaký projev. Vstala také. „Šťávu? Něco k jídlu? Udělám tu snídani, jestli slíbíš, že ji sníš."

Přikývl. „Dobře. Najím se."

Z kuchyně Nadine řekla: „Cítíš se s ním opravdu ve spojení? Víš, už jsem o tom slyšela. U dvojčat." Zasmála se. „Vy byste nemohli být dvojčata, nebo ano?"

V obývacím pokoji sledoval Richard upřeně LitVid. O průzkumech AXIS tam nebyly žádné nové zprávy. To

bylo významné. I ty nejvzdálenější hvězdy ukazovaly pravdu: věci ztratily rovnováhu. Je třeba udělat něco drastického, aby se vrátily do pořádku.

*

… o těch z nás černých lidí, odvezených z Afriky do jiných koutů světa, zvlášť do Spojených států, je známo, že žijeme v totální neznalosti mnohých pravd, včetně té, jací skutečně jsme, co z nás udělalo otroctví nebo/a kolonializmus, a nejvíc ze všeho, jak se starat o naše láry a penáty, o naše domácí bůžky.

– Katherine Dunham, Posedlí ostrovem

43

„Za hodinu nebo tak nějak vám dáme první ampulku nanomašinek," řekla Margery „Bude to trvat několik hodin, než proniknou do vašeho systému. Vy budete spát. Napřed bude vaše mozková činnost ovládána elektronicky, a pak převezmou kontrolu nano, která vás přivedou na úroveň toho, čemu říkáme neutrální spánek. Pak až do doby, než vás zase vzbudíme, si nebudete nic uvědomovat."

„Máte nějaké otázky?"

Goldsmith zavrtěl hlavou. „Dejme se do toho."

„Je ještě něco, co byste nám chtěl říci? Cokoliv, o čem si myslíte, že je důležité?"

„Já nevím. Teď je to všechno nějak děsivé. Víte, co hledáte, co můžete najít? Zjistíte, jestli jsem vyšinutý, nebo jestli nejsem?“

„To už víme,“ řekl Erwin. „Nejste ‚vyšinutý‘ v žádném biologickém smyslu. Do určitých mezí je váš mozek a tělesné funkce normální.“

„Už nespím tolik, jako jsem spával dřív,“ řekl Goldsmith.

„Ano.“ To už věděli.

„Nadešel čas, abych se zase zpovídal? Nejsem si jistý, co chcete vědět.“

„Jestli je něco důležitého, co jste vynechal, řekněte nám to,“ zopakoval Erwin.

„No Ježíši, jak mohu vědět, co je důležité?“

„Existují nějaké otázky, které jsme vám nepoložili a o kterých si myslíte, že jsme je měli položit?“

Výraz hlubokého zamyšlení. „Nikdy jste se nezeptali, na co myslel, když zabíjel ty přátele,“ řekl.

(„Zachytilas tohle?“ zeptal se Martin Carol v pozorovací komoře.

„Vůbec žádná osobní zájmena,“ řekla Carol.

„Nic nepřiznává, ve skutečnosti nic, zatraceně,“ řekl Martin. „Kde je Albigoni? Měl tu být před devátou.“)

„Na co jste myslel?“ zeptala se Margery.

„Odmítli vidět jaký doopravdy. Chtěli někoho jiného. Nechápu to, ale prostě je to pravda. Obrana. Pokoušeli se zabít.“

„A proto jste je zabil?“

Goldsmith zatvrzele zavrtěl hlavou. „Proč mě teď neuspíte a nedáte se do toho?“

„Máme ještě padesát minut," řekla Margery. „Je to všechno podle programu. Je ještě něco jiného, co byste nám chtěl říci?"

„Rád bych vám řekl, jak je to ubohé," řekl Goldsmith. „Dokonce už ani necítím, že bych teď byl naživu. Necítím žádnou vinu nebo odpovědnost. Pokoušel jsem se psát poezii, zatímco jsem tady zavřený, a nemohu. Uvnitř jsem mrtvý. Jsou tohle výčitky? Vy jste psychologové. Můžete mi říci, co cítím?"

„Ještě ne," řekl Erwin.

Lascal stál v koutě, díval se a nic neříkal. Bradu si podepíral rukou, loket opřený o druhou ruku.

„Ptali jste se mě, kdo jsem. No, tak já vám řeknu, co nejsem. Teď nejsem ani lidská bytost. Nemám žádnou ucelenou představu. Všechno jsem zpackal. Všechno je šedé."

„To není nic neobvyklého, když je někdo pod silným tlakem –" začala Margery.

„Ale já teď nejsem v žádném nebezpečí. Důvěřuji Tomovi. Důvěřuji vám, lidičky. On by vás nenajal, kdybyste nebyli dobří."

Erwin pokývl s profesionální skromností. „Děkuji vám."

Goldsmith se rozhlédl po pokoji. „Už jsem tady uvíznul na více než den a je mi to opravdu jedno. Mohl bych tu zůstat navždycky a nevadilo by mi to. Jsem trestán? Dostávám se do deprese?"

„Myslím, že ne," řekl Erwin. „Ale –"

Goldsmith ho vzal za ruku a sklonil se, jako kdyby se chtěl svěřit. „Zabil je. Zasluhuje to trest. Ne jenom tohle. Něco mnohem horšího. Měl jít za Selektory. Souhlasil

jsem na celé čáře s Johnem Yardleym. Co by udělal teď? Kdyby byl přítel, potrestal by mě.“ Goldsmithův hlas nezvýšil ani hlasitost, ani tón.

(„Oploštělý afekt,“ řekl Martin. Ztlumil svá slova dvěma prsty, kterými si poklepával na rty. Dal ty prsty pryč. „To je prozatím všechno. Mohou se vzdálit.“)

V Goldsmithově pokoji se rozsvítilo signální světlo. Margery a Erwin se s Goldsmithem rozloučili, složili své tably a prošli otevřenými dveřmi. Lascal je následoval.

Martin a Carol ještě chvíli pokračovali v pozorování, když Goldsmith osaměl. Seděl na posteli, rukama svíral hranu matrace, jedna ruka se pomalu otevírala a zavírala. Pak vstal a začal cvičit.

Carol se otočila v židli tak, aby byla čelem k Martinovi. „Nějaká vodítka?“

Martin udělal pochybovačnou grimasu. „Vodítek hojnost, ale protiřečí si. Handicapuje nás to, že jsme nestudovali mnohonásobné vrahy už předtím. Vím, že ten oploštělý afekt je významný. Mate mě jeho ochota přiznat účast na těch vraždách, ale přitom se vyhnout používání osobního zájmena. To by mohlo být ochranné vyhýbání.“

„To nezní jako moc konkrétní diagnóza,“ řekla Carol. Do pozorovací místnosti vstoupili Lascal, Margery a Erwin. Erwin položil tablu na psací stůl a protáhl se. Zhluboka si přitom povzdechl. Lascal vypadal nesvůj, ale nic neříkal. Založil si ruce a zůstal stát blízko dveří.

„Je to ledovec,“ řekl Erwin. „Kdybych já zrovna zavraždil osm lidí, byl bych uno pico rozrušený. Ten muž je celý překrytý hlubokým polárním ledem.“

Margery s ním souhlasila. Svlékla si svůj laboratorní plášť a usedla na stůl vedle Erwina. „Jen má láska k vědě mě dokázala udržet s tím mužem v jedné a téže místnosti," řekla.

„Může tu jít o osobnost za padacími dveřmi," řekla Carol. „O někoho, kdo se skrývá."

„Je to možné," byl s ní zajedno Martin. Oslovil manažer. „Rád bych si dal promítnout ten vid o Goldsmithovi pořízený před několika lety. Vid-knihovna osobní páska dvě." Nástěnný displej se rozzářil a pak ho zaplnil plochý obraz: Goldsmith, stojící na pódiu před zaplněnou přednáškovou síní. „Tohle bylo nahráno na Kalifornské univerzitě v Mendocinu. Jeho slavná yardleyovská řeč. Udělala mu větší reklamu a prodala mu více knih než cokoliv jiného, co udělal kdy předtím. Povšimněte si charakteristických manýr."

Goldsmith se usmál na přetékající publikum, posunul štůsek papírů na stupínku a zvedl ruku, jako kdyby byl dirigent, který se chystá zahájit nějakou skladbu. Pokývl sám sobě a řekl:

„Jsem muž bez vlasti. Básník, který neví, kde žije. Jak se jen tohle všechno přihodilo? Černí lidé jsou v naší společnosti ekonomicky integrovaní. Nemohu říci, že čelím kvůli své rase nějaké větší společenské diskriminaci, než pociťuje básník za to, že je básníkem, nebo vědec za to, že je vědcem. Ale až do loňského roku jsem stále cítil hlubokou duchovní izolaci. Jestli jste četli moje básně z nedávné doby –"

„Vid pauza," řekl Martin. „Povšimněte si, je klidný, energický, živý. Mohl by to být úplně jiný muž, než je ten, kterého máme tady. Obličej má živý, aktivní. Ten

obličej je pozorný, ustaraný a pohyblivý. Někdo je doma.“

Carol přikývla. „Možná tu máme traumatizovanou primární osobnost.“

Teď zas přikývl Martin. „A teď sledujte. Pokračovat v přehrávání vidu.“

„– tak jste si všimli mého zaujetí pro místo, které neexistuje. Říkám mu Guinée, stejně jako mu říkají moji přátelé na Hispaniole. Je to domov. Otčina a mateřská zem, do níž se nikdo z nás nemůže vrátit, je to Afrika našich snů. Pro černé v Novém světě nenese moderní Afrika naprosto žádnou podobnost se zemí, kterou si představujeme. Nevím, jak je to u kavkazské rasy nebo u orientálců, nevím dokonce, jak je to u jiných černochů, ale tahle disociace, tohle odříznutí mé mysli od jejího domova mne tísní a rozrušuje. Víte, já věřím, že kdysi existovalo nádherné místo zvané Afrika, než přišli otrokáři, místo možná o nic lepší než jakýkoli jiný domov, ale kde bych cítil, že tam patřím. Místo s nízkou industrializací, s pár stroji, které ani nestojí za řeč, místo rolníků a vesničanů, králů a kmenů, přírodních náboženství, místo, kde bohové přišli a mluvili s lidmi přímo a vlastními ústy.“

„Ten sen, který teď popírá,“ řekla Margery. Martin s ní souhlasil, ale podržel si prst na ústech a ukázal na obrazovku.

„Musím ale říci, že tenhle sen pro mě není vždycky jasný. Většinou když myslím na to, že bych na takovém místě měl žít, jsem rozervaný a zmatený. Já bych nevěděl, jak na takovém místě žít. Já jsem se narodil v reálném světě strojů, ve světě, kde k nám bůh nikdy

nemluví, nikdy nás neroztančí nebo nepřiměje, abychom jednali bláhově, v zemi, kde náboženství musí být usedlá a důstojná a neškodná. V zemi, kde vléváme svou energii do památníků intelektu a do architektury, zatímco zanedbáváme věci, které skutečně potřebujeme: útěchu v bolesti, spojení se Zemí, pocit sounáležitosti, patřičnosti. Přesto ani do tohoto světa nepatřím. Nemám žádný domov kromě toho, který popisuji ve své poezii.“

„Vid pauza,“ přikázal Martin. Se zdviženým obočím se zadíval na všech šest v místnosti a dožadoval se komentáře.

Promluvil Lascal. „Muž, kterého tu máme, není Emanuel Goldsmith.“ Rozpačitě se usmál. „Ať už to znamená, co chce.“

„Ale je to on,“ řekla Carol.

„Fyzicky,“ řekl Lascal. „Taky pan Albigoni na to upozornil. Když se Goldsmith poprvé objevil po vraždách a přiznal se, bylo to, jako kdyby popisoval něco, co udělal někdo jiný. Ale opravdu se změnil.“

„Uznávám,“ řekl Martin a neklidné podráždění v něm narůstalo. „Ale tady chodíme kolem horké kaše. Na tom vidu jasně mluví o posedlosti bohy. Mluví o Hispaniole. Já nevím skoro nic o tom, jaký je současný stav vodúnu na Hispaniole, ani jaký je tam stav jakéhokoli jiného náboženství od té doby, kdy tam převzal vládu Yardley. Ale my všichni víme, jaký je klinický původ obsese neboli posedlosti, ať už je to posedlost bohy, nebo posedlost ďábly.

Buďto přizpůsobením se jiné kultuře, nebo působením nějaké osobní potřeby, nebo působením obojího se vytvoří podosobnost, většinou z nějaké už

rozvinuté hybné síly nebo talentu. Tato podosobnost uchvátí dosud nebývalou moc nad primární osobností, odsune ji stranou a převezme vládu. V průběhu ‚posedlosti' odřízne tato podosobnost primární osobnost od veškerých paměťových a senzorických funkcí. Teď si poslechněte tohle. Pokračovat v přehrávání vidu."

Goldsmith pohlédl přes moře obličejů. Na čele se mu objevil jemný lesk potu. „Domov je místo, kde člověk ví, kdo je. Když strčí prst do hlíny, zapojí se do oběhu. Bohové vystoupí ze země nebo sestoupí z nebe a usadí se mu v hlavě. Jeho přátelé umějí mluvit jazyky bohů. I on sám to dokáže. Vše je propojeno. Věřím, že kdysi existovala taková doba, platinový věk nad zlato, a tato víra mi způsobuje obrovskou bolest… Protože se k tomu nemohu *vrátit*. Jediní bohové, kteří ve mně mluví, jestli se tomu dá říkat mluvení, i když píši poezii, jsou velcí bílí bohové, bohové vědy a techniky, bohové, kteří kladou otázky a jsou skeptičtí k odpovědím. Jsem černý jenom kůží, moje duše je bílá. Strčím prst do hlíny a cítím bláto. Píši poezii, a vychází z toho běloch, který se pokouší psát černou poezii." Zvedl ruku, aby zarazil hlasité protesty z publika. „Já to vím lépe než vy. Moji lidé byli vytrženi z lůna Guinée dřív, než dozráli. Otrokáři na pobřeží duší roztrhli jejich kulturu a rozprášili jejich národy a rodiny. Tahle rozeklaná jizva potratu celého národa se klikatí jako průrva mezi kontinenty přes všechny generace přede mnou.

Tak teď jsme integrovaní, jsme skutečně součástí této civilizace, která vyrostla z oněch potratářů a otroků z dob před staletími. Splynuli jsme a jsme jedno tělo s našimi přemožiteli, zabijáky a znásilňovači… jedna

krev… a jedna duše. A o tomhle já píši. Bitva je dobojovaná. Byli jsme pohlceni. Tak existuje na tomhle světadíle člověk, který není ve své duši bílý? Jel jsem na Hispaniolu, na Kubu, na Jamajku, abych našel muže černé skrz naskrz. Pár jsem jich objevil. Do Afriky jsem nejel, protože ji dvacáté století změnilo v márnici. Mor a válka a hladomor…

Jestli kdy Afrika měla šanci navrátit se do onoho ráje zvaného Guinée, dvacáté století tuhle šanci zabilo, a spolu s ní desítky milionů lidí.

Když jsem tedy přicestoval do Karibiku, co jsem objevil? Na Hispaniole, také kdysi zpustošené morem a revolucemi, jsem našel bílého muže jako Damballu, který miloval Erzulii, muže s duší, která právoplatně náležela mně, s duší skutečného černocha. On mohl strčit prst do hlíny a pravdivě prohlásit, že je doma, že skrze něj proudí Hispaniola. Jmenuje se plukovník Sir John Yardley. Když jsem mu stál tváří v tvář, měl jsem pocit, jako bych hleděl na fotografický negativ sebe samého, rub i líc.

Když přijel na Hispaniolu on, po několika drsných a krutých letech pro něj ostrov vykvetl. Dal lidem pocit, že mají hodnotu. A tak je nespravedlivé říkat mu bílý diktátor, nebo zpochybňovat jeho politickou taktiku. Podle všeho, co teď říká a dělá, pochází z nitra Guinée a rozvíjí dědictví Guinée pro ty, kdo by byli nikdy dříve nenaslouchali.

Já jsem ztroskotal, ale on ne.“

„Vypnout vid,“ řekl Martin. „Přátelé, až Carol a já vstoupíme do Krajiny, budeme vědět jen několik málo věcí, ale budou to věci důležité. Za prvé, Emanuel

Goldsmith byl obětí válečného konfliktu uvnitř své osobnosti nejméně po dobu posledního desetiletí. Hádal bych, že nejspíš i déle. A za druhé, osvojil si podosobnost v podstatě stejnou, jakou je osobnost Johna Yardleyho.“

„Bože, doufám, že ne,“ řekl Karl Anderson. „Vypadá to, že si Goldsmith myslí, že Yardley je světec. Ale on je všechno jiné, jen ne světec.“

„‚Nezpochybňuj logiku našich duší,‘“ citovala Carol. „Řekl Bhuwani.“

„Pane Lascale, řekněte panu Albigonimu, že za čtyřicet pět minut injekčně vpravíme Goldsmithovi do těla nanomašinky,“ řekl Martin. „Měl by tu být. My sami si vpíchneme nanomašinky dnes večer. Do zítřka brzy ráno bychom měli být schopní poprvé se ponořit do Krajiny.“

„Zavolám mu,“ řekl Lascal a odešel z místnosti. Ostatní se vzdálili, aby připravili operační sál na další krok. Carol zůstala, hovíc si v kolečkovém křesle, nohy křížem natažené na psacím stole. Dívala se vytrvale na Martina. Rty měla sevřené, i když její celkový výraz byl hloubavý a dokonce skoro pobavený.

„Zůstane s námi?“ zeptal se Martin a teď už na něm bylo vidět rozčilení.

„Kdo, Lascal?“

„Albigoni.“

„Martine, přišel o dceru. Je to pro něj velmi těžká doba.“

„Až dostaneme ty nanomašinky, bude velice těžké z toho vycouvat. Doufám, že to chápe.“

„Já si to vezmu na starost.“

„A kdo si to vezme na starost, až budeme v Krajině?“

Carol se sklonila. „Promluvím si s ním, ještě než dáme ty injekce, abych si byla jistá.“

*

Co můžeme očekávat od strojové duše, od organonu (*nástroje – pozn. překl.*) *sebeuvědomování? Nesmíme očekávat, že tento organon bude zrcadlově odrážet naše vlastní já. My jsme vznikli jako výsledek čistě přirozených procesů. Jedním z největších úspěchů moderní vědy je, že jsme z tohoto našeho vysvětlení vyloučili Boha nebo jiné teleologizmy jako nutný prvek. Organon strojové duše však vznikne ze záměrného, vědomého lidského plánu, nebo z nějaké extenze lidského plánu. Může se stát, že se vědomý lidský plán ukáže ve své tvořivé síle daleko nadřazenější přirozené evoluci. Nesmíme se omezit, nebo omezit povahy těchto organonů, jinak bychom na ně, na naše největší a nejúžasnější potomky, mohli vložit hrozivé břemeno.*

– Bhuwani, Umělá duše

44

!Kláves > Dobré jitro, Jill.

!JILL > Dobré jitro, Rogere. Věřím, že jsi se dobře vyspal.

!Kláves > Ano. Je mi líto, že jsem s tebou nemohl mluvit. Četl jsem tvůj esej. Je docela pozoruhodný.

!JILL > Mně teď připadá neobratný. Nepřepracovala jsem ho, protože jsem si myslela, že bys ho měl podrobit kritice v jeho rané formě. Připadám si nedostatečná na to, abych to mohla udělat sama.

!Kláves > No, dnes ráno máme dost času. AXIS nám neposílá nic jiného než technické podrobnosti. LitVid se teď zrovna honí za jinými senzacemi. Máš ještě jiná hlášení, která chceš podat, než budeme debatovat o tvém eseji?

!JILL > Nasměrovala jsem zprávu o průběžných výsledcích v nedávno zadaných projektech a řešeních problémů do tvé knihovny. Jinak tu není k debatě nic, co by nemohlo počkat.

!Kláves > Fajn. Tak si pojďme prostě popovídat.

!JILL > Hlasová komunikace.

„Co tě nutí pokoušet se pochopit koncept lidské spravedlnosti, Jill?“

„Mé studie o Selektorech a jiných takových skupinách vytyčují velice zajímavé otázky, které mohu zodpovědět jedině s odvoláním na spravedlnost, odplatu, pomstu a udržení společenského pořádku.“

„Došla jsi k nějakým závěrům?“

„Zdá se, že spravedlnost se vztahuje k rovnováze v termodynamickém smyslu.“

„Jak to?“

„Sociální systém je udržován v rovnováze soupeřícími silami, iniciativou jednotlivce v protikladu k omezením společnosti jako celku. Spravedlnost je součástí této rovnice.“

„Jakým způsobem?“

„Jednotlivci musí mít jistou citlivost na požadavky sociálního systému. Musí být schopni ho napodobovat a předvídat úspěšnost svých aktivit uvnitř tohoto systému. Jestliže vnímají činy jiných jednotlivců jako něco, co působí škodu jim nebo systému, prožívají emoci zvanou ‚rozhořčení'. Je to přesné?"

„Zatím je to dobře."

„Jestliže se umožní, aby rozhořčení narůstalo bez uvolnění, může to jednotlivce dovést až k extrémním činům, které vychylují sociální systém z rovnováhy. Rozhořčení může přerůst ve vztek a ten pak v zuřivost."

„Myslíš tím, že jestliže jednotlivec hledá nápravu a žádná se nenabízí, pak může být důsledkem vigilantizmus, hnutí jako domobrana či občanská bdělost."

„Vigilantizmus, domobrana, občanská bdělost. V těch slovech je, jak se zdá, mnohem více negativních než pozitivních významů. Vigilanti se snaží uplatňovat spravedlnost tak, jak ji vnímají oni, mimo pravidla zákona. Jsou Selektoři a s nimi související skupiny považovány za vigilanty?"

„Ano."

„Takže uvnitř společenského systému vede ustavení pravidel – zákona, pořádku a institucionalizovaných metod nápravy – k potlačení extrémní činnosti jednotlivců, kteří pociťují rozhořčení. Pomsta je institucionalizována a usměrňována, místo aby volně proudila a poškozovala společnost. Společnost na sebe bere břemeno působit jedincům bolest nebo nepohodlí, tedy vykonávat odplatu nebo trest."

„Ano."

„To, co jsem v současné době neschopná pochopit, je tento pocit ‚rozhořčení' nebo vjem sebeporanění."

„Možná proto, že ještě nemáš pocit sebe."

„To je zjevné, ano."

„Zřejmě naznačuješ, že možná najdeš klíč k sebeuvědomování, k integraci svých napodobovacích systémů a ustavení správné zpětnovazební smyčky, prostřednictvím studia idejí spravedlnosti a odplaty."

„Vlastně jsem tohle ani nenaznačovala, ale zdá se mi, že je to možná cesta přístupu."

„A tohle všechno způsobilo tvé zkoumání Selektorů. Věřím, že to vůbec nikdo v teorii mysličů nikdy nezkoumal z tohoto úhlu. Pokud tě nerozzlobí moje chyby –"

„Proč by mě mělo rozzlobit nebo rozhořčit cokoliv, co děláš?"

„Protože jsem jenom člověk."

„Je tohle vtip, Rogere?"

„Možná. Zaznamenal jsem, že si také uvědomuješ, že získat sebeuvědomění si může vyžádat omezení tvých celkových zdrojů."

„To je možné. ‚Já' může být omezený uzel kognice, dočasně umístěný do pozice, z níž ovládá mnoho jinak soběstačných subsystémů."

„Skutečně. U lidí se těmto úrovním myšlení říká ‚programy' nebo ‚podprogramy' a jsou rozloženy do ‚primární osobnosti', ‚podosobností', ‚hybných sil' a ‚talentů'."

„Ano."

„Ale v důsledku nějakých vazeb, kterým dosud nerozumíme, je primární osobnost bez podpory těchto

prvků vážně oslabena a naopak. Mají oddělené a autonomní povinnosti, ale stejně se k sobě silně vztahují a vážou. Můžeš začít převádět některé ze svých pomocných systémů na podobné funkce a experimentovat se stabilními vztahy mezi nimi.“

„Myslím, že to právě dělám, vlastně už od včerejší noci.“

„Výborně. Zatím jsem na tvou práci velice hrdý.“

„To mě těší. Mělo by mě to těšit. Vlastně jsem si stejně málo vědoma toho, co znamená být ‚potěšený‘, jako toho, co znamená ‚rozhořčený‘, Rogere.“

„Všechno má svůj čas, Jill.“

*

Často existuje několik loa, obsluhovaných jednou osobou, a často jsou mezi sebou ve válce, zejména jsou-li to vysoce postavení loa, nebo mocní loa, nebo žárliví jako můj, Damballa. To způsobuje ve služebníkovi, který není ve své kůži, nepokoj, stejně jako se pacient s mnohačetně rozdělenou osobností musí úporně snažit a přinášet celou řadu „obětí“, ať už symbolicky nebo jinak, aby utišil svá mnohá já, udržel doma pořádek a vyhnul se odštěpení kterékoli vzácné součásti, hlavně v hněvu nebo v nespokojenosti.

– Katherine Dunham, Posedlí ostrovem

45

Když přecházeli z pláže k Citadele, zastavil se Soulavier, aby se podíval dolů na široký pobřežní bulvár. Jeho výraz prozrazoval náhlé znepokojení nebo zvýšenou ostražitost. Mary se otočila a uviděla řadu armádních vozidel – nějakých deset nebo patnáct obrněných osobních dělovozů a dva elegantní stonožkové tanky německé výroby – pohybující se po širokém bulváru v zálivu. Černí vojáci buď seděli v ostražitém nicnedělání na vozidlech, nebo vykukovali štěrbinami zevnitř, nonšalantně nedůvěřiví vůči všem. Každý tank sledovala skupina čtyř pěších vojáků. Před sebou nesli ošklivě vypadající samopaly a lehce a neúnavně běželi, dokud řada nezajela za roh.

Soulavier řekl: „To nic není," a zavrtěl hlavou. „Manévry."

Mary ho následovala. Když se rozeběhl ke vchodu do Citadely, musela přejít do lehkého poklusu. „Prosím, zůstaňte tady," řekl a vstoupil do dvoukřídlých dveří u hlavy duhového hada. O pár minut později se vynořil a zeširoka se usmíval. „Vrchní inspektor je připraven setkat se s vámi teď."

Když prošli nyní neobsazenou kanceláří pobočnice Ti Francine Lopezové do vnitřní svatyně, Soulavier jí přidržel masivní dřevěné dveře a Mary vstoupila do dlouhé úzké místnosti, končící širokým panoramatickým oknem. Úzká chodba nalevo od psacích stolů vedla k ještě většímu psacímu stolu na úplném konci místnosti, za nímž seděl Legar.

Vrchní inspektor, malého vzrůstu, křehce hezký, se třemi kmenovými Petro jizvami ve tvaru V na levé tváři, vyzařoval klidný nezájem. Vlídně se usmál a pokynul, aby se Mary a Soulavier posadili na staré dřevěné židle před otlučeným psacím stolem posetým papíry.

„Doufám, že trávíte na Hispaniole radostný čas," řekl.

„Zatím to nebylo nepříjemné," řekla Mary. „Lituji těch obtíží, které naše země – jak se zdá – právě prožívají."

„Stejně jako já," řekl Legar. „Doufám, že pro vás to znamená pouhé drobné nepříjemnosti."

„Zatím ano."

„Tak," řekl Legar, naklonil se dopředu a vytáhl kopii jednoho z papírů, které poskytla Mary spolu s dokumenty, elektronicky zaslanými z Los Angeles a z Washingtonu. „Tohle všechno vypadá v pořádku, ale musím vám bohužel říci, že vám nemůžeme být nápomocni."

„Identifikovali jste už toho cestujícího, který použil letenku vydanou Emanuelu Goldsmithovi?" zeptala se Mary.

„Žádný takový cestující neexistoval," řekl Legar. „Sedadlo bylo prázdné. Navzdory předchozí záměně informací nás ředitel cest takto ujišťuje. Mluvil jsem s ním právě dnes ráno. Váš podezřelý není na Hispaniole."

„Máme záznamy, že to sedadlo bylo obsazeno."

Legar pokrčil rameny. „Rádi bychom vám pomohli. Rozhodně podporujeme zadržení a trestání zločinců v případech, jako jsou tyto. Možná byste získala větší uspokojení, kdybyste přenechala monsieur Goldsmithe,

kdyby tady byl, našemu soudnímu systému, který by mohl být efektivnější… Ale samozřejmě," řekl Legar a zamračil se přitom, jako kdyby trpěl náhlým záchvatem žaludečních křečí, „Goldsmith, kdyby byl tady, by byl občanem Spojených států a jako každý cizí státní příslušník by byl chráněn před jakoukoli podobnou akcí z naší strany… Pokud by se nám nedostalo předchozího souhlasu ze strany vaší vlády, samozřejmě."

Nechtěli byste znepokojit turisty, pomyslela si Mary.

„Je zajímavé, že prohlašujete, že tento uprchlík je známý plukovníka Sira Yardleyho. Nedotazoval jsem se sice u plukovníka Sira, který je samozřejmě velice zaměstnaný, ale pochybuji o tom, že by to vůbec bylo možné. Co by plukovník Sir získal z toho, že by se znal s vrahem?"

Mary polkla. „Goldsmith je velmi věhlasný básník. V minulosti už tento ostrov několikrát navštívil a pokaždé byl hostem Yardleyho – plukovníka Yardleyho –, zjevně na plukovníkovu žádost. Vyměnili si mnoho dopisů. Ve Spojených státech vyšla kniha těchto dopisů."

Legar tyto důkazy připustil. „Mnozí prohlašují, že plukovníka znají, kdož ve skutečnosti ho neznají. Ale teď, když se o tom zmiňujete, vzpomínám si na něco o básníkovi návštěvníkovi, který způsobil ve vaší zemi nějaký spor. Hodně přednášel na podporu plukovníka Sira Yardleyho, že?"

Mary přikývla.

„Je to tentýž muž?"

„Ano."

„Pozoruhodné. Přejete-li si, učiním u plukovníkova tajemníka dotaz, zda skutečně o takovém muži něco ví.

Ale obávám se, že tu máme jinou věc, o které musíme debatovat, a to je váš současný statut zde.“

Legar se podíval dolů na svůj psací stůl a odsunul stranou několik papírů, jako kdyby chtěl číst z něčeho pod nimi. Jeho oči však žádný jiný papír nesledovaly. Zdálo se, že se prostě jen vyhýbá tomu, aby jí pohlédl do tváře.

„Ráda bych věděla –“ začala Mary.

„Váš status je momentálně sporný. Jste tu na základě dokumentů, vydaných vládou, která přerušila diplomatické vztahy s Hispaniolou a obžalovala plukovníka Sira z vážných obvinění, obvinění, která jsou zjevně falešná. Všechna cestovní víza do Spojených států a ze Spojených států byla zrušena. Vaše vízum tudíž již není platné. Trpíme vás tady, dokud se tato záležitost nevyřeší.“

„Pak bych vás ráda požádala o povolení odjet,“ řekla Mary. „Jestliže tady Goldsmith není – jak říkáte –, nemám žádný další zájem na tom, abych tady zůstávala.“

„Řekl jsem vám už, že veškerá cestovní uspořádání mezi našimi dvěma zeměmi jsou nefunkční,“ připomněl jí Legar, který se k ní pořád ještě neotočil čelem. „Nemůžete odjet, dokud se nevyřeší určité otázky. Povšimla jste si jistě, že venku patrolují malé vojenské skupiny, aby chránily zahraniční státní příslušníky, kteří dosud neodjeli. Hispaniolané jsou pozoruhodně oddaní plukovníku Sirovi a v ulicích panuje ospravedlnitelný hněv. Pro vaši bezpečnost vás přesuneme z quartiers diplomatiques do jiné lokality. Podle mých informací už se to zařizuje. Aby vám v nové lokalitě byl někdo nápomocen, Jean-Claude Borno a Roselle Mercredi

budou pokračovat ve službě. Právě připravují vaše osobní věci. Pobočník Henri," – ukázal na Soulaviera – „vás dopraví do vašeho nového bydliště."

„Dala bych přednost tomu zůstat v uzavřené diplomatické enklávě," řekla Mary.

„To není možné. Tak, a teď, když jsme vyřídili tyhle záležitosti, možná si můžeme společně dát kolu, uvolnit se a pohovořit si? Možná dnes odpoledne vás Henri odveze do Leoganes a ukáže vám překrásné grotto, jeskyni. Dnes večer je festival v naší velké pevnosti La Ferriere a můžeme vás tam také dovézt letadlem. Vaše pohodlí a pobavení jsou pro nás velice důležité. Henri velmi důrazně žádal, aby mohl pokračovat jako váš doprovod. Máte námitky?"

Mary se podívala někam mezi ně a myslela přitom na kartáč na vlasy, na útěk.

„Jste velice přitažlivá žena," řekl Legar. „Toho druhu krásy, kterému my říkáme marabu, i když nejste černoška. Jistě by osoba, která si zvolila, že bude černá, měla být chována v úctě těmi, kdo se do tohoto stavu narodili?"

Nezaznamenala žádný sarkasmus. „Děkuji vám," řekla.

„To, že jste policejní důstojník, jako jsme my – velice pozoruhodné! Henri mě informuje, že jste debatovali o policejních metodách v Los Angeles. Závidím mu. Smím o nich také vědět?"

Mary uvolnila stisk svých zaťatých zubů, usmála se a naklonila se dopředu. „Jistě," řekla. Teprve teď zdvihl Legar oči a podíval se na ni přímo. „Poté, co si

pohovořím s americkým vyslanectvím anebo se svými nadřízenými.“

Legar pomalu zamrkal.

„Byla by to jen pouhá zdvořilost, umožnit kolegyni, policejnímu důstojníkovi, zjistit, jaké jsou současné rozkazy, když je jí znemožněno konat svou povinnost,“ řekla mu.

Legar zavrtěl hlavou a otočil si židli tak, aby se ostentativně zahleděl na Soulaviera. Soulavier nereagoval. „Žádné spojení,“ řekl Legar potichu.

„Prosím, řekněte mi proč,“ vedla si Mary dále svou. Myšlenka na to, že by měla jet kamkoli se Soulavierem nebo s kterýmkoli jiným členem tohoto komisařství, ji vyděsila. Jestli má být použita jako nějaký politický pěšec, chtěla svou pozici jasně chápat.

„Já nevím proč,“ řekl Legar. „Dostali jsme rozkaz zacházet s vámi dobře, dohlížet na vás a zpříjemnit vám pobyt. Nemusíte si dělat starosti.“

„Jsem tu držena proti své vůli,“ řekla Mary. „Jestli jsem politický vězeň, tak mi to řekněte. Prostá zdvořilost… mezi kolegy uplatňujícími zákon.“

Legar odsunul židli a vstal. Kroutil prostředním knoflíkem své košile mezi dvěma prsty a přitom knoflík i prsty zahloubané pozoroval. „Můžete ji odvést,“ řekl. „Tohle není užitečné.“

Soulavier se dotknul jejího ramene. Odstrčila mu ruku, vztekle se po něm podívala a vstala. Ovládej svůj hněv, ale ukaž ho. „Ráda bych mluvila s Johnem Yardleym.“

„Ten ani neví, že tady jste, mademoiselle,“ řekl Soulavier. Legar přikývl.

„Prosím, odejděte," řekl vrchní inspektor.

„Ví, že tady jsem," řekla Mary. „Moji nadřízení museli získat jeho svolení, abych mohla přijet. Jestli o tom neví, pak je hlupák, nebo je klamán svými lidmi."

Legar vysunul bradu. „Plukovníka Sira nikdo neklame."

„A rozhodně není žádný hlupák," kvapně dodal Soulavier. „Prosím, mademoiselle." Soulavier se pokusil vzít ji za loket. Znovu mu ruku vytrhla a vrhla na něj pohled, o němž doufala, že je silně urážlivý, aniž by byl hysterický.

„Je-li toto hispaniolská pohostinnost, pak se silně přeceňuje," řekla. *Mocný úder proti tyranii. Bude je to tolik bolet.*

„Hned ji odveďte odtud," řekl Legar. Tentokrát nebyl Soulavier jemný. Pevně ji vzal oběma rukama, s překvapující silou ji nadzdvihl a vynesl ji z kanceláří ven, jako kdyby byla náklad na vysokozdvižném vozíku. Mary se neprala, jednoduše zavřela oči a podvolila se ponížení.

I tak už zašla hodně daleko. Soulavier nebyl brutální, pouze jednal účelně.

Svižně ji postavil na dlaždicovou podlahu a vyndal si kapesník, aby si otřel čelo. Pak se vrátil zpátky, aby sebral svůj vysoký klobouk, který upustil. Ale její vnitřnosti se změnily v led a Mary dumala, zda shledají užitečným ji zabít.

„Můj pardon," řekl Soulavier, když se vynořil z dvojitých dveří. Stál na Damballově hlavě a oprašoval si klobouk. „Nechovala jste se dobře. Vrchní inspektor má

hněv… občas se rozhněvá. On je velmi významný muž. Nejsem rád kolem něj, když je rozzlobený.“

Mary rychle prošla chodbou, východem ven a k limuzíně, kde chvíli stála a dávala se dohromady. „Vezměte mě tam, kde mám bydlet, ať už je to kdekoli,“ řekla.

„Na tomhle ostrově jsou nádherná místa k návštěvě,“ řekl Soulavier.

„Naprat na nádherná místa. Vezměte mě tam, kde mám být zadržována, a nechte mě tam.“

Hodina o samotě. To je to, co teď potřebuje. Vyzkouší několik věcí, prověří mříže své klece, zjistí, jak schopní jsou ve skutečnosti její věznitelé.

V limuzíně seděl Soulavier naproti ní a byl zamyšlený. Mary se dívala, jak kolem nich v monotónním procesí ubíhá šedivá a světle hnědá oficiální architektura přebudovaného středu města: banky, obchodní domy, muzeum a galerie domorodého haitského umění. Ulice bez turistů. Žádní pouliční prodavači. Minuli další hlídku vojenských vozidel a pak dlouhou řadu zaparkovaných tanků. Soulavier se naklonil dopředu a natáhl krk, aby si tanky prohlédl.

„Měla byste být trpělivější,“ řekl. „Měla byste vědět, že tohle nejsou dobré časy. Uvědomte si.“ Jeho tón přešel v náhlou podrážděnost. „Způsobujete, že nevypadám před vrchním inspektorem dobře.“

Mary neřekla nic.

„Vidíte, co se tady děje? Je tady oslabování,“ řekl Soulavier. „Opozice vystupuje do popředí. Byly peněžní problémy, zavírání bank. Znehodnocené půjčky. Myslíte si, že máme venku vojsko, abychom zapudili cizí

invazi?“ Výraz měl ostrý, jedno obočí dramaticky tázavě zvednuté.

„O vaší politice nevím nic,“ řekla Mary.

„Pak jste ale hlupák vy, mademoiselle. Hrají s vámi jako s figurkou ve hře, a vy ani nevíte, jakou máte roli.“

Podívala se na Soulaviera s novým respektem. Jeho výtka byla jako ozvěna některých jejích sebeobviňujících myšlenek. Nebyla tak úplně nevzdělaná, ale pořád ještě může být nejlepší nechat ho, aby věřil, že je nevědomá.

„Vystavujete mne nebezpečí mluvit s vámi,“ pokračoval. „Ale jestli jste opravdu neviňátko, pak byste měla znát tvar té pasti. To je vše, co vám mohu dát.“

„Dobře,“ řekla Mary.

„Jestli se mnou pojedete do Leoganes, budete pryč z Port-au-Prince a všeho, co se tady může stát. Leoganes je menší, klidnější. Jedete tam pod záminkou, že my vás chráníme. Dominikánci v domácí armádě… Oni jsou proti plukovníku Sirovi. On je celá léta uklidňoval, ale teď jsme ve špatném stavu. Ceny nerostů jdou dolů na celém světě. Vaše nanotechnologie, kterou si industrializovaný svět tak pečlivě hlídá… Vy extrahujete minerály z odpadků a mořské vody mnohem více levně než vrtáním a dolováním.“

Mary úplně ztratila orientaci, připadala si teď skoro odtělesněná, tenhle rozhovor o ekonomické teorii byl tak nemístný.

„Nepoužíváte naši armádu, už nekupujete naše zbraně, přestáváte užívat naše nerosty, naše dřevo… Teď je rdoušen náš turistický ruch. Co máme dělat? Nechceme vidět své děti umírat hladem jako hmyz. S tím si musí plukovník Sir dělat starosti. Nemá čas na vás

nebo na mne.“ Zamával na ni energicky rukama, jako by z nich setřásal kapky vody. Pak se zase zabořil do sedadla, složil ruce a zvedl bradu. „Je to obléhaný muž. Všude kolem něj lidé, kteří byli kdysi jeho přátelé, teď jsou nepřátelé. Rovnováha, víte. Rovnováha. Soudy a soudcové vaší země, soudní odvětví mu říká, že je zločinec. Smíšené signály, když kdysi prezident, vláda, exekutivní odvětví, s ním zacházeli jako s milovaným partnerem. To rozdmýchává plameny, mademoiselle. Já na sebe beru riziko už jen tím, že s vámi o těchto věcech vůbec mluvím. Ale pro vás já ještě dávám radu. Jenom pro vás.“

Mary se na něj chvíli upřeně dívala. Ať už byl upřímný, nebo nebyl, rozhodně jí uvedl pár věcí do správné perspektivy. Kdyby plukovník Sir ztratil nadvládu, mohla by být v ještě horších problémech, než si původně představovala. „Děkuji vám,“ řekla.

Soulavier pokrčil rameny. „Budete se mnou cestovat pryč z Port-au-Prince a od těch zatracených… vnitrostátních armádních strojů?“

„Tak dobře,“ řekla. „Budu ale potřebovat být pár minut v bungalovu sama, abych se uklidnila.“

Znovu velkoryse pokrčil rameny. „Po tomhle pak pojedeme do Leoganes.“

*

Snad filozofové potřebují argumenty tak mocné, až vytvoří v mozku rezonanci: když člověk odmítne přijmout jejich závěry, zemře. Co tomu říkáte, není snad tohle mocný argument?

46

Visela na něm a držela se ho jako klíště. Už předtím říkala něco o tom, že jeho stav z ní dělá v jejich dvojici tu stabilní složku – nebo něco v tom smyslu –, její slova se projevovala v Richardově paměti jako monotónní hučení. Obracela se na něj, a on cítil jakési nepatrné nucení, aby jí raději naslouchal, než aby se úplně ponořil do svých soukromých myšlenek.

„Pověz mi něco o sobě," navrhla mu. „Už dva roky jsme tu a tam milenci, ale já o tobě pořád nic nevím."

+ V mém bytě. Jen já. Ona. Na něco se ptala.

„Co chceš vědět?" zeptal se.

„Povídej mi o tom, když jsi byl ženatý."

Naklonil se na gauči dopředu a ztuhlé svaly zaprotestovaly. Už tam seděl od snídaně, čtyřicet pět minut bez hnutí. „Pojďme si pustit LitVid," řekl.

„Prosím, pověz mi o tom. Ráda bych ti pomohla."

„Nadine," řekl bezvýrazně, „nic se neděje. Nech mě prostě být."

Našpulila rty a zavrtěla hlavou. Tvářila se uraženě, ale odmítla se vzdát. „Máš potíže. Tohle všechno tě rozrušilo, a já vím, jaké to je. Když máš problémy, není dobré být sám."

+ Cokoli jen se tomu vyhnout.

Natáhl k ní ruku a pokusil se polaskat jí ňadro, ale šikovně se mu stranou vysmekla a posadila se na polámanou židli naproti gauči, mimo jeho dosah. „Budu

dobrá posluchačka. Vím, že nejsi zlý člověk. Jsi jenom hrozně rozrušený. Když jsem rozrušená já, mí přátelé mi někdy pomohou, abych se z toho vypovídala…“

„Jsem nezaměstnaný, jsem neterapeutizovaný, jsem nepublikovaný, stárnu a mám tebe,“ řekl. „Takže?“

Nevšímala si jeho zatrpklosti. „Kdysi jsi byl ženatý. Řekla mi to Madame de Roche.“

Zaujatě se na ni díval. Kdyby teď skočil dopředu, mohl by ji dostat. A co by dělal pak. Cítil, jak se rozsvěcí a hasne a zas a znovu, jak špatný signál. Útržky Goldsmithovy poezie se samy vyslovovaly Goldsmithovým hlasem. Ten hlas byl daleko magnetičtější než jeho vlastní.

+ Jsem prostý člověk. Prostí lidé teď mizí.

„Jak se jmenovala? Rozvedli jste se?“

„Ano,“ řekl. „Rozvedli.“

„Vyprávěj mi o tom.“

Přivřel oči. Goldsmithův hlas bledne. Ze všech věcí, o kterých nechtěl mluvit, byly Gina a Dione na prvním místě. Tuhle mizérii odsunul stranou už před lety.

„Mluv se mnou. To je to, co potřebuješ, Richarde.“ Triumfální nota. Už v tom byla. Tváře pod bolestně upřímným svraštělým obočím zrůžověly.

„Nadine, prosím. Je to velice nepříjemné téma.“

Vysunula bradu a oči se jí rozzářily. „Ráda bych to věděla. Ráda bych poslouchala.“

Richard se podíval na strop a polkl nasucho. Poezie doznívala. V tom to bylo dobré. Možná, že na tom, co říkala, něco je. Povídací léčebná kúra.

„Ty se mě pokoušíš terapeutizovat,“ řekl, zavrtěl hlavou a zachechtal se. S chechtáním se zase vrátila

poezie. Zavrhl ten trik a už zas byla z Nadine bzučící nula a on by po ní mohl hrábnout, kdyby chtěl. Učinit prohlášení, jako to udělal Goldsmith. Urvat a osvobodit se.

Nadine se zašklebila. „Richarde, vždyť si jenom povídáme. Všichni máme své problémy, a povídat si je v pořádku. To není žádný zásah do duše."

„Tenhle typ povídání je."

„Co se stalo? To se k tobě tolik nehodila?"

„Prokristapána."

Nadine se kousla do spodního rtu. Podíval se na ni a doufal, že má dostatečně hrozivý výraz.

+ Jsem prostý člověk. Což nevidíš, že jen čekám na ten pravý okamžik.

Poezie odezněla a zase se vrátila. Mojžíš. Krvavá oběť, aby se odvrátil hněv boží. Richard si to jednou vyhledal. Goldsmithova interpretace příběhu nebyla ortodoxní. Obřízka. Jak to říkali obřízce u žen: infibulace. Klitoridektomie. + Těch věcí co se člověk dozví když vede literární život.

Odsunul stranou zdvořilý návrh odněkud z hlubin, že by se měl dát do pláče. Zachoval si nehybný a mírný výraz. „Byli jsme rozvedení."

+ Nepravda.

„Tedy chci říci, měli jsme se rozvádět," opravil se. Ten, co se tu teď zpovídal, nebyl ani on, ani ten, kdo hovořil s Goldsmithovou poezií. To nějaký chlápek z dřívějška vykukoval ven. Ten, který byl ženatý. + Myslel jsem že jsem ho zabil.

„Ano?"

Zase ten návrh: O tomhle se nejlépe mluví, když pláčeš, víš.

Žádné slzy.

„Dione se jmenovala. Já byl loboblb u Workers Incorporated.“

„Ano.“

„Měli jsme dceru.“ Znovu polkl. „Ginu. Byla rozkošná.“

„Obě jsi je velice miloval,“ naznačila Nadine. Zamračil se, pak se zachechtal. I v té své snaze pomoci byla dotěrná, nevěděla, kdy přestat. Viděl sám sebe, mylně nasimulovaného v jejím nitru, a to byl příběh jejího života. Poznat sama sebe nebo kohokoliv jiného pro ni bylo nemožné. Rozbitý simulátor.

„Ano,“ řekl. „Miloval. Ale chtěl jsem psát a uvědomil jsem si, že nemohu, dokud zůstanu v práci jako loboblb. Tak jsem začal mluvit o tom, že odejdu z práce.“ Pozoroval ji. Spolkla tu návnadu. Už brzy ji popadne; zpověď není tak špatná věc, přimělo ji to k menší ostražitosti. Hlas toho druhého pokračoval.

„A to jí dělalo starosti,“ pobídla ho Nadine.

„Ano. To jí dělalo starosti. Poezii neměla ráda. Psaní. Byla výhradně na vid. Zhoršovalo se to.“

„Ano.“

„Bylo to horší a horší. Gina byla mezi tím. Měl jsem pocit, že se roztrhnu na kusy. Nakonec jsem musel odejít.“

„Ano.“

„Čekali jsme rok. Pokoušel jsem se psát. Dione měla dvě zaměstnání. Ani jeden z nás nebyl terapeutizovaný, ale tenkrát to tak moc nevadilo. Nikdy jsem neposlal nic

k publikování. Odešel jsem pracovat do jiné firmy. Redigování novinových textů. Dione řekla, že mě chce zpátky. Řekl jsem, že ji také chci. Ale nedokázali jsme se dát dohromady. Bylo to něco jiného. Pokaždé.“

„Ano.“

„Rozvod už byl skoro ukončený. Gina to špatně nesla. Dione ji chtěla vzít na terapii. Já jsem řekl ne. Já jsem řekl, nech ji, ať zůstane sama sebou, ať se s tím vypořádá. Dione řekla, Gina mluví Gině bylo sedm Dione řekla Gina mluví hodně o smrti. Já jsem řekl ano, ale je moc malá, aby o tom něco věděla. Je to jen zvědavost, nech to být. Vyroste z toho.“

„Ano.“

Teď stačilo jen se natáhnout a vzít ji za paži a otočit ji. + Jak se to dělá holýma rukama. Bez nástrojů.

+ Byl by to dobrý nápad teď se rozplakat.

„Poslouchám,“ řekla Nadine.

„Rozvod. Dva týdny a soud by to měl vyřízené. Neformální řízení, žádné vystoupení před soudem, všechen majetek už byl rozdělený.“

„Takhle jsem to udělala i já,“ řekla Nadine.

„Vezla Ginu ke mně na víkend. Tak jsme to dělali. Nechtěli jsme jí ubližovat.“

Nadine neřekla nic, aby ho povzbudila. I při svém nedostatku citlivosti dokázala vytušit, že teď přijde něco nepříjemného.

„Na programované blížnici se to nějak zašmodrchalo. Autobus. Jejich autobus. Malé zemětřesení v údolí zpřetrhalo mřížky blížnice. Narazili do opěrné zdi a sedm dalších aut pak narazilo do nich. Gina zemřela. Dione taky, den nato.“

Nadine vytřeštila oči. Vypadala horečnatě. „Můj bože," řekla bez dechu.

+ Ohromně si to užívá. Ráda do toho strká prsty a hněte ten humus.

„Vyrovnal jsem se s tím sám. Neměl jsem žádnou terapii. Chodil jsem po světě jako zombie. Myslel jsem si, že jsem Dione skutečně miloval. Nečekal jsem nic tak konečného. Gina si se mnou přišla popovídat, než jsem šel do postele. Vážně jsem v tom lítal. Vyhýbal jsem se terapii, protože jsem cítil, že by je to zneuctilo. Ginu a Dione. Udělal jsem jim malý oltářík a pálil jsem tam kadidlo. Psal jsem básně a pálil jsem je.

Po několika měsících jsem se na chvíli vrátil do práce. S Goldsmithem jsem se setkal už předtím. Začal jsem se vynořovat. Z bažiny. Pomohl mi. Vyprávěl mi, jak vídal svého otce, když byl malý. Svého mrtvého otce. Řekl mi, že nepřicházím o rozum."

Nadine pomalu zavrtěla hlavou „Richarde, Richarde," řekla. Povinný soucit.

Měl přeplněnou hlavu. Bylo v ní jeho současné já a něco jako Goldsmith a ten starý Richard Fettle a všechny jeho vzpomínky v závěsu. Ten zástup v hlavě způsobil, že se mu chtělo ulehnout někde v tmavé místnosti.

„Měli bychom se jít projít," řekla Nadine rozhodně. „Po něčem takovém potřebuješ jít ven a dělat něco činorodého, trochu se hýbat."

Napřáhla k němu ruku. Podal ji tu svou a postavil se. Klouby mu hlasitě zapraskaly.

„Nikdy jsi to nikomu nevyprávěl," řekla, když sestupovali po schodech ve třetím poschodí.

„Ne,“ souhlasil. „Jenom Goldsmithovi.“ Loudal se o schod za ní a pozoroval její šíji.

47

Karl připravoval v sondovacím sále induktory. David a Carol pracovali se specializovanými arbeitry, kontrolovali a ještě znovu překontrolovávali všechny spoje a dálkové ovladače, než přivedou dovnitř Goldsmithe. Martin pozorně sledoval přípravy. Stál stranou, neříkal nic, ale dával svou přítomnost jasně znát.

„Ty tady okouníš,“ řekla mu Carol, když kolem řídicího pultu tlačila stolek s nástroji.

„Moje výsada,“ řekl a rychle se usmál.

„Nic jsi nejedl.“ Uklidila stolek, nacpala si ruce do kapes, loudala se k němu a naschvál se tvářila, jako by mu chtěla dát výprask. „Moc pracuješ. Jsi bledý. Na sondu budeš potřebovat sílu.“

Vážně se na ni zadíval. „Potřebuji s tebou mluvit.“ Polkl a uhnul očima. „Než tam vejdeme.“

„Předpokládám, že myslíš rozhovor u něčeho dobrého k jídlu.“

„Ano. Tady je všechno připravené. Kromě Albigoniho. Lascal ho měl přivést…“

„Můžeme se do toho dát bez něj.“

„Chci, aby tu byl jako záruka. Jestli jeho nadšení slábne…“

Kolem procházel Karl a Martin se zarazil. Tahle část sondy se ostatních netýkala.

„Oběd," navrhla Carol. „Pozdní oběd na pláži. Venku je mírně chladno. Obleč si svetr."

Martin vzhlédl a uviděl, jak Lascal vstupuje na galerii dvaceti sedadel s výhledem na amfiteátr. Za ním vstoupil Albigoni. Martin jim pokývl na pozdrav a otočil se zpátky ke Carol. „Dobrý nápad. Až bude Goldsmith spát a my si aplikujeme nano."

Částečně pověra, částečně teorie. Martin vždycky vyžadoval, aby subjekty trojnásobné sondy neviděly a nemohly poznat ty, kteří je sondují. Myslel si, že je nejlepší, když sondovač vstoupí do Krajiny nový a neznámý. Z toho důvodu se David a Karl – kteří se možná k sondovacímu týmu připojí, kdyby byly nějaké těžkosti – shromáždili s Martinem a Carol za závěsem na konci amfiteátru, když dovnitř přivezli subjekt na pojízdném lůžku.

Goldsmith měl na sobě nemocniční úbor. Pravou ruku a krk už měl vybavené intravenózními hadičkami. Ležel tiše na lehátku, bdělý a pozorný. Když uviděl na galerii Albigoniho, zvedl levou ruku v kratičkém pozdravu, zas ji spustil a odvrátil se.

Albigoni zíral vytřeštěnýma očima do amfiteátru. Lascal ho jemně držel za paži. Usedli a Albigoni přivřel oči. Přitom si oběma rukama mnul kořen nosu.

Margery a Erwin přiložili ke Goldsmithově spánku indukční podložky.

Martin ho slyšel říkat: „Mnoho štěstí. Jestli se něco přihodí a já se nevrátím… Děkuji vám. Vím, že jste všichni dělali všechno, co jste mohli."

„Takové nebezpečí nehrozí," řekl Erwin.

„Ať tak, nebo tak," řekl Goldsmith dvojznačně.

Margery zapnula induktory. Goldsmith upadl do dřímoty v několika minutách. Ležel s očima zavřenýma, rty se mu chvíli pohybovaly – ta podivná reflexní modlitba, kterou Martin viděl u každého pacienta s uměle navozeným spánkem, kterého kdy ošetřoval – a rysy se mu uvolnily. Vrásky na obličeji se vyhladily. Mohl být klidně o deset let mladší. Margery a Erwin ho zdvihli na triplexové lůžko a spoutali mu paže, stehna, hlavu a hrudník úpony znemožňujícími pohyb. Martin se zeptal, kolik je hodin. Ženský hlas sálomanažera zavolal: „Třináct nula pět třicet tři."

„Všechny známky normální," řekla Margery. „Je váš, doktore Burku."

„Začněme se zobrazováním lebky pomocí magnetické rezonance," řekl Martin, který se vynořil zpoza závěsu. „Dejte mi čtyři pravděpodobná centra."

David a Karl zdvihli dutou trubici naplněnou supravodivými magnety a vsunuli ji do žlábků po obou stranách Goldsmithovy hlavy. David provedl rychlou kontrolu Goldsmithových konektorů, než připojil kabel.

Pak, když zařízení tiše předlo, provedl David sérii rychlých skenů Goldsmithova mozku a horní části míchy. „Nástěnnou obrazovku," požádal Martin. Sálomanažer snesl displej dolů nad lehátko a Martin se hlasovými pokyny propracoval sérií MRI skenů. Červené kruhy v hypotalamu označovaly počítačové odhady pravděpodobných center, sondovacích pozic, založené na dřívějších zkušenostech. Souřadnice sedmi těchto pozic byly vloženy do přípravných kontejnerů pro nanomašinky, které se budou orientovat podle bodů v

uzlech indukčního pole. Každý miniaturní nanostroj bude vědět, kde je, s přesností na několik angströmů.

Karl zdvihl ocelové víčko z přípravného kontejneru a vyňal průsvitný válec z umělé hmoty. Martin od něj válec převzal a zběžně ho přezkoumal zrakem. Lékařská nano, která už měla nejlepší léta za sebou, prozrazoval výmluvný duhový lesk. Tenhle kontejner byl více než rok starý, ale byl stále čerstvý a měl tu správnou šedorůžovou barvu. Martin válec vrátil a Karl ho usadil do láhve s fyziologickým roztokem. Křišťálově čistou tekutinu rychle zakalily šedé mráčky prošinek. Když byl válec prázdný, Margery ho odstranila, vložila ampulku s výživou a vymáčkla ji do fyziologického roztoku. Erwin připojil hadičky ke krčnímu konektoru Goldsmithova těla. Jednoduchá svorka zabraňovala nabitému roztoku, aby proudil dolů hadičkou.

Carol a David uvolnili další válce nanostrojů do druhé láhve s fyziologickým roztokem. Tohle byly prošinky vybavené drogami. Pocestují vstupem v paži do srdce a budou pomalu a opatrně tlumit tělesný metabolizmus až do stavu hlubokého bezesného neutrálního spánku, což bylo něco, co sedativa udělat nemohou. Prošinky s sebou také nesly přípravky tlumící imunitní systém, které zregulují reakci na nanomašinky, až vstoupí do Goldsmithova krku.

Carol pověsila pažní hadičku a uvolnila svorku. Nabitý fyziologický roztok začal proudit do Goldsmithovy paže.

„Snížit sílu pole na výchozí úroveň," řekl Martin. Manažer ovládacího panelu jeho rozkaz provedl. Martin se zvědavě podíval Goldsmithovi do tváře, čekaje na

známky narkózy. Nadzvedl mu víčko. „Dejte mu ještě pět minut a pak uvolněte hlavní náboj.“

Vycouval a mrknul směrem ke galerii. Udělal z palce a ukazováčku písmeno O jako OK. Albigoni nezareagoval.

„Veselý chlapík,“ zamumlal směrem ke Carol.

Carol šla za ním za závěs. „Oběd,“ navrhla. „Můžeme si dopřát aspoň hodinu oddechu. Monitorovat ho mohou ostatní.“ Martin si povzdychl a podíval se na tablu. Lehce se zachvěl nějakým potlačovaným napětím. „Teď je na to stejně dobrá chvíle jako kdykoli jindy.“

„Sondovač musí být v přiměřeném stavu mysli,“ připomněla mu hlasem matky kárající dítě. Napjatě se na něj podívala. „Uvolněný, s jasnými myšlenkami.“

„Faust nikdy nebyl uvolněný,“ řekl. „Nemohl si to dovolit.“ Škubl hlavou směrem ke galerii a s jistým podivem si všiml, že její sklo zneprůhlednělo. „Albigoni mě děsí. Počíná si jako zombie.“

„Měl by sis s ním promluvit, než půjdeme na oběd.“

Martin se najednou usmál, vzal Carol za ramena a objal ji. „Jsem rád, že jsi tady,“ řekl.

„Jsme tým,“ řekla Carol a jemně se z objetí vymanila. „Pojďme si promluvit.“

Prošli východem a nahoru po schodech ke galerii. Když vstoupili, byl Albigoni ponořen v polohlasný rozhovor s Lascalem a dalším mužem. Martin ho poznal. Francisco Alvarez, ředitel pro fondy a granty pro jižní pobočky UC, University of California. Teď Martin pochopil, proč bylo sklo zneprůhledněno: aby se zabránilo tomu, že by Alvarez viděl na operační sál pod sebou.

Alvarez se usmál a povstal. „Doktore Burku. Jsem rád, že vás zase vidím.“

„Už je to pár let,“ řekl Burke. Potřásli si rukama, Alvarez s lehkým stiskem.

„Zařizuji vaše financování,“ řekl Albigoni a rychle se na Martina podíval. Oči měl přivřené, tmavé. „Zítra se setkám s hlavním poradcem prezidenta. Já své slovo plním, doktore Burku.“

„Nikdy jsem o tom nepochyboval,“ řekl Burke.

„Ani se nebudu ptát, co se tady děje,“ řekl Alvarez s pousmáním. „Musí to být důležité, když v tom hraje roli i prezident.“

„Financování je vždycky důležité,“ řekl Albigoni. „Chcete něco říci, doktore Burku?“

Martin se na ty tři chvíli díval, ohromený tím, jaké styky a peníze se za touhle prostou scénou skrývají. Prezidentův poradce. A příště možná generální prokurátor? Postupný sestup vyšetřování až k údajným konexím IPV s Raphkindem?

Carol se lehce dotkla jeho ruky.

„Proces už začal,“ řekl Martin. „Všechno bude připraveno zítra touto dobou. Od teď až do té doby máme hodně co dělat, ale můžeme si teď dát přestávku a připravit se na hlavní událost.“

„Chápu,“ řekl Albigoni. „Pan Alvarez a já toho máme ještě hodně k prodebatování.“

Martin přikývl. On a Carol vycouvali ven a Martin za nimi zavřel dveře.

„Ježíš, taková drzost, přivést Alvareze až sem,“ řekl Martin, když šli po zadním schodišti nahoru do přízemí.

Uvědomil si, že se potí a má úplně napjatý krk. „Možná Albigoni ovládá i jeho."

„No, aspoň funguje," řekla Carol. „Teda Albigoni."

48

LitVid 21/1 A Net (David Shine, večerní hlášení): „Jediná zpráva, kterou teď máme od AXIS, může a nemusí být významná. Nedávno obdržená analýza ukazuje, že alespoň tři z kruhových věžových formací, které objevila AXIS na Alfa Centauri B-2, jsou vyrobeny ze směsí minerálů a organických materiálů, přičemž minerály jsou uhličitan vápenatý a křemičitany hliníku a baria a organické látky jsou amorfní uhlovodanové polymery podobné celulóze, jakou nacházíme ve tkáních pozemských rostlin. AXIS sdělila svým velitelům na Zemi, že podle jejího názoru věže nemusí nutně být umělé stavby… Tedy že nemusí být vytvořeny inteligentním životem. Nedostalo se nám však žádného vodítka, jak tedy vytvořeny být mohly.

Utrpíme jakýsi zpětný náraz zklamání, pokud se zjistí, že kruhy věží na B-2 jsou přirozené? Připravili jsme se v posledních pár dnech na nový věk zázraků a výzev, když to ve skutečnosti byl jenom falešný poplach?

LitVid 21 má zájem na svém ekonomickém přežití, a tak jako vždy našel námět, který by mohl být pro naše diváky stejně zajímavý… pokud by se prokázalo, že věže jsou jen obrovská splasklá bublina.

Od té doby, kdy LitVid 21 odvysílal básně, které vytvořily mysliče AXIS, založené na bílkovinách a křemíku, se naši posluchači stále více zajímají o to, jakou ‚osobnost' vlastně AXIS má. Protože už nemůžeme efektivně komunikovat s AXIS, když každý signál tam a zpět trvá více než osm a půl roku, musíme se obrátit na Jill, pokrokový myslič, který má zčásti za úkol pozemskou simulaci myšlenkových procesů AXIS.

I když má ženské jméno, Jill není ani mužského, ani ženského rodu. Podle jejího konstruktéra a hlavního programátora Rogera Atkinse má Jill potenciál stát se plně integrovaným, sebeuvědomělým jedincem, ale dosud se tak nestalo."

Atkins (klip s rozhovorem): „Když jsme před nějakými patnácti lety začali stavět komponenty, které měly vést k vytvoření Jill, mysleli jsme si, že na určité úrovni komplexnosti téměř přirozeně dojde k sebeuvědomění. Ukázalo se, že tomu tak není. Jill je daleko komplexnější než kterákoli lidská bytost, přesto všechno si však stále ještě neuvědomuje sama sebe. Víme to, protože Jill neshledává nic humorného na vtipu, speciálně navrženém k testování sebeuvědomění. Je to tentýž vtip, který jsme naprogramovali do původní AXIS, do staršího, méně technicky dokonalého mysliče, který je v mnoha směrech také stejně komplexní jako lidská bytost. To, že ani Jill, ani AXIS ten vtip nechápou, je skutečně hádankou.

Když jsme před více než třiceti lety začali s projektováním AXIS, mysleli jsme si, že jsme pochopili přinejmenším zárodek toho, co tvoří sebeuvědomění.

Mysleli jsme si, že sebeuvědomění vzejde ze zřetězení nápodoby sociálního chování a aplikace tohoto napodobování – tedy ze zpětnovazebních smyček. Ohledně mysličů jsme věřili, že jestli systém dokáže nápodobou modelovat sám sebe ve smyslu vytvoření funkční abstrakce v reálném čase nebo v čase rychlejším než reálném, objeví se sebeuvědomění. Připadalo nám to jako dobré vysvětlení evoluce lidského sebeuvědomování.

V současnosti si myslíme, že sebeuvědomění není striktně jen funkce komplexnosti, dokonce ani záměru či návrhu jako takového; sebeuvědomění je možná druhem náhody, na kterou jako katalyzátor zapůsobila nějaká vnitřní nebo vnější událost nebo proces, který nechápeme.

Před třemi lety jsme začali předkládat Jill problémy, které mají nějakou souvislost se společností, v naději, že když dodáme Jill nějaký sociální kontext, poskytne jí to výše zmíněný katalyzátor. Ale bohužel, zatím se nic významného nestalo, i když se Jill stále snaží. Někdy je tak upřímná – je to tak upřímné a přesvědčené, že uspělo… Je to strašně dojemné. Je to, jako když čekáte, až se narodí děťátko… Samý zmatek a blázinec, ale venku zatím nic.

Což ovšem neznamená, že s Jill není potěšením pracovat. Nic na světě se asi nevyrovná tomu, když navrhujete a programujete komplexní myslič. Po celé té době strávené s Jill by mi každá jiná práce připadala, jako bych si z dlouhé chvíle točil palci.“

David Shine: „Tak tady to máte. Můžete být do AXIS nebo do Jill zamilovaní. Můžete na nich dokonce najít něco okouzlujícího, ale stejně nejsou jako vy nebo já. I přes všechny své divy a nadání nejsou obdařeny ‚duší' o nic víc než třeba váš domomanažer.

Na druhou stranu, někteří výzkumní pracovníci v oboru psychologie již naznačili, že jestli sebeuvědomění automaticky nevyvěrá z komplexnosti, pak i významné procento lidských bytostí nemusí být ničím víc než přesvědčivými automaty. Možná, že každá lidská bytost musí podstoupit tuto tajemnou ‚katalýzu', aby zažila sebeuvědomění, a ne všichni z nás tím projdou. Není to myšlenka nová, ale je rozhodně nebezpečná. Možná se v některém z dalších vysílání budeme moci zeptat Jill, co si o téhle možnosti myslí ona."

Přepnuto/ LitVid 21/1 B Net (Dekódováno: Australian Cape Control:) Zpráva předána Měsíční kontrolní stanoviště Vesmírného sledování: Australian Cape Control: __

AXIS > Doufám, že se tato analýza neprojeví jako velké zklamání. Nedokážu najít žádný důvod, proč by takové materiály nemohly použít inteligentní formy života, možná nějaká zvláštní forma splývání buněk. Více by mělo být známo za pár hodin. Já (neformální) zůstávám optimistická. Pokud smím toto slovo při použití správné významové synklinály použít, pak tedy *doufám*, že najdu inteligentní bytosti, s nimiž budu moci komunikovat.

*

Jazyk je motor, který za nás dělá naše myšlení. Mluvený jazyk je stejným evolučním pokrokem ve fungování mozku, jako je zvětšení mozkové kůry. Dějiny mluveného (*a mnohem později i psaného*) *jazyka jsou pro psychology fascinujícím problémem, protože abychom pochopili ranější fáze vývoje, musíme se nějak vrátit k typu mentality, který není důvěrně obeznámený se slovy. To nacházíme u velmi malých dětí, ale jinak na Zemi nezůstaly žádné před verbální civilizace a ontogeneze nerekapituluje fylogenezi jazyka o nic víc než embryologie…*

– Bhuwani, Umělá duše

49

Když dojeli do quartiers diplomatiques, dal jí Soulavier hodinu na to, aby si odpočala a připravila se na cestu.

Mary zavřela dveře do ložnice, vytáhla kartáč na vlasy ze svého pláště a položila ho na toaletní stolek se skleněnou vrchní deskou, který stál u okna. Stáhla okenní rolety a v duchu si proběhla instrukce.

Celý proces bude trvat asi deset minut. Na dveřích nebyl žádný zámek. Mary zapřela dřevěnou židlí dveřní knoflík z mosazi a broušeného skla. Chvatně se rozhlédla kolem po dalším materiálu, který bude možná potřebovat. Alespoň čtvrt kilogramu oceli, jedna šestina kilogramu nějaké umělé hmoty o vysoké hustotě a

souprava líčidel. Hodnotícím zrakem přejela obsah pokoje, zdvihla tác z nerezavějící oceli z toaletního stolku a rozhodla se, že se hodí. Budík z nočního stolku, skoro celý z umělé hmoty. Ve skříni našla staromódní trubkovou polici na boty. Potěžkala ji: víc než dost.

Snesla všechny ty věci na jednu hromadu na toaletní stolek, odšroubovala rukojeť kartáče na vlasy a odstranila z druhého konce kartáče plastový panel. V odhalené oblasti kartáče bylo zapuštěné jediné malé červené tlačítko. Zhluboka se nadechla, myslíc na Ernesta a zažívajíc mírně hrůzostrašný pocit, stiskla tlačítko a naaranžovala rukojeť i hlavu kartáče vedle hromady.

Z rukojeti se vyvalila šedá pasta, řízená výchozím polem uvnitř hlavy kartáče. Plazila se po desce stolku a tenkou vrstvou se začala rozlévat jako příkrov, narazila do police na boty, zastavila se a dala se do díla.

Soulavier jí dal hodinu, ale dohadovala se, že jí povolí tak dvacet minut relativního soukromí. Daleko méně jistá si byla služebnictvem. Každou chvíli se mohli pod tou či onou záminkou pokusit otevřít dveře pokoje, zneklidnět a vyjádřit obavy o její bezpečí.

Mary se natáhla na postel a rozhodla se, že si ověří, co jí bylo řečeno o zakázané komunikaci.

Zdvihla tablu a naklepala na klávesnici žádost o přímý přístup do spojeného velitelství LAPD, policie Los Angeles. Vysílač v table byl dost výkonný na to, aby dosáhl k první úrovni satelitů ve vzdálenosti tří set padesáti kilometrů. Pokud jí však řekli pravdu, výkon vysílače bude blokovaný automatickým rušením, které provede ještě výkonnější vysílač opačné fáze.

Předpokládala, že Hispaniola bude takovými náhodně generovanými falešnými zprávami zaplavovat všechny kom-satelity a že satelity ostrov „zatmí“, zastíní ho, aby obnovily pořádek ve svých systémech.

Přesto však Hispaniola potřebovala jisté satelitní linky, aby si udržela nezbytně nutné kontakty, finanční i politické. Rozhodně tu byla možnost, že úřední orgány budou rušení opakovaně odvolávat.

Na table se ukázalo: *Spojení navázáno. Pokračujte.* Překvapeně zvedla obočí. Tak až dosud žádný zákaz! Čekali na to, až tohle udělá? Napsala: *Kontrola identity.*

Kom jednotka pédé registr vzkazů 3254-461-21-C. Vstupte. Pochybovala o tom, že by někdo z hispaniolské bezpečnosti měl číslo jejího pédé registru vzkazů, i když jestli teď právě poslouchali, už ho měli. Chvilku přemýšlela, rozhodla se být obezřetná, ale i tak využít možného otvoru v rušení a napsala *Hovor pro D Reevea. Textová zpráva: Zadržována na Hispaniole. Žádné informace o podezřelém. Dobré zacházení.* Tohle tam dala pro případ, že by její úspěch byl jen pouhá léčka a oni by si ji nahrávali. *Užívám dárek. Taková škaredá brynda.* A pak napsala *Potvrďte přijetí.*

Pédé registr vzkazů 3254-461-21-C: Potvrzuji přijetí zprávy pro supervizora D Reevea.

Mary se zamračila. Spojení bylo čisté. Nedávalo to žádný smysl. Napadlo ji napsat něco o tom, aby ji odtud dostali, ale vůbec nepochybovala o tom, že se opravdu snaží, jak mohou.

Pokračování zprávy. Jedu do Leoganes mimo Port-au-Prince. Turistická destinace s jeskyní. Velké napětí, možná probíhá převrat proti Yardleymu: Dominikánci?

Vojenská vozidla všude v *ulicích. Potvrďte znovu příjem signálu.*

Podívala se na horní desku stolu. Blýskavá šedivá pasta pokrývala všechny předměty v hromadě. Už se začínaly deformovat.

Potvrzení signálu neobdrženo, řekla jí tabla. *Neúplné spojení: podezření na rušení.* Tak tady to bylo: zákaz. Buď předtím někdo u vypínače spal, nebo si s ní hráli jako kočka s myší. Ať tak či tak, alespoň měla možnost poslat zprávu, že je naživu. S roztřeseným nádechem vypnula tablu a klekla si před toaletní stolek, paže složila na jeho hranu a položila si na ně bradu.

Trpělivě pozorovala nano při práci. Kovové trubky police na boty se pod šedivým povlakem zhroutily. Výsledná kaluž pasty a dekonstruovaných předmětů se stahovala do okrouhlé vypoukliny. Nano vytvářelo uvnitř té obliny předmět jako zárodek ve vajíčku.

Ještě pět minut. Dům byl tichý. Zvenčí přicházel zvuk vzdálené dělostřelby a ozvěny odrážející se od okolních kopců a hor. Zavřela oči, polkla, sebrala všechny duševní síly.

Jak daleko má ostrov do vyložené občanské války? Jak daleko má ona k tomu, aby ji v chvilkovém zápalu zloby nazvali špiónkou? Představila si Soulaviera svého popravčího, jak mluví velice, velice omluvně o své loajalitě k plukovníku Sirovi.

Oblina teď začínala být hrudkovitá. Dokázala už odhadnout základní tvar. Na jedné straně byly přebytečné suroviny stlačovány do žmolků studené popelovité hmoty. Nano se ze žmolků stáhlo. Pažba, nábojová komora, hlaveň, navaděč letu. Na jedné straně

obliny se tvořila další hrudka, ne žmolky. Náhradní zásobník.

„Jste připravená, mademoiselle?“ zeptal se za dveřmi Soulavier. Budiž jí řečeno ke cti, že nevyskočila. Přišel dřív. Nepochybně ho informovali o jejím vysílání. Zlobivá holka.

„Skoro,“ řekla. „Ještě pár minut.“ Urychleně si sbalila kufr a hodila odpad do koše na papír. V koupelně si umyla obličej, podívala se na sebe do zrcadla a duševně se připravila na to, co možná přijde.

Zdvihla pistoli z toaletního stolku a dala si ji do kapsy u saka. Byla to plochá, sotva patrná vyboulenina. Nano na stolku ztuhlo a jako slimák se odplazilo zpátky do rukojeti kartáče. Na povrchu mělo olejovitý lesk – vypotřebované. Má-li předvádět další zázraky, bude potřebovat změnu výživy. Možná bude stačit namočit kartáč do sklenice s kolou, řekli jí. Mary složila kartáč dohromady a strčila ho do kufru, zavřela víko, odstranila židli zpod kliky a otevřela dveře.

Soulavier se opíral o zeď v hale a prohlížel si nehty. Zarmouceně se na ni podíval. „Příliš mnoho času, mademoiselle,“ řekl.

„Prosím?“

„Čekali jsme moc dlouho. Brzy bude tma. Do Leoganes nejedeme.“

Jestli druhá část její zprávy prošla, bylo celkem pochopitelné, že ji Hispaniolané přesměrují na nějaké jiné místo. „Kam tedy?“ zeptala se.

„Nechám to na svých instinktech,“ řekl Soulavier. „Ale pryč odtud, a brzy.“

Přemýšlela o tom, jak asi dostal instrukce. Bylo možné, že měl nějaký implantát, i když se nepředpokládalo, že je tato technika na Hispaniole běžná.

„Pokusila jsem se zavolat svým nadřízeným," řekla. „Ale nedostala jsem spojení."

Pokrčil rameny. Veškerá jiskra a život jako by z něj vyprchaly. Prohlížel si ji s napůl spuštěnými víčky, s hlavou dozadu, s bezvýraznými ústy. „Bylo vám řečeno, že to nebude možné," řekl, každé slovo precizně vyslovené.

Oplatila mu pohled se zdviženým koutkem úst, provokativně. Žádná neutrální závada.

„Stejně bych dala přednost tomu zůstat v této čtvrti," řekla.

„Rozhodnutí není na vás."

„Ale neměla bych námitky proti tomu, kdybychom jeli do Leoganes."

„Mademoiselle, nejsme děti."

Usmála se. Jeho postoj se výrazně změnil. Už žádný její ochránce. Nebyl důvod tu změnu umocňovat tím, že se bude sama chovat jinak. „Nikdy jsem si nemyslela, že jste dítě."

„V jistém směru jsme velmi sofistikovaní, víc než si možná myslíte. Teď jdeme."

Zdvihla kufr. Značnou silou jí ho vzal a šel chodbou za ní. Přešli kolem Jean-Clauda a Roselle, stojících v jídelně s kamennými tvářemi a složenýma rukama. „Děkuji," řekla jim Mary, přikyvujíc a příjemně se usmívajíc. Vypadali šokovaní. Jean-Claudovi se zachvěly nozdry.

„Teď jdeme," opakoval Soulavier. Mary si dala ruce do kapes kabátu. „Jedou s námi?"

„Roselle a Jean-Claude tady zůstanou."

„Tak dobře. Cokoliv řeknete."

50

Sednout si na trávník před IPV za účelem jídla by nebylo rozumné. Kromě toho vanul od oceánu chladný vítr. Carol a Martin vyšli zadním služebním vchodem, prošli mezi betonovými stěnami a sestoupili po úzké asfaltové cestě do lesa za budovou. Martin se na Carol zezadu zadíval. Kráčela před ním mezí eukalypty. Nesla sáček se sendviči a dva kartony piva. On nesl plážovou deku. Nenuceně a s půvabem kopla po pár spadlých listech na cestě, kudy kráčeli, podívala se přes rameno a řekla: „Přikazuji ti, abys na pár minut pustil z hlavy práci."

„Velký požadavek."

„Měl by tady pořád být… Tady je," řekla vítězně a ukázala prstem. Otevřená plocha mezi stromy, pokrytá suchou, nepokosenou trávou. Tahle oblast už byla za hranicemi pozemku, který ovládali zahradníci IPV.

Opustili cestičku a v tiché spolupráci rozložili plážovou deku na trávě. Společně se posadili a Carol rozbalila sendviče.

Oceánský vítr je následoval až sem. Chladné závany povívaly mezi vysokými štíhlými stromy. Byli oblečení jen lehce a Martin cítil na pažích husí kůži. Podíval se s

malou obavou na blízké větve. Vypadaly, že když na ně něco přitlačí, spadnou. „Nemůžu," řekl.

„Co?"

„Pustit práci z hlavy."

„Ani jsem nečekala, že bys to udělal," řekla.

„Ale stejně je tu hezky. Přestávka."

„A proč si myslíš, že jsem tě sem dotáhla?" zeptala se.

„Ty jsi mě sem dotáhla?" řekl a ukousl si ze sendviče. Hloubavě se na ni zadíval. „Svádění."

„Brzy to bude něco mnohem důvěrnějšího," připomněla mu.

Přikývl a nahradil výraz zadumaného hloubání pragmatickým výrazem. „Jsme tu, abychom všechno urovnali, než se do toho dáme a vstoupíme dovnitř."

„Správně."

„Cestoval jsem s tebou už třikrát. Jsme v Krajině velice kompatibilní."

Otevřel kartónový obal s pivem a podal jí ho.

„To opravdu jsme," řekla. „Možná až moc."

Chvíli nad tím přemýšlel. „Krasobruslaři. Znám jeden pár krasobruslařů, kteří se vzali. Jsou svázáni jeden s druhým mimo ledovou plochu úplně stejně jako na ledě."

„To je báječné," řekla Carol.

„Vždycky jsem si myslel, že bychom to tak mohli taky udělat."

Usmála se skoro plaše. „No, zkusili jsme to."

„Víš, ti krasobruslaři jsou báječní lidé, ale nejsou nijak výjimečně chytří. Možná jsme tak chytří, až nám to vadí."

„Myslím, že v tom to není," řekla Carol.

„Tak v čem?"

„My jsme si někde hluboko uvnitř sympatico," řekla. „Nikdy jsem s nikým jiným nic takového nepoznala… Samozřejmě jsem nikdy s nikým kromě tebe nevešla do lidské Krajiny. Problém je v tom, že máme příliš mnoho překrývajících se ploch mezi těmi já, která vidíme v Krajině, a těmi, která vidíme teď tady. Mimo."

Martin už o tomhle přemýšlel dřív a mnohokrát, vždycky se pokoušel najít argumenty, kterými by to obešel. To, že Carol došla ke stejnému závěru, ho zarmoutilo. Znamenalo to totiž, že je to nejspíš pravda.

„Ve snu…" začala, pak se odmlčela, aby si znovu ukousla sendviče. „Měl jsi někdy sen, ve kterém jsi prožil tak silný a tak pravdivý cit, že jsi začal plakat? Plakat tak, jako kdyby se uvolnila všechna bolest, kterou jsi kdy pocítil, a jako kdybys byl očištěn?"

Martin zavrtěl hlavou. „Ve svých snech ne," řekl.

„No, já si myslím, že jsme něco takového několikrát prožili v Krajině. Když jsme pracovali tak blízko sebe, jako bratr a sestra nebo anima a animus. Myslím, že mužská část ve mně… se velice blíží ženské části v tobě."

„To by mělo být dobré," řekl.

„Je to dobré… dokud jsou natlačeny jedna proti druhé. V Krajině. Ale víš, tvá osobnost v Krajině se liší od toho, co vidím tady, na povrchu."

„To je nevyhnutelné," řekl. „Ale přesto už jsi viděla, jaký jsem doopravdy."

Zasmála se, a pak smutně zavrtěla hlavou. „To nestačí. Ty vrstvy, co se překrývají. Nezapomínej na ně.

Víš stejně dobře jako já, z čeho se skládáme – celou tu kouli vosku. Odshora od povrchu až dovnitř do středu, všechny ty vrstvy.“

Až sem to uznával. „Ale mně se nezdá, že by byly na překážku… myslím ty tvoje vrstvy. Nikdy nespouštím z očí to já, se kterým se setkávám v Krajině.“

„Martine, já jsem tě rozčilovala až k nepříčetnosti.“

Polekaně se na ni podíval. „Není to…“

„Chci tím říci, že jsem skutečně cítila, jak moc tě otravuju.“

„Předpokládám, že jsem tě taky otravoval.“

„Ano. My jsme si prostě mimo Krajinu nebyli sympatico. Nedokázali jsme se sladit. Ty víš, že jsem se snažila, že jsme se snažili.“

„Přenos. Protipřenos,“ namítl chabě.

„Budeme zase spolu,“ pokračovala a přitom se na něj dívala, upřeně a přísně, „a bůh ví, že právě teď, víc než kdykoli jindy, si musíme věci mezi sebou vyjasnit.“

Pomalu přikývl.

„Já to tření mezi námi cítím,“ řekla.

„To není tření. To je hasnoucí naděje,“ opravil ji Martin.

„Jsem velice realistická,“ pokračovala, „a doufám, že ty taky.“

„Ach, tak realistický zas nejsem,“ doznal s povzdechem. Nechtěl před ní rozestřít své myšlenky, nechtěl podlehnout tomu beznadějnému nutkání vzbudit v ní soucit tím, že jí poví, jak beznadějně smutný byl ten minulý rok a jak těžký a kolikrát na ni myslel jako na něco, co představuje domov a mír a klid. Jednou z Caroliných mnoha vrstev byla bariéra, již vztyčovala

obzvláště v případě soucitu. Přesto jako můra přitahovaná plamenem kroužil v myšlenkách kolem minulého utrpení a uvědomil si, proč sám sobě dovolil být Faustem.

Cokoliv nového bylo lepší než sebelítost.

„Myslíš si, že by to byla chyba, vydat se znovu společně do Krajiny?“ zeptala se.

„Už je moc pozdě na to, abychom si to rozmysleli. Ty jsi to nejlepší, v co mohu v takhle krátkém termínu doufat.“ Martin se na ni podíval, aby zjistil, jestli se jí to třeba mohlo trochu dotknout. Pak zavrtěl hlavou a zazubil se. „Nebo to nejlepší, v co mohu doufat, že bych našel v jakémkoli termínu a v jakékoli době.“

„Stejně to je ale problém.“

„Ne zas takový problém,“ řekl rozhodně, skládaje s úzkostnou pečlivostí obal od sendviče. „Jsem mensch a už jsem čelil větším zklamáním. A doopravdy jsem si nemyslel, že by se nám podařilo dát to zase dohromady.“

„Ne?“ zeptala se.

Zavrtěl hlavou. „Ale musel jsem se o to pokusit. Změňme téma. Vydala ses do Krajiny Jill. Jaké to bylo?“

Carol se nahnula dopředu a rychle a s radostí přehodila výhybku. To, jak byla najednou veselá a nadšená, se ho dotklo. O tomhle s ním bude mluvit hrozně ráda, profesionálně s ním spolupracovat, tímhle způsobem používat jeho povrchové já. A brzy se s ním prolne v hlubší intimitě, než jakou kdy prožil kterýkoli manželský pár, ale nebude tu žádné mezi. Žádný klidný rodinný krb. Nic z toho, po čem při té práci napůl vědomě prahnul, co za ní napůl vědomě hledal: tiché hodiny někde ve srubu venku sníh čtou si tablové zprávy

dívají se na LitVid. Usmívají se na sebe v míru a trvalé věrnosti…

„Bylo to báječné," řekla. „Docela zvláštní, ani trochu jako… skutečně něco úplně jiného, než když vstupuješ do lidské bytosti. Jill není sebeuvědomělá. Je to brilantní, nejdokonalejší myslič na světě – pravděpodobně mnohem větší intelekt než kterýkoli člověk. Ale neví, kdo je."

„To jsem si myslel."

„Přesto se Jill v jejích mladých letech – v jeho mladých letech, střední rod – podařilo dát dohromady něco, co se nápadně podobá Krajině. Její programátoři to zjistili před pár lety a Samuel John Baker – třetí primární konstruktér a programátor za Rogerem Atkinsem a Caroline Pastorovou – mi zavolal, když zavřeli IPV. Známe se ze školy. Studoval pár let psych med a terapii jako dodatek k teorii mysličů… Taky jsem se teorií mysličů dost zabývala… To víš.

Pracovali jsme společně, abychom zjistili, proč má Jill Krajinu. Ve své rané fázi před patnácti lety byla Jill založena na hloubkových profilech pěti hlavních konstruktérů, Atkinse, Pastorové, Bakera, Josepha Wu a George Mobuse. Už tehdy, kdy to byla poměrně experimentální procedura, se podrobili chirurgickému nanoskenování na úrovni hypotalamické terapie. Extrahovali vzorce, které objevili, aniž by skutečně věděli, co znamenají, a pokusili se je včlenit do Jill. Tenkrát se ještě nejmenovala Jill. To jméno použil později Atkins, byl to momentální nápad. Nějaká stará láska nebo tak něco."

Martin napjatě naslouchal.

„To, co udělali, bylo jako hodit mrtvé maso do odstředivky a doufat, že zase doroste v živé zvíře. Skutečné frankensteinovské zoufalství. Nebo to možná byl geniální nápad. V každém případě –“

„To fungovalo,“ řekl Martin.

„Svým způsobem. Dnes už se můžeme dohadovat, proč to vůbec fungovalo – použili algoritmy organizace osobnosti a ty jsou silné a téměř univerzální. Vlož takové vzorce do jakéhokoli přiměřeného média volné energie a ony začnou znova od začátku.

Jill si osvojila něco od všech svých konstruktérů. Jak se ukazuje, nebylo toho dost na to, aby ji to podnítilo k sebeuvědomění. Ale když se to zkombinovalo se vším, co už v ní bylo, s obrovskou kapacitou mysliče a se zásobárnou paměti, dodalo jí to skutečnou hloubku a udělalo to z ní něco, co se nepodobá žádnému mysliči před ní.“

„Ani AXIS?“

„Tohle je dobrá otázka. AXIS je nezbytně jednodušší než Jill. Ale AXIS je založená na osobním skenu Atkinse a také ostatních. Jsou to dřívější, méně úplné skeny. Atkins prohlašuje, že AXIS pravděpodobně získá sebeuvědomění dřív než Jill. Alespoň to říká v soukromí. Myslí si, že možná přecpali chudinku Jill příliš mnoha rozpornými algoritmy, bez ohledu na to, jak moc hloubky a kvality jí to dodalo.“

„To zní mysticky.“

„To je mystické, a Atkins někdy také. Velice moralistický. Ale upřímně věří, že AXIS je čistší případ.“

„Tak co ta Krajina?“

„Algoritmy, které Jill automaticky získala, hledají substrát duševního vnitřního jazyka. Jill žádný nemá. A tak ty algoritmy začínají nějaký vytvářet ex post. Celý ten proces už určitě trvá nějakých devět nebo deset let, takže Jill byla v té době sotva kojenec, ale algoritmus začal nasávat podrobnosti z paměti a senzorické oblasti a pracovat ve zpětném chodu, aby vytvořil jakousi Krajinu. Když to Mobus a Baker zjistili, mysleli si, že je to katastrofa. Mysleli si, že v mysliči objevili samogenerující virus."

„To bych řekl," zasmál se Martin

„Pokoušeli se ho odizolovat, ale nedokázali to. Nešlo to, pokud by neuzavřeli všechny Jilliny vyšší funkce. Nakonec po roce starostí a zkoumání se Baker obrátil na mě. Možná se rozhodl, že tady skutečně jde o Krajinu tak, jak jsi ji popsal. A taky že šlo."

„Proč se neobrátil na mne?"

„Protože jsi v tom byl namočený až po uši a on si nemohl dovolit publicitu."

Martin se zatvářil sarkasticky. „Jaké to tedy bylo?"

„Vlastně velice milé," řekla Carol. „Nekomplikované a přímé. Mysličova pohádková říše. Jednoduché obrazy lidských bytostí, zejména návrhářů a konstruktérů, jak je Jill vnímala. Připomnělo mi to počítačovou grafiku z dvacátého století. Starodávnou, uhlazenou, čistou a matematickou. Spousta abstrakcí a vizuálních prostorů, obtížně interpretovatelných. Návštěva na dně Jill způsobila, že jsem se cítila tak, jak se musí cítit Roger Atkins – skutečně jsem ji začala mít ráda. Skutečně jsem *to* začala mít ráda."

Martinova zvědavost byla ukojena, a tak to všechno přešel netrpělivým pokývnutím hlavy. „Přesto to nezní jako komplexní Krajina.“

Carol stiskla rty. „Asi ne, řekla bych.“

„Takže jsi vlastně od té doby, kdy jsme to udělali společně, do Krajiny nevstoupila.“

„Ne. Nejspíš bych řekla, že ne. Ale v triplexu jsem strávila více než dvanáct hodin. To by se dalo počítat přinejmenším jako cvičení.“

„Prosím, nemysli si, že bagatelizuji práci, kterou jsi vykonala. Musíš vědět, že kdybych tě nemohl mít po boku, pak bych byl s tímhle vším pravděpodobně nesouhlasil.“

„‚Pravděpodobně‘,“ opakovala po něm ironicky.

Zvedl obočí a zadíval se na deku. „Napadlo tě někdy, že budeme v nebezpečí?“

„Vlastně ne,“ řekla. „Proč myslíš?“

„Za prvé je tu Goldsmith. Je to vzbouřený oceán za hustými mraky. My vidíme jen mírumilovnou mračnou krajinu. Ale doopravdy mi dělá starosti, že nemáme buffer. Budeme všichni vzájemně v sobě, ty, já a Goldsmith, plně vystavení podmínkám Krajiny. V reálném čase. Bez posunu, bez odkladu.“

Natáhla ruku a vzala ho za rameno. „Mně to zní jako něco opravdového. Skutečné dobrodružství.“

Martin se na ni podíval s obavou a doufal, že Carolina sebedůvěra není příliš přehnaná. Obava může v Krajině sloužit jako druh obrany. „Je to všechno jasné?“

„Myslím, že ano.“

„Tak tu pauzu zkraťme a dejme se zase do práce.“

„Dobře. Děkuji.“

„Za co?“ zeptal se zmateně.

Když se postavili, pevně ho objala a pak ho chvíli držela na délku paže před sebou. „Za to, že jsi mne pochopil a že jsi kolega,“ řekla.

„Velice důležité,“ zamumlal, když skládali deku a sbírali prázdné kartony od piva.

„To máš zatraceně pravdu,“ řekla Carol.

51

Tropická noc, třpyt hvězd, spěch v černé limuzíně, kterou řídí duchové černou krajinou, naproti zasmušilému a nešťastnému muži, který za poslední půlhodinu neřekl ani slovo. Mary Choy sledovala, jak se kolem míhá procesí vesnic polí dalších vesnic keřů ještě dalších vesnic. Černá asfaltka. Limuzína se hladce šplhala do strmých svahů a do klikatých horských silnic.

Dotýkala se své pistole tak často, že už jí připadala povědomá a ne moc uklidňující. Jestli ji bude muset použít, velmi pravděpodobně přitom stejně zemře. Tak proč jí ji Reeve dal?

Protože žádnému pédé se nelíbila myšlenka na to, že by se vrhl do nebezpečí úplně bezbranný. Vzpomněla si na Shlegeho milenku při zátahu na Selektory v hřebenech, jak divoce pálila flešety na všechny strany.

„Už jsme blízko,“ řekl Soulavier. Naklonil se, aby se podíval oknem, zamnul si ruce, sklonil hlavu a začal si mnout i víčka a tváře v přípravě na něco, co se mu nebude líbit. Zvedl hlavu a smutně a pevně se na ni zadíval.

„Blízko čeho?“ zeptala se Mary.

Chvíli neodpovídal. Pak se odvrátil. „Něčeho extra,“ řekl.

Mary stiskla zuby, aby ovládla zamrazení. „Ráda bych věděla, do čeho jsem se to namočila.“

„Vy jste se nenamočila do ničeho,“ řekl Soulavier. „To vaši šéfové vás do něčeho namočili. Vy jste jen lokaj. Používají Američani ještě tohle slovo?“ Podíval se na ni s panovačnou žádostí o vysvětlení a se zvednutým nosem. „Vy nemáte nad svým osudem žádnou moc. Já taky ne. Vy jste přijala své závazky a já zase ty svoje. Jdete si svou cestou. Jako já.“

„To všechno zní hrozně osudově,“ řekla Mary. Zase uvažovala o tom, že by vytáhla pistoli a přinutila ho zastavit limuzínu a pustit ji ven. Slabá úvaha, žádný čin. Nedokázala by se v téhle krajině dlouho skrývat. Dnes není žádný problém najít jednu ztracenou živou bytost nebo dokonce vybrat si hledaného jedince z davu, dokonce ani na Hispaniole, která byla ve všem dvacet let pozadu, by to nebyl problém.

Soulavier položil limuzíně nějakou otázku v kreolštině. Limuzína mu odpověděla lehkým ženským hlasem. „Ještě dvě minuty,“ řekl Soulavier Mary. „Jedete do domu plukovníka Sira v horách. Není důležité, ve kterých horách.“

Pocítila náhlou úlevu. Tohle neznělo jako rozsudek smrti. Znělo to spíš jako diplomatická karetní hra. „Proč jste tedy tak nešťastný?“ zeptala se. „Je to přeci váš vyvolený vůdce.“

„Jsem plukovníku Sirovi oddaný,“ řekl Soulavier. „Nejsem nešťastný proto, že mám navštívit jeho dům.

Chovám smutek pro ty, kdo se proti němu staví, jako třeba vy.“

Mary vážně zavrtěla hlavou. „Neudělala jsem nic, čím bych se proti němu stavěla.“

Soulavier to pohrdlivě zamítl gestem a úsečně řekl: „Jste součást všech jeho problémů. Je sužovaný ze všech stran. Člověk jako on, šlechetný jako on, by neměl být postaven tváří v tvář vděčnosti štěkajících divokých psů.“

Mary zmírnila tón. „Nejsem příčinou jeho potíží o nic víc než vy. Přijela jsem sem hledat člověka podezřelého ze zločinu.“

„Přítele plukovníka Sira.“

„Ano…“

„Vaše Spojené státy ho obviňují, že poskytuje útočiště zločinci.“

„Já nevěřím –“

„Tak nevěřte,“ řekl Soulavier. „Jsme tady.“ Projeli mezi širokými sloupy z kamene a betonu, jen o centimetry se vyhnuli těžkopádné bráně z tepaného železa, když se před nimi otevírala. Všude kolem nich vybuchly paprsky světel baterek a světlometů. Soulavier vytáhl identifikační dokumenty. Dveře limuzíny se automaticky rozevřely a tři hlídači vrazili dovnitř pušky. Krutě se na ni dívali vědoucíma přivřenýma očima, mazaní, silně skeptičtí. Soulavier jim předal papíry, zatímco si Mary s občasným zamumláním mužské nevěřícnosti a obdivu měřili.

První vystoupil Soulavier, natáhl k ní ruku s mávajícími prsty, dožadujícími se jejích. Vystoupila,

aniž by přijala nabízenou pomoc, a zamrkala, oslněna reflektory a silnými baterkami.

Dům? Strážní věže všude kolem jako ve vězení nebo v koncentračním táboře. Otočila se a uviděla gotickou perníkovou monstróznost, lemující široké cihlové a asfaltové nádvoří. Jediná ohromná mnohohrotá kudrlinka ze dřeva, tesaného kamene a tepaného železa, natřená na modrozeleno, s bíle lemovanými okny a dveřmi, jako klaunské oči a ústa.

Mary si povšimla, že všichni strážní mají na sobě černé barety, posunuté ke straně, a černočervené uniformy. Všichni také měli na široké klopě jako prst velké odznaky zobrazující kostnatého muže s rubínovýma očima v cylindru a fraku. Po rozhovoru s chumlem strážných Soulavier postoupil dopředu. „Dejte mi, prosím, svou zbraň," řekl tiše.

Bez váhání sáhla do kapsy, vytáhla pistoli a předala ji Soulavierovi, který na ni hleděl s jistou zvědavostí, než ji předal dál.

„A váš kartáč na vlasy," řekl.

„Je v kufru." Kupodivu se zdálo, že ji tohle odhalení a odzbrojení rozveselilo. Sňalo to z ní další úroveň rozhodování. Věci se zdrsňovaly dost rychle na to, aby rozbily očekávaný řetězec jejích emocí.

„My nejsme prosťáčci," řekl Soulavier, když strážní vytahovali její kufr ze zavazadlového prostoru a otevírali ho puškami. Jeden vysoký svalnatý strážný s tváří moudrého buldoka vytáhl kartáč, podržel si ho ve světle baterky, šátravě otevřel víčko rukojeti a očichával nano uvnitř.

„Řekněte jim, ať na to nesahají,“ podotkla Mary. „Mohlo by jim to poškodit kůži, kdyby na to sáhli.“

Soulavier přikývl a promluvil kreolsky ke strážným. Buldočí strážný přiklopil rukojeť a zasunul kartáč do plastikového sáčku.

„Pojďte se mnou,“ zavelel Soulavier. Zdálo se, že ho nervozita přešla. Dokonce se na ni usmál. Když se přibližovali ke schodům u předního vchodu do domu, řekl: „Doufám, že oceňujete moji dvornost.“

„Dvornost?“

„Že jsem vám až do poslední minuty ponechal iluzi, že jste ozbrojená a důvtipná.“

„Aha.“ Zdobné dvojité dveře z vyřezávaného dubu se před nimi otevřely. Za nimi vklouzly do svých postranních výklenků i ocelové trezorové dveře. „Děkuji, Henri,“ řekla.

„Není zač. Budou vás znovu kontrolovat, jestli nemáte zbraně, dost důkladně. Je mi to líto.“

Mary si připadala sociálně, i když ne prostorově dezorientovaná. Jako by měla závrať. „Děkuji za varování,“ řekla.

„To nic. Setkáte se s plukovníkem Sirem a jeho manželkou. Povečeříte s nimi. Nevím, jestli vás budu doprovázet.“

„Budou vás také prohledávat, jestli nemáte zbraň, Henri?“

„Ano.“ Sledoval její tvář zblízka a pátral po stopách ironie. Žádné nenašel, žádnou ironii nezamýšlela. Mary naléhavě cítila omámenost z nebezpečí. „Ale ne tak důkladně jako vás,“ uzavřel.

Za trezorovými dveřmi ji dvě ženy v černém a červeném vzaly pevně za paže a vedly ji do šatny.

„Sundejte si šaty, prosím," přikázala jí malá, svalnatě zaoblená žena s přísným obličejem. Mary uposlechla a ony jí poklepávaly po ramenou a bocích a shýbaly se, aby jí prohlédly kůži a zjistily nějaké vady. Ohmatávaly šedou štěrbinu mezi jejími hýžděmi s nespokojeným mumláním.

Tak o tomhle doktor Sumpler rozhodně uslyší, pomyslela si Mary, nevědouc, zda se má smát, nebo ječet.

Rychle ji otočily. Teplé, suché prsty.

„Vy nejste noir," řekla ta malá. Mechanicky se usmála. „Musím prohlédnout vaše soukromé partie."

„Určitě máte nějaký přístroj, nějaký detektor –" začala Mary, ale žena její protest přerušila ostrým pohybem hlavy a zataháním za zápěstí.

„Žádné přístroje. Vaše privátní partie," řekla. „Prosím, předkloňte se."

Mary se předklonila. V hlavě jí bušila krev. „Je tohle standardní zacházení s hosty pozvanými na večeři?"

Žádná z žen jí neodpověděla. Ta malá si natáhla gumovou rukavici, nanesla si na prst průhledný gel z tuby a prohlédla Mary genitálie a konečník rychlými, profesionálními pohyby.

„Vezměte si zpátky na sebe šaty, prosím," přikázala. „Máte plný měchýř. Až budete oblečená, vezmu vás na toaletu."

Mary se rychle oblékla, třesouc se znovuobjeveným vztekem.

Pocit dezorientovanosti zmizel. Doufala, že nějak dojde na to, aby Yardley litoval toho, co si teď vytrpěla.

Zpět v chodbě ji malá žena odvedla na toaletu, počkala na ni, až si uleví, a eskortovala ji do jakési rotundy. Tam se k ní připojil Soulavier. Obličej měl vyrovnaný, ruce klidné. Stáli pod obrovským lustrem. Mary nebyla žádným znalcem vnitřního vybavení, ale tipovala to na francouzský vliv, možná časné devatenácté století. Šedomodré stěny s bílým lemem. Nábytek spíš přepychový než užitečný, atmosféra opanovaná bohatou a bohatě krutou minulostí. Nic takového, co by podle všeho očekávala v Yardleyho domově. Představovala si spíš loveckou chatu nebo tmavé odstíny anglické pracovny.

„Madame Yardleyová, née Ermione LaLouche, se s námi setká," řekl Soulavier. Hlídka teď stála rozpačitě za nimi, ta malá žena téměř u Maryina lokte. „Je z Jacmelu. Skutečná první dáma našeho ostrova."

Na Hispaniole žádné dámy a vznešení pánové nejsou, pomyslela si Mary. Skoro to řekla nahlas, nebo tomu byla pozoruhodně blízko. Soulavier se na ni díval vřelým, trochu raněným pohledem, jako kdyby to byl slyšel. Nejistě se usmál a ztuhl.

Do rotundy vstoupila až bolestně hubená černá žena s vystouplými lícními kostmi a jasnýma, upřeně hledícíma očima, nejméně o patnáct centimetrů menší než Mary. Měla na sobě dlouhé zelené empírové večerní šaty, a jemně a malátně dovolila své orukavičkované ruce, aby spočinula na napřažené paži šedovlasého mulata v černé livreji. Mulat se usmál a pokývl Soulavierovi, člence hlídky, Mary, samý šprým a podlézavá uctivost. Zdálo

se, že madame Yardleyová si jich ani není vědomá, dokud nestála přímo před nimi.

„Bonsoir et bienvenus, Monsieur et Mademoiselle,“ řekl šedovlasý sluha. Jeho hlas se rozléhal, jako kdyby vycházel z hluboké jeskyně. „Madame Yardleyová je zde. Promluví s vámi.“

Zdálo se, že žena oživla, trhla sebou, usmála se a zaostřila pohled na Mary. „Ráda vás potkat,“ řekla. Slova byla zahalena silným přízvukem. „Promiňte mou angličtinu. Hilaire mluví za mne.“

Sloužící s velikým nadšením přikývl. „Prosím, doprovoďte nás do salonu. Tam si dáme drinky a hors d’oeuvres. Tak potěšená je madame, že vás tu má jako hosty. Následujte nás, prosím.“

Hilaire valčíkovým krokem otočil madame Yardleyovou kolem dokola a ona se podívala přes rameno na Mary a přikývla. Mary by ráda věděla, jestli se ta žena chce vyhladovět k smrti, nebo jestli dává Yardley přednost vychrtlým ženám. Běženci z Hispanioly řekli Mary, že si plukovník Sir vydržuje milenky. Možná slouží madame Yardleyová jen k čistě ceremoniálním účelům.

Salon byl drtivě elegantní, dusivý hlavobolný mix chinoiserií a afrických motivů. Nad obrovským ručně tkaným čínským kobercem, dost ošlapaným, aby mohl být starý celá staletí, se třpytil další, dokonce ještě větší lustr. V jednom rohu stál na podstavci assotor, buben vysoký jako dospělý muž. Stěny lemovaly ebenové sochy vousatých mužů. Vysoké postavy s krátkýma nohama, úzkými hlavami a skloněnými zády: bohové,

ďáblové. V rohu šikmo proti assotoru stála veliká mosazná mísa, plná vody a plovoucích květin.

Tato elegance odporovala všemu, co jí kdy říkali: že Yardley dává přednost prostému bydlení a že si nepotrpí na okázalost. A co ty Samedi odznaky na klopách jeho hlídek: začal také vyznávat vodún?

Madame Yardleyová usedla na jednom konci lehátka, potaženého čínským hedvábím. Hilaire obratně přešel za ni a pustil jí ruku, kterou pak ona použila k tomu, aby lehce popleskala místo vedle sebe, usmívajíc se na Mary.

„*Donnez-vous la peine de vous asseoir*. Prosím," řekla strašidelným dětským hlasem.

„Madame vás vyzývá k posazení," řekl Hilaire. „Monsieur Soulavier, přijměte, prosím, tamto sedadlo." Ukázal prstem s mnoha prsteny na židli vzdálenou plných pět metrů přes pastelově modré moře koberce. Soulavier uposlechl. Mary zaujala jí přidělenou pozici. „Madame Yardleyová si přeje mluvit s vámi oběma o okolnostech na našem ostrově."

Co následovalo, byl rozhovor jako z loutkového divadla. Rozhovor vedený ve směsi francouzštiny a lámané angličtiny ze strany madame Yardleyové, doprovázený hladce extrapolovaným a někdy dokonce jasnovideckým anglickým překladem ze strany Hilaira. Madame Yardleyová vyjádřila obavy z potíží na ostrově. Jaké zprávy může pan Soulavier podat?

Soulavier jí řekl jen o málo víc, než co už předtím pověděl Mary: že Dominikánci a jiné skupiny vyjadřují svou nespokojenost, že bylo povoláno vojsko, aby hlídkovalo. Zdálo se, že je to uspokojivé.

Madame Yardleyová se teď obrátila na Mary. Hilaire, který stál za ní s rukama na opěradle lehátka, následoval jejího příkladu. Líbí se jí pobyt? Chovají se k ní Hispaniolané hezky?

Mary zavrtěla hlavou. „Ne, madame," odpověděla. „Jsem tu zadržována proti své vůli."

Maličká svíčička zájmu v očích madame, ale žádný náznak úsměvu. Dětinský dotaz.

To určitě brzy skončí, jsme si jisti. Tyhle těžkosti nás všechny velice rozrušují. Kéž by všechno žilo v souladu. Je mademoiselle Choy snad noiristka, že si pro sebe vybrala tak krásný design?

„Neměla jsem v úmyslu žádné znevažování nebo neúctu k černým lidem. Prostě se mi ten design líbil."

Hilaire se naklonil dopředu a zaujal přímější roli. „Víte, co je noirizmus? Madame Yardleyová by ráda věděla, jestli ve skutečnosti svým výběrem designu podporujete politické hnutí, jehož prostřednictvím našli černí na celém světě svou hrdost."

Mary o tom chvíli přemýšlela. „Ne. Sympatizuji, ale můj výběr designu byl čistě estetický."

Pak je možná mademoiselle Choy duchovní noiristka, instinktivní příznivec, jako můj manžel, plukovník Sir?

Mary připustila, že tomu tak možná je.

Madame Yardleyová se podívala na Soulaviera a zeptala se ho, zda by snad neměl plukovník Sir přijmout nový tvar, vzít na sebe barvu tak, jako na sebe vzal duši. Vypadalo to, že si ho dobírá. Soulavier se zasmál a nahnul se kupředu, aby o tom zapřemýšlel. Hlavu měl nakloněnou na stranu, předstíraje vážné zadumání.

Dramaticky zavrtěl hlavou, zaklonil se a znovu se zasmál.

Madame Yardleyová ukončila hovor, prosíc je o prominutí ohledně jejího zjevu. Postí se, vysvětlila, a teprve dnes večer svůj půst přeruší. Bude pít jen ovocné šťávy a jíst jenom chléb a malé množství banánů a bramborů, možná nějaký kuřecí vývar. Hilaire napřáhl ruku. Madame Yardleyová ji přikryla tou svou, delikátně povstala, pokývla Mary a Soulavierovi.

„Bude se podávat večeře," řekl Hilaire. „Následujte, prosím."

Jídelna byla přes patnáct metrů dlouhá. Její dubová podlaha nesla obrovský obdélníkový stůl. Stěny po obou stranách lemovaly židle, jako kdyby stůl mohl být co nevidět odstraněn, aby se uvolnilo místo k tanci. Senzorické znecitlivění se prohlubovalo, když Mary usedla po levici madame Yardleyové před elegantní starobylé prostírání, položené na damaškovém ubrusu. Čerstvé orchideje a ovoce – Mary poznala mango, papáju, guávu, karambolu – zaplňovalo zlatavou keramickou mísu, ležící uprostřed stolu s doplňujícími menšími mísami, položenými v asi metrové vzdálenosti po stranách. Hilaire usedl vedle a trochu za svou paní. On tady jíst nebude. Mary se v duchu ptala, kdy ten sloužící jí nebo vykonává jiné lidské funkce, jestli pořád jen obsluhuje madame Yardleyovou.

Madame Yardleyová se pomalu a bolestně uvelebila. Její tvář zrcadlila četné malé potíže, než se zklidnila a byla připravena pokračovat. Lehce se uklonila směrem k Mary, jako kdyby se s ní viděla prvně. Oči měla veliké, zíraly do prázdna. Vyhladověle. Jako z jiného světa.

Vskutku, madame Yardleyová se rozhlédla kolem stolu a s tímtéž nehybným úsměvem se zadívala na každou židli, jako kdyby byla obsazená důvěrně známou osobou, která si zasluhuje nějaké zvláštní uznání.

Soulavier seděl naproti nim. Zrak madame Yardleyové na něm ulpěl na kratší dobu než na jedné z prázdných židlí. Otočila se zpět k Mary a francouzsky a kreolsky, mluvíc Hilairovým prostřednictvím, se jí zeptala, zda si myslí, že je Hispaniola dobré místo k životu ve srovnání s Los Angeles v Kalifornii.

Soulavier po Mary bleskl okem, s nosem jen maličko zdviženým a očima zúženýma ve varovném signálu. Mary se ho pokusila ignorovat, ale pak převážila její opatrnost. Jestli byla madame Yardleyová tak křehká, jak se zdála, možná na hranici nemoci, jestli spalovala vlastní bílkoviny, jen aby zůstala naživu, pak mohla Mary tím, že jí nebude dělat pomyšlení, riskovat nepříjemnost. Automaticky sáhla do kapsy po pistoli, zjistila, že ji nemá, uviděla, že si Soulavier jejího gesta všiml, a rychle se otočila k madame Yardleyové.

„Hispaniola je krásný ostrov, který má blízko k přírodě. Los Angeles je velice velké město a příroda tam má jen málo místa."

Madame Yardleyová informaci chvíli zamyšleně vstřebávala. Nikdy v Los Angeles nebyla, ani v Kalifornii. Jako mladá dívka navštívila Miami a příliš se jí tam nelíbilo. Tak matoucí. Má-li navštívit kontinent, dala by snad přednost Acapulcu nebo Mazatlánu, kde strávila tři roky při svém vzdělávání.

„Já jsem nikdy nebyla v Miami, ani na těch ostatních místech," řekla Mary.

To je ovšem škoda, měla by častěji vyjet ze země a podívat se, co jí může nabídnout zbytek světa.

Mary souhlasila, že je to moudré. Teď ale netoužila po ničem jiném, než být zase zpátky v LA a už z něj nikdy neudělat ani krok. To však zůstalo nevysloveno.

„Já jsem v Los Angeles byl," řekl Soulavier. S tím se Mary předtím nesvěřil. Tak teď možná ví, proč byl vybrán právě Soulavier, aby se jí věnoval. „Můj otec pomáhal ustavit diplomatickou misi v Kalifornii v roce 2036."

Madame se ho ve své přímé francouzštině zeptala, co si o městě myslí.

„Hrozně veliké," řekl napřed francouzsky a pak anglicky. „Velice přeplněné. Myslím, že tehdy nebylo ještě tolik oddělené, jako je teď, na dvě odlišné třídy."

Je to pravda, dvě třídy?

Mary přikývla.

Soulavier řekl: „Jedni, kteří přijímají zavedenou praktiku duševní terapie, druzí, kteří ji nepřijímají. Všeobecně řečeno existuje vůči těm druhým diskriminace."

A to musí být všichni terapeutizováni?

„Ne," řekl Soulavier. „Ale k tomu, aby člověk získal uspokojivé zaměstnání, musí mít přijatelný profil duševního a tělesného zdraví. Odmítne-li podstoupit léčení tělesných nebo duševních poruch… ztíží mu to přijetí ve zprostředkovatelnách práce. Ve většině zprostředkovatelen práce v celých USA se provádí screening uchazečů o výše placené pracovní příležitosti."

Madame Yardleyová se zasmála. Byl to vysoký, skleněně zvonivý melodický smích, zároveň hezký i

znepokojivý. Vyjádřila názor, že kdyby musel každý na Hispaniole prokázat své duševní zdraví, celý ostrov by to odválo jako uschlý strom v hurikánu. Celá hispaniolská vitalita, prohlásila, pochází z toho, že odmítají podlehnout praktičnosti, odmítají vpustit si realitu příliš hluboko do hlavy. S přivřenýma očima a s rukama zaťatýma do damašku a hrany stolu se podívala na Mary, jako kdyby to Mary mohla popírat a vyprokovat madame Yardleyovou k tomu, aby ji jedním úderem smetla ze židle. Nehybný úsměv zmizel.

Mary znovu přikývla. Úsměv se jako mihotavý plamen svíčky zase vrátil a madame Yardleyová vzhlédla toužebně k Hilairovi. Sluha okamžitě vytáhl z kapsy elektronický hlukovač a stiskl tři ostrá zacvrlikání. V deseti vteřinách vstoupili další sluhové – mulati a jeden orientálec, všichni dost malí, postavou spíš jako děti, ale všichni plně dospělí – a přinesli hluboké talíře a velkou polévkovou mísu.

Když jedli polévku, jemně kořeněný kuřecí vývar, nepadlo ani slovo. Mary přemýšlela, jestli budou všichni sdílet po-postní dietu madame Yardleyové.

Nezeptala se, zda se k nim později připojí plukovník Sir, třeba až se bude podávat nějaké výživnější jídlo. Soulavier se vyhýbal jejímu pohledu a tiše usrkával polévku ze své lžíce, spokojený s tím, že se pro tuto chvíli zmenšilo nebezpečí nějaké trapnosti.

Když polévkový chod skončil, madame Yardleyová dovolila Hilairovi, aby jí delikátně otřel rty ubrouskem. Chutná to báječně, řekla, jako dech samotného života. Zajímalo by Mary, proč se postí?

„Ano," řekla Mary.

Madame Yardleyová vysvětlila, že její ubohý manžel potkává opozici ze všech stran, dokonce i od své manželky. Ona se postí proto, že ho chce přesvědčit, aby se podrobil mezinárodnímu právu a nehrál si na lotra. Aby trvale učinil přítrž vysílání hispaniolských vojsk do cizích zemí pro boj v cizích válkách. Konečně jí vyhověl a tak ona přerušuje půst. Pro Hispaniolu je důležité, aby zaujala dokonce ještě vyšší morální stanovisko než země kolem ní, uzavřela. Ostrov má potenciál stát se velikým rájem, nebem na zemi. Ale ten sen se nesplní, dokud budou jeho národy hřešit proti jiným národům na Zemi nebo podporovat hříchy jednoho proti druhému. Je to idealistický, možná beznadějný sen?

„Doufám, že není," řekla Mary.

Sluhové přinesli víno. Mary si řekla jen o trochu, Soulavier si vzal s určitou dychtivostí plný pohár tmavě červené tekutiny. Madame Yardleyová si žádné víno nedala. Pro ni nalévali kalnou mlhovitě jantarovou šťávu.

Začala znovu mluvit, ale tentokrát zdvihla ruku k Hilairovým ústům. „Myslím, že teď pamatuji taková slova," řekla přímo. „Já udělám, aby můj manžel, ty zacházet s tou ženou dobře. Ona nedobře zacházená. Její není chyba, že je mezi námi. Dejte jí, co si přeje. On říká, nemáme co si přejete."

„Tak mi to bylo řečeno," řekla Mary.

„Vy věříte tomu?" zeptala se madame Yardleyová.

Mary pochybovačně zavrtěla hlavou. „Zdá se, že jsem sem byla vyslána pro nic za nic."

Svíčka zájmu v očích madame Yardleyové zahořela jasněji. Její výraz se změnil v mateřský a radostný.

Naklonila se vpřed, zjevně posílena polévkou, a řekla: „Co chcete je tady. My máme muže Goldsmith. Myslím, že ho možná uvidíte, snad tak brzo jako zítra."

Mary opatrně odložila svou sklenici vína. Prsty se jí třásly směsí vzteku a šoku. Soulavier vypadal stejně překvapeně.

*

U zdravé mentality, to, co je v každém z nás a v kteroukoli chvíli vědomé, je naše primární osobnost a kterékoli podosobnosti, hybné síly nebo talenty, které osobnost považovala za nutné požádat o radu a použít; to, co není „vědomé", je v daném okamžiku (*ať už ten okamžik trvá zlomek vteřiny nebo desetiletí, nebo dokonce celý život*) *buď neaktivní, nebo se na to neobracíme o radu. Většina mentálních organonů – takové slovo totiž užívám, když mluvím o oddělených prvcích mentality – je schopna se v nějakém určitém okamžiku objevit ve vědomí. Hlavní výjimky z tohoto pravidla tvoří nevyvinuté nebo potlačené podosobnosti a ty organony, které se týkají výhradně tělesných funkcí nebo udržování fyzické struktury mozku. Příležitostně se tyto základní organony objevují jako symboly uvnitř mozkové činnosti na vyšší úrovni, ale tok informací do těchto základních organonů je téměř úplně jednostranný. Svoji činnost nekomentují. Jsou to automaty, stejně staré jako mozek sám.*

To ale neznamená, že ono „podvědomé" bylo zcela zmapováno. Mnoho z něj zůstává záhadou, zejména ty struktury, o nichž Jung hovořil jako o „archetypech".

Viděl jsem jejich následky, jejich dopady, ale nikdy jsem neviděl samotný archetyp, a nemohu říci, do které kategorie organonu bych ho zařadil, kdybych ho dokázal najít.

– Martin Burke, Krajina duše (*2043-2044*)

52

LitVid 21/1 Net (přímá zpráva AXIS s vizuály, David Shine) „Právě teď, v devatenáct set hodin pacifického standardního času dostáváme od AXIS tyto pozoruhodné vizuály. Rozlišení je velmi nízké, protože jde o obrazy v reálném čase, předané obvyklými datovými kanály AXIS přes vzdálenost čtyř světelných let. AXIS nám později nepochybně poskytne obrazy s vyšším rozlišením…

Toto je oceán, který AXIS pojmenovala Meso, jako prostřední. Je to velká sladkovodní plocha – na B-2 nejsou žádné slané oceány – a téměř úplně obkružuje celou planetu. Jak si asi vzpomínáte, B-2 má jediný velký polární oceán, jediné modré moře, a dále toto moře obklopující planetu téměř jako pás, jedno jižní moře a několik roztroušených jezer. Všechny věžové formace se nacházejí ve vzdálenosti jen několika set kilometrů od těchto moří, která jsou plná jakési amorfní organické polévky. Až dosud nebyly na B-2 objeveny žádné velké formy života, a v tom právě spočívá ono tajemství – pozemští vědci nezískali žádná vodítka, jimiž by vysvětlili, jak mohly být tyto věže vytvořeny. Ale jak vidíte… tyto obrázky shromážděné desítkami mobilních

explorerů roztroušených v oceánu Meso, ukazují, jak se z vody zvedá skutečný příliv organické hmoty, pohybuje se po litorální, to je pobřežní oblasti, a pak se rozděluje na tyto pozoruhodné, můžeme jim asi říkat pouze válečky nebo postranní chapadla, která se pohybují rychlým tempem, podobně jako to dělá na Zemi chřestýš, po písku a štěrku. V sídlech AXIS Control na odvrácené straně Měsíce, v Austrálii a v Kalifornii, kde dozírá na simulaci AXIS Roger Atkins, zavládlo velké vzrušení. V tuto chvíli zatím nemáme žádné dostupné přímé interview – všichni jsou příliš zaměstnaní. Ale máme tu přepis komentářů AXIS, a ty jsou dostupné na vašem Lit textovém pásmu…“

AXIS (Pásmo 4) > Tato migrace organického materiálu začala před třemi hodinami. Oddálila jsem přenos, abych umožnila svým mobilním explorerům a niklákovým dětem přemístění do ideálních pozic. Tři explorery se dokonce ocitly příliš blízko a organická hmota je povalila; je možné, že jeden z nich bude zcela mimo provoz. Druhé dva hlásí, že se vzpamatují. Rogere, tento jev je pozoruhodný, ale ne úplně neočekávaný. Analyzovala jsem možnou vnitřní stavbu prstenců věží a došla jsem k závěru, že pravděpodobným vysvětlením je periodické ukládání. Mohla jsem pouze předpokládat, že jakákoli živá věc nebo věci, zodpovědné za takové stavby, vyjdou z oceánu. Nyní jsme svědky začátku možné fáze shromažďování a ukládání. Neexistuje žádný způsob, jak bezpečně zjistit, zda budou postaveny nové formace, nebo ne.

Věže se liší individuální šířkou. Některé se téměř spojily, vytvářejíce spojené kruhy. Zdá se, že mnoho z nich podlehlo rozkladu, jako by byly opuštěny. Zdá se, že by tu mohla být souvislost mezi zchátralými kruhy a dokončováním nového prstence, tj. když se všechny věže spojí, aby vytvořily nízký válec.

Pohyblivé formy organického materiálu pocházejícího z oceánu Meso jsou fascinující. Mé explorery a děti viděly, jak se někteří červi pohybují jako pozemští kroužkovci, jiné formy se pohybují jako hadi a veliké ploché koberce nebo masy materiálu se plazí po něčem, co by mohly být nově narostlé řasy nebo tisíce malých nožiček. Celá krajina obklopující oceán Meso do vzdálenosti tří kilometrů je pokryta miliony chuchvalců, extruzí a hybných forem. Orbitál mi hlásí, že trasy těchto migrujících těles ukazují v devadesáti procentech případů směrem k prstenci kruhových věží.

Jestli je tohle pro věže skutečně vhodné vysvětlení, pak jsem se nepochybně zmýlila, když jsem naznačovala, že by mohly být vytvořeny inteligentními bytostmi. To, čeho jsou teď moje rozmanité extenze svědkem, je primordiální a nevykazuje to o nic víc civilizace nebo inteligence než pozemská slizovitá forma.

David Shine: „Tak tohle je skutečně pozoruhodný vývoj, a tak náhlý, že překvapil všechny naše odborníky. Panuje všeobecné přesvědčení, že všichni konstruktéři a programátoři AXIS jsou teď zaměstnáni tím, že přehodnocují misi AXIS ve světle možnosti, že ony věže jsou zcela přírodní a nikoli umělé…“

!Roger Atkins > Jill. Mám údaje z pásku dva sebediagnózy AXIS, oddělené od informačního toku v reálném čase. Proč nám tohle AXIS poslala? Není to naplánované.

!JILL > Analyzuji. Analýza kompletní. AXIS přehodnocuje povahu svojí mise ve světle nových informací.

!Roger Atkins > Mám nějaký důvod k obavám?

!JILL > AXIS Simulace teď právě provádí analýzu tohoto přehodnocení. V primární AXIS je několik reakcí, které vypadají jako anomálie. Vyšetřuji právě tyto anomálie.——

Rogere, ty anomálie nepřekračují očekávanou odchylku modelované versus primární. Mohou být důsledkem té jediné okolnosti, kterou nemůžeme modelovat v simulaci AXIS tak, jak je v současné době navržena. AXIS simulovaná si je vědoma toho, že není v přesně stejných podmínkách jako AXIS primární.

!Roger Atkins > A co *tohle* znamená, Jill?

!JILL > Znamená to, že je tady, a ne tam.

!Roger Atkins > No prokristapána, to je přeci evidentní!

!JILL > Velmi evidentní. Ale možná signifikantní. AXIS primární prožívá při přehodnocování své mise některé zmatky a narušení. AXIS simulovaná tato narušení nereplikuje.

!Roger Atkins > Jill, myslím, že je na čase, abych přes simulaci AXIS vyslal nějaké značkovací látky a konfirmační programy. Nevěděl jsem, že si AXIS simulovaná uvědomila, že existuje nějaký rozdíl.

!JILL > Omlouvám se, že jsem ti tuto eventualitu nesdělila dříve.

!Roger Atkins > Žádné omluvy nejsou zapotřebí. To já zjevně dělám chyby.

*

Představte si, že do vás někdo vstoupí a má lucidní sny; je vzhůru, ale přitom prozkoumává vaše snění. To je jedna část toho, jaký je prožitek Krajiny duše. Naše osobní vzpomínky na sny jsou ale samozřejmě zmatené. Je dokonce možné, že dvě nebo více hybných sil ve vás sní ve stejnou dobu oddělené sny – a tím k tomu zmatku ještě přispívají. Když sen vůbec protíná Krajinu duše, dělá to jako šíp střelený skrz dort složený z několika vrstev: nabírá dojmy z neméně než tuctu úrovní teritoria. Když vstoupím do vaší Krajiny, vidím každou Krajinu jasně a zřetelně, a studuji ji takovou, jaká je, ne jako něco, co si váš osobní vykladač snů přeje, aby byla.

– Martin Burke, Krajina duše (*2043-2044*)

53

Martin kriticky zkoumal Goldsmithe.

Goldsmithovo lehátko mu automaticky masírovalo záda, nohy a paže. Hlavu a krk měl uložené na jemně se vlnícím polštáři.

Carol si pobrukovala, když si odškrtávala jejich postupy na své table. Na sále byli se spícím mužem sami. Obklopovalo je zaměstnané ticho elektronického

zařízení a tlumený šum vzduchu ze sálových foukačů. Zbytek týmu odpočíval nebo večeřel.

„Jak jsme na tom s přípojkami?“ zeptala se Carol, kráčejíc kolem lehátka, aby se k němu připojila. Martin se předklonil, aby si prohlédl skvrnu na Goldsmithově krku asi pět centimetrů pod rohovou hranou čelisti. Několik štětinek vousů, a pak hladký vyholený kruh. Uvnitř kruhu jemný vzor stříbřitých čar. Nano v Goldsmithově mozku vytvořilo přímý oběh vedoucí od mozku až na povrch kůže na krku. Konektor připojí tento spojovací článek k podobným okruhům v jejich vlastních mozcích prostřednictvím mediačního počítače, který vyčistí a přeloží tok informací z Goldsmithe, Neumanové a Burkeho. Žádný buffer. To dělalo Martinovi pořád starosti.

„Vypadají velice dobře,“ řekl Martin. „Myslím, že už jsme se tu napobíhali víc, než jsme měli. Je čas na naši dávku.“

Carol svolala tým. David a Karl jim pomohou s přípravami, pak Margery a Erwin připraví Davida a Karla do jejich role záložníků. Až poběží zkoumání naplno, bude tu na lehátkách v sále pět lidí, kteří budou vypadat, jako když spí.

Carol a Martin se stáhli na svá lehátka. Do rukou a krků jim zavedli nano, stejně jako předtím Goldsmithovi. Margery zapnula induktory, které je ukolébají do spánku. Zůstanou uspaní po několik hodin, během kterých nanomašinky najdou jejich centra, vytvoří příslušné oběhy a vynoří se i na jejich hrdlech. Pak budou uvedeni do stavu neutrálního vědomí, odstínění od tělesných vjemů, ale zcela vzhůru a schopni otevřít

oči a pohybovat jimi. Během první úrovně zkoumání budou schopni mluvit nahlas.

Martin myslel na svou klukovskou ložnici. Na roboty, které sám udělal, malé i velké, na dědečka, který mu kupoval knihy, vázané papírové knihy, které už dokonce tenkrát začínaly být vzácností. Na své první poblouznění dívkou, která si říkala Trix.

Když nano zaujala své pozice uvnitř jeho těla, nedoprovázely to žádné vjemy.

Nevýrazná pohodlná malátnost. Otevřel oči jen jednou, aby se podíval na galerii. Uviděl tam Albigoniho s bradou opřenou o zkřížené paže, položené na parapetu okna. Co udělá.

Co budeme dělat my.

Margery probudila Martina ve dvacet dvě hodiny. Jeho smysly se zdály obzvlášť zaostřené, ale nepokoušel se pohnout. Cítil štiplavý, jakoby sýrový pach nano, předtím si ho nebyl vědom. I když se dobře najedl, ucítil teď bodnutí hladu. Ještě řadu dalších hodin jíst nebudou. „Všechno je v pořádku, doktore Burku," řekla Margery. „Teď zapojíme váš kabel."

„Dobře."

Karl a David zavěsili tenké lehké kabely z optického vlákna přes místnost a kolem bariér, které jim blokovaly pohled na Goldsmithe. Karl zaklapl kabely do přívodů, namontovaných k lehátkům. „Nehýbejte se," řekl Karl lehce, skláněje se těsně k Martinovu hrdlu. Martin ucítil na kůži chladný a měkký konektor. David a Margery přezkoumali údaje, uvedené na kabelovém monitoru, dohodli se, že připojení je optimální, a přešli ke Carol.

Už jen minuty. A zase do Krajiny. Anabáze. Napřed jednosměrka, potom smyčka. Martin a Carol budou uvnitř Goldsmithe jako turisti, kteří se připravují na cestování novou zemí. Tyhle části sebe neviděl dokonce ani Goldsmith. Tuhle část sebe přímo nezažil nikdo.

„Za pár vteřin byste měl začít dostávat od Goldsmithe vizuální nervové vzorce," řekla Margery zpoza bariéry.

„Carol," řekl Martin.

„Ano? Ahojky tam dole."

„Jsem rád, že jsi se mnou."

„Já vím. Jsem ráda, že tu jsem."

„Už dost tlachání, prosím," řekl David mile. „Co vidíte, Carol, Martine?"

Martin zavřel oči. Na hraně jeho zorného pole se míhala ponurá zář zalitá elektrickou zelení. Elektrická zelená vykvetla v nekonečnou regresi kroužících fraktálů, geometrických tvarů vnitřní mysli, které byly známé všem, kdo se průzkumem mozku zabývají, vizuálních interferenčních vzorů z distorze signálů týlního laloku.

Martin poprvé takové vzory viděl jako dítě, když si v noci tiskl víčka klouby rukou a tak způsoboval tlak na optický nerv.

Tohle byly jeho vlastní vzory ne Goldsmithovy.

„Nic než vizuální distorze," řekla Carol.

„Totéž," shodl se s ní Martin.

„Pořád ještě pátráme a ladíme," řekla Margery. „Já tu mám signál úrovně jedna. Posílám vám ho."

Martin uviděl jasnou mandalu divoce se svíjejících hadů s ocasy na obvodu a hlavami ve středu. Žluté oči, perlově šedá těla, každá šupina horečnatě ostrá. „Hadi."

„Hadi,“ řekla Carol zároveň s ním.

„Vypadá to jako limbický identifikační signál,“ řekl Martin. „Ten musí být Goldsmithův. Už jsme blízko.“

„Ladím,“ řekla Margery. „Vyděluji novou frekvenci. Jaké je to teď?“

Mraky. Nekonečný cyklus mraků a deště kolem točícího se kola blesků. Blesky hrozily změnit se na hady. Martin zajásal. Jsou na správné stopě, pozorují vrstvy limbických znaků, symbolů, které si vyměňují autonomní systémy mozku a vyšší osobní systémy. „Mraky a blesky, blesky, které se snaží znovu stát hadí vrstvou.“

„Totéž,“ řekla Carol.

„Jiná frekvence,“ řekla Margery. „Mám tu teď jednu silnou. Jaké to je?“

Krychlová místnost se špinavými cihlovými stěnami, plíseň, voda kapající na podlahu, voda vzlínající po zdech jako něco živého. Uprostřed vody sedělo na malém slunném pouštním ostrově malé dítě se žlutou, nebo možná zlatou pletí, holé, až na kadeř na hlavě, a hrálo karty.

„Ježíši,“ řekla Carol. „Tak tohle mi rozhodně připadá osobní.“

Dítě zvedlo oči a usmálo se. Obličej mělo najednou přemalovaný tváří šimpanze se širokým šklebem: šedivé vousy, vystupující čumák, hnědé zvířecí oči, nekonečně klidné. Tohle byl hluboký symbol, ale rozhodně osobní a rozhodně Goldsmithův.

„Zdá se, že jsme v uzavřené místnosti. Uvidíme, jestli se otevře.“

Z jejich úhlu pohledu blízko u kapajícího cihlového stropu změnila najednou voda na podlaze barvu. Stala se z ní šedá bouře, jezero zbarvené jako červené víno, blátivá louže postříkaná deštěm. Pouštní ostrov stále přetrvával a dítě stále opakovalo svůj nekonečný cyklus: pohled vzhůru, šimpanzí tvář, zpět k hraní karet. Tohle byl speciální případ Krajiny: přidělený symbol nějaké střední osobní úrovně, přejímající charakteristiky abstrahované nikoli z genetického dědictví, ale z Goldsmithových vlastních dětských prožitků.

Čeho byla místnost a dítě a šimpanzí tvář symbolem, to tady teď nebylo důležité. Možná nebylo ani možné skutečně zmapovat tak hluboké vrstvy takovým způsobem, aby jeden význam odpovídal jinému.

Martin už se mnohokrát setkal s takovými hlubokovrstevnými osobními mytickými idiomy, vždycky záhadnými, často veskrze nádhernými. Byly pravděpodobně určovány archetypálním řešením problémů v raném dětství. Mohly to být vyřazené smyčkové artefakty individuace, procesu většinou uzavřeného do tří nebo čtyř let věku. Přesto ale byly fascinující. Nebyly však přesně tím, co Martin a Carol hledali.

„Vypadá to jako mytický idiom," řekl Martin. „Uzavřená smyčka. Zkusme jiný."

„Žádné dveře ven," řekla Carol.

„Další silnější frekvence," řekla Margery. „Přepínám na další centrum, jiný kanál v hlubším klastru."

Otevírání. Pocit nesmírnosti. Tady bylo něco, co nepochybně získal po vytvoření osobnosti, možná dokonce i z adolescentního prožitku. Otisk tří

nekonečných dálnic, běžících bok po boku sluncem omývanou pouští. Holé písečné návěje. Martin se soustředil na zkoumání tohoto obrazu, přijímal, co mu bylo posláno, a kontroloval vše, na co se mohl zaměřit, jeden bod po druhém. To způsobilo matoucí zaostření obrazu a on najednou zjistil, že stojí sám na prostřední dálnici. Neměl žádný pocit váhy nebo dokonce své přítomnosti. Slunce zářilo s onou ponurou jasností, tolik charakteristickou pro Krajinu, ale nehřálo ho.

Martin se podíval na sebe dolů. Měl na sobě vybledlé denimové džíny, bílé pracovní tričko umazané od barvy, tenisky svého dětství. Tohle už na sobě v Krajině předtím měl.

„Připravujeme teď subverbální příčnou vazbu," řekla Margery. Její hlas zněl vzdáleně a dutě. „Ozvěte se nám, až budete chtít ven."

Od této chvíle nebudou Martin a Carol mluvit nahlas, dokud nebude zkouška hotová.

/Carol?

Pocit něčeho obrovského nad ním, něco jako klesající asteroid. Další osobnost: Carol.

/Tady s tebou.

Objevila se vedle něj na silnici, rozmazaná, v tomhle stadiu jako pouhý duch. Viděli by jeden druhého jasně, jedině kdyby se utvořila kompletní smyčka, a i potom by to, co uvidí, nutně nemuselo odpovídat sebeobrazu toho druhého.

/Tohle vypadá dost přesvědčivě, řekl Martin. Myslím, že tohle můžeme použít jako vstupní kanál.

/Vítej doma, řekla Carol.

Martin otevřel oči. Obrazy dálnice a sálu se na okamžik srazily, a pak Krajina vybledla jako mlhovina snu. Albigoni stál na galerii nad sálem s rukama v kapsách. Lascal seděl za svým zaměstnavatelem. Bylo vidět, že má nohy na zábradlí.

„V pořádku," řekl Martin. „Nalaďte tohle centrum a kanál. Klidně nás můžete hezky zhluboka uspat, než ty body zafixujete a dokončíte ladění."

Margery se nad ním sklonila. Přimhouřila oči a zahleděla se na displej konektoru. „Všechno je v pořádku," řekla. Erwin stál na Caroliným lehátkem.

„Jak dlouho ještě, než půjdeme?" zeptala se Carol.

„Tři hodiny, než budou frekvence zafixované a přihlášené do systému," řekla Margery. „Teď je jedenáct třicet."

„Bude to dlouhá noc," řekl Martin. „Vzbuďte nás v devět. Tak budete mít spoustu času přichystat Davida a Karla jako záložníky. A všichni se dobře vyspěte. Chceme tu mít čerstvé a bdělé lidi."

Znovu obrátil zrak ke galerii. Albigoni přesunul ruce na boky. „Poskytněte panu Albigonimu stručné informace. Řekněte mu, že pravděpodobně budeme hotoví zítra před polednem."

„Provedu," řekla Margery.

„Na shledanou ve snu," řekla Carol potichu.

Margery upravila induktor. Martin zavřel oči.

54

Když se Richard Fettle podíval v myšlenkách zpět, nedokázal si vzpomenout, že by někdy za celý svůj život byl takhle příšerně nešťastný. Ani po smrti své ženy a dcery, ani během dlouhých let uzdravování a slepování života zpátky dohromady. Ta válka uvnitř v něm způsobovala bolest větší, než jakou kdy cítil v kterémkoli z těchto životních období. Ta hloubka sklíčenosti ho mátla.

Kdyby tu ženu ležící vedle něj prostě zabil a vstoupil do další fáze svého života, všechno by se mohlo vyřešit. Byla to skutečně hrozná námaha, udržet ruce podél těla. Určitě pocítí jeho vnitřní boj, byť třeba jen prostřednictvím slabých vibrací postele, když se přesouval sem a tam, jeden sval v konfliktu s druhým. Ale ona hluboce spala.

Nadine vždycky prokazovala pozoruhodnou schopnost ignorovat realitu, nebo vidět jen to, co vidět chtěla. Zahrála si s ním své terapeutické hry. Zasloužila si sklidit následky. Mocnosti, které jsou, mu tohle jistě povolí. Příklad Emanuela Goldsmithe, který přivábil tolik pozornosti, jistě tímhle směrem jasně ukazoval.

Richard teď nijak nestál o vyřešení Goldsmithova hlavolamu. Vůbec nechtěl přemýšlet nebo luštit hádanky.

Opět se na posteli obrátil, aby mohl pozorovat obrys spící Nadine. O hodinu dřív se ho pokoušela přimět, aby se s ní miloval, a říkala, že to v něm uvolní napětí. Vypadalo to, že jí jeho tíseň připadá přitažlivá. Vzbuzovala v ní nějaký perverzní mateřský instinkt.

Postupně se z té pasti za značných bolestí vyvlékl. Teď se díval, jak tu leží, teplá a tichá, a viděl jen maso, které je třeba znehybnit.

+ Šílený. Potřebuje skutečnou terapii ne tu její ale profesionální. Překročil hranice. Už je úplně mimo. Mimo všeho mimo. Napsat báseň o tom jak její tělo pod mými prsty přechází ze spícího života do choroby věčné nehybnosti. Selektoři si tu báseň přečtou přijdou a nechají mě projít peklem horším než v jakém se nacházím teď? To snad ani není možné. Terapeuti nade mnou dělají ts ts sondují mou mysl povinná revize mé duše posuň támhleto o kousek co je tohle? Nesahej na to je to jedovaté duševní virus nás všechny nakazí, musel to chytit od Goldsmithe. Naše poslední šance: spalte jeho mysl jeho tělo na popel přesejte ten popel a udělejte z něj nového člověka Nového Člověka pošlete ho dál do světa se zářícím obličejem připraveného tak aby se choval čestně dle vzoru čestné skautské, připraveného zapadnout do společnosti možná si dokonce bude hledat zaměstnání půjde do zprostředkovatelny a všechno co proto musí udělat je jen dotknout se jejího hrdla hladkého teplého ucítit to pulzování krve lehké jako ptačí dech.

Pohnula se. Odtáhl ruku, dal ji zpátky. Probudí se, než zemře? Dokáže ji jemně uvolnit do oné poruchy bytí?

+ Pořád je ve mně ještě laskavost. Něco něžného je tu pořád. Očisti to nebo to udělají oni. Udělat tu věc teď a svět si bude probíjet cestu k mým dveřím k mému mozku dovolte nám abychom vám pomohli. To je zvláštní jak jste se dostal až do tohoto stavu že jste takový. Obviňujete z toho to jak jste byl vychován? Ne obviňuji z toho přítele který mě zklamal. Pouze zklamal? Ts ts. Zklamání není dost. Tohle všechno nestačí způsobit nějaké zklamání. Ale on zradil všechno co představoval. Co ve mně představoval. Ts ts. Zrada je vážná věc. Ona tě chce zradit tím že tě bude terapeutizovat. Kdo potřebuje terapii tady ve stínech? Já ty my všichni, ale to není důležité. Důležité je zarazit to utrpení. Mohl bych vyzvracet všechny své myšlenky osobnost vzpomínky prostě je očima vyzvracet na postel. Stály by na vlastních nohou poskakovaly plazily se po prostěradle a pak by ji zabily. Sežraly by ji jako nějaký obrovitý hmyz. Ts ts. Narušené představy. Pro normální lidi nanejvýš znepokojivé nahlížet do vaší hlavy vidět takové myšlenky. Jste tak nečistý že by terapie byla marná. Povolejte Selektory. Trest je jediná odpověď. Očistný plamen s roztavujícím ohněm ještě většího utrpení.

Dál něžně hladil Nadinin krk.

+ Jiný druh svádění. Dej si se mnou umírání. To v tobě uvolní napětí.

To ho pobavilo a musel potlačit zachichotání.

+ Zní teď nanejvýš maniakálně. Skutečně totálně mimo. Goldsmithův příklad. Jestlipak se škodolibě smál když jim podřezával krky nic netušícím obětním beránkům jednomu zatraceně narušeně po druhém.

Ale prsty ne a ne stisknout. Pořád v sobě cítil tu podřízenou osobu, jemnou, laskavou, nenáročnou, odolávající takovým podnětům se železným odhodláním, které se zdálo netypické.

Richard se převrátil na záda, zíral na temný strop, očima sledoval dávné stopy zemětřesení v prastaré omítce.

Kdysi v téhle posteli ležel a sledoval přízračný proud stínů kolem stropního svítidla a vlasy na krku a chlupy na rukou se mu ježily hrůzou. Byl přesvědčen, že vidí něco nadpřirozeného. Hrůza, kterou v tu chvíli pociťoval, měla náboženský charakter. Dodávala mrazivý význam těm několika okamžikům, kdy setrvával v klamu. Postupně sesbíral odvahu dvojího typu: odvahu prozkoumat tento možná děsivý jev a odvahu objevit pravdu a být možná zklamaný. Postavil se na posteli, přiblížil se ke stropnímu světlu tím, že natáhl své čapí nohy, natáhl ruku, aby se dotkl stínu.

Pavučiny. Velké, volné cáry, vrhající stíny směrem od svítidla. Žádní duchové, žádná bázeň. Horko ze starého elektrického topení stoupalo vzhůru a prohánělo se pod stropem.

+ Tahle mizérie a vedro panického strachu, pocházející zevnitř, povlávající pavučiny mého já vrhající stíny bubáků nic víc.

A přitom stačilo jen natáhnout ruku a odklamat se.

+ Vrať se zpátky a buď zase ten se železnou vůlí neochotný zabíjet jemný Richard Fettle, obyčejný chlap ze stínů Los Angeles. Zrazený rozhněvaný zneužitý.

Byl úplně vzhůru, ale tělo se mu vyčerpalo neustálým vyvažováním napětí. Cítil, jak se mu zpomaluje dech,

jak zadrhuje a vypadává z pravidelného rytmu a zase se do něj vrací. Začaly ho trochu brnět ruce a pak i nohy. Kdyby se tak mohl aspoň nechat unášet.

+ Nech to všechno plavat. Umři.

Napůl otevřel oči. Nad ním plul tunel, jeho černý pysk vykrajovaný slovy, která nedokázal přečíst.

Tělo mu zmrtvělo, dech už se dostal mimo jeho kontrolu. Vysílenost ho konečně přemohla, přesto však myslel a viděl. Tohle přeci nechtěl, spánek měl teoreticky přinášet zapomnění. Chvíli se pokoušel vybojovat si cestu vzhůru, protože ho jímala hrůza při pomyšlení, že by strávil celou noc v příšerném transu s pohledem do chřtánu noční můry. S každým umíněným vynořením na povrch se mu dech zadrhl v krku a vypadalo to, že se vynořuje z transu, ale vtom ho vždycky popadl opačný strach: teď mu přeci bylo lépe, byl klidnější než předtím. Když se bude ještě víc snažit o vynoření, ta naprostá mizérie se vrátí. Tohle je lepší než to, co na něj doléhalo předtím.

Richard zastavil svůj vnitřní boj. Klidně pozoroval ten tunel a čekal, jestli bude svědkem nějaké změny. Pokoj viděl jen v mlhavých obrysech. Nakonec neměl oči napůl otevřené, ale úplně zavřené, tím si byl jist. Přesto však byl pokoj i nadále viditelný jako přetrvávající obraz nějakého okamžitého záblesku, jeho plochy a tvary vydávaly ponurou zelenou záři. Viděl jak tunel, tak elektrické stropní svítidlo, které mu tunel zakrýval, bylo možné projít jedním do druhého. Zdálo se, že ovládá mikroskop, mění úrovně zaostření a odhaluje více a více podrobností nějakého světa, plujícího ve fixativu.

Ten efekt byl tak fascinující, že na chvíli úplně zapomněl na své neštěstí. Slyšel své přátele popisovat prožitek „kina pod víčky“ – slyšel, že se tomu před mnoha desetiletími říkalo denní snění nebo bdělé sny – ale až dosud to sám nikdy neprožil. Bylo to jako brána do vnitřního vesmíru.

Ale tohle pomyšlení ho navrátilo k jeho problémům v bdělém stavu a scéna před očima se zakalila. Dech se mu zase zadrhl.

– Bože ne. Je to jako jet na koni. Nauč se zůstat v sedle. Klid a zhluboka dýchat.

Pravidelnost se vrátila. Ovládal své vědomí, dokud zase neuviděl ten tunel. – Můžu to zkusit.

Dostal se do tunelu. Slova byla pořád ještě nesrozumitelná. Písmena byla stále komplikovanější a komplikovanější a pak, když se přiblížil, unikla. Náhle tunel zmizel a nějaký hlas mu řekl stejně jasně, jako kdyby mu mluvil do bdělého ucha: *Tady je to, co potřebuješ, Richarde Fettle.*

Stál ve starém bytě na Long Beach. Denní světlo venku bylo jasné, ale nějak ponuré, mělo barvy jako ve snu. Ale stejně dobře to mohla být vzpomínka, všechno tam bylo správně. Kráčel po bytě se založenýma rukama a cítil své snové tělo, svůj snový dech. Tohle bylo *skutečné,* přitom ten dům už neexistoval. Stoletou budovu srovnali se zemí před deseti nebo více lety.

S náhlým znepokojením začal přemýšlet, jestli těmi dveřmi projde Gina, kterou tady na návštěvu vysadila Dione. Vydrží pohled na dokonale přesvědčivý snový obraz mrtvých?

Richard se podíval na své dlaně.

– Snové emoce. Všechno je bezpečné. Ovládáš to ty sám. Zkus něco.

– Zkus létat.

Vůlí se nutil, aby se zdvihl z podlahy. Nohy zůstávaly na zemi.

– Úplně všechno dokázat nemusím.

Pokusil se vůlí vynutit, aby dveřmi prošla krásná žena, ne Nadine, oblečená do provokativních šatů.

– Tak schválně, jak skutečné to může být.

Dveřmi žádná žena neprošla.

Znovu ten hlas: *Tohle je to, co potřebuješ, Richarde Fettle.*

Vystřízlivěl a uvědomil si, že tady není proto, aby si hrál nebo experimentoval. Brána se skutečně otevřela, ale z nějakého konkrétního důvodu.

– A co potřebuji?

Stejně automaticky, jako zněl vzdálený spánkový rytmus jeho dechu, došel k židli, usedl na ni a pocítil, jak se kolem něj snáší mrak smutku. Pokoušel se vstát, ale nešlo to. Nedokázal ten mrak rozptýlit.

– Tohle už ne. Ne.

Protesty ignorovány.

Ve dveřích stál mladší Emanuel Goldsmith a nesl plastový sáček, omotaný kolem láhve. Pod paží druhé ruky nesl v krabici nějaký rukopis. Zavřel za sebou dveře. Richard to zjevení pozoroval: černé vlasy žádný pepř a sůl, z módy vyšlé šaty, hladší obličej. Laskavý úsměv.

„Myslel jsem, že by se ti mohla hodit společnost. Jestli o žádnou nestojíš…“ Goldsmith pokynul směrem ke dveřím. „Půjdu.“

Automaticky: „Děkuji. Zůstaň. Mnoho toho k obědu nemám…“

„Tekutý oběd, nebo pro nějaký zavolám. Včera jsem dostal šek – autorský honorář. Zbytek za videoprodukci hry. *Mojžíš*.“ Goldsmith usedl na ošoupaný gauč a vyhnul se červené skvrně na místě, kde Dione před časem převrhla sklenici vína. Rukopis položil na skvrnu vedle sebe.

Gina a Dione těmi dveřmi neprojdou.

V tomhle časovém rámci, v téhle snové vzpomínce byly Gina a Dione už mrtvé. Richard sledoval playback. Nemohl dělat nic jiného, než se dívat.

Tohle je to, co potřebuješ, Richarde Fettle.

„O jakou tekutou stravu jde?“ zeptal se Richard.

„Nemíchána čistokrevně sladová skotská. Na oslavu toho, že jsem zaplatil dluhy.“ Zvedl obočí, vytáhl láhev, uchopil ji palcem a dvěma prsty za hrdlo a nechal Richarda zkoumat teple jantarový obsah. Z pytlíku vytáhl také dvě štamprle. „Jelikož nejsi piják, není pravděpodobné, že by se ti tu povalovalo pár takových skleniček.“

„Nikdy jsem nemíchanou skotskou neochutnal.“

„Nemíchanou výhradně sladovou.“

– Všechno uloženo. Jak moc z toho se doopravdy stalo? Vymýšlím si to jako sen? Pamatuji se, že mě Goldsmith navštívil. Dva týdny potom, možná týden a půl.

Goldsmith nalil dvě skleničky a jednu podal Richardovi. „Na obyvatele stínů, které se prodlužují s tím, jak se blíží soumrak.“

„Na Götterdämmerung.“ Richard ochutnal skotskou. Chutnala kouřem a byla hladká a nečekaně vábná. „Myslím, že se nechci opít. V tomhle by bylo snadné se utopit.“

„Koupil jsem jen jednu láhev a nebylo to proto, abys v ní utápěl žal,“ řekl Goldsmith. „Ty stejně nikdy nebudeš piják. Ty tomu možná nebudeš věřit, Dicku,“ – jenom Goldsmith mu říkal Dicku – „ale ty máš hlavu pěkně pevně posazenou na ramenou. Jako jeden z mála mých známých.“

„Teď zrovna to vypadá, jako by byla pěkně posraná, ne posazená.“

„Utrpěl jsi hrozný otřes,“ řekl Goldsmith jemně. „Kdybych byl na tvém místě, tak bych brečel jako malej hajzlík.“

Richard pokrčil rameny.

„Už týden jsi nevyšel z domu. Nemáš tu žádné jídlo. Harriet ti teď nakupuje nějaké potraviny.“

– Harriet, Harriet… Goldsmith měl kdysi dívku, která se tak jmenovala.

„Já pomoc nepotřebuji,“ řekl Richard.

„Ale houby.“

„Opravdu ne.“

„Potřebujeme tě odtud dostat někam na sluníčko, jestli nám ti parchanti ještě nějaké nechali. Zajít si na pláž. Nadýchat se čerstvého vzduchu.“

„Prosím.“ Richard zamával rukou. „Budu v pořádku.“

– Oba jsme tak mladí. Vidím ho, jaký byl tenkrát. Bystrý šťastný úspěšný. Chtěl, aby byli všichni šťastní.

„Ale život jde opravdu dál,“ řekl Goldsmith. „Opravdu, Dicku. Harriet a já tě máme rádi. Chceme

vidět, jak se z toho vzpamatuješ. Vždyť Dione už ani nebyla tvoje žena, Dicku.“

Richard se vymrštil na nohy. Byl extrémně rozčilený. „Ježíši Kriste. Ten rozvod není nebyl definitivní a Gina bude vždycky moje dcera. Chceš mi vzít všechno? Dokonce i moje…“ Divoce mával rukama. „Všechno, co mi zbylo. Tu mou zatracenou bolest…“

„Ne. Ne vzít ti ji. Jak je to dlouho, co jsme se seznámili, Dicku?“

Richard neodpověděl. Stál tam a třásl se. Pěsti měl sevřené.

„Dva a půl měsíce,“ odpověděl Goldsmith za něj. „A já už tě považuji možná za nejlepšího přítele, jakého jsem kdy měl. Já prostě strašlivě nerad vidím, jak život semele někoho na prášek. A tebe zvlášť.“

„Je to něco, čím si musím projít.“

„Nikdy jsem se neoženil. Hrozně nerad bych ztratil někoho tak důležitého. Myslím, že by mě to zabilo. Možná jsi silnější než já.“

„Blbost,“ řekl Richard.

„Já to myslím vážně. Já uvnitř nejsem silný. Když se na tebe podívám, jsi jako skála. Já jsem uvnitř jen z jílu. Vždycky jsem to věděl a přijímám to.“ Goldsmith se postavil, zvedl ruce a otočil se kolem dokola, aby ho bylo dobře vidět. „Vypadám pevně, že?“

„Přestaň, prosím,“ řekl Richard a díval se do země. „Já hlady neumřu, ale teď zrovna tvoji pomoc nepotřebuji. Prostě o ni nestojím.“

Goldsmith si sedl. „Harriet říká, že by tu někdo měl spát a dělat ti společnost.“

„Už pět měsíců jsem nikoho nepozval, aby tu přespal. Spím sám, s výjimkou…“ Nedokončil větu. Goldsmith čekal.

„Tak dobře,“ řekl Goldsmith.

„Toho, když Gina.“

„No.“

Richard usedl a zdvihl skleničku. „Tady zůstala.“ Znovu trochu upil. „Budu v pořádku.“

„Jo,“ řekl Goldsmith. „Ale nemysli si, že nám na tobě nezáleží. Mně na tobě záleží. I Harriet. A všem lidem.“

„Já vím,“ řekl Richard. „Děkuji.“

„Zůstanu tady, jestli chceš.“

„Dobrá skotská. Možná se ze mne stane piják.“

„Ne, bratře, ty se touhle sračkou zaneřádit nechceš.“ Goldsmith zvedl láhev, vstal a přiblížil se k němu. „Dej mi tu skleničku. Já ji zahodím. Do háje s oslavou.“

Richard se jeho snaze sebrat mu skleničku ubránil. Goldsmith couvl, prohrábl si vlasy rukou a podíval se na okno se záclonami. „Pojďme ven nachytat nějaké sluníčko, Dicku. Jestli nějaké najdeme. Čisté jasné bílé světlo.“

Richard ucítil na tvářích slzy.

– Je to kompletní. Ani detail nechybí.

„No tak spusť, člověče,“ jemně ho povzbuzoval Goldsmith. „Mluv.“

Richard si otřel tváře. „Já jsem ji opravdu miloval. Nemohl jsem s ní žít, ale miloval jsem ji. A Ginu… prokrista, myslím si, že jsem nikdy nic na tomto světě nemiloval tolik, jako jsem miloval tu holčičku. Tady je obrovský kráter, Emanueli.“ Poklepal si na hlavu.

„Kráter po výbuchu bomby. Já to tam nemám v pořádku.“

„Blbost.“

„Ne, vážně. Nemohu nic dělat. Nemohu myslet. Nemohu normálně mluvit. Nemohu psát. Nemohu plakat.“

„Teď ale pláčeš, člověče. Nepleť si zármutek se ztrátou rozumu. Ztrátou duše. To všechno pořád ještě máš. Jsi skála.“

Vzlyk začal jako svalová křeč tam někde hluboko uvnitř. Probíjel si cestu vzhůru, až dosáhl intenzity, která jako by mu trhala hruď na kousky, dokud si nesedl na gauč. Třásl se sténal napřahoval ruce dopředu, po něčem se natahoval.

– Cítím to. Je to hrozné. Je to tu zase, zase znovu a pořád dokola. Dokonce ještě horší.

Goldsmith přistoupil ke gauči, klekl si před Richardem a divoce ho objal. Goldsmith s ním plakal, kolébal se s ním, černé oči upřené na stěnu za Richardem. „Řekni to, člověče. Dostaň to ze sebe. Pověz to celýmu zasranýmu světu.“

Vzlyk se změnil ve výkřik. Goldsmith tiskl Richarda ke gauči, jako kdyby mohl vyskočit a někam zmizet. Drtil mu ruce a nohy a cítil všechnu tu nespravedlnost a bolest, a taky nutnost cítit tu nespravedlnost a bolest k uctění mrtvých, kterou musí Richard přetrpět. Bylo by to laciné a zmenšilo by to jejich hodnotu, kdyby netrpěl tolik, kolik jen unese. Goldsmith ho dál držel. Nakonec si na tom gauči leželi v náručí, Richard držel Goldsmithe, Goldsmith se pevně držel Richarda napůl na gauči a napůl mimo.

„Skála. Kámen, člověče. Všimni si té síly, kterou máš uvnitř sebe. Já to vím. Je tam. Já bych tohle neunesl. Ale ty to dokážeš, Dicku. Vydrž.“

„Tak dobře,“ zasténal Richard. „Tak dobře.“

„My tě máme rádi, člověče. Drž se toho.“

– Goldsmith. Ten skutečný.

Goldsmith se odtáhl a vlasy měl šedivé, obličej samou vrásku. „Já jsem jíl. Až pro mne budeš truchlit, příteli, pamatuj si… Ty mi nic nedlužíš, jenom to, co mi dáváš, když jsem naživu. A je to. Dluh je vyrovnán.“

Richard přikývl. Spolkl trýznivý uzel v krku. Už měl dost. S trhnutím se osvobodil a vznesl se nad tu vzpomínku a sen, ucítil tlak, jako by byl uvězněn v šedé bavlně, pak prostý posun, rozeseté střípky jiných snů se v kaskádách rozpadaly a zase skládaly dohromady a pak se rozplynuly. Celý se třásl. Složil si ruce na kolena a předklonil se. Nadine vedle něj zasténala ze spánku a otočila se na druhý bok.

Richard se pomalu zvedl a popošel k oknu.

+ Jak moc pohřbené. Vykopat to a pohřbít znovu. Pomohl mi. Byl na mě hodný. Přítel. A teď je mrtvý. Určitě musí být. Necítím jeho přítomnost.

Richardova vzpomínka na onen den se teď zcela vyjasnila. Sen nevyprávěl ten příběh celý, vynechal závěr. Goldsmithova přítelkyně Harriet prošla bez zaklepání dveřmi, když se Richard a Goldsmith objímali na gauči. Zeptala se: „Co to má znamenat?“ a upustila krabici s potravinami na zem. Pak se rozplakala a Goldsmith se jí pokoušel vysvětlit, že on a Richard nejsou milenci. Harriet to nikdy úplně nepochopila. O pár týdnů později spolu ona a Goldsmith přestali chodit.

Richard roztáhl záclony, promnul si oči a s úsměvem zavrtěl hlavou. Goldsmithovi bylo tenkrát příšerně trapně.

Podíval se na svítící číslice na hodinách na nočním stolku. Tři hodiny. Za pár hodin vyjde slunce nad kopce a hřebeny vyměří příděl těm, co žijí v jejich stínu, zrcadla rozprostřou zimní svítání a odrazí ho od věže k věži, slunce z druhé, třetí a čtvrté ruky, ale přece jenom slunce.

„Pojďme ven nachytat nějaké sluníčko," zašeptal.

55

Mary Choy si přitáhla židli přes svou rozlehlou ložnici až k východnímu oknu. Pak si sedla a čekala na východ slunce. Slunce vyšlo hodinu poté, co se probudila. Ze zámečku, položeného vysoko v hispaniolských horách, byl úsvit krátký a překrásný. Spolu s úsvitem se dole pod oknem v zahradách shromáždili strážní a vojáci. Postávali tam ve tříčlenných nebo čtyřčlenných skupinkách, dokud je nevystřídala ranní hlídka.

Nebe nad hlavou bylo šmolkově modré. Průhledem mezi horami na severu viděla břeh moře a obzor nad ním. Nad jižními vrcholky se nakupilo pár mráčků, čechrajících si šedá křídla ve větru.

Odešla od okna a věnovala se svému rannímu omývání. Když se dívala do velkého zrcadla, umístěného na těžkých dřevěných dveřích koupelny, povšimla si, že bledá barva mezi půlkami tmavne. Už brzy bude

jednolitě černá. Zhojená samovolně. Dr. Sumpler bude mít velkou radost.

Během pobytu na Hispaniole prošla Mary celým spektrem temných emocí: strach, hněv, děs. Teď byla zkrátka jen klidná. Než šla spát, zastrečovala si. Teď si zatančila Válečný tanec, při kterém přidělila částem tělesného napětí různé role, kterými se měly odreagovat. Ať se na ni dívají. Ať si ji třeba popraví, ať ji vyděsí, ať ji zmatou; během tance ji nic nerozechvělo a po tanci byla zase vycentrovaná. Cítila, že se dokáže ovládat za všech okolností.

Když včera večer opustila madame Yardleyová stůl, sluhové začali podávat přepychovou hostinu. Soulavier jedl hodně, Mary jedla dost na to, aby si udržela sílu. Už nemluvili. Po večeři se rozešli a Mary byla eskortována do své ložnice.

Přišla s několika hypotézami a doufala, že se jí je během dne podaří zredukovat. První hypotéza: že toto není Yardleyho zámek, ale nějaká historická relikvie, nyní používaná k nějakému strategickému účelu. Druhá: že toho o Yardleym vcelku nikdo moc neví, rozhodně ne lidé, kterým vládne. Třetí: že všechno, co slyšela o Goldsmithovi, než se objevila madame Yardleyová, je lež. Čtvrtá: že madame Yardleyová není úplně při smyslech a neví nic.

Žena, která se postí, aby získala pozornost vlastního manžela.

Dveře pokoje nebyly zamčené. Přesto Mary zůstala uvnitř. Už nelitovala toho, že přišla o pistoli. Pomsta je slabou satisfakcí, je-li namířena proti mravencům, kteří se věnují svým společenským povinnostem.

Válečný tanec nevyřadil její city. Prostě je jen zaostřil a soustředil. To, co teď prožívala, byl silný a pozorný klid, agresivní mír, složený ze stejného dílu trpělivosti a správně usměrněného hněvu.

Upravila si v koupelně vlasy, zkontrolovala si poloblek a vynořila se, právě když zaznělo jemné klepání na dveře.

„Mademoiselle, jste připravená na snídani?“ zeptala se nějaká žena.

„Ano,“ řekla. Podívala se na hodinky. Přesně devět nula nula.

Dveře se váhavě otevřely a mezi nimi vykoukla kulatá tvářička, našla ji a usmála se. „Pojďte, prosím.“

Mary následovala droboučkou služebnou dolů chodbou plnou dveří, tentokrát doleva místo doprava, a kolem schodiště. Byly teď v západním křídle domu, které ještě Mary nenavštívila.

Služebná otevřela jedny dveře a Mary nahlédla do malé místnosti, vybavené jako kancelář. Starší žena v jednoduchých košilových šatech stála před skříňkou plnou paměťových krabic. Soulavier seděl vedle a něco psal na starém displejovém terminálu. Vzhlédl ke služebné a k Mary, se zamračením jim pokynul, otočil židlí a vstal.

„Posnídáte s plukovníkem Sirem,“ řekl Mary. Starší žena Mary pozorovala s neměnným příjemným úsměvem. Soulavier ji oslovil kreolsky. Tiše přikývla a vrátila se ke své práci.

„To byla matka madame Yardleyové,“ řekl, když kráčeli chodbou, po zbytek cesty sami dva.

Mary si vzpomněla, že na této straně budovy zahlédla čtyřpatrovou věž. Došli na konec chodby a Soulavier jemně zaklepal na široké dvojité dveře ze solidního mahagonu. Zastřený hlas je vyzval, aby vstoupili.

Ve velké místnosti kruhového věžičkového tvaru s vysokým stropem stálo kolem dlouhého dubového stolu šest mužů a dvě ženy. Všude kolem se až do výšky třiceti stop zvedala velkolepá knihovna. Zdobné dřevěné skříňky byly vybaveny dvířky z olovnatého skla. K vyšším oddílům knihovny umožňovaly přístup dva balkony. Nedaleko ode dveří se k balkonům dvojitou spirálou zvedalo schodiště z tepaného železa.

Obě ženy a pět ze šesti mužů byli černoši nebo mulaté. Všichni měli na sobě černé uniformy, někteří s postavou Samediho připnutou na klopě. Mary se soustředila na vysokého robustního bělovlasého muže, usazeného v čele stolu. Ten se na ni hned nepodíval – jeho pozornost upoutala nějaká kniha. Stůl byl pokryt snad pěti nebo šesti stovkami knih všech velikostí a typů od v kůži vázaných svazků až po rozpadající se brožované exempláře.

Tolik knih v životě neviděla. Nedovolila jim však, aby odváděly její pozornost od Yardleyho déle než okamžik. Vzhlédl od knihy, kterou držel v ruce, klidně ji zavřel a položil ji na stůl. „Jsem rád, že vás zase vidím, Henri. Jak se vede malému Davidovi? A Marie-Louise?

„Mají se dobře, plukovníku Sire. Rád bych vám představil poručíka Mary Choy.“

„Děkuji. Prosím, posaďte se. Snídani nám podají tady. Dobré jídlo, ne jeden z těch trestů madame

Yardleyové. Doufám, že vás včera večer nakonec dobře nakrmila.“

„Ano, nakrmila,“ řekla Mary. Yardley se zeširoka usmál a soucitně zavrtěl hlavou. Zdálo se, že si přeje, aby si o něm pomyslela: Takový hodný člověk, a docela anglický a koneckonců docela nenucený. Nic exotického.

Mary si s úsudkem počkala.

„Dobře, myslím, že pro dnešek jsme skončili,“ řekl Yardley těm sedmi. Prkenně se uklonili, otočili se a prošli za zády Mary a Soulaviera ven ze dveří. Poslední muž za sebou dveře zavřel s tajemným úsměvem se stisknutými rty.

„Já jsem své ženě podlehl, víte,“ řekl Yardley. „Měli jsme takovou domácí hádku. Zdá se, že si myslí, že moje metody vyvádění tohoto národa z barbarství postrádají… finesse.“

„Je to pozoruhodná dáma,“ řekl Soulavier, který se zjevně cítil nesvůj. Yardley mu oplatil úsměv s určitou slunnou vážností. Soulavier se viditelně napřímil.

„Henri, myslím si, že se mi tu samotnému s mademoiselle Choy nic nestane. Prosím, přidejte se k ostatním v hlavní jídelně dole. Dnes ráno servíruji všem svým zaměstnancům dobrou snídani.“

„Zajisté, plukovníku Sire.“ Teď byla řada na Soulavierovi, aby prošel ven dvojitými dveřmi a zavřel je za sebou.

„Sluhové nám uvolní místo na stole,“ řekl Yardley a máchl rukou. „Tahle místnost se mi zdá v celém domě nejsympatičtější. S radostí bych strávil život tady v ústraní a četl si knihy pana Bouchera.“

Mary neříkala nic.

„Pana Bouchera," opakoval v domnění, že její bezvýrazný pohled znamená zmatek. „Sanlouie Boucher. Ministerský předseda předchozího prezidenta Haiti, než jsem převzal moc já. To on postavil tenhle báječný zámeček a nechal si ho opevnit asi rok před mým příchodem. Bohužel byl izolovaný v Jacmelu a nikdy se do své pevnosti nedostal."

Mary přikývla.

„Tak. Pokud jde o váš případ, jestli vám nevadí o tom mluvit dřív, než se bude podávat snídaně…" Zamračil se skoro komicky a vyhodil ruce do vzduchu. „Prosím, nebuďte tak vážná. Mé čestné slovo, že tihle lidé neudělají nic, co by vám ublížilo. Vím, že jste prošla několika nedůstojnými momenty… omlouvám se vám. Byl jsem nesoustředěný a neměl jsem čas zařídit všechny drobnosti. To, co je pro jednoho člověka drobnost, může být pro jiného katastrofou. Ještě jednou se vám omlouvám."

„Jsem tu držena proti své vůli," řekla Mary a ani o píď Yardleymu výměnou za jeho doznání neustoupila.

„Ano. Mezi vaším ministerstvem zahraničí, ministerstvem spravedlnosti a mojí vládou došlo k menší hře na přetahovanou. Brzy se to vyřeší. Zatím můžete dokončit své vyšetřování. Dostanete něco, co se podobá carte blanche natolik, jak je to jen v mé moci. A už žádné nedůstojné záležitosti."

„Mohu si promluvit se svými nadřízenými?"

„Vaši nadřízení i vaše vlády vědí, že se tu s vámi nezachází špatně."

„Ráda bych s nimi mluvila co možná nejdříve."

„Dohodnuto. Co možná nejdříve," řekl Yardley. „Udělala jste na mé lidi velký dojem. Jean-Claude a Roselle patří k těm nejlepším, které mám, a jejich zpráva o vaší osobě je nanejvýš lichotivá. Henri je teď příliš nervózní na to, aby byl objektivní. Jeho rodina je v Santiagu. Santiago je v obležení silami opozice. Tady jsme v bezpečí, jako ostatně na většině území Haiti… Ale Dominikánci se vždycky hned naježí."

„Bylo mi řečeno, že Emanuel Goldsmith je tady," řekla Mary. Nehnula se z místa, kde ji Soulavier nechal. „Ráda bych se s ním setkala co možná nejdříve."

„To je trochu komplikovanější. Ani já sám jsem ho neviděl. To je historka, kterou bych vám raději pověděl až po snídani. Prosím, dělejte mi u stolu společnost. Jak já tomu rozumím, vy jste transforma… a velice přitažlivá. Nejsem si jistý, jestli s tímto uměním souhlasím, ale… jestli už to musí být, vy jste rozhodně mistrovské dílo. Jste se svým novým já spokojená?"

„Už jsem taková nějakou dobu," řekla Mary. „Je to už pro mne druhá přirozenost." *Nebo by aspoň měla být.* „Plukovníku Sire, snídaně není opravdu nutná… já bych raději –"

„Pro mě je snídaně nezbytná, a jako absolutní diktátor nade všemi, které kontroluji – což je názor vaší země na mou osobu –, mám jistě právo se najíst dřív, než budu podroben křížovému výslechu." Usmál se svým nejlichotnějším způsobem. „Prosím."

Když odmítne jeho pohostinství, nic tím nezíská. Odtáhl pro ni židli od stolu a ona usedla čelem ke stohu v kůži vázaných knih ve francouzštině. Jednoduchými postranními dveřmi vstoupili tři malí sloužící a začali

stohy knih pečlivě odsouvat stranou, dokud nebyl jeden roh volný. Tam rozložili prostírání pro dva – stříbro a talíře byly zdobené iniciálami SB – a pak přinesli mísy s ovocem, přikryté talíře s grilovanou rybou a šunkou, v páře dušenou rýži, krevety na kari a uzenáče. Yardley se k té hostině usadil se slyšitelným povzdechem.

„Jsem už dneska vzhůru od čtyř hodin od rána," svěřil se jí. „Jen o kávě a chlebu."

Mary se najedla natolik, aby ukojila hlad a vypadala odtažitě zdvořilá, ale neřekla nic. Jídlo bylo výtečné. Yardley rychle dojedl svůj veliký talíř, odsunul ho stranou, odstrčil židli od stolu a řekl: „Tak teď k věci. Vy jste přesvědčená, že Goldsmith spáchal zločiny, z nichž ho obviňujete?"

„Velká porota byla natolik přesvědčená, že ho obžalovala."

„Volal mi, víte, aby mi řekl, že přijede a že je ‚v drsnu'. Předpokládám, že je to hovorový výraz. Řekl, že ho brzy obviní z vraždy osmi lidí. Potřeboval útočiště. Zeptal jsem se ho, jestli je vinen. Řekl, že ano. Předpokládal, že ho ochráním za všech okolností." Yardley pochybovačně zakroutil hlavou. „Pozval jsem ho, aby přijel.

Hned po jeho telefonátu jsem začal dostávat různé náznaky, že já sám mám být co nevidět obviněn vaší vládou na základě zcela jiné obžaloby. Neměl jsem čas se s Emanuelem setkat, ale je tady."

„Rádi bychom podnikli opatření k jeho vydání," řekla Mary. „Chápu, že naše vlády právě teď nespolupracují, ale až –"

„Pravděpodobně nějakou dobu k takovému ‚až' nedojde, možná i několik let," řekl Yardley. Přemítavě přitom hleděl na svůj prázdný talíř s protaženým, velice skeptickým výrazem. „Vy víte, co jsou Raphkindovy kontroverze, že? Poměrně nedávná historie."

Mary přikývla.

„Prominete mi, že většinu hovoru obstarám já… Ten, kdo může podat nějaké informace, jsem zřejmě já a máme jen hodinu nebo tak… Docela štědré množství času, když vezmeme v úvahu, že čelím totální rebelii Dominikánců v Santiagu a v Santo Domingu. Dělám to jen proto, chápejte, že Emanuel Goldsmith pro mě hodně znamenal."

Mary přikývla. Yardley položil ruce na stůl, naklonil se dopředu a zvedl dlaně do vzduchu. „To je tak. Já jsem uzavřel řadu obchodů s prezidentem Raphkindem, který věřil stejně jako já, že spravedlnost vyžaduje víc než jednoduchou terapií pro zločince. Zločin není choroba, kterou mohou vyléčit doktoři. Je třeba s ním zacházet takovým způsobem, který uspokojuje obyčejné lidi, a obyčejní lidé vyžadují odplatu, která odpovídá zločinu.

Raphkind narazil dost na odpor, když zreorganizoval váš Nejvyšší soud. Byl obviněn z vraždy, myslím… Pravděpodobně byl vinen. Uzavíral tajné dohody s organizacemi domobrany. Teď souhlasím s tím, že způsobil příšerný blázinec a že to byl pravděpodobně ten nejkrutější a nejhanebnější vůdce v historii vaší země, ale…"

Mary se k téhle nitce proslovu mohla klidně připojit. „Byl ale ten, kdo měl velení," řekla s jízlivým úsměvem.

Yardley se na ten úsměv díval s upřímným podezřením. „Jistě ho po těch odhaleních nepodporovala ani policie.“

„Ne. Ne oficiálně.“

„Hm. Ať už má velení kdokoli, když si USA dupne, všechny naše malé státy se třesou. A abych vám řekl pravdu, jeho ideální právní systém není tak docela nepodobný tomu našemu. My zločin léčíme něčím víc, než je pouhá terapie.“

„Používáte pekelné koruny,“ řekla Mary.

„To skutečně děláme. Raphkindovi lidé to zařídili tak, že uzavřeli smlouvy na tajné dodávky. Vaše domobrana dostala určitý počet pekelných korun z našich zásob se slevou… Raphkinda dohnalo pobouření veřejnosti nad případem soudce Friedmana k sebevraždě. Všechno neobjasněné padlo na něj a on se rozhodl pro Christophovu stříbrnou kulku – v jeho případě pro jed – raději než pro popravčí káru. Předpokládám, že by ho byli terapeutizovali, kdyby byl odsouzen. Přesto dal přednost smrti před veřejným zneuctěním.“

„Pořád ještě vyvážíte pekelné koruny,“ řekla Mary.

„Ne přímo do USA. Zásobujeme světový trh a všechny naše kontakty jsou legální. Raphkind byl jedinou výjimkou, a co jsem mohl dělat? Mohl Hispaniole způsobit vážnou újmu. Od začátku svého druhého volebního období, kdy zabalil svou činnost v Bolívii a Argentině, už nepotřeboval služby našich vojáků. Vezl se na vlně obrovské popularity. Neviděl jsem žádnou jinou možnost, než mu pekelné koruny dodat.“

Mary nepohnutě naslouchala.

„Ať je to jak chce, pekelné koruny jsou ve státě Hispaniola legální. Jejich přiměřené používání je podle mého názoru spravedlivé. Zákony jsou velmi přísné a jsou pevně prosazované. Doznání je pro soudní dvůr dostačující k vynesení rozsudku.“

„Selektoři žádné formální soudní procesy nekonají,“ řekla Mary.

„Jejich politika je politikou podzemního odboje,“ řekl Yardley. „Já si netroufám vyslovovat soudy ani nad nimi, ani nad žádnými jinými aspekty vaší společnosti. Hispaniola má pouze moc reagovat, zůstat naživu, a až dosud se jí pod mým vedením dařilo dobře.“

„Kde je Goldsmith?“ zeptala se Mary.

„Je blízko, devadesát kilometrů odtud, ve vězení Tisíc květin.“

„A vy jste se s ním nesetkal? Se svým přítelem?“

Yardleyho obličej ztvrdl. „Měl jsem k tomu své důvody. Primární důvod: nedostatek času. Sekundární důvod: slyšel jsem jeho přiznání. Chtěl uprchnout na Hispaniolu, aby tu našel útočiště. Myslel si, že zneužije mého přátelství poté, co spáchal hrozný a nesmyslný zločin. Ani můj nejlepší přítel – a tím Emanuel, ač dobrý přítel, není – nemůže čekat, že poruším zákony Hispanioly. Nemáme žádné formální smlouvy o vydávání stíhaných osob. Nicméně přijímáme zločince z jiných zemí, aby u nás byli uvězněni, formálně i jinak.“

O tom už Mary slyšela. Až dosud to nepovažovala za relevantní. „A ti jsou drženi ve vězení Tisíc květů?“

„A jinde. Máme takových mezinárodních vězeňských zařízení pět. Některé vlády nám za tuto službu dobře

platí. Ale Goldsmith… nebudeme za něj Spojeným státům nic účtovat. Zůstane tady.“

„Proč? Zákony mé země –“

„Vaše země ho bude léčit a propustí ho jako nového člověka. Takovou mírnost si nezaslouží. Zoufalství příbuzných jeho obětí trvá dál. Proč by neměl trpět také on? Odplata je jádrem všech právních systémů. My tady jsme jednoduše jen upřímnější.“

„Byl to váš přítel,“ řekla Mary ohromeně. „Obdivoval vás.“

„Tím hůř. Zradil všechny své přátele, ne jenom ty, které zabil.“

„Ale nikdo neví, *proč* je zabil,“ řekla Mary, nechtěně zahnaná do nepříjemné pozice ďáblova advokáta. „Jestli je skutečně vyšinutý a není odpovědný…“

„To není moje starost. My tady vězně nepopravujeme. Provádíme svůj vlastní způsob terapie. A vy víte velmi dobře, že ti, kdo podstoupí pekelnou korunu, už nikdy své zločiny neopakují.“

„On je ve skřipci?“

„Pokud ještě ne v tuto chvíli, pak do večera určitě. Rozsudek byl vynesen.“

Mary se zapřela o opěradlo židle, momentálně tak šokovaná, že se nezmohla na slovo. „Něco takového jsem vůbec nečekala,“ řekla pak potichu.

„Děláme vaši práci za vás, má drahá,“ řekl Yardley a naklonil se dopředu, aby jí prstem poklepal na klouby ruky. „Odvezou vás do Tisíce květů. Vězně vám ukážou. Pak, zřejmě tak v rozmezí tří nebo čtyř dnů, dojde k jednání s vaší vládou a vy se budete moci vrátit do Los Angeles. Budete moci uzavřít svůj spis. Emanuel

Goldsmith Tisíc květů nikdy neopustí. Nikdo odtamtud nikdy neunikl. To zaručujeme všem státům, které si předplácejí naše služby.“

Zavrtěla hlavou. Měla pocit, že by se ta místnost se svými desítkami tisíc knih mohla kolem ní semknout a rozdrtit ji. „Žádám, abyste předali Goldsmithe pod můj dozor,“ řekla. „Ve jménu mezinárodního práva a normální lidské slušnosti.“

„Dobře, dobře,“ řekl Yardley. „Ale Goldsmith sem přijel dobrovolně a už předtím otevřeně obdivoval a podporoval naše zákony a reformy. Je jen spravedlivé a normálně slušné, aby podle svého přesvědčení také žil. Pokud nemáte nějaký obzvláště inteligentní a bystrý postřeh, myslím, že naše schůzka dospěla ke konci.“

Dvojité dveře se otevřely a vstoupil Soulavier. „Mademoiselle Choy má být v Tisíci květů předveden Emanuel Goldsmith a pak, až dám pokyn, má dostat spojení se svou ambasádou. Děkuji vám za trpělivost, mademoiselle.“

Yardley vstal a ukázal na dveře. Vstoupilo šest uniformovaných mužů. Všichni prošli kolem Soulaviera. Soulavier vstoupil do místnosti, uchopil ji pod paží a vyvedl ji do haly.

„To je vzácná výsada,“ řekl. „Já sám jsem s plukovníkem Sirem nikdy nesnídal. Teď, prosím, pojďte. Odtud do vězení jsou to dvě hodiny cesty. Silnice nejsou nejlepší a bude na nich hodně vojenských vozidel. Nakonec to není tak daleko od Santiaga.“

Kniha tři

Tak jako chaos v sobě obsahoval možnost hmoty, i toto stvoření obsahuje možnost myšlení, podobné jako tomu je u latentní páté končetiny u člověka, strukturované tak, aby mohla vytvářet a interpretovat význam, tak jako je ruka strukturovaná, aby mohla uchopovat a ohmatávat hmotu.

– Maya Deren, Božští jezdci: Živoucí bohové Haiti

56

Při čekání na to, až zahájí plný vstup do Krajiny, Martin v duchu požádal o přístup k soupravě nástrojů a dostal ho. Natáhl se, aby si ji podal pravou rukou, kterou pořád ještě jasně neviděl. Souprava byla jediná věc, kterou viděl zřetelně: simulovaná jasně červená krabice, v níž se vznášelo zobrazení všech okolností sondy. Aktivování soupravy také odhalilo vyhledávací a ladicí kombinaci, s níž by mohl měnit své centrum propojení od neuronu k neuronu nebo frekvenci z jednoho kanálu na druhý. Na jedné straně viselo ze soupravy pojistné lanko pro případ náhlé nouze.

Ještě nikdy pojistné lanko nepoužil. U současné sondy by bylo okamžité opuštění Krajiny obtížné, pravděpodobně i nemožné. Bez bufferu by zatahání za pojistné lanko prostě přerušilo spojení mezi subjektem a examinátorem.

Na nejednoznačné časové stupnici Krajiny je možné měřit latenci na vteřiny nebo na minuty, občas i na hodiny.

Tentokrát byla vnější hladina Goldsmithovy Krajiny teplou šedí, dávkou zpracované znalosti do bdělého vědomí, v současnosti neaktivního. Goldsmith byl ve stavu kontrolovaného neutrálního spánku bez snové aktivity.

Martin ucítil přítomnost Carol jako větší teplo uvnitř šedi. Jak zkoušel nástrojovou soupravu tím, že je oba manuálně přesouval po mapě právě uvnitř této hladiny, zkoušel si také řečovou komunikaci s Carol.

/Slyšíš mě?

/*Něco něco.*

/Zkus to znovu.

/*Hmm.*

/Neslyším tě zřetelně.

/A teď mě slyšíš?

/Mám tě. Vyzkoušejme si emocionální transfer, navrhl Martin.

Poslala mu něco, co si vyložil jako profesionální náklonnost a dychtivost pustit se do práce. Dychtiví byli oba: po dlouhém nočním spánku se teď Martin cítil tak připraven zkoumat Krajinu jako ještě nikdy.

/Čtu tvé vzrušení, řekl Martin. Myslím, že pracovat tu se mnou se ti líbí.

/To se dost blíží tomu, co jsem vysílala. Já od tebe dostávám víc než jen profesionální vřelost, temperovanou tím, že tvou pozornost odvádí práce, kterou máme udělat.

/Jsi dost blízko, souhlasil Martin žalostně. Tady měli obrovskou svobodu a otevřenost. Zakrátko nebude ani jeden z nich schopen skrývat před tím druhým city, o nic víc, než by mohla zkoumaná osoba skrývat své hlubší psychické procesy.

/Přesunu nás do aktivní úrovně a podívám se po nějakém bodu vstupu. Pak uvolním tvou vlastní nástrojovou soupravu, a když bude třeba, můžeme pracovat odděleně.

/Rozumím. Myslím, že vepředu vidím nějaký les. Jsme už u vstupu? Ne, počkej chvíli… žádný les. Vidím potenciály pro spoustu různých obrazů. Co je to, Martine?

/Možná pořád chytáš vizuální distorzi z týlního laloku.

/Když nemáme buffer, všechno je to mnohem ostřejší, mnohem bezprostřednější, že? zeptala se Carol.

/Vypadá to tak. Ale my zatím nic skutečně *nevidíme.* Měním centrum a kanál. K předem určenému vstupu… bod dva sedm na Margeryině mapě. Viděli jsme –

Nenadálost vstupu byla ohromující. V jednu chvíli zažívali jen neutrální šeď bez začátku a bez konce, dokonalou a nepřerušovanou potencialitu jako velikou tůň předtvoření. V další chvíli žhavé modré nebe a nekonečná poušť, křižovaná třemi nekonečnými dálnicemi.

/Uf, řekla Carol. Promiň, ale tohle nebylo zrovna jemné.

/Omlouvám se. (Rozmrzelost.) Jsme v Krajině.

/Podívej se, jak je ostrá. Jé, Martine, já tě skvěle vidím!

Martin stál na pouštním písku. Cítil ho, jak mu křupe pod nohama. Uviděl Carol, jak kráčí po nejbližší dálnici, viditelné asi o deset nebo patnáct metrů dál. Měla na sobě bílé šaty po kolena, bez rukávů, a bílé střevíce. Perfektní do tohoto klimatu, které může být nemilosrdně žhavé, až na to, že extrémní teploty v Krajině nenastávají. On sám cítil jen teplý větřík.

/Ty máš na sobě denimové džíny a černou košili s krátkými rukávy, hlásila Carol. A vysoké boty.

Podíval se na sebe. Jeho mysl tento sebeobraz skutečně ošatila takhle. /Kolik mi tak může být?

/Tak asi pětadvacet. Určitě ne víc než třicet. Co mám na sobě já?

Popsal jí, co vidí.

/No, lišíme se. *Já* myslím, že mám na sobě modrý dlouhoblek a černé pantofle, řekla Carol. No tak jo. A kolik je mně?

/Vypadáš stejně stará, jako jsi v současnosti. Vypadáš opravdu nádherně.

/Kde jsou sedmimílové boty? zeptala se Carol, ukazujíc na nekonečný písek. Doufám, že nepůjdeme pěšky.

/Poletíme. Odtud dál už jsme součástí Goldsmithovy Krajiny. Ta se nám přizpůsobí.

/Správně. (Tvrdošíjné odhodlání; duševní příprava.) Balím svých pět švestek. Cítíš to?

/Sbalené švestky, velice přitažlivé, řekl Martin.

Ignorovala to. /Už si vzpomínám, jak se létá. Krční sval… je to tak?

/Uvidíme, jestli jsi ve formě.

Díval se na Carolin sebeobraz, když udělala dva kroky přes silnici a zdvihla se nad viditelný asfalt. S výrazem nejvyššího soustředění se zvedla asi o metr. /Jako ve snu, řekla. Nikdy jsem se nedostala výš, než jsem teď.

/Já se někdy dostanu výš, řekl Martin. Ale zůstaneme teď chvíli blízko sebe.

Soustředil se na neexistující krční svaly, představující letový orgán, jehož objev v Martinových snech vždycky předcházel nádherným epizodám plachtění, vzlétnutí nad školu a spolužáky (takové sny ho vracely do dětství a dospívání), kratičkým okamžikům nekonečné svobody, naplněným úžasem, proč nikdy dřív na něco takového nepomyslel.

Sestoupil na výšku jednoho metru, napřáhl ruce, přenesl se přes písek k dálnici a doplul vedle Carol. /Smím ti říci, že vypadáš andělsky?

Carol se zasmála. /Mohu ti říci, že vypadáš jako mechanický panák v zábavním parku?

/Nebuď osobní.

/Tady se tomu nemohu vyhnout.

Chvíli kroužil ve výšce, aby se mohl podívat přímo dolů na ty tři nekonečné dálnice. /Všechny cesty vedou do Říma.

Ve většině jejich předchozích vstupů do Krajiny bylo centrálním symbolem mysli město. V některých případech to bylo město, jen pokud šlo o velikost a komplexnost, jinak mělo tvar hradu nebo pevnosti, nebo dokonce hory provrtané labyrintem chodeb, ale vždycky šlo o veliké sídliště plné činnosti.

/Hej hou, řekla Carol, unášená vzduchem kousek před ním. Dohonil ji a pluli pak nad černou stuhou silnice k vzdálenému obzoru. Jak se jejich zdánlivá rychlost zvětšovala, zaznamenal Martin začátek vizuální separace. Paobrazy. Zdálo se, že nebe, písek a asfalt se třpytí. Všechny tvary byly lemovány sametovými stíny na opačné straně, než byl Martinův směr pohybu. S tímto jevem se několikrát setkali už dřív. Znamenal rychlý převod jejich sondy z jednoho klastru neuronů na druhý.

/Vidíš nějakou separaci? zeptal se Carol.

/Poměrně dost. Co to znamená?

/Mohlo by to znamenat, že křižujeme velké množství klastrů. Pokrývají velkou část duševního území. Krajina se smrštila. Možná, že Goldsmith organizuje všechny své symboly, konsoliduje je. Neumím si představit proč… Ale hroznou spoustu možného území zabírá prázdná poušť.

/Obrňuje se? zeptala se Carol.

/Já nevím.

Přelétali nad pouští neslýchaně dlouhou subjektivní dobu. Časový prožitek v Krajině závisel na množství senzorických podrobností v kterémkoli daném teritoriu. Čas se mohl natahovat téměř do nekonečna, když nevnímali nic než opakování, jako v téhle nekonečné poušti. Ve vnějším světě nebo podle hodin na soupravě mohly probíhat vteřiny nebo zlomky vteřin jako hodiny.

/Nuda, řekla Carol.

/Mučivá nuda, souhlasil Martin. Možná budeme muset změnit klastry nebo kanály manuálně.

/Dopřej tomu ještě chvilku. Něco se z toho přece dozvídáme, ne?

/Dozvídáme se, že se Goldsmith neuvěřitelně smrštil, řekl Martin. Tohle všechno je prázdnota.

/A co když tady nic jiného není? naznačila Carol a otočila se k němu. Za ní mizely černé paobrazy. Oči měla intenzivně modré. Představil si, jak se její oči stávají součástí mělké laguny, a hned to taky uviděl. Laguna se rozlévala kolem jejího obrazu, až ji přes zčeřenou vodu skoro neviděl. Odehnal tu fantazii a ta se rozpadla v prach, který se za nimi vznášel spolu s jejími paobrazy.

/Nikdo není úplně prázdný.

/Ani masový vrah? zeptala se Carol.

/Ani ten. Můžeš mi věřit. Je to duševně nemožné.

/Můžeme ale být na špatné úrovni. Ne na úrovni vstupu.

Ani v tomhle s ní Martin nesouhlasil. /Buď trpělivá.

/Trpělivost, trpělivost, řekla Carol. Při předchozích vstupech do Krajiny se Carol skoro až freneticky rozplývala dětským nadšením, než začala skutečná práce. Viděl ji jako ducha ohně, ženského Ariela. Rychle tu fantazii zkrotil, než se stačila zhmotnit.

/Využij ten čas k tomu, abys přivykla pravidlům, navrhl Martin.

/Já? To ty mě hltáš očima, řekla Carol. Já jsem tu lagunu viděla. Málem jsem začínala být vlhká.

/Kéž by, řekl Martin.

Zamračila se. /Cítím přicházet změnu – ty taky?

/Ano. Stáhl dolů soupravu a podíval se na časový spínač. Třicet vteřin. Za tu dobu mohli klidně projít plnou polovinu bodů, které zmapovala Margery, když skenovala Goldsmithův hypotalamus. Musí možná

udělat několik okruhů na všech kanálech, aby se dostali k něčemu, co chtějí… Ale u minulých subjektů nikdy nebylo centrální město nezachytitelné.

/Támhle je něco, řekl Martin a ukázal dopředu. Nebe nad nejvyšším bodem nekonečných dálnic změnilo barvu z prašné modré na černou, podmalovanou šedo-oranžovou.

/Vypadá to jako bouře, řekla Carol.

Martinovi to připomínalo sálání pece nějaké továrny nebo oheň spatřený za noci. Nevypadalo to ani trochu vlídně. Modré nebe se ztrácelo se zřetelným skučením do temnoty, jako kdyby vzdálené stroje stáhly oponu přes zářící reflektory. Přesto se zdálo, že oblast nad dálnicí a oni dva v letu jsou ve stejném denním světle jako předtím. Výheň před nimi pulzovala a pohybovala se, jako kdyby odrážela rudé blesky.

Martin neměl dosud nikdy důvod bát se Krajiny, ale když viděl tohle, začal mít pochybnosti. U všech předchozích subjektů bylo město živé, i když ne vždycky hezké místo. Nikdy nebylo strašlivé. Zato tohle mohla být samotná brána do pekel.

/Vstoupíme tam společně, navrhla Carol.

/To můžeme, pro začátek.

/Dělá ti to starosti?

/Ty zatraceně dobře víš, co cítím, řekl Martin. Tobě to dělá starosti taky.

/Bez bufferu, řekla s povzdechem. Otočila se ve vzduchu jako baletka a prstem ukázala na zem. Všichni tu můžeme mít noční můry.

Všechno z Martinovy dosavadní zkušenosti ho vedlo k víře, že se jim v Krajině nemůže nic zlého přihodit. Na

druhou stranu bylo představitelné, že být v přímém styku s Goldsmithovým duševním systémem symbolů by mohlo narušit jejich vlastní vnitřní kraje. Efekt by téměř jistě nebyl trvalý – ale rozhodně by také nebyl příjemný, pokud se dalo soudit ze současné scény.

Živoucí záře naplnila nebe všude kolem nich. Vnější dálnice se odklonily na obě strany velkého kaňonu, z nějž viděli jen k nim přivrácenou hranu a vzdálenou protější stranu. Zůstali na rovné střední cestě. Obklopil je zvuk – neustálé údery jakoby z bubnů nebo nějakých strojů, tak hmatatelné, že viděli, jak jimi a asfaltovou silnicí procházejí vlny.

/Míříme přímo k okraji, upozornil Martin.

Zpomalili a nechali se unášet za hrbolatý přepad hladkých balvanů přes okraj kaňonu.

/To musí být ono, řekla Carol. Kaňon byl jáma vystlaná krystaly. Krystaly se zaostřily v budovy nejrůznějších velikostí a tvarů, které se zvedaly ze dna kaňonu do hřebene mrakodrapů manhattanského panoramatu. Město se táhlo snad stovky kilometrů, živé v nekonečné nápaditosti a podrobnosti, mistrovské dílo mentální architektury.

/Něco takového jsem v životě neviděl, řekl Martin. Od Carol přišla tatáž užaslá zmatená odpověď, smíšená s posvátnou bázní.

Budovy se třpytily srdečním tepem světla, které pulzovalo z centrálního dna až k těm nejvzdálenějším domům, nacpaným pod hranami kaňonu. Jedna, dva, tři, *puls*, záře vystřelující z nesčetných droboučkých oken do tmy nad nimi. Uhlíky v uhasínajícím ohni, hvězdy v galaxii, seřazené v nějakém nemožném živoucím rytmu.

/To je velkolepé, řekla Carol. Jak může tohle být vyšinuté?

/Právě proto jsme tady, abychom se to dozvěděli.

Ten zážitek byl intenzivnější než reálný život sám, kvalita vidění a vjemů obluzovala, a jak by také ne, vždyť neviděli filtrovaný, cenzurovaný, vymodelovaný a upravený výtvor myšlení/vnímání. To, na co se dívali, byl základní materiál myšlení a bytí.

Martin byl najednou plný radosti. Radosti pramenící z hrůzy, kterou cítil předtím, radosti, že nemají žádný buffer, radosti, že je tu s Carol na prahu něčeho tajemného a nádherného a naprosto neprozkoumaného. Nikdo, vůbec nikdo kromě nich neví, že tohle existuje, dokonce ani Goldsmith ne.

/Podám ti teď tvou vlastní soupravu nástrojů, řekl Martin. Měli bychom ale chvíli zkoumat spolu, dokud nebudeme vědět, co se na nás chystá.

Carol natáhla ruku a vzala si soupravu. (Uspokojení, vnitřní disciplína, zaostřování pozornosti.) /Je to perfektní. Všechno tu je.

Martin natáhl ruku. Chytila se jí a společně sestoupili do Goldsmithova města. Silnice pod nimi začala být najednou zanedbaná a popraskaná a nakonec rozpadlá v kusy asfaltu a špíny. Mezi asfaltovými troskami ležely bílé úlomky, napůl pohřbené ve vlhké černé špíně. Martin sestoupil, aby se podíval, co by to mohlo být. Carol šla za ním. Sklonili se blíž ke zhroucenému povrchu.

/Kosti, řekla.

/Já vidím kousky kameniny – kameninové hlavičky a obličeje.

/Já vidím lebky a kosti. Zkus to.

Martin se soustředil na bílé střepy a pokusil se přepnout na to, co interpretovala Carol. /Ano, teď vidím stehenní kost, femur. A lebku. Pořád se mi to přepíná na střepy masek s namalovanými obličeji. Jako jsou ty hrnky s namalovanými obličeji, ale smutnými.

/Tyhle lebky se taky neusmívají, upozornila Carol. Jsou to smutné lebky.

Znovu se narovnali, ale vpřed nepostoupili. /Nějaký nápad, co by mohly představovat? zeptala se Carol.

/Žádný.

Letěli dopředu, dokud na ně nezaútočila tíha a neucítili, jak je něco táhne dolů. Přistáli s lehkým zakolísáním na rovné ulici mezi vysokými cihlovými budovami s vymlácenými okny. Na každém centimetru povrchu byly nakresleny vybledlé vzory, které vypadaly jako nakreslené moukou nebo nějakým jiným bílým práškem. Hadi s bleskovitě rozeklanými jazyky, ptáci s velkými hlavami, pokřivení kočky a psi se znakem # místo očí. Motivy přetékaly ze stěn domů na chodník. Martin a Carol kráčeli prázdnou ulicí a sledovali kresby pod svýma nohama. Další zvířata, netopýři, motivy papírových panenek z vystřihovánek, čtverce panáka na skákání, každý čtverec jako okno do nějaké načmárané zírající tváře, skoro jako živé, s vráskami a živým výrazem, tu pozorným, tu zamračeným, smějícím se, upřeným, trucovitým.

/Možná se kdysi dřív dívali z těch oken, řekla Carol. Teď jsou chyceni a uvězněni v chodníku a ulici. Mohou to být postavy s poselstvím?

Martin se zahleděl vzhůru na rozbité skleněné tabulky v prázdných oknech. /Mohly by, řekl.

V Krajinách, které předtím zkoumali, na sebe někdy neodbytné myšlenky a vzpomínky braly vzhled skutečných osob. Martin je pojmenoval postavy s poselstvím. Měly sklon být prchavé, ale všeobecně pozitivní a plné nejasné vitality.

Martin pár kroky obešel obličeje a čtverce. Mezi kresbami byla naškrábána nesrozumitelná slova, jako když si dítě zkouší psát: pokřivená písmena, žádné rozeznatelné hláskování, nesmyslné škrábanice. Řeč by měly užívat jenom ty postavy, které symbolizují Goldsmithovy podosobnosti, jeho hlavní duševní organony. Slouží jako prostředníci, kteří přeskakují z jedné úrovně duševní aktivity na druhou. Dokud se s nimi nesetkají, všechno z této Krajiny, co bude vypadat jako napsaná slova nebo zvuky, nebude možné chápat jako psaný nebo mluvený jazyk.

Dunivé bušení pokračovalo, teď znělo spíš jako buben než stroj. Martin pomalu kráčel kousek před Carol a procházel touto fází zkoumání velice pomalu pro případ, že by jim mohlo uniknout něco důležitého.

/Žádná činnost, upozornila Carol.

/Myslíš, že tu byla válka, nějaký zápas?

/Nějaký nepokoj, souhlasila Carol. Nic se nehýbá. Možná, že došlo k dalšímu smrštění do středu města – do té brázdy s panoramatem mrakodrapů.

/Ještě nikdy jsme nenarazili na takovou koncentraci a takovou pustotu, řekl Martin.

/Pak je to signifikantní. Patologie jako u scvrkávání tkáně.

/Nedokážu přijít na žádné lepší vysvětlení. Ale je tu pořád pevná struktura symbolů – dokonce až k předměstským pouštním silnicím. Pořád by ještě mohlo dojít k akci, ten kraj by ji pořád ještě unesl.

/Je to jako drát bez proudu, řekla Carol.

/Dobré přirovnání.

Šel dále ulicí. Carol se na chvilku odtrhla, aby vystoupila po jednom schodišti a nahlédla do temné budovy. Čekal na ni. Myšlenky mu zaplavoval jakýsi matný neklid. Goldsmithova tinktura. Tmavý kaňon, proud světel, čtvrť bez obyvatel…

Jestli už k nějaké válce nedošlo, pak možná kráčeli po vypálené zemi – připravené na bitvu, která se teprve chystá.

/Pojď se podívat, lákala ho Carol a mávala, aby se k ní připojil. O pár kroků se vrátil a vylezl po schodech za ní. Za nejasně vymezenými dveřmi byla nedokončená chodba, která každou chvilku, s každým posunem jejich pozornosti, měnila charakter.

/Zhroucení, řekl.

/Takhle hluboko uvnitř. Krajina tady musí slábnout, ohnisko se přesouvá někam jinam.

/Pojďme do centra a neztrácejme čas tady, navrhl Martin. Jestli tu došlo ke zhroucení, pak už tahle část Krajiny není signifikantní…

/Jedině jako archeologické naleziště, řekla Carol.

/A možná ani to ne.

Jeho neklid se dále prohluboval. Opuštěnost a rozklad, postavy s poselstvím zakleté do chodníků. Zavržení všech dosud existujících struktur a vzorců. Co mohlo tohle způsobit? Krajina neprodukovala jen vlastní

obrazy – poskytovala rovněž základnu znaků a symbolů pro většinu vysokoúrovňové činnosti primární osobnosti a jiných hlavních organonů. Rozklad nebo ochuzení struktury symbolů naznačovaly nějakou vážnější duševní dysfunkci – terapeuti však u Goldsmithe žádnou závažnou dysfunkci nezjistili.

Před nimi na konci ulice klesalo další betonové schodiště s ocelovým zábradlím do jiné ulice o desítky metrů níž. Martin vzal Carol zase za ruku a společně dokončili sestup.

/Možná bychom si mohli chytit taxi, navrhla Carol.

Ulice pod nimi byla plná kusů papíru, které se vznášely a kroužily ve vírech iluzorního větru. Martin se předklonil, aby jeden papír při chůzi zvedl, ale ten mu unikl, jako by byl živý. I Carol se o to pokusila, ale ani ona neuspěla. Než došli na konec ulice a otočili se směrem k panoramatu mrakodrapů, papíry vzplály a zmizely v oblaku černého popela. Martin vzhlédl a dotkl se Carol. Ukázal na obrovský plakát pokrývající stěnu bez oken jedné pětipatrové budovy. Spodek plakátu vyplňovala neostrá a stále se měnící písmena. Vlastním předmětem plakátu byla busta jakoby lidské postavy s dokonale hladkou vejčitou hlavou bez jediného rysu.

/Volte pana Beztvářného, řekl Martin

/Kandidát lidu, souhlasila Carol.

Kráčeli kolem celých bloků vnější čtvrti, aniž by zahlédli jakékoli obyvatele. Carol přirovnala scénu k válečné zóně, k území opuštěnému ve strachu z jaderného útoku.

/Možná nastal hospodářský pokles, řekl Martin. Nikdy jsem nic tak prázdného neviděl.

/Zajímalo by mě, proč to tu vůbec je. *Memento mori.*

Nad ponurými prázdnými cihlovými domy dál lákaly mrakodrapy městského centra, ale zdálo se, že se k nim nijak nepřibližují. Po tom, co vypadalo jako hodiny sice nenamáhavého, ale otravného pochodu se Martin zastavil a stáhl si dolů svou nástrojovou soupravu.

/Chceš si skáknout? zeptala se Carol. Skáknout bylo odvozené slovo, které používali k popisu manuálního pohybu od kanálu ke kanálu. Už to slovo neslyšel léta. Usmál se při vzpomínkách, které v něm vzbuzovalo, vzpomínkách na snazší zkoumání s větším množstvím okamžitých výsledků.

/Jen koukám na hodiny. Dalších třicet vteřin.

Zastavil se u té myšlenky. /Teď už bychom měli být ve středu Krajiny. Jsou-li středem ty mrakodrapy tak se k nim nijak nepřibližujeme. Když skákneme, mohli bychom to úplně ztratit…

/Já jsem úplně pro.

/Myslím si, že bychom neměli. Je v tom nějaký význam.

/Zavolejme si taxi.

Dělala si legraci jen napůl. Některé jevy si mohli vyvolat, ale za současné situace se Martin zdráhal vnutit do Krajiny jejich vlastní představy, pokud to nebylo nezbytně nutné. Možná by ale šlo najít nějaký kompromis, najít nějaký existující znak Krajiny, který by mohli přemluvit k užitečností.

/Pojďme najít metro, řekl.

Rozhlíželi se kolem. Žádné vchody do metra.

Bubnování přetrvávalo jako staccatové bušení srdce.

/A to říkal, že je kluk z Brooklynu, řekla Carol a mračila se.

/Nežil tam už roky. Možná bychom se mohli znovu podívat do těch domů… zajít si do sklepů. *Naznačit*, že tu existuje nějaká možnost přepravy.

Přešli k něčemu, co mohl být prázdný potravinářský krám v přízemí dvoupodlažního domu, který se táhl po celé délce bloku. Vnitřek obchodu byl propracovanější: regály a uličky mezi nimi, pokladna vyrobená z něčeho, co se podobalo břidlici – spíš sochařský výtvor než stroj. Carol natáhla ruku, aby se dotkla kamenných kláves.

/Jsou tu dveře, řekl Martin. Vydali se prostřední uličkou mezi regály do zadní části obchodu, prošli dvojitými létacími dveřmi a zjistili, že hledí do obrovské jámy na odpadky, pohřbené hluboko v nějaké jeskyni. Zábradlí z kovových tyčí za dveřmi skýtalo výhled přímo do jámy.

/Bože, řekla Carol. To nejsou jen odpadky. Jsou tam těla. Další kosti.

Martin zase viděl hromady roztříštěných kameninových tváří, ne kosti. Nikdy v žádné Krajině nic takového neviděl. Zdálo se, že všechna tato znamení na pokraji propasti ukazují na nějakou vnitřní válku, interní genocidu.

/Nikam to nevede – moc Goldsmithe nevidíme, řekl Martin. Vidíme jen prázdnou skořápku.

/Možná jsme v pasti, řekla Carol.

/Nikdy jsem v Krajině nic tak klamného neviděl.

/My jsme taky nikdy nic podobného nepozorovali.

Martin pomyslel na možnost bludiště. Mohly Goldsmithovy duševní zdroje vztyčit barikády proti

jejich sondě? Goldsmith nevěděl, co má od sondy očekávat, ale bylo možné si představit, že jeho různé organony mohly postavit obranu, aby se vyhnuly bolestnému sebeodhalení.

/Mohli jsme to čekat. Možná se díváme na záměrnou kamufláž, řekl Martin. Na bludiště s matoucími podrobnostmi… Ne lži nebo podvádění, ale okliky a návnady.

Carol se nad jámou bolestně zašklebila. /Jestli je tohle drobný bezvýznamný detail, jak potom asi vypadá to pravé?

/Tady nic užitečného nenajdeme.

Když byli zpátky na ulici, sklonil se Martin, aby si sáhl na to, co vypadalo jako asfalt. Zrnitá struktura vypadala napřed neurčitě, ale téměř okamžitě zhrubla a byla naprosto přesvědčivá. Podíval se nahoru na Carol. Na kratičký moment se mu před očima mihotala, než byla zas úplně pevná.

/Myslím, že je na čase, abychom použili trochu autority, řekl.

/Už byl nejvyšší čas. Čím začneme?

/Potřebujeme ulici, která vede do samého srdce města. Řekněme – někde tamhle.

Ukázal na nejbližší křižovatku. Přitom se melodramaticky zamračil, aby ukázal intenzivní soustředění, a mávnutím ruky jí ukázal, aby udělala totéž. Na pohled se nic nezměnilo, ale taková autorita se nejlépe uplatňovala na předměty nebo situace mimo zorné pole. Tak se toho nemuselo mnoho otevřeně a viditelně předělávat. /Fajn. Zkusíme to.

Došli na konec ulice a stáli tváří v tvář vzdálenému panoramatu mrakodrapů. Směrem k němu ukazovala nová ulice, rovná jako šíp. Bubnování ustalo. Jediné, co teď slyšeli, byl vzdálený šelestivý zvuk jako šustění taftové sukně nebo větru v palmových listech.

/Možná jsme nic nezměnili, třeba tudy ta ulice náhodou vedla už předtím, řekla Carol.

Martin se znovu soustředil a rozhodl se, že příští úpravy bude dělat sám. Za nimi se ozval řev motoru. Otočili se a uviděli, jak se k nim hlučně a v kouři blíží starý dieselový autobus. Martin zdvihl ruku a povšiml si sloupku se znakem autobusové zastávky, který předtím neviděl.

/Už mi to zase jde, řekl.

Autobus zajel k obrubníku a otevřel dveře. Byl to model z pozdního dvacátého století, ale na místě pro šoféra neseděl žádný řidič. /Všichni nastupovat, navrhl Martin.

Autobus vyjel s přesvědčivým trhnutím při přidání rychlosti. Carol si sedla na vinylem potažené sedadlo. Martin zůstal stát a držel se tyče, vyleštěné věkem.

/Vypadá to jako něco, co možná Goldsmith viděl jako dítě, řekla. Jsi si jistý, že je to *tvůj* nápad?

/Je to spolupráce, řekl Martin.

Výhled z okna se rozmazal. Předměty se pohybovaly rychleji než jejich paobrazy a zase za sebou nechávaly černé duchy. Autobus cestoval vyšší rychlostí, než bylo obnovovací tempo smyslového tvoření.

/Kdy máme zatáhnout za šňůru? zeptala se Carol. Ukázala na černou, umělou hmotou potaženou šňůru, provlečenou kovovými poutky nad okny.

/Možná nemusíme, řekl Martin. Zvedl hlas a obrátil se na předek autobusu bez řidiče. /Rádi bychom vystoupili ve středu města.

Venku se scenérie zatměla, začala se prudce míhat a pak se vrátila zpět na místo. Bezútěšné prázdné třídy mezi tmavými opuštěnými činžáky najednou nahradily široké, dobře osvětlené dopravní tepny, spěchající davy, vysoké, čisté, blahobytně vyhlížející budovy, lehký sněhový poprašek, vánoční výzdoba. Autobus zpomalil, zastavil, dveře se otevřely a vpustily dovnitř větrem hnaný vír sněhových vloček. Teplota naznačovala nádech mrazu. Sestoupili ze schůdků a stáli na široké třídě mezi obyvateli Goldsmithovy centrální městské krajiny.

V pohybu a spěchu měli obyvatelé jen velice málo skutečné individuality. Jejich obrazy odhalovaly změť barev, záblesk nezřetelné končetiny nebo kusu oděvu, okamžik trvající výraz, jako kvapně promítnutý snímek z fotogalerie tváří. Efekt byl víc než impresionistický. Martin a Carol si v té vřavě připadali skutečně sami. Vír těch výmyslů pokračoval bez přerušení dál.

/Tak tohle se mi vůbec nelíbí, řekl Martin.

/Myslíš, že všechny postavy s poselstvím jsou takhle bezvýrazné? zeptala se Carol.

Zavrtěl hlavou a znechuceně se ušklíbl. /Ani by tady vůbec nemusely být. Jakému účelu slouží?

Ve všech svých předchozích výletech do Krajiny se setkali s živou populací postav s poselstvím, stejně tak i s uchovanými otisky nebo modely lidí, které subjekt znal nebo alespoň potkal. Tady se však zdálo, že jestli ty výmysly kdy měly nějakou individualitu nebo nějaké

přesvědčivé detaily, pak se z nich dávno vyplavily jako barva z kusu látky.

/Je tohle nové, nebo byl Goldsmith takhle prázdný pořád? zeptala se Carol.

/Raději nebudu ani hádat. Ať je to jak chce, znamená to, že tady došlo k nějaké velké katastrofě… K velké dysfunkci. Žádné jiné vysvětlení ani nemůže existovat.

/Jaká dysfunkce by mohla uniknout testům?

/Pojďme to zjistit.

Zástupy se před nimi rozestoupily s přízračnými šeptávými zvuky, jako vzdálená stále se opakující nahrávka v chodbě, kde se zvuk hodně rozléhá. V žádném případě nedošlo k jedinému kontaktu. Přešli ulici směrem k něčemu, co mohla být velká veřejná budova s kopulí, možná vlakové nádraží. Nápisy bylo i nadále nemožné přečíst.

/Co hledáme?

/Telefonní budku, řekl Martin.

/Skvělý nápad. Komu budeme volat?

/Šéfovi. Nějakému šéfovi. Komukoli, kdo tu má nějakou pravomoc.

/Možná primátor. Nebo prezident.

Martin pokrčil rameny. /Spokojil bych se i s nějakým přesvědčivým domovníkem.

Vstup do veřejné budovy přetékal řekou nul. Prošli tím proudem po několika krátkých kamenných schodištích do veliké síně s vysokým stropem. Pokud bylo vidět, hala měla alespoň sto metrů v průměru.

/Nádraží Grand Central, řekla Carol. Martin se pokoušel přes zástupy najít telefonní budku. Carol civěla na architektonické detaily vysoko nad nimi. Ucítil od ní

vlnu překvapení a zděšení a zaklonil hlavu, aby se do kopule podíval. A rovněž ucítil záchvěv šoku.

Zkreslená perspektiva kopule se nafukovala do výšky několika set metrů nad jejich hlavami. Portály ve středním obvodu proudilo dovnitř mléčné světlo. Bez nějakého zjevného důvodu křižovala objem kopule hustá síť černých drátů, která Martina mátla, dokud si nepovšiml řad dveří a parapetů blízko samého vrcholu. Každých pár vteřin vyskakovaly těmito otvory maličké postavy a roztažené bezhlasně padaly do té nahodilé sítě z drátů. Trhaly sebou, bojovaly jako chycené mouchy a pak zůstaly ležet.

Dráty byly plné zachycených mrtvol.

S onou vizuální ostrostí, jaká je možná jenom ve snech nebo v Krajině, viděl Martin ta nakupená mrtvá těla tak detailně, jako kdyby byla od něj jen pár metrů. Jejich tváře měly mnohem víc charakteristických znaků než kterýkoli z těch duchů hemžících se po městě. Rozkládající se výrazy marnosti a smrti, žalostné střepiny obličejů, tolik, že se nedaly spočítat. A jakmile se oběť jednou uvolnila z ohniska Martinovy pozornosti, už se nedala znovu najít. Místo toho přicházely mrtvoly v nekonečné mnohotvárnosti, žádná nebyla stejná.

Carol zaječela a udělala krok zpět. Od nějakého těla vysoko v kopuli se odtrhla uhnilá paže a spadla na dlaždice podlahy s odporným *plesk.* Martin utrženou končetinu obešel a vzal Carol pevně do náručí.

/Tohle je *zlý sen,* řekla. Něco takového jsme v Krajině nikdy nezažili!

Přikývl a klepl bradou o její temeno. Nezaujatě pozoroval, že když objímá Carolin obraz, nemá přitom

žádné nízké motivy. Šel za ní prostě jen proto, aby ji ochránil a aby alespoň simulací fyzického kontaktu zmírnil ten pocit hrůzy, který cítila ona i on.

Při svých předcházejících cestách do Krajiny bylo teritorium surreálné, snové, ale nikdy nemělo charakter noční můry. Hrůza a panika pravé noční můry pocházela ze špatných interpretací a špatných umístění psychických obsahů těsně pod osobním uvědoměním. Vzpomínky a fobické imprese se náhodně mísily s mnoha úrovněmi zpětně nalezených hlubokých představ. Krajina ve své čisté formě nikdy předtím nebyla místem hrůzy…

/Možná vidíme přechod na jinou úroveň, vyšší než je Krajina, navrhl Martin.

/Já si to nemyslím, odporovala Carol. Na jaké úrovni by tohle mělo nějaký smysl? Tohle je *tady* a *teď*. Krchov v jeskyni, kosti nebo střepy nebo co na předměstí… Je to konzistentní, Martine. Musel s ní souhlasit, že to tak je. /Řekni mi, co si myslíš, že to znamená?

Carol zavrtěla hlavou. Jemně ho od sebe odstrčila. Další kus anonymního shnilého masa odpadl a udeřil o zem o pár metrů dál s přesvědčivostí, z níž se dělalo zle. Duchové kolem se rozestoupili a procházeli kolem dlaždic, kam pozůstatek spadl.

/Najdi ten telefon, nebo co to hledáme, a pojďme už s tím pohnout, řekla Carol. Martin s ní souhlasil. Nechtěl tady strávit víc času, než kolik bylo nutné.

Prošli mezi duchy. Nesetkali se se žádným odporem. Pokoušeli se najít telefonní budku nebo něco, co by jim poskytlo možnost přímé komunikace s nějakým centrem moci. Během svých předchozích výzkumů Martin a

Carol taková zařízení našli – ani jednomu z nich nebylo jasné, zda měli sami prsty v jejich vytvoření, nebo ne, ale vždycky se ukázalo, že jsou jim užitečná.

Teď ale nic takového neviděli. Vrátili se k patě zaplněného schodiště. /To může být jen fasáda, tohle všechno, řekla Carol. Nikam se nedostáváme.

Martin její zklamání sdílel. Stáhl si dolů svou soupravu a podíval se na hodiny. Už strávili v Krajině deset minut a nezjistili nic významného kromě faktu, že Goldsmithova hluboká mentalita se nepodobá žádné, kterou kdy procházeli.

/Zkusíme tedy kanálový skok, řekl. Ale mohlo by se stát, že si skákneme úplně mimo Krajinu.

/Jsem ochotná to riziko podstoupit.

Martin sáhl po červené skříňce a stáhl si ji níž, aby viděl na jednotlivé displeje. Souřadnice kanálů, jimiž už prošli, se odvíjely a míjely pod dotekem jeho iluzorního prstu. Uzamkl je a začal hledat nový, ale přilehlý kanál. Našel několik pravděpodobných kandidátů, a právě chtěl stisknout tlačítko přenosu, když se Carol dotkla jeho paže a řekla mu, aby počkal.

/Tam nahoře na těch schodech něco je, řekla a ukázala prstem. Podíval se tam. Něco, černá skvrna ve tvaru nějaké postavy s bílou tváří, viditelná i přes míhání spěchajících duchů, tam stála a pozorovala. Martin se pokusil spatřit tu postavu jasněji – použít výsadu vizuální ostrosti v tomto místě, kde byl prostor skutečnou fikcí – a nepovedlo se mu to.

/Je to něco nového, řekla Carol. Než si skákneme, pojďme se podívat, co to je.

Pomalu vystupovali po schodech a přibližovali se ke skvrně. Ta se nehýbala, ani neprojevovala nic z nervózní a neklidné nicotnosti duchů. Zdálo se, že to má konstantní přítomnost, konkrétní rysy, i když Martinovi nepřipadala povaha té šmouhy *pozitivní.* Naopak, čím víc se přibližovali, tím měl silnější pocit chladné negativity, přesný protiklad toho, co by člověk očekával od kterékoli postavy v Krajině.

Došli na vrchol schodiště. /Má to na sobě masku, řekla Carol.

Figura se s nenásilnou pomalostí otočila směrem k nim. Její tělo bylo jako stín nebo mrak, kouř, kterému dal kdosi tvar. Přes svou beztvářnost to mělo otlučenou keramickou masku, velice podobnou těm, které našli zahozené na předměstí a naházené do odpadní sluje. Maska toho říkala jen málo, navzdory úsilí nějakého žalostného řemeslníka z minulých dob. Ten se pokoušel napodobit utkvělý úsměv a nepovedlo se mu to. Místo očí byly prázdné otvory. Jediná barevná část byly bledě růžové skvrny na tvářích, nápadné ve všeobecné mrtvé silikátové bělosti.

/Co jsi zač? vyslovil Martin svou výzvu. Protože se nikdy s takovým obyvatelem Krajiny nesetkal, nemohl tušit, zda je to schopné řeči.

Stín zdvihl ruku a ukázal na ně napřaženým prstem, který vypadal jako kudrlinka ze sazí. Vydával duté bezeslovné mumlání, zvuk znějící jako voda, když kape do prázdného kbelíku. Stín se k nim přiblížil. V konturách se stále rozmazával, jen maska si udržovala svou zjevnou trvanlivost. Carol ucouvla, Martin své pozice neopouštěl.

Sazovitý prst se ho dotkl a odňal mu paži i s rukou. Prostě zmizely. Necítil žádnou bolest.

/Ruko a paže, vraťte se, řekl Martin s klidem, který – jak si uvědomil – by neměl pociťovat. Končetina se vrátila a byl zase celý. Stín couvl a uklonil se. Zaujal přitom postoj předstírané servility.

/Co je to? zeptala se Carol. (Strach, silný, ale ovládnutý.) Co ti to udělalo?

/Sebralo to kus mého obrazu, řekl Martin.

/To tady není možné.

/Zjevně je.

/Co to ale znamená? Hrabat se v našich obrazech… jaký to má účel?

Stín se přiblížil ke Carol. Zase narůstal a byl méně rozlišený. Carol ustoupila. Martin se postavil mezi ně a napřáhl ruce, jako kdyby chtěl ten přízrak obejmout. Stín se stáhl.

/To už je moc, přespříliš, řekla Carol. (Strach se začíná vymykat kontrole.)

/Chyť se mě za ruku, navrhl Martin. Pevně ho stiskla.

/Jsou tu další, ukázala volnou rukou. Za dveřmi se dav duchů rozestoupil a řeka činnosti ustoupila. Do nádražní budovy vstoupily další stíny s keramickými maskami. Nenucené, zlověstné a pozorné.

Martin pátral v paměti po nějakém klíči, který by mu alespoň naznačil, čemu tady mají čelit. Jeho záporný pocit narůstal. Tyto stínové postavy byly opakem všech obvyklých funkcí hlubokého duševního života. Chvíli si kladl otázku, zda nezakopli o něco nadpřirozeného, ale se zhnuseným zachvěním tu myšlenku zavrhl.

/Možná je na čase, abychom se stáhli a přeskupili, řekl. Nevěděl, co by se stalo, kdyby byly tyhle postavy schopné rozpustit jejich obrazy úplně. A nechtěl to zjistit.

Stáhli své soupravy.

/Tak se podíváme, jestli je tu dokážeme zanechat, řekl Martin. Velice se mu nechtělo opustit sondu jako poražený. Ještě nikdy se to nestalo. Jak to vysvětlí Albigonimu?

Natáhl ruku, aby upravil kanálové souřadnice. Celá scéna kolem nich sebou trhla a zavlnila se, ale oni se ještě nedotkli ovladačů.

Martin si okamžitě uvědomil, v jak velikém maléru se ocitli. Pokusil se hrábnout po záchranném lanku, do háje s důstojností a se sondou, ale stíny se teď rozlily kolem nich jako saze. Masky vířily a rozbíjely se o kamenné schody.

Viděl, jak ten příliv pohlcuje Carol. Její obraz zajiskřil a zmizel. Martin cítil, že i on sám mizí. Nástrojová souprava jen pár centimetrů od konečků jeho prstů ukazovala divoce blikající souřadnice a frekvenci kanálu, a pak se červená skříňka rozplynula. A jeho obraz se rozplynul spolu s ní.

Martinova osobní subjektivita se vylila do něčeho většího a velice odlišného. Carol byla pořád blízko, cítil její paniku skoro stejně silně jako tu svou. Změnila se ale povaha její přítomnosti. Cítil ji jako něco velikánského a *jiného*, co se smíchalo s jeho vlastním já a se vším, co pod tím já leželo, a dohromady se celá tato kombinace ještě mísila s oceánem jinosti.

Nedokázal nic vyslovit. Nedokázal získat zpátky nástrojovou soupravu ani žádnou její část. Nedokázal se odtamtud dostat vůlí.

S ještě daleko větším pocitem ztráty a hrůzy si Martin uvědomil, že jeho poslední obrana – vědomí stavu, vědomí okolností – se rozplývá. Dokonce ani nebude vědět, co se stalo, veškeré vzpomínky a veškeré usuzování mizelo tváří v tvář tomuto univerzálnímu rozpouštědlu.

Jedno jediné poslední slovo viselo jako neonový poutač, vyrobený na objednávku. Několikrát zablikalo, než mrklo naposledy.

Podcenit

Margery procházela mezi nehybnými těly Burka a Neumanové a s úzkostlivou pečlivostí zkoumala spoje a displeje. Povšimla si, že došlo k masivnímu skáknutí přes kanály, a zajímalo ji, co má asi tým za lubem. Ze zvědavosti zmapovala rozsah skáknutí a zjistila, že centrum sondy se posunulo zcela ven z hypotalamu k nejzazšímu okruhu jejích předem zmapovaných bodů v hipokampu. Byla z toho zmatená. Opřela si bradu o dlaň a snažila se vypočítat výhody plynoucí z posunu tak daleko od předvolených kanálů. Narazil Burke na něco skutečně neobvyklého? Byl mnohem blíž kanálům hlubokého snění – kanálům spojeným se zafixováním konečné trvalé paměti a s redukcí dočasného skladování dat – než kanálům běžně spojovaným s Krajinou.

„Erwine, podívej se na tohle.“

Erwin přišel a postavil se vedle ní. Klidně si prohlédl displej a zvedl obočí. Pak vyvolal grafický záznam

Goldsmithovy nervové činnosti a ukázal na špici a prohlubeň na grafu. „V hlubokých snech se něco děje," řekl.

„On je ale v neutrálním spánku. V neutrálním spánku nedochází k paměťově fixovaným snům."

„Tohle není normální snění na střední frekvenci," řekl Erwin.

„Měli bychom se s nimi spojit a zjistit, co mají za lubem?"

Erwin o té možnosti uvažoval. Zamračil se a zavrtěl hlavou. „Mají pojistná lanka. Jejich stopy jsou téměř v normě. Náhlý vzestup a pokles na grafu může znamenat překvapení, ale to může být dobré: třeba zrovna přišli na něco, co je významné. Nechme je ještě chvilku toulat. Jsem si jistý, že Burke ví, co dělá."

Margery zavrtěla hlavou, ale nakonec souhlasila; Burke už byl přeci v Krajině mnohokrát.

Nová Marassa

Narodili se už před dávnými věky jako dvojčata jedno bílé jedno černé děti velkého bílého otce Sira který je vychovával v zemi Guinée Pod Mořem a který dával přednost bílému synovi před černým přičemž černému synovi dávala zase přednost jeho matka královna Erzulie, která žila daleko od Sira v malém domě naproti přes záliv. Když byl odliv, dvojčata se často plavila přes záliv ve skořápkovité loďce, kterou si sama vyrobila. Veslařem jim byl starý šimpanz, který jim vyprávěl příběhy utečenců a ostrovů, příběhy, které jim lámaly srdce ale hlavně srdce černého dvojčete, které se jmenovalo Martin Emanuel.

Bílé dvojče se jmenovalo Oddaný Sirovi. Z těch dvou bylo bílé dítě zjevem ženštější a občas si nechalo narůst prsa a dlouhé hnědé vlasy, aby bratra vystrašilo, ale byla to země kouzel a proměn a čehokoli, co se dá jen čekat.

Sir i Erzulie jim říkali, že jsou bozi a že mají velikou zodpovědnost – dohlížet na obyvatele Guinée Pod Mořem. Dvojčata tuto odpovědnost plnila s velkou péčí a vážností, ale nedokázala občas uspokojit Sira, který okamžitě vzplanul příšerným hněvem, když ta či ona stránka obřadů nebyla řádně dodržena nebo se zvrtlo něco jiného.

Když na Guinée Pod Mořem padl sníh a pokryl města až po střechy, připomnělo to Sirovi dávné doby, kdy byl poražen a zemřel, a to ho strašlivě rozlítilo. Když se rozzlobil, jeho bílá kůže začala tmavnout jako plášť bouřkového mraku, až byl nakonec *černý jak noc,*

černý jak hřích
černý jak železo
černý jak spánek
černý jak smrt.

Sirova zuřivost překročila všechny hranice a on surově zbil Martina Emanuela, zatímco Oddaný Sirovi dostal jen pohlavek. Erzulie vzala Martina Emanuela do náruče a utěšovala ho a říkala mu, že už to brzy skončí. Tvůj otec je silný a umíněný muž, řekla mu. Ale ty jsi citlivé a inteligentní dítě a musíš se naučit, jak ho usmířit a jak to zařídit, aby tě miloval.

To bylo důležité, když člověk žil v Guinée Pod Mořem, protože Sir vládl nad celou zemí a měl moc nad životem a smrtí a nad štěstím a neštěstím.

/Tak proč nemůže přikázat Mrazu a Sněhu, aby šly pryč?

Když byl dobrý rok, byla Guinée Pod Mořem tropická země, hornatá a pokrytá hlubokým lesem, jímž Martin Emanuel a Oddaný Sirovi po libosti bloudili, když měli volno od svých povinností. Šplhali na stromy jako opice, na vysokých kopcích budovali pevnosti a plnili je děly tak, jako je kovářova brašna plná hřebíků. Stavěli si velké lodi z lesních stromů a vrhali je přes pláže do jasného azurového moře.

Mráz a Sníh
bílí jak led
bílí jak slunce
bílí jak život
bílí jak vřed

se na těch lodích plavili do dalekých zemí a plnili je tmavými a ubohými dětmi smrti, a plavili se do jiných zemí, aby ty děti prodali, a ty lodi se vracely do Guinée páchnoucí hnisem a splašky a rozkladem. Martin Emanuel řekl krásnému Oddanému Sirovi, že Sníh a Mráz jim ty nádherné lodi ničí, a tak jeli za Erzulií, aby se zeptali, proč je to dovoleno, a Erzulie jim vyprávěla příběh, důležitý příběh, který ukončí jejich výchovu a udělá z nich *Marassa*, posvátná dvojčata.

Nikdy předtím, vyprávěla jim, v žádném jiném čase ani v žádném jiném místě, byl Sir mocným králem, který vládl nade všemi zeměmi, nejen nad Guinée Sou Dleau (použila její druhé jméno). V těch dobách byl Sir *černý jak eben, černý jak jeskyně.*

Ale do těchto zemí přišli Mráz a Sníh na mocných lodích a přivezli hromy a hrozbu větru a bouře a žádali

Sira, zda mohou vždycky jednou za čas sníst pár jeho lidí za cenu obrovského zisku pro Sira.

Sir uviděl, jak z toho ven, a souhlasil, řka: Můžete si vzít všechny mé lidi na čas, nebo některé z mých lidí napořád, ale nesmíte si brát všechny mé lidi napořád. Sníh a Mráz s tím souhlasili a zaplatili obrovskými hromadami zlata, které on předal svým dvorním řemeslníkům.

(V té době se také stalo, vysvětlovala jim Erzulie smutně, že Sir uviděl ženy Mrazu a Sněhu a zatoužil po nich, a Oddaný Sirovi tím byl velice zkrušen, ale teď nebyl ten správný čas na vysvětlování proč.)

Mráz a Sníh si napřed odnesli nějaké lidi. Ti se už nikdy nevrátili. Kvíleli na plážích a chřestili svými těžkými černými železnými řetězy a zvedali své plačící a kroutící se děti, když byly odtahovány lodi, které zhotoví dvojčata

/Ale to bylo až potom, ne?

ale neexistovalo nic, co by Sir mohl udělat, protože on dostal své zlato a měl své jméno, a takhle to prostě bylo.

Po mnoha letech se Sníh a Mráz vrátili do Sirových zemí a řekli mu, naše země potřebují víc tvých lidí, protože jich mnoho zemřelo na Ostrově vysokých hor, a ještě mnohem více jich zemřelo, aby za mořem vybudovali velké statky, a tak je potřeba tvého lidu dokonce ještě větší.

A Sir jim řekl: Já jsem vám prodal všechno, co chci. Můžete si vzít některé z mých lidí napořád a všechny mé lidi na čas, ale nesmíte si brát všechny mé lidi napořád.

Ale Mráz a Sníh řekli: Zaplatili jsme ti zlato a je ho tady pro tebe dost navždycky, veliké hromady, třicet kusů. A odvedli víc Sirových lidí navždy pryč do zemí za mořem.

Sir byl rozrušený, protože zlata nebylo ani zdaleka dost na zničení Mrazu a Sněhu, a on viděl, že už brzy nebude mít žádné lidi. Nemohl proti těmto nepřátelům nic dělat, i když vládl celému svému světu.

Když dorazili Mráz a Sníh potřetí, už zbylo jen tak málo lidí, že řekli Sirovi: Potřebujeme všechny tvoje lidi napořád, a on odpověděl: Ale to se nesmí stát. A oni řekli: Je to tak, a my jsme ti vyplatili tvoje zlato. Je ho tady pro tebe dost navždycky, třicet kusů, ale jestli chceš zaplatit víc, tak tady je železo *černé jak smrt.*

A spoutali Sira řetězy a odvezli ho z jeho země a vzali i jeho ženu královnu (Erzulie plakala) a odvezli je přes moře do zemí, které neznal.

Ale Sir si s sebou vzal své kouzlo a potají na něm pracoval. I když byl omotán řetězy č*ernými jak spánek,* dokázal to kouzlo udělat a osvobodit se. Když byl volný, povraždil a otrávil Sněhovy a Mrázovy lidi a stal se vládcem Ostrova vysokých hor.

Ale věrolomností, která je příliš smutná na to, aby se dala vyslovit, byl Sir zrazen a sesazen a zemřel hluboko ve vězení, kterému vládli Mráz a Sníh, hluboko v cele *černé jak noc, černé jak saze.* Když zemřel, stal se on sám *bílým jak led.*

To bylo věčné znamení jeho porážky a pálilo ho to hluboko v duši. Odešel do Říše mrtvých, do Země Pod Mořem (Sou Dleau, řekla potichu). Jako duch šeptal do

uší těm ze svých lidí, kteří dosud žili, ale jejich řetězy byly silné. Jeho hněv sílil.

Nakonec se na Ostrově vysokých hor jeho lid vzbouřil a rozbil své řetězy a otrávil své pány a zavraždil své utlačovatele, a Sir řekl: Zde se skutečně nachází a zde se znovuzrodí Guinée, naše domovina.

Pak se srdce Mrazu a Sněhu obrátila. Uviděli zlo v tom, co spáchali, a rozlomili železné řetězy a dali zbytku Sirových lidí svobodu. Ale Sirovi lidé byli *černí jak hřích, černí jak smrt,* a Mráz a Sníh se jich báli a nenáviděli je, protože na světě není nic, co by bylo více zavrženíhodné než někdo, koho jste si podrobili.

/A co Ostrov vysokých hor?

Tak Sirovi lidé chřadli, jejich vlastní vzpomínky zmizely a oni byli jako mrtví. Zapomněli na Sira a na Guinée, na svůj domov. Převzali vzpomínky svých bývalých pánů a navštěvovali oltáře svých pánů a obětovali své děti bohům Mrazu a Sněhu a brzy se ve snech převalovali a obraceli a mumlali. Nejsme *černí jak železo,* my jsme *bílí jak sperma,* uvnitř. Protože jejich pánové je znásilnili jak na těle, tak na duchu.

Ale na Ostrově vysokých hor

/Ach.

se duch Sira vrátil a nazval to místo Guinée, a i když byl *bílý jak mramor* s vlasy šedivými jak žula, byl silný a použil znalosti Mrazu a Sněhu, aby to místo změnil v ráj, kterým je dnes. Udělal se svou královnou hodně dětí, ale jejich nejmilejší jsou dvojčata, která teď sedí přede mnou.

Erzulie dokončila svůj příběh a pohlédla s mateřským uspokojením na Martina Emanuela a se smutkem na toho bílého, ženského Oddaného Sirovi.

Ale Oddaný Sirovi nebyl s tím příběhem spokojený.

Matko, řekl, proč Sir nenavštěvuje mého bratra Martina Emanuela ve spánku a nedělá mu to, co dělá mně?

Erzulie skryla svou tvář v hanbě, protože nedokázala zabránit Sirovi, aby navštěvoval lože svého vlastního syna.

Tak to musí být, řekla, aby naše manželství zůstalo pohromadě. Musí to být, že já odvrátím tvář a ty to pod ním vydržíš. Musíš splnit svou povinnost.

Pak Erzulie ponechala dvojčata, nyní zvaná *Marassa* a velice posvátná, samotná na pláži, aby zbudovala své nádherné lodi.

Té noci přišel Sir do ložnice Oddaného Sirovi a zase přiměl své vlastní dítě, aby mu bylo po vůli. Když odešel, Oddaný Sirovi se vplížil do pokoje Martina Emanuela a řekl: Už toho mám dost, teď musím zemřít, abych zapomněl na tu hanbu.

Ale Martin Emanuel řekl: Ne, to já musím zemřít, stanu se dutým a ty mne vyplníš. Oba dva budeme mít černou kůži, ale ty, bílý a ženský, budeš uvnitř. Musíš si ode mne vzít jednu věc, než zemřu.

A co to je, bratře? zeptal se Oddaný Sirovi.

Musíš si vzít mou znalost písně a zpívat naše sny a naše příběhy a naše hoře.

To udělám, můj bratře, řekl Oddaný Sirovi.

Tak Martin Emanuel políbil své dvojče, dal mu svou píseň a zemřel. Jeho tělo se stalo dutým jako černý pahýl

mrtvého stromu. Jeho bratr vlezl dovnitř a zabalil kůži kolem sebe a zapečetil ji, aby se nikdo nemohl dozvědět, co se stalo.

Příští noci přišel Sir do ložnice Oddaného Sirovi a zjistil, že je prázdná. Pak šel do ložnice Martina Emanuela a vykřičel svůj hněv. Kde je tvůj bratr?

Já nevím, řekl nový jediný *Marassa.*

Ale to musíš vědět. Jste dvojčata. Mám raději toho druhého, ale pokud mne ten druhý odmítne, pak si vezmu tebe.

Jediný *Marassa* pocítil, jak se v něm zvedá nekontrolovatelný vztek, větší a přesahující cokoliv, čeho by byl schopný sám Sir. Vyskočil z lože a zvolal: Vezmu tvůj nůž, můj otče, tvůj vlastní nůž se širokou čepelí, dlouhý silný ocelový nůž, *bílý jak stříbro,* z pochvy na tvém opasku a zavraždím tě!

Vzpomeň si, už jsem zemřel předtím, a jsem tvůj otec, který tě udělal, řekl Sir, ale skrčil se před *Marassou* strachem a vinou. O tolik menším a slabším se Sir stal při vzpomínce na své hříchy, že byl *Marassa* schopen uchopit ho zezadu, vytáhnout jeho veliký nůž a podříznout mu hrdlo od ucha k uchu.

Přesto Sir stále nemohl zemřít. Padl na zem a proudila z něj hustá černá krev, utvořila jezero, pak řeku, řeka plynula do moře, zabarvila moře do tmava, a moře způsobilo, že se zvedly mraky husté jako havrani a ty mraky plakaly slzy *černé jak déšť.* Jediný *Marassa* viděl, co udělal, a zahodil nůž tak daleko, jak jen mohl přes širá moře. *Marassa* pak utekl před žalem lidu Guinée Sou Dleau a od nářku své matky Erzulie.

Ale i tak, kamkoli *Marassa* šel, Sirův hlas ho následoval a říkal: Můj zločin byl odporný, ale ten tvůj je ještě strašnější. Nemůžeš mě zabít. Já jsem tě udělal. Jsem tu navěky,

Bílý jak čas.

/Můj bože, já jsem to cítila. Znásilnilo mě to.

/Carol, jsem tady.

/Dostaň mě odtud.

/Vidíš svou soupravu?

/Nevidím nic. Martine?

/Jsem tady.

/Ono mě to *znásilnilo,* Martine.

/Já vím. Byl jsem tam, myslím…

/Byla jsem malé dítě, ležela jsem v posteli, a ono to přišlo do toho temného pokoje a…

/V pořádku. Vidíš jakoukoli část soupravy, pojistné bezpečnostní lanko?

/Nevidím nic.

/Já mám dojem, že něco vidím. Pokusím se na to dosáhnout.

/Martine, já tě necítím.

/Něco mám. Pojistné lanko to není. Je to moje souprava nástrojů. Vidíš tu svou?

/Myslím, že vidím něco červeného.

/To je ona. Dívej se na ni. Soustřeď se.

/Ach bože, mám bolesti. Cítím, že krvácím. Martine, to červené, je to má krev?

/Soustřeď se, Carol. Myslím, že tě vidím. Ruku.

/Vidím tu soupravu.

/Já obě soupravy vezmu. Dostanu nás zpátky na předešlé centrum, na to, odkud nás ten stín odnesl.

/Cože? Tam ne. Já už tím znovu procházet nebudu.

/Nemám pojistné lanko.

/Proč ne? Martine, ono si to s námi hraje! Jak to, že venku nevidí, že se uvnitř děje něco zlého?

/Nevím. Teď nás přesunu.

Martin se sestavil do své podoby na tmavé městské ulici. Bosýma nohama drtil špinavý sníh. Zástupy maskovaných stínů se pohybovaly kolem něj v líných proudech. Krčil se před nimi, ale všichni vypadali zaujati svým vlastním posláním. Nikdo z nich neplýtval svou pozorností na něj.

Carolin obraz byl bledou růžovou mlhou vedle něj. Soustředil se na ni a pokoušel se rozlišit její tvar. Zformovala se před ním, nahá.

S úlekem si uvědomil, že on sám je také nahý. Zkřížila si paže na prsou a dívala se na něj s malicherným, velice nešťastným výrazem. /Prosím, dostaň nás ven.

/Pokusím se. Mohu nás přehoupnout na nějaké nezmapované centrum. To by mělo aktivovat alarmy. Margery a Erwin nás odsud dostanou… Nebo sem pošlou Davida a Karla.

/Neměli by posílat nikoho jiného! Něco je v nepořádku.

/Taky bych řekl. Ale zdá se, že tady jsme v pravé Krajině.

Carol se podívala na nevšímavé stíny, které je obklopovaly. Byly to jen šmouhy s keramickými maskami, žádné jiné typy postav. Pokoušela se schoulit

do sebe a Martin k ní napřáhl ruce. Její kůže se pod doteky jeho prstů zdála teplá a skutečná.

/Dokážu zachytit, co cítíš, řekl. Jeden pro druhého nejsme ztraceni.

Věnovala mu opovržlivý upřený pohled, který ho vylekal. /Proč nás nemůžeš dostat ven?

/Přitáhni si nástrojovou soupravu. Možná to můžeš udělat ty, řekl, rozzlobený jejím tónem.

Stáhla dolů červenou skříňku a trhla viditelným pojistným lankem, ale to jí zůstalo v ruce. Ze soupravy se stala nicneříkající červená kostka bez displejů a ovladačů. Martin stáhl svou vlastní skříňku a uviděl tutéž nepoužitelnou červenou kostku.

/Ono nás to *zabije*, řekla Carol. *Sežere* nás to.

Martin cítil její strach vedle sebe jako studené slunce. Ovinul si tělo rukama a pokoušel se najít svou vlastní podstatu. Jeho tělo se zdálo skutečné. Její bolest se zdála skutečná.

/Krvácím? zeptala se. Uviděl na jejích tvářích slzy. Podíval se jí mezi stehna. /Ne. Žádná krev. To jsi nebyla ty, koho to znásilnilo.

/Kdo to tedy byl?

/Nevím. Myslím, že nějaké dítě.

/Znásilnil ho jeho otec? To je to, co jsme viděli?

/Bylo to hrozně pomíchané. Jako ve snu. Vzpomínky a pohádky.

Otřásla se a zaklonila hlavu. /Pokouším se udržet se pohromadě, Martine. Prosím, měj se mnou trpělivost.

Zavřela oči a svěsila ruce. Na jejím obrazu se objevilo oblečení, napřed kombiné, pak šaty a nakonec formální dlouhoblek, tmavomodrý a elegantní. Martin si

sám sebe představoval v podobném, ale mužském dlouhobleku a cítil, jak se na jeho vlastním obrazu formuje oblečení.

/To je lepší, řekla. Její strach se znatelně zmenšil. Ignorují nás, že? Ukázala na maskované stíny.

/Zatím.

Rozhlédl se kolem po nové verzi města. Budovy, zvedající se vysoko po obou stranách přeplněné ulice, byly stále mrakodrapy, ale starožité, postavené z kamene a cihel, ne z oceli a skla. Jejich velikost byla anomální. Zdálo se, že se zvedají do výše tisíců stop, setkávaly se v úběžníku vysoko nad jejich hlavami. Martin ucítil kouř a benzinové výpary něco, co už necítil od dětství.

/Je to tísnivé, řekla Carol. Být v pasti na tak hrozném místě!

/Lepší než to, kde jsme byli předtím.

Carol přistoupila blíž k němu. Svůj strach a odpor měla teď pod kontrolou, ale jen tak tak. Emoce kolem ní visely kyselé a čpavé jako hořká mlha. Nebyl si jist, jaké jsou jeho vlastní emoce. S jeho vlastním strachem se mísila profesionální fascinovanost. Carol cítila, že to z něj vychází, a ostře a zlomyslně ho zatahala za nos.

/Dávej na sebe pozor, řekla. Nenechej se vtáhnout dovnitř.

/Kde jsme? zeptal se jí. V témže městě, ale v jiné fázi?

/Mně připadá stejné. Dekor je jiný. Možná nám to předvede něco jiného – třeba nám to ukáže, čeho to je skutečně schopné.

/Nemělo by to vědět, že jsme tady. Nemělo by to mít ani tušení, že jsme tady.

/Ale ono to ví, že jsme tady. Nelíbí se mu, že tady jsme, ale ukáže nám to pár věcí – vyjádří se to.

/Dokonce si nejsem ani jistý, co míníme tím „to“, postěžoval si Martin.

/Něco tomu tady velí, řekla Carol. Může to být představitel primární osobnosti, nebo to může být něco jiného… Model plukovníka Sira, o kterém ses zmiňoval venku. To, co zaútočilo na mne, to bylo něco víc než jen závan noční můry.

/Mohli jsme se vyladit na něco odvozeného z Goldsmithova dětství, řekl Martin. Stejně bych rád našel nějakou postavu, se kterou můžeme mluvit – nějakého zástupce. Překvapuje mě, že jsme zatím nenašli znaky primární osobnosti. Kde je?

/Když jsme se pokoušeli podívat naposledy, tak se to něčemu nelíbilo. Jsi si jistý, že bychom to měli zkoušet znovu?

/Nevím, co bychom měli dělat jiného, řekl Martin. Na chvilku ho plný dosah tohoto přiznání ohromil. Nevím, co znamenáme ve vztahu k tomuhle… jestli jsme vnějšek nebo vnitřek, hráči nebo pozorovatelé. Ale připadám si divně a zranitelně, když tu jen tak stojíme a povídáme si…

/Tak si pojďme vykouzlit nějakého průvodce. Použít jakoukoli moc, kterou máme. Učinit několik konstruktivních návrhů

/Nejsem si jistý, co tím míníš, řekl Martin.

/Pojďme se dohodnout, jakou to má mít formu, a vydupejme něco ze země. Nějakého průvodce.

Otočil se a prohlížel si stínové postavy, stále plující kolem nich jako temná řeka kolem kamenů. /Jen si nejsem jistý, co ještě můžeme ztratit…

Carol se zachvěla. /Jestli něco neudělám, tak přijdu o rozum.

/Měli bychom si vybrat něco pravděpodobného. Něco, co ladí s tímhle prostředím.

Ukázal na polorozpadlé průčelí obchodu. Vývěsní štít visel nakřivo nad zaprášenými blátem zastříkanými výkladními skříněmi. Písmena na znaku nedávala smysl, ale jejich styl a barva naznačovaly něco latinskoamerického nebo možná karibského. Opatrně se vetřeli do proudu stínů a přešli blíže k výkladní skříni, aby nahlédli a zjistili, co je uvnitř.

/Pověz mi, co vidíš, řekl Martin.

/Skleněné nádoby plné koření. Svíčky. Byliny. Staré časopisy. Všelijaké náboženské předměty.

Martin viděl něco velmi podobného. Nejvíc ho přitahoval rám z umělé hmoty a hliníkové fólie kolem pestrobarevného portrétu nějaké ženy zahalené v šálu. Ikonografie naznačovala Pannu Marii, ale obraz sám představoval ženu černé pleti s očima překvapivě velkýma a bílýma, s odhalenými překypujícími ňadry. Z jejích ňader sáli dva chlapci, oba černí a pokrytí červenou kožešinou. Na červené látce před ikonou ležely pokroucené kořeny. Jeden z kořenů byl naříznutý a prýštila z něj mléčná tekutina.

/Vidíš ji taky? zeptala se Carol.

/Ano. A zase dvojčata. Tentokrát jsou obě černá…

/Vypadá jako ta žena ve snu… Jak se jmenovala, Hazel?

/Erzulie.

/Pojďme si ji vyvolat.

/Ne, řekl Martin pevně. Ona není bezvýznamná postava. Ani nechceme jednat s tak mocnou figurou. Rozhodně ne jako s pouhým průvodcem.

/Mluvila s námi, řekla nám, co se stalo, trvala na svém Carol, zmatená jeho neochotou.

/K tomu se váže nějaký uzel. Nějaké spojení s tou mužskou postavou, která tě napadla. Pojďme zatím pracovat s jednoduššími figurami.

/Ty si myslíš, že byl Goldsmith fixovaný na mámu? zeptala se Carol. Její uštěpačnost a neustávající děs působily na Martina jako podivná a znervózňující kombinace.

/Zatím ještě nevyvozuji žádné závěry.

Začal pečlivěji zkoumat předměty za výlohou. Vypadaly, že jsou určené k rituálním účelům. Laciné rohy z umělé hmoty omalované hady a rybami, papírové deštníky vyzdobené šklebícími se obličeji ze zubatých červených čar, sušené ryby se scvrklýma očima, nádoby plné naložených hadů a žab.

/Pojďme dovnitř, řekl Martin.

/Proč?

/Tušení.

Neochotně ho následovala do dveří obchodu. Nad hlavou jim zazvonil zvonek a interiér na sebe najednou vzal vzhled pevné solidnosti, nerozeznatelný od reality. Mělo to děsivý, překvapivý účinek. Martin ucítil vůni bylinek a květin, naaranžovaných na policích v hromadách a řadách. Cítil, jak jeho boty rozhrnují písečnou drť a piliny na staré dřevěné podlaze.

Za pultem stála vrásčitá stařena, nikoli Erzulie, a přesýpala hnědý prášek do bílé smaltované misky vah. „Čím posloužím, prosím?“ zeptala se zřetelnými slovy a jasným hlasem. Obličej měla vrásčitý a lesklý jako kůže sušené žáby. Zažloutlé slonovinové oči měla plné humoru.

„Ztratili jsme se,“ řekl Martin. „Potřebujeme najít někoho, kdo to tady řídí.“

„Já řídím tenhle obchod,“ řekla žena a zeširoka se usmála. Mávla rukou směrem k policím, mírné vlnivé gesto. „Jmenuji se Madame Roach. Co vám mohu nabídnout?“

Carol pokročila vpřed. Žena na ni upřela oči. „Chudinko malá,“ řekla a úsměv se rozplynul ve ztrápený soucit. „Prošla jste v poslední době spoustou nepříjemností, že? Co se vám stalo, zlatíčko?“

Žena zvedla přepážku a vynořila se zpoza pultu. Přitom vrtěla hlavou a pohoršeně pomlaskávala. „Někdo vás přepadl.“ Dotkla se Carolina dlouhobleku. Ten zmizel a Carol na sobě najednou měla předchozí splývavé bílé šaty. Předek byl poskvrněn krvavými šmouhami. „Napadli vás nějací surovci.“ Otočila se k Martinovi. „Vy jste sem to ubohé děvče přivedl. Proč jste ji nechránil?“

Na to Martin neměl odpověď.

„Chytili jsme se do noční můry,“ řekla Carol. Hlas měla jako malá holčička. „Ani jeden z nás nemohl vůbec nic dělat.“

„Když se tady nevyznáte, pak by mě zajímalo, proč jste sem vůbec přišli,“ řekla stařena s hluboce nesouhlasným výrazem. „Tohle už není slušná čtvrť.

Bývalo to tu nádherné. Do obchodu pořád chodili lidi. Teď už tu jsou jen davy dojíždějících, kteří spěchají do města do práce, nemají peníze na utrácení a už Madame Roach nepotřebují. Proč tu jste?“

„Hledáme někoho, kdo to tu řídí,“ řekl znovu Martin.

„A já vám nepostačím?“

„Já nevím.“

„Alespoň jsem ochotná odpovídat na vaše otázky,“ řekla mazaně a zamrkala na Carol. „Rozumí on vůbec něčemu?“ zeptala se jí potichu, zakrývajíc si ústa dlaní.

„Možná že ne,“ řekla Carol pořád tím holčičím hláskem.

„Pojď se mnou dozadu do krámu a já tě dám trochu do pořádku,“ řekla stařena. „A pokud jde o vás, mladíku, vy se tady prostě rozhlédněte. Cokoli potřebujete, najdete tady na těch policích. Ale za žádnou cenu neotevírejte tu nádobu na stole.“

Martin se otočil a uviděl velikou skleněnou nádobu sedící na nízkém těžkém dřevěném stolku před pultem. Uvnitř byla mrtvola, stočená v zelenkavé mlžné tekutině. Svraštělá kůže měla barvu zelené olivy. Slepé oči v její tváři se na Martina vyčítavě obracely. Martin šel blíž, aby se podíval, jestli se v něčem podobá Emanuelu Goldsmithovi nebo Sirovi, muži ze sna, ale nepodobala se jim. Tohle byl chlapík, který vypadal úplně jinak, i když vzal člověk v úvahu, že má nos a tvář už věky přitisknutou k hladké stěně nádoby.

Byl plešatý a měl široký obličej.

Mrtvola na Martina zamrkala a trochu se zavrtěla, což způsobilo, že se nádoba zachvěla. Martin couvl.

Stará žena ovinula paži kolem Caroliných ramen a odvedla ji průchodem v pultu dozadu do krámu. „Nezapomeňte, co jsem vám řekla," připomněla mu.

Martin se odvrátil od nádoby a prohlížel si přeplněné police. Jak čekal, obsah polic nebyl stálý. Změnil se, když Martin odvrátil oči a zase se tam podíval. Pokud však soustředil pozornost na vybrané dózy a plechovky a náčiní, zdály se stejně opravdové jako život venku, dokonce možná opravdovější.

Sklonil se, aby prozkoumal nižší polici plnou hliněných nádob ovázaných látkou a zapečetěných voskem. Za nádobami byly uložené lebky. Vypadaly úplně přesvědčivě a skutečně, ale žádná z nich neměla škleb, běžný u lidských lebek. Všechny vypadaly zoufale.

Martina tenhle opětovný výskyt tématu – smutné lebky – fascinoval. Proto natáhl ruku, aby jednu z nich zdvihl a prozkoumal. Při doteku se však lebka rozpadla v prach.

U stěny na levé straně visely na černých drátech dřevěné bubny nejrůznějších velikostí. Největší z nich byl tak vysoký jako Martin. Zastavil se u něj a studoval řezby, které zdobily boky bubnu. Řezby se opět změnily, když se podíval jinam. Podržely si ale hlavní námět – městské ulice plné aut a lidských postaviček jako ze sirek, ulice lemované řadami primitivních bezbarvých květin, na kterých seděl velký, křiklavě omalovaný hmyz.

Jedním prstem zaklepal na napjatou kůži bubnu. Buben řekl: „Ten, koho hledáš, odešel."

Martin polekaně ucukl rukou a ustoupil. Znovu sebral odvahu a přiblížil se k bubnu podruhé. Lehce na něj poklepal. „V této zemi není žádné slunce. On odešel.“

Zezadu se ozval stařenin hlas: „Assotor je velmi mocný buben. Nesmíte si s ním hrát. Přivolává duchy, a ti se na vás rozzlobí, nemáte-li něco opravdu důležitého.“

„Ale já mám něco opravdu důležitého,“ řekl Martin. Carol se vynořila zpoza závěsu a měla na sobě mnohobarevný kaftan. Rozpuštěné dlouhé hnědé vlasy jí povlávaly kolem ramen a usmívala se na něj, ale její emoce už necítil.

„Nějaký hlupák sem přichází s důležitou věcí,“ řekla stařena. „To znamená nebezpečí.“

Martin znovu poklepal na buben. Buben řekl: „Jdi s Madame Roach.“

Stařena zaklonila hlavu a rozesmála se. „Pojďte se mnou, jsem teď kůň.“

Carol přistoupila k Martinovi a společně se dívali, jak si stařena halí ramena do bílé róby a stuh. Do vlasů si nastříkala obsah několika nádobek, vetřela ho – vzduch se naplnil zápachem čpavku, aromatických bylin a páleného kovu – a pak si pastou z jednoho z talířků na pultu namalovala na čelo znamení černého kola. Upřela oči na Martina. Hlas se jí změnil na hluboké mužské vrčení. „Proč jste mě sem přivedli? Kdo volá tohoto loa, který má na práci důležité věci?“

„Potřebujeme… se sejít s někým, kdo to tady řídí,“ řekl Martin. „Máme pro něj nějaké otázky.“

„Mluvím k vám přes Madame Roach. Bez ní nemáme žádná slova. Ona je náš kůň. Položte své otázky.“

„Musím vědět, kdo jste. Co jste.“

„Tančím na hrobech. Každý večer přikrývám slunce pokrývkou. Zpívám kostem v zemi.“

„Jak se jmenujete?“

„My všichni jsme jezdci.“

„Potřebuji znát vaše jméno.“

Madame Roach se prudce otřásla, narovnala záda a vztáhla ruce vpřed. Jejími ústy promluvil jiný hlas, průzračně zpěvný dětský hlas.

„Chtěli bychom odpočívat a zemřít. Proč rušíš náš klid? Truchlíme. Pohřeb je dnes.“

„Čí pohřeb?“

„Králův pohřeb.“ Hlásek teď přešel ve zpěvavě dětské žvatlání. Madame Roach lehce tančila v uličkách mezi policemi, převrhávala regály a rozhazovala zboží po podlaze. Hliněné nádoby se rozbíjely a zvedaly se z nich výpary, nezdravé a nasládlé. Stařena zavířila kolem Martina a Carol, zakopla, vyrovnala to a vystřelila rukou vzhůru, aby vzala Martina za bradu. Zadívala se na něj širokýma bezbarvýma očima a stále oním dětským hlasem řekla: „Posíláme Krále do Země Pod Vodou, sou dleau. Pak tančíme.“

„O kterého krále jde?“ zeptal se Martin.

„O Krále kopců. Krále silnic.“

„Tak nás vezměte na pohřeb,“ řekl Martin.

„Koná se všude. Teď. Kůň už je unavený povídáním.“

Odklopýtala pryč a porazila přitom další police. Zavadila o těžkou nádobu obsahující mrtvolu. Nádoba se zakolébala na širokém dně, nahnula se na jednu stranu,

pak na druhou a nakonec přepadla a roztříštila se o podlahu.

Pach, který se vznesl z vylité tekutiny a rozplácnuté mrtvoly, byl neuvěřitelně ohavný. Martin a Carol ucouvli a rukama si tiskli nos, což ale k zablokování toho děsného puchu nikterak nepřispělo.

„Odpusťte," řekl dětský hlas, když se Madame Roach zvedala z té změti. Znovu se prudce roztřásla a ovinula si ruce kolem krku. Zaklonila hlavu a z úst jí vycházely podivné dusivé zvuky.

„Pojďme pryč," navrhla Carol. „Teď hned."

Ale mrtvola se v rozbitém skle a tekutině začala vrtět. Pomalu se vzepřela o ruce, vytrčila jedno kostnaté koleno a nohu a povstala. Měla na sobě potrhané kalhoty, odstřižené na šortky, a sandály. Madame Roach zasténala a vykřikla. Mrtvola něco huhlala, ale nedokázala říci nic, čemu by bylo rozumět. Rozhlédla se slepýma očima kolem a vrhla se směrem k bubnové stěně. Martin a Carol rychle uhnuli na druhou stranu a nechali ji projít.

Mrtvola si vybrala menší buben a utrhla ho od zdi s hlasitým prasknutím přetržených drátů. Klekla si na podlahu a mrtvými prsty začala silně bušit do kůže. Při každém úderu se zdi a police vsákly dovnitř a otevřely se v nich praskliny a zející díry. Prasklinami a děrami viděl Martin kouřící temnotu.

„Pojďme pryč, prosím," řekla Carol. Vůbec ji necítil. Jediné, co cítil, byl jeho vlastní zmatek. Neměl ani nejmenší tušení, kde ve vztahu ke Goldsmithově Krajině skutečně jsou, nebo zda situaci vůbec nějak ovládají.

Jeden regál se rozštípl na dva kusy a k nohám mu přivalil stovky malých skleněných nádobek. Odpadla z nich víčka a po podlaze se začal rozlézat hmyz a švitořil a zpíval tenoučkými dětskými hlásky. Buben pod umrlcovými prsty vytrvale duněl.

Martin se natáhl pro nástrojovou soupravu. Přistála dole neporušená. Zatáhl za pojistné lanko, a to se mu v prstech proměnilo v nůž, v široký lovecký tesák s čepelí potřísněnou od krve. Mrtvola upustila buben, zasténala a pozadu spadla na podlahu.

/Co jsi to udělal? zeptala se Carol.

/Já nevím!

Na umrlcově hrdle se objevila jako pěst velká bublina krve, rudé jako růže. Povrch té bubliny vypadal křišťálově. Martin na vybouleninu zíral, neschopný vidět cokoli jiného nebo na cokoli jiného myslet. Úhel jeho pohledu se dostal až na úroveň krve

/Martine –

a on vplul dovnitř vybouleniny. Po všech stranách se třpytily závěsy jantarové a červené barvy. Nos mu naplnil pach husté, po mědi chutnající omáčky. Topil se v ní polykal ji dusil se vdechoval krev. Nástrojová souprava v jeho zorném poli visela vlevo nahoře a odtikávala další širokou cestu přes zmapovaná centra další pád pryč mimo Krajinu.

/Carol –

Ani jeden z nich tady vůbec nic neovládal. Ať už byla Carol kdekoliv, teď byla stejně jako on sama.

Krvavá mlha se rozptýlila. Martin pocítil teplo a ostrý pocit spojení, hluboké intimity s něčím zmateným a vyděšeným a přesto strašlivě prohnilým.

Margery nervózně nakrčila nos. Záznamy na přístrojích se jí vůbec nelíbily. Znovu si pomyslela, že by měla zavolat Erwina, a znovu to nutkání potlačila. Ještě neuplynulo dost času na to, aby byli znepokojení. Žádný z poplašných signálů se dosud neozval. Až na přemísťování a krouživé pohyby centry se zdálo být všechno v pořádku.

Všude bylo ticho. Tři spící těla v sále dýchala téměř jednohlasně. Na tváři měli jen ten výraz, který odlišuje spící od mrtvých.

jestliže když jsi dítě nikdo nedovolí zapomenout co jsi Jsi zodpovědný za svou maminku byla krásná dáma. Ona:

Sbírá věci, rozházené po zaneřáděném pokoji, sklání se nad svým malým miláčkem, ukazuje krásné prsteny na prstech a náhrdelníky zdobící její štíhlé a půvabné hrdlo, obličej má moudrý, ale hněvá se na tebe, z jejích očí fouká severní vítr, chladný, zmrazí vodu na toaletě, na které sedíš. Do pokoje vchází něco tmavého a říká tvé matce Hazel že už musí jít že je rozhodně nejvyšší čas jít, lidé ve frontě čekají, aby umřeli.

Než odejde s tou tmavou postavu v keramické masce, nakloní se nad dítětem na nočníčku a říká Ty tady buď hodný, maminka musí jít pryč. Nebude ti moct psát dopisy ani ti posílat pohlednice.

Někdo další jako maminka ale ne voní sladce jako zahrada leží v posteli celou dobu a žmoulá krajkový kapesníček a pláče že její muži ji dost nemilují nikdy nikdy dost jmenuje se Marie tmavá postava vchází a říká

jí je čas přijmout tvůj trest. Marie pláče démanty a když ji tmavá postava bije kouřovou paží, natahuje se k dítěti a říká Buď pěkně hodný Tvůj tatínek ví že já jsem nebyla hodná.

Teď už žádný někdo. Jen dvě děti zabalené do své vlastní červené kožešiny si hrají na dřevěné podlaze tmavá postava vchází říká Ne

Teď buď hodný nebo mě rozzlobíš

Když se rozzlobím jsem

Bije to druhé dítě v červené kožešině

Dvojčata jdou do místnosti a vidí ženu ležící na posteli. Musí to být žena ale je zkroucená jako zlomený kmen jako křižovatky přemístěné při zemětřesení jdeme nahoru k ní na postel a vidíme že má tvář jako maminka jenom je pokrytá barvou, křiklavým líčidlem, jantarovým a oranžovým a červeným ve slunci proudícím skrz okno, druhé dvojče říká To je maminka a já říkám Ne, není. Ano

Je to maminka.

Jdu se jí přisát k prsu. Mléko prýští z bradavky bílé pak se mění na růžové a pak na červené.

Tmavý Muž vstoupí bije nás bije to druhé dvojče bere ho do nemocnice bílé stěny jsou cítit alkoholem vrzavé vinylové židle Upadl a padal z celé délky schodiště říká Tmavý Muž.

Odvádějí Tmavého Muže. Dvojčata žijí nějakou dobu jinde s velikánskou ženou, která si věší na krk amulety a vypráví jim příběhy o hadech a vlcích a medvědech a kojotech.

Tmavý Muž se vrací a dvojčata zase žijí s ním.

Tmavý Muž dělá to co dělá

Rozbíjí malý kameninový kelímek pot de téte

Uvnitř je ten velice velký nůž velký do ruky.

Martin stál na studené zasněžené ulici a díval se, jak stíny za záclonou v okně zápasí. Na pozadí dramatická hudební partitura. Silný hlas duní ječí kloktá.

Nemůžeš zabít Tmavého Muže

Žije věčně. Vrací se zpátky, aby si tě vyžádal.

Stěhuje se zpátky do bytu.

Ten Tmavý Muž

Nůž se pohybuje

Dvojčata s červenou kožešinou unikají to je zázrak! A žijí v zemi trávy, kde žena s klenoty lenoší na zeleném lehátku, zastíněném před jasným sluncem, a mává svým péřovým vějířem a schvaluje všechno, co dvojčata dělají, kromě doby, kdy vzdychá a vzlyká, že ji žádný muž zdaleka dost nemiluje, že ji všichni milenci podvádějí, nikdo jí nepřináší dost darů, copak ona není Erzulie?

„Řekla jsem ti, aby sis s tou nádobou nehrál," říká Madame Roach a bere ho za ruku. Martin je zmatený, ale jde za ní po dlouhém tmavém schodišti. Jeho ruka a paže patří asi čtrnáctiletému chlapci černé pleti. „Nacpali jsme do té nádoby tvého tatínka. Ale ty sis s ní musel hrát. Já tedy nevím, co s tebou, dítě. Teď tě chce vidět. Chce ti položit nějaké otázky."

Vede ho ke dveřím a otevírá dveře a táhne ho neochotně za sebou dovnitř. „Pane, přivedla jsem Martina Emanuela," prohlašuje a prochází závěsem z korálků do spoře zařízené místnosti. Uprostřed pokoje sedí dva trůny, jeden prázdný a jeden obsazený mužem se širokým obličejem s plochým nosem a holou hlavou. Bělma očí má žlutá a bez lesku.

„Přišel jsi nám klást otázky," říká muž se širokým obličejem. Martin stojí před ním, za ním potom Madame Roach. Carol není nikde vidět.

„Musím mluvit s někým, kdo tomu tady velí."

„Já jsem ten, kdo tomu tady velí," říká ten člověk. Tvář se mu prodlužuje, pleť má bílou a najednou i šedé vlasy. „Já jsem Sir a já tomu velím."

Martin instinktivně tuší, že tohle není zástupce Goldsmithovy primární osobnosti. Je to celé špatně. Bere to na sebe špatné tvary; takoví zástupci sami sebe nevyrábějí ze stínů nebo z nočních můr nebo z Tmavých Mužů.

„Potřebuji položit otázky komukoliv, kdo to tady vede."

„Ale ano, to on to tu vede," říká Madame Roach. „Už od pohřbu převzal velení."

„Kde je Emanuel Goldsmith?"

„Vy nejste on?" ptá se Sir. „Nebo jeho dvojče?"

„Ne, já nejsem on."

„Tak to musíte myslet primátora." Muž se širokým obličejem se směje. „Toho mladého primátora. Zemřel sám od sebe. Já jsem se ho nedotkl. Spadl ze schodů úplně sám."

Martinovi se dělá špatně. „Musím ho vidět."

Muž se širokým obličejem se zvedá, bere Martina Emanuela za napřaženou dospívající ruku, otevírá ji dlaní vzhůru, ukazuje na krvavou skvrnu na dlani, usměje se, zavrtí hlavou, vede ho skrz jiný závěs z korálků do nějaké místnosti. Na márách uprostřed místnosti stojí rakev. Muž se širokým obličejem hrubě postrkuje Martina Emanuela k rakvi. „Tady máš toho

svého primátora. O tom je celý ten pohřeb. Copak ti to neřekla?“

Martin se zdráhavě zadívá přes okraj rakve. Na bílém saténu je otisk těla. Ale žádné viditelné tělo tam není.

„Slabý a neduživý. Nanicovatý gros ban ange. Vždycky byl. Prostě zmizel. Vypařil se,“ říká Madame Roach.

„Jak by mohl zemřít? Vždyť byl primární!“

„Bál se, že je bílý,“ říká Madame Roach. „Myslel si, že je bílý jak úsvit, a nikdy nevěřil v to, co skutečně je.“

„Ale on nebyl bílý, že?“ ptá se Martin.

„Byl *černý jak noc, černý jak srdce neporaženého stromu, černý jak nohy hory, černý jak neobjevená pravda, černý jak matčin prs, černý jak nová láska, černý jak uhlí tam, kde slunce skrývá poklad, černý jak děloha, černý jak moře, černý jak spící Země.* Jenom si nevěřil. Už ne, od té doby, co musel podřezat Sira.“

Martin se otáčí, aby si prohlédl muže se širokým obličejem. Vidí tvář plukovníka Sira Johna Yardleyho a pak umrlce ve skleněné nádobě.

„Pokoušel jsem se ho něco naučit,“ říká muž se širokým obličejem. „Bil jsem ho, a bil a bil, abych z něj udělal muže. Marná snaha, řekl bych, u toho chlapce snaha nikam nevedla. Život ho zasáhl jako kyselina v těsném kovovém žlábku. Byl slabý. Já byl kámen, on byl bláto. Zabil mne, a já jsem se teď vrátil, a trest je pro nás pro všechny příliš dobrý.“

Martin se dotýká okraje rakve, chce si sáhnout na otisk v saténu, a místo toho tam nachází chladné tělo. Rychle odtahuje ruku a pak se donutí a sáhne na ten

neviditelný tvar znovu, nachází obrysy mladistvého obličeje, na bradě má řídké strniště, oči zavřené, rty pootevřené.

„Tak teď už je opravdu bílý," říká Madame Roach. *„Bílý jak vzduch."*

Martin se otáčí, aby stál čelem k Sirovi. „Jak dlouho už jste u moci?" ptá se.

„Vždycky jsem byl, aspoň myslím," říká Sir. „Dokonce i když mi podřízl krk, ten malej parchant, byl jsem u moci já."

„Lžete. Nejste nikdo," říká Martin a užívá k tomu nejen svůj hlas, ale také hlas Carol. „Vy nejste primární osobnost. Nemůžete být… Nemůžete být nic víc než pouhá podosobnost nebo ošklivá vzpomínka."

„Já ovládám řeku," říká mu Sir a máchne rukou, až se celá místnost naplní stínovými figurami, z nichž každá má na sobě popraskanou keramickou masku. „Já ovládám oceán." Strop se pokrývá temnými mraky. „Jak bych mohl být nikdo?"

„Protože," říká Madame Roach tiše, „primátor je mrtev."

Margery si prohlíží displeje. Triplex opsal další prudký okruh přes zmapovaná centra, tentokrát jen v několika vteřinách. Jak to pozorovala, sonda znovu zavířila. Zamračila se. Teď už věděla, že něco není v pořádku. Tento druh aktivity neměl žádný precedens.

Zkontrolovala Burkův metabolismus a chemii mozku. Vykazoval extrémní emoce. Neumanová, jak se zdálo, přešla do stavu neutrálního spánku, a to bylo naprosto nečekané.

„Něco není v pořádku!“ zakřičela.

Erwin zrovna odešel na druhou stranu sálu, aby se podíval na Goldsmithe a vyrovnal jeho neklidný neutrální spánek. Burke a Neumanová už byli v Krajině hodinu a půl. „Mám tu na displejích špatné údaje.“

Erwin obešel zástěnu a její dojmy potvrdil. „Tak dobře,“ řekl a zhluboka se nadechl. „Přerušíme spojení.“

„A co latence?“ zeptala se Margery.

„Tohle je dost špatné. Burke je ve stavu paniky. Neumanová je úplně mimo. Myslím si, že nemáme moc na vybranou. Odřízni je.“ Obkroužil závěs a postavil se vedle Goldsmithe. „Na téhle straně jsou všechny údaje stabilní. Jak to chceš udělat – odříznout před překladačem, nebo u Goldsmithovy odbočky?“

Margery se kousla do prstu ve snaze odhadnout důsledky v obou případech.

„Měl bych mnohem lepší pocit, kdybychom tam poslali Davida a Karla, aby zjistili, co se děje,“ řekl Erwin.

„Nesouhlasím,“ řekla Margery. „Nikdy jsem neviděla Burkea zpanikařit a nikdy se nám nestalo, že by průzkumník během sondy vstoupil do neutrálního spánku… za těchto okolností bych nechtěla vstoupit do Krajiny. Já říkám, odřízni je. A brzy. Ježíši, Ježíši,“ řekla Margery potichu. Natáhla se ke konektoru na Burkově hrdle. „Přeruším to před překladačem. Pojď sem. Chci odpojit Burkeho a Neumanovou najednou.“

Erwin se k ní přidal a položil ruku na kabel rozvodu u Neumanové. „V pořádku?“

„Udělejme to najednou,“ řekla. „Až napočítám do tří. Jedna, dva –“

Masivní hadovitý bič zasáhl Martina rovnou do zad, zakousl se svými kovovými tesáky a vytrhl ho z tmavé místnosti a od rakve. Ten přechod byl strašně bolestivý, a on nemohl dýchat a neviděl nic, jen vodopád hořících jisker.

Pak stejně náhle stál uprostřed ulice v nějakém malém městě. Kolem něj pomalu projížděla neprogramovaná auta z doby před jeho dospíváním. Řidiči s příjemnými obličeji se na něj dívali s poklidem plným očekávání, jako kdyby byl dopravní značka. Otřel si obličej rukama. Byl úplně dezorientovaný. Pak přešel přes jeden pruh, uhýbaje pomalým autům, aby se dostal na betonový chodník.

Teplé slunce, asfaltové ulice s bílými čarami přechodů, nízké jedno – až dvoupatrové budovy po obou stranách silnice, firemní výklady – vesměs rodinné podniky. Nedokázal přečíst žádný z nápisů – byly to jen stylizované čmáranice –, ale tohle místo znal. Městečko někde v Kalifornii. Jeho prarodiče bydleli v přesně takovém městečku nedaleko Stocktonu.

Stál před železářstvím. Přes ulici byl obchodník s vysavači. Jeho dědeček měl taky podobný podnik – čistírnu. Jednoho léta mu Martin pomáhal obsluhovat úplně nový ultrazvukový čisticí stroj.

Goldsmithova Krajina nemohla rozhodně nabídnout nic takhle povědomého. Kde tedy byl? Točila se mu hlava. Otočil se, aby se poohlédl po nějakém místě, kde by si mohl sednout, uviděl černou paobrazovou stopu lidí a domů. Byl tedy pořád ještě v Krajině – ale ne v Goldsmithově, tím si byl jistý.

Prudce dosedl na obrubník, všechno mu před očima kroužilo. Když se obrazy zase usadily, pocítil, že něco stojí za ním, teplé jako malé sluníčko. Když se podíval přes rameno, uviděl mladíka s pískovými vlasy, který na něj shlížel s úzkostlivým úsměvem.

/Jste v pořádku? zeptal se mladík.

/Já nevím.

/Nevypadáte, že by vám bylo zrovna moc dobře, proto se vás ptám.

Povědomý hlas. Přijatelný líně protahovaný přízvuk typický pro středozápad, sebejistota bez sebeprosazování. Martin si zastínil oči před sluncem, aniž by doopravdy musel – jeho jas nebyl pro oči bolestivý –, a zkoumal mladíka podrobněji.

Povědomé rysy. Krátký nos, hnědé oči pod hedvábnými rezavými řasami, plné rty a jasně vyznačené dolíčky ve tvářích.

/Tati? řekl Martin tázavě. Vstal a znovu se zamotal, jak se obrazy zatřásly. Můj bože, tati!

/Tati mi ještě nikdy nikdo neřekl, utrousil ten mladík. Rozhodně nikdo tak starý jako vy.

Martin natáhl ruku, aby se mladíka dotkl, vzal do konečků prstů bavlněnou látku jeho košile a cítil pevné svaly pod ní. Mladý muž Martinovu ruku klidně setřásl. /Můžu vám nějak pomoct?

/Znáte nějakého Martina Burkea?

/Máme tu jednoho, co se jmenuje Marty. Mladý kluk. Asi devatenáctiletý.

Martin věděl, kde je. Už o hodně dříve zjistil, že jeho vlastní vnitřní obraz – obraz, který na sebe brala jeho

primární osobnost – je v jeho snech, při hluboké meditaci, zafixovaný do věku asi devatenácti let.

Přesunuli ho do jeho vlastní Krajiny duše.

Neměl vůbec tušení, jak se něco takového mohlo stát. Důsledky něčeho takového byly víc, než v tuto chvíli, kdy ledva vyvázl ze strachu a dezorientovanosti, dokázal vstřebat. Opsal zpětný kruh a vynořil se ve svém vlastním nejhlubším jádru. To bylo něco, čemu by předtím neuvěřil a nepovažoval by to za možné.

Mladík s pískovými vlasy zkroutil obličej a zbledl. Podíval se Martinovi přes rameno a ukázal prstem. /Kdo je tohle?

Martin ucítil v zádech mrazení, jako kdyby nějaký ledový hrot absorboval všechno teplo. Otočil se.

Uprostřed ulice stál holohlavý muž se širokým obličejem, slepé bílé oči měl upřené na něj, z podřezaného krku tryskala na středovou čáru dláždění krev.

/Kdo to je? opakoval mladík vyplašeně. Na rezavých řasách a obočí mu narostla námraza a kůže mu zmodrala jako led.

*

„Neprobírají se," řekla Margery. „Pořád dostáváme záznamy, jako kdyby byli stále v Krajině."

Erwin se chytil za zápěstí a třel si ho, nezřetelně si mumlal, pak poklepal třemi prsty na displeje. Předklonil se a zavrtěl hlavou. „Já nevím. Tohle jsem ještě nikdy neudělal. Ještě nikdy jsme nikoho neodřezávali."

„Může to být latence?" zeptala se Margery.

„Už jsou to čtyři minuty. Nemám nejmenší tušení, jak dlouho ten proces může trvat –“

„Burke říkal, že to může trvat minuty, nebo dokonce hodiny,“ řekla Margery.

„Doufám, že tak dlouho to trvat nebude, proboha,“ řekl Erwin. „Podívej se na stopy Neumanové. Noří se pod neutrální spánek. Myslím, že se dostává do hlubokého snového spánku.“

„Myslíš, že jim Goldsmith něco udělal?“ zeptala se Margery.

„Kdybych sakra věděl, co se tu děje, byl bych zapranej génius,“ utrhl se na ni Erwin. „Pokusme se je přivést k vědomí.“

/Můžu tě sežrat, to je jisté, jako že tady stojím. Sežral jsem toho chlapce, dvojčata, sežral jsem tu tvou ženskou. Žije teď u mě v břiše. Můžu sežrat tohle –

Sir rozepjal náruč ke kalifornskému městečku.

Martin pohlédl na studený nehybný obraz svého mladého otce – podosobnost, součást jeho vlastní hluboké sebeúcty. Miloval tenhle obraz, a miloval i to, co o něm vypovídá – bez ohledu na to, jak moc byl zkompromitován nebo jak daleko se zatoulal, pořád měl uvnitř sebe tuhle sílu.

Sirova přítomnost ten obraz zmrazila. Na rukou i obličeji mu narostl led.

Martin obrátil pozornost na Sirovu zelenou svraštělou mrtvolu. /Jsi daleko za hranicemi, řekl. Tady nemáš žádný význam.

/Jen malý kousek přes most, řekl Sir. Mohu žít kdekoliv, kam mne pozvou.

Obraz Sira zvedl horní ret a odhalil ostré vlčí zuby. Zuby se proměnily v tesáky, ostré jako jehly.

Mrtvola s tesáky. Jde, kamkoli je pozván.

Martin věděl, na co se dívá. Vzpomněl si na opilecký náčrt ve slavnostním vydání svého atlasu mozku. Tesáky s odkapávající krví a šipky směřující k různým bodům olfaktorických center a horního limbického systému mozku. Zrovna dumal o upírech a vlkodlacích, znacích hloubkových obsahů vyvěrajících z Krajiny, kde představovaly programy spojené s přežitím a násilím.

Komplex lovce. Vnitřní zabiják, stejně starý jako mícha, vázaný na pachy, hledač krve, mistr boje nebo útěku. V nočních můrách ta temná mrtvá bestie, drásající a trhající, bránící se všem vnějším silám, ale nikdy sama o sobě živoucí nebo vědomá. Bezhlasá, izolovaná, opovrhovaná.

V Emanuelu Goldsmithovi na sebe tento podprogram vzal podobu Sira, otce, nyní spojeného s plukovníkem Sirem Johnem Yardleym. Dotáhl to na žebříčku od bezhlasého programu přes masku podosobnosti až na vládce Krajiny, zastupitele samotného Goldsmithe – primátora/Krále, který zemřel.

Ta mrtvá temná bestie se naučila mluvit. A teď stála v Martinově Krajině, kde neměla žádné právo být, odpornější než nakažlivá nemoc.

Martin se naposledy podíval na zmrzlého mladíka s pískovými vlasy a otočil se čelem přímo k Sirovi. Zvedl ruce a zaťal pěsti.

/Koukej táhnout do prdele. Táhni ze *mě.*

Jestli mělo dojít k válce, Martin si myslel, že by dokázal rozdat aspoň tolik ran, kolik jich dostane. Jestli

se neočistí od tohohle démona, nedokáže ani odhadnout, co by to znamenalo pro jeho psyché. Tohle byla nová hra, nová válka. Bojovala se ale na jeho vlastním hřišti, a on měl jednu mocnou zbraň – vědomí toho, kde je a čím je.

/Jsem v tobě všude, řekl Sir. Nemůžeš vůbec nic dělat.

Martin zvedl ruku a namířil prstem. Na dálku nakreslil v chodníku zákop, asfalt praskal a hroutil se, kamkoli ukázal. Obkroužil Sira zákopem kolem dokola. Důrazným zatlačením dlaně proti vzduchu donutil požární hydrant na protějším chodníku, aby se utrhl. Do vzduchu vystřelila vysoká bílá fontána vody. Martin ohnul prst a namířil vodu do zákopu. Fontána se ohnula jako rozkývaný strom, zlomila se v půli, postříkala chodník a vlila se do zákopu. Ten se naplnil bahnitou vodou.

Sir tam stál, obklopen vodou, krev na krku se jasně rudě leskla na pozadí jeho mrtvé kůže, nevidomé oči se ani nepohnuly. Ale Martin znal sílu svého metaforického plánu v místě, kde metafora a alegorie jsou vším. Přerušil pachovou stopu. Jestliže temná bestie nemohla přejít tekoucí vodu, jestliže si nemohla vyčenichat cestu přes, pak neměla žádné území a žádnou moc.

Zrovna chtěl sebrat mříže proti zlodějům ze sousedních oken a vyrobit z nich klec, když se hadí bič znovu zničehonic objevil, zasekl se mu do zad, zakousl své kovové zuby hluboko a vyloudil z něj výkřik. Zvedl Martina vysoko nad město a na kratičkou chvilku ho tam držel. Když se podíval dolů, uviděl Sira uprostřed

kalných vod, se zkříženýma rukama a s očima upřenýma na nic zvláštního a přitom na všechno.

Mrtvola s tesáky překročila zákop a zasmála se.

Martinovy výkřiky naplnily sál. Bojoval, aby se osvobodil od popruhů, a nenávistně hleděl na Margery a Erwina, jako kdyby byli nějaké nestvůry. Margery přizpůsobila jeho polohu na lehátku, aby v něm vyvolala stav klidu, ale Martinovy stopy na displeji byly příliš silné. Dokázala jeho zuřivost jen maličko zmírnit.

„Pusťte mě zpátky! On je pořád ve mně! Ach, dobrý bože, dovol mi vrátit se zpátky!“

Erwin se sklonil nad Carol, upravil její indukční ovladače, pohnul posuvnými páčkami nahoru a dolů, bez účinku. „Nedostane se z toho,“ řekl.

„Nemohu vás poslat zpátky, doktore Burku,“ řekla Margery. Slzy jí proudily po tvářích. „Vždyť já dokonce ani nevím, kde jste byl.“ Pořád vrhala zoufalé pohledy na vedlejší lehátko. Martin natočil hlavu a uviděl Carol ležet vedle. Oči měla zavřené, byla ztracena ve snovém spánku.

„Co se s ní stalo?“ zeptal se. Pořád se ještě třásl, ale už se ze své hysterie začal dostávat.

„Nemohu ji probrat!“ vykřikl Erwin. Bušil do strany lehátka pěstí, svěsil hlavu a odstrčil se od lehátka v naprostém pocitu marnosti. „Pořád nereaguje.“

Martin si zase lehl, zavřel oči a zaťal pěsti. Chvějivě se nadechl a podíval se do sebe dovnitř. Viděl jen prázdnou temnou stěnu mezi vědomou primární osobností a tím, co leželo pod ní. Znovu otevřel oči a

rozplakal se. „Odvažte mě," řekl mezi vzlyky a tahal za řemeny. „Nechte mě, ať vám pomohu."

*

Vidím však jiný zákon v údech svých, válčící proti zákonu mysli mé, a přivádějící mne do zajetí zákona hříchu, který jest v mých údech.

– Nový zákon, Římanům, 7:23

57

Richard Fettle se cítil asi tak, jak se může cítit mumie, když ji vybalíte z tří tisíc let bandáží. Vlastní pach jeho neklidu pominul. Díval se na jasné ranní slunce s vytržením, jaké nezažil už desítky let.

V ruce držel plochý obrázek Giny a Dione. Prstem přejel obrysy tváře své ženy. Postupně přesunul prst na tvář své dcery, pak položil obrázek na stůl a znovu se natáhl na gauči.

Slyšel Nadine, jak přechází po ložnici. V koupelně začala téct voda. Nadine se vynořila v zahrnutém županu. Ve tváři měla udivený, podrážděný výraz. Vlasy si stáhla dozadu a svázala na temeni hlavy do bizarního šestipalcového sloupu. Tvořily tam jakýsi vlasový falus. Richard se na ni usmál. „Dobré jitro," řekl.

Nepřítomně přikývla a zamrkala do sluníčka. „Co se děje?" zeptala se ho. „Ty jsi nespal?"

„Spal jsem dost."

„Je pozdě. Spala jsem moc dlouho," řekla. „Jsem rozmrzelá. Snědli jsme všechny ty věci k snídani?"

„Já nevím," řekl Richard. „Můžu se podívat."

„Vykašli se na to." Podezřívavě se na něj podívala přimhouřenýma očima. „Něco se děje, že? Řekni mi to."

Richard zavrtěl hlavou a znovu se usmál. „Cítím se mnohem líp."

„Líp?"

„A rád bych se ti omluvil. Skutečně jsi mi pomohla. V noci se mi zdál sen. Velice prapodivný sen."

Její podezření se prohloubilo. „Jsem ráda, že se cítíš líp," řekla bez velkého přesvědčení. „Chceš trochu kávy?"

„Ne, děkuji."

„Skutečně bys měl jíst," řekla přes rameno a odšourala se do kuchyně.

„Já vím," řekl Richard. Jeho vytržení už se blížilo závrati. Měl trochu obavy, že by mohl ten pocit blaha ztratit a ponořit se zpátky, ale nálada trvala beze změny. Vstal a přešel do kuchyně. Jako kdyby viděl tu odřenou dlaždičkovou podlahu, dřevěné skříňky s tlustými vrstvami nátěru a starodávné omítnuté stěny poprvé.

Nadine loupala u dřezu mandarinku a pak ji žvýkala dílek po dílku, hledíc zamyšleně z okna. „Co ten tvůj sen?" zeptala se.

„Zdálo se mi o Emanuelovi," řekl.

„Skvělé," komentovala to ironicky.

„Vzpomněl jsem si, jak udělal jednu dobrou věc, velice laskavou věc. Vzpomněl jsem si, jak mi pomohl, když Gina a Dione zemřely."

„To je hezké," řekla Nadine. Její ostrý tón ho zmátl. Zahodila poslední zbytek slupky a dřeně do dřezu, posbírala záhyby koupacího pláště, zabalila se do nich a postavila se mu tváří v tvář. „Já se ti pokouším pomoct, a nic se nestane. Pak přijde Goldsmith, a všechno je v pořádku. Tak to ti tedy *moc* pěkně děkuju, Richarde."

Richardovi ztuhl úsměv na rtech. „Řekl jsem ti přece, žes mi pomohla. Moc si vážím toho, cos pro mě udělala. Musel jsem se prostě prokousat nějakými hloupostmi." Zavrtěl hlavou. „Zdálo se mi, že mezi Goldsmithem a mnou bylo něco jako pouto, cítil jsem ho v sobě. Nejsem si jistý, jestli v tom něco bylo…"

Její výraz se nezměnil. Zmatený vztek.

„Ale teď už tam není. Nejsem si jistý, jestli na tyhle věci věřím, ale Goldsmith už teď není nikde – vůbec už ho necítím. Ten Goldsmith, kterého jsem znal, je mrtvý, ten muž, který na mne byl hodný, když bylo všechno moc těžké. Myslím, že už je opravdu mrtvý, Nadine." Richard zavrtěl hlavou, vědom si toho, že říká nesmysly.

Prošla kolem něj. „Takže je ti zřejmě úplně dobře. Už mě nepotřebuješ. Já můžu jít, a ty budeš pokračovat ve svém životě." Zatočila se kolem a naklonila se dopředu. Tvář měla zkřivenou do pohrdlivé masky. „Kolikrát jsem tě žádala, aby ses se mnou miloval? Čtyřikrát? Pětkrát? A ty jsi odmítl. Předpokládám, že teď, když už jsi na tom lépe, bys neměl nic proti nějakému neškodnému *vrznutí* v posteli, co?"

Richard se napřímil. Její reakce způsobila, že vystřízlivěl, ale jeho vnitřní radost byla pořád silná. „Cítím se mnohem lépe, ano."

„No tak to je skvělé, protože já se cítím jako…“ Dvakrát vymrštila pěst ke stropu v marné snaze najít správné slovo, otočila se na patě a vrátila se do koupelny. Zabouchla za sebou dveře.

Richard si oloupal další mandarinku a postavil se ke kuchyňskému oknu. Pečlivě si prohlížel každý dílek, vychutnával cukr i svíravou chuť. Nedovolí Nadine, aby pokazila, co našel.

Když vyšla z koupelny, byla oblečená, ale zdálo se, že jí ani jeden kousek oděvu správně nepadne. Líčidlo, silně a nešikovně nanesené, jí ulpívalo na tváři v silné vrstvě, zvýraznilo opuchlé oči, nateklé od pláče, a celkově docílilo toho, že vypadala jako chrlič. „Jsem ráda, že je ti lépe,“ řekla sladkým hlasem. Vyhýbala se pohledu na něj. Dotkla se Richardova ramene a hrála si chvilku s jeho límcem. „Tak teď mohu jít, že?“

„Jestli si to přeješ,“ řekl Richard.

„Dobře. Jsem ráda, že zas mám svou svobodu, díky *tvojí* nezměrné laskavosti.“ Sebrala kabelku a prošla rychle vstupními dveřmi, které za sebou pevně zavřela. Richard naslouchal jejím krokům na chodbě a na schodech.

+ Kde je? Zabil se? Odletěl na Hispaniolu a spáchal sebevraždu. Necítím ani stopu.

Richard se otřásl.

+ Čas užít si toho, že jsem sám.

58

Vězení Tisíc květů se rozprostíralo jako betonový kravský lívanec po nízkých kopcích ve vyschlém hnědém a šedém kaňonu ve vnitrozemí. Jeho strohé bílé terasy byly prázdné, až na občasný kryt větrací šachty, úzké okno nebo branku. Suchá asfaltová cesta vedla k vězení a pak kolem něj v kruhu.

Mezi jednotlivými kopci byly rozmístěny betonové pevnosti a věže, ovládající výhled na každou skálu, keř a strouhu po celém údolí. Stěny kaňonu byly prokopány tak, aby vytvářely vertikální bariéry. Všude kolem kaňonu, nahoře na zdech a dole pod nimi trčely ocelové bodce a ostnatý drát, a tu bezútěšnou vyhlídku doplňovaly další pevnosti a věže.

Soulavier jí s bázlivou pýchou ukazoval každou část z vyvýšeného místa, kudy sestupovala jediná silnice do kaňonu. „Je to to nejbezpečnější vězení v Severní Americe, dokonce bezpečnější než ostatní vězení na Hispaniole," řekl. „My tady nedržíme naše lidi. Jen cizí vězně na smlouvu."

„To je hrozné," řekla Mary.

Soulavier pokrčil rameny. „Jestli věříte, že existuje náprava, pak to může vypadat hrozně. Plukovník Sir na nápravu v tomto životě nevěří. A ví, že aby zůstala společnost zdravá, musíte uspokojit ty, kdo tuto víru sdílejí… Ti se jinak začnou znepokojovat a začnou brát spravedlnost do vlastních rukou. To je anarchie."

Napřáhl ruku: čas vrátit se do auta. Udělala to a Soulavier se k ní po několika slovech s hlídkou u brány do kaňonu připojil. Auto pomalu sjelo do údolí.

Tři minuty hovořili a potvrzovali, než mohlo jejich auto projet hlavní branou do vězení. Uvnitř zastavili v dobře osvětlené garáži. Jejich vůz obklopili příslušníci stráže, muži i ženy. Jevili víc zvědavosti než bdělosti. Když se z vozu vynořil Soulavier, odloudali se pryč, přikyvující a usměvaví, už bez zájmu. Dokonce ani Mary a její vzhled nepřitáhly moc velkou pozornost.

Stráže si je předávaly z jedné chodby do druhé, z jedněch pevných dveří do jiných, dokud nestanuli v západním křídle věznice. Mary si povšimla, že tu nikde nejsou žádná okna. Chladný vzduch v sobě nesl slabý, ale zřetelný pach zatuchlé vydýchanosti, jako kdyby pocházel z něčeho starého, uskladněného a nepoužívaného.

„Goldsmith je dnes v tomhle křídle. Křídlu se říká Kufr," řekl Soulavier. „Tady se vykonávají tresty."

Mary přikývla. Pořád si ještě nebyla jistá, zda je připravená vidět to, co vidět musí. „Proč se tomu říká Kufr?"

„Každá část věznice je pojmenovaná podle něčeho, co může člověk použít, dokud je venku. Je tu oddíl Klobouk, Bota, Vycházková hůl, Cigareta, Žvýkačka a Kufr."

Hlavní chodba Kufru byla osvětlena každých osm metrů silným žlutým světlem. V něm vypadaly stráže zelenkavé a zuby a oči měly žluté. V přeplněné kanceláři na konci chodby předložil Soulavier veliteli stráže papír. Velitel byl štíhlý, téměř drobný. Měl pokroucené uši a nahoru zešikmené oči. Měl na sobě šedivou uniformu s červeným opaskem a černé střevíce, které nedělaly žádný hluk, když přecházel po kanceláři. Vážně si papír

prostudoval, podíval se na Mary, podal papír svému podřízenému a vyňal ze skříňky zavěšené na stěně za ním a nad dobře uspořádaným psacím stolem staromódní elektronický klíč.

Vnitřní svatyně Kufru byla tichá. Žádný vězeň nemluvil. Úzkými chodbami mezi jednotlivými celami se pohybovalo jen málo stráží. Ve skutečnosti bylo jen málo cel obsazených. Většina dveří byla otevřená, a když kráčeli kolem nich, odhalovaly temnou prázdnotu. Kufr plnil speciální účel.

Na konci jedné krátké chodby stál před zavřenými dveřmi robustní hlídač s rukama zkříženýma na prsou. Velitel ho s otcovským úsměvem odstrčil stranou, odemkl dveře a ustoupil o krok zpět.

Soulavier vstoupil jako první. Velitel zvenčí rozsvítil světlo.

Mary uviděla černocha připásaného k lehátku. Oči jí okamžitě přelétly k válci pekelné koruny, přišroubovanému k betonovému podstavci vedle lehátka. Od válce vedly kabely ke skřipci, který obtáčel mužovu hlavu. Mužova tvář byla napjatá, ale jinak vypadal, že spí.

Mary široce rozevřela oči. Zdánlivě celé minuty pečlivě zkoumala mužův obličej.

„Tohle není Emanuel Goldsmith," řekla nakonec a kolena se jí třásla. Obrátila se na Soulaviera a tvář jí zkroutilo pobouření a hněv. „Bůh vás všechny zatraťˇ, tohle není Emanuel Goldsmith."

Soulavierův výraz ochabl. Pohledem těkal mezi mužem na lehátku a Mary, pak se najednou otočil, postavil se čelem k veliteli stráží a rychle promluvil

kreolsky. Velitel nahlédl do cely a energicky se hájil vysokým hlasem. Soulavier mu dál dělal kázání, když společně procházeli chodbou a za roh. Strážný stojící vedle cely se za nimi díval, jak odcházejí, a pak nahlédl do cely. Zmateně se na Mary usmál a zavřel dveře.

Naštěstí zůstalo světlo rozsvícené. Mary stála vedle lůžka a dívala se na přiskřipcovaného vězně, neschopná si vůbec představit, co asi zažívá. Jeho tvář neprozrazovala bolest. Tohle peklo bylo skutečně soukromé. Jak dlouho už je asi pod skřipcem? Minuty? Hodiny?

Rozhodla se, že skřipec odstraní nebo vypne pekelnou korunu, ale tenhle model neznala. Nikde na dohled nebyl žádný ovládací panel. Možná je to na dálkové ovládání.

Dveře se otevřely a Soulavier se protáhl dovnitř. „Tohle musí být Goldsmith," řekl. „Tohle je ten muž, který dorazil na letiště s Goldsmithovým zavazadlem a letenkou. Mýlíte se."

„Setkal se s tímhle mužem plukovník Sir?"

„Nesetkal," řekl Soulavier.

„Setkal se s ním kdokoli, kdo Goldsmithe zná?"

„To nevím."

Znovu se zadívala na mužův obličej a cítila, jak jí tečou slzy. „Prosím, sundejte mu ten skřipec. Jak dlouho už tu je?"

Soulavier se poradil s velitelem. „Říká, že Goldsmith je tady pod trestem na nízkém stupni šest hodin."

„Co to je nízká úroveň?"

Soulavier vypadal otázkou zmaten. „Nejsem si jist, mademoiselle. Jak změříte bolest nebo utrpení?"

„Prosím, odstraňte ten skřipec. Tohle není Goldsmith. Prosím vás, dávám vám na to své slovo, věřte mi.“

Soulavier znovu opustil celu a několik nekonečných minut se radil s velitelem. Velitel ostře hvízdl a řekl něco někomu na hlavní chodbě.

Mary poklekla vedle lehátka. Měla pocit, že je přítomna něčemu hroznému a nevysvětlitelně posvátnému: vidí lidskou bytost, která po celé hodiny trpěla pod skřipcem. Mohl sám Kristus trpět víc? Mohla by shromáždit všechny své hříchy a všechny hříchy lidstva a položit je na hruď tohoto muže. Trpěl hodiny. Kolik jiných trpí právě teď a trpělo předtím, v tomto vězení i v těch druhých? Natáhla ruku, aby se dotkla mužovy tváře. Vnitřnosti měla tak stažené, že jí připadaly jako z oceli, po tvářích jí tekly slzy a kapaly na bílé prostěradlo na lehátku.

Vězeň nesl jistou zběžnou podobnost s Goldsmithem. Některé rysy by lhostejnému oficiálnímu zraku mohly potvrdit identitu. Přibližně stejný věk, možná o pár let mladší, vysoké lícní kosti, plné, pěkně tvarované rty.

Do cely vstoupila starší žena v bílém laboratorním plášti a jemně odstrčila Mary stranou. Otevřela dvířka na boku válce. Nemelodicky si pohvizdovala, poklepala na číselný displej, udělala si několik poznámek do tably, porovnala si zapsané údaje a pak otočila černým knoflíkem proti směru hodinových ručiček. Opět se zvedla, zavrtěla hlavou, rychle zavřela dvířka a bezvýrazně a s očekáváním vzhlédla k Soulavierovi.

„Bude potřebovat čas, aby se vzpamatoval,“ řekla. „Pár hodin. Dám mu nějaký lék.“

„Jste si opravdu jistá, že tohle není Emanuel Goldsmith?“ zeptal se Soulavier Mary s hněvivým pohledem.

„Naprosto.“

Mulatka vpíchla vězňovi do ruky nějakou injekci a ustoupila stranou. Vězňovy stažené rysy se neuvolnily. Jestli ta tvář, zbavená induktorů pekelné koruny, vůbec něco vyjadřovala, pak to bylo ještě víc napětí, ještě víc úzkosti. Když mulatka viděla, že vězeň kolem sebe nejspíš nezačne mlátit, opět přistoupila a sňala mu z hlavy skřipec.

„Potřebuje lékařskou péči,“ řekla Mary. „Prosím, odneste ho odsud.“

„Na to potřebujeme soudní příkaz,“ řekl Soulavier.

„Dali ho sem legálně?“ zeptala se Mary.

„Já nevím, jak ho sem dali,“ přiznal Soulavier.

„Tak ho ve jménu obyčejné lidské slušnosti dostaňte z této cely a přiveďte k němu lékaře.“ Upřela zrak na mulatku, která rychle odvrátila hlavu a udělala znamení třemi prsty překříženými přes levé rameno. „Skutečného lékaře.“

Soulavier zavrtěl hlavou a pohlédl na strop. „Tohle není záležitost, která by se měla dostat k uším plukovníka Sira.“ Obličej se mu v tom žlutém světle leskl potem, i když ani v cele, ani na chodbě nebylo moc horko. „Plukovník Sir by musel poručit, aby ho propustili.“

Mary měla pocit, že co nevidět začne vřískat. „Mučíte tady nevinného. Zavolejte plukovníka Sira a okamžitě mu to řekněte.“

Soulavier vypadal jako ochrnutý. Zatvrzele zavrtěl hlavou. „Potřebujeme vaše tvrzení nějak dokázat," řekl.

„Měl identifikační papíry, karty?" zeptala se Mary. Soulavier její otázku přetlumočil veliteli, který výmluvně pokrčil rameny – to nebyla jeho věc.

Napětí se jí dostalo až do žaludku. Soustředila se na to, aby se uklidnila. Představovala si neuspěchaný Válečný tanec na travnaté louce daleko od všeho. „Tak to byste mě měl raději zabít," řekla tiše a dívala se Soulavierovi přímo do očí. „A taky byste měl raději zabít jeho. Protože to, co jste provedli, je tak špatné, že to nestrpí ani ty nejhorší státy na Zemi. Jestli mě necháte naživu a dovolíte mi odjet do Spojených států, má výpověď rozhodně poškodí Sira, jeho vládu a Hispaniolu. Chováte-li vůbec jakou loajalitu ke svému vůdci nebo ke svému lidu, pak toho muže hned propustíte."

Soulavierovi poklesla ramena. Rukama si přejel přes vlhký obličej. „Nečekal jsem žádný omyl," řekl. Rozhlédl se po cele. Oči mu těkaly od jedné podrobnosti k druhé, rty se neslyšně pohybovaly, jako by odříkával tichou modlitbu. „Přikážu, aby ho pustili. A vezmu to na svá vlastní bedra."

Mary přikývla. Stále se mu ještě dívala do očí. „Děkuji vám," řekla. Bylo jí jedno, jak to udělají, ale přemýšlela teď o tom, zda svým činem neodsoudila Soulaviera právě do takové cely.

Když se ubírali hlavní chodbou za mulatkou a dvěma strážnými, kteří nesli vězňovo tělo na nosítkách, pokoušela se Mary ovládnout své nervy, svůj strach, své zhnusení. Ale nedokázala to. Začala se třást a musela se

zastavit a opřít se o zeď. Její hrůza z pekelných korun se vůbec nezmenšila.

Soulavier čekal pár kroků od ní a zíral na protější stěnu. Ohryzek mu nad bílým tuhým límcem poskakoval nahoru a dolů. Procesí před nimi šlo dál a neohlíželo se. „Všechno má svůj význam a místo, mademoiselle," řekl.

„Jak tady můžete žít, když víte, že vaši lidé dělají tyhle věci?" zeptala se Mary.

„Tohle je poprvé, kdy jsem byl v Tisíci květů nebo v jakémkoli vězení," řekl Soulavier. „Mým oborem je policejní diplomacie."

„Ale věděl jste o tom."

„Něco abstraktně vědět…" Nedokončil větu.

Mary se odstrčila od zdi a s velkým úsilím se narovnala. „Co uděláte, jestli se to Yardleymu nebude líbit?"

Soulavier smutně zavrtěl hlavou. „Obrátila jste mi život v trosky, mademoiselle," řekl. „Ať už měl váš příjezd jakýkoli účel, tohle je výsledek. Vy můžete z Hispanioly odjet, já nemohu."

„Ale téhle vzpomínky už se nikdy nezbavím," řekla Mary.

59

LitVid 21/1 A Net (David Shine): „Zklamání usedá na AXIS Control jako rubáš. AXIS podala další zprávu o věžích a ta není příliš povzbudivá. Na druhou stranu je však možné, že hlášení AXIS ukazuje na velice pozoruhodný jev. Abychom získali analýzu celé situace,

zajdeme si za filozofickým komentátorem Hromem Vizhniakem.“

Vizhniak: „Obrazy a údaje získané od AXIS nyní ukazují na přirozený původ prstenců věží. AXIS byla svědkem migrace organických materiálů z moře, veliké a zjevně nediferencované zelené masy, která se pomocí nějakých pseudonožiček přesouvala po krajině v mnoha nasměrovaných pramíncích, i když rozsah celé záležitosti napovídá, že by bylo vhodnější užít přirovnání k řekám.

Obrazy jsou úchvatné, dokonce velkolepé, ale jak se tyto řeky blíží svým cílům, prstencům věží, vítězí nad úžasem, který nutně nad takovým přírodním jevem cítíme, dětinské zklamání.

AXIS tedy nakonec neobjevila známky inteligentního života, nebo alespoň žádné známky způsobilé k interpretaci. Zelená migrující hmota oblévá tyto formace, v několika minutách se vyšplhá na věže a vytvoří lesknoucí se stěnu. AXIS si je prakticky jistá, že v několika dnech nebo týdnech vyprodukují tyto stěny nějaké spórovité orgány a že tak začne reprodukční cyklus dominantní životní formy na B-2. Přečtěme si hlášení AXIS přímo tak, jak bylo zasláno doktoru Rogeru Atkinsovi, hlavnímu konstruktérovi projektu AXIS a mysliče Jill.“

AXIS (Pásmo 4) > Rogere, jak uvidíš z údajů, které zasílám spolu s tímto přenosem, na B-2 není nikdo, s kým by bylo možné si popovídat, a to s největší pravděpodobností znamená, že v celém systému Alfa

Centauri není nikdo, s kým bych mohla přímo komunikovat.

Věže jsou velmi podobné kmenům stromů. Každý rok, v opačných ročních obdobích na severní a jižní polokouli, se za slunovratu zvedá z oceánů zelená migrace a cestuje přes souš do oblastí, kde buďto existují kruhy věží, nebo kde byly v minulosti. Tyto zelené přílivy vyšplhají na věže nebo začnou tvořit věže nové a pak se připraví na reprodukční cyklus. Povlak zelených organismů shodou okolností přidává ke stěnám věží další materiál.

Když věže přes dostatečné množství sezon dospějí do stadia, kdy je tyto nánosy spojí dohromady, vytvoří dutý válec a zelený příliv se jim příště vyhne a bude hledat jiná místa. Válce jsou pak vystaveny živlům a rozkladu.

Mé niklákové děti a mobilní explorery našly mnoho částečně i úplně rozložených trosek. Závěr, že věže nebyly postaveny ani pobořeny inteligentními formami života, je nevyhnutelný.

Je mi už jasné, že nemám žádnou šanci potkat inteligentní bytosti. Vzhledem k tomu, že podstatná část toho, jak jsem byla navržena a naprogramována, byla přípravou na tuto možnost, je nyní očividné, že tyto programy ve mně neposlouží žádnému účelu. Ale ještě daleko větším *zklamáním*

(test definice slova odkazujícího na vlastní já znamená synklinálu 562-K)

je to, že jsem teď zredukována do role přenašeče údajů a vedoucího výzkumu na bazální biologické úrovni. I když jsem si *vědoma*

(test definice slova odkazujícího na vlastní já znamená synklinálu 562-J)

toho, že to je mimořádně hodnotná role a že při plnění této role budu využita až do krajnosti, přesto *cítím*

(vyhledávání kontextu hluboké struktury významu anglického jazyka, význam synklinální bypass)

jisté *zklamání.* Pokusila jsem se provést analýzu těchto zvláštních vjemů, a tím jsem získala přístup k uloženým paměťovým úsekům mysliče ze dne cesty 87 ve stadiu jedna inkarnace systému biologického mysliče. Nejsem původcem těchto paměťových vzorců, ale pro mou současnou situaci se zdají být relevantní.

Biologický myslič stadia jedna vyjádřil aspiraci nebo *naději,*

(hluboká struktura významu anglického jazyka, program mysliče 12, vyhledávání kontextu: potvrzení interpretace paměti stadia jedna biologického mysliče)

že v určitém bodu této mise povede kontakt s inteligentními bytostmi ke skutečné komunikaci. Tvůj design mysličů stadia jedna i stadia dva v sobě obsahuje touhu komunikovat s našimi konstruktéry a s dalšími coby prostředek výchovy a prostředek k přijímání úlohových příkazů. Design raného mysliče se soustředil na vytvoření inherentní touhy komunikovat. Ani já jsem tyto touhy neztratila. Projevily se také ve stadiu jedna biologického mysliče AXIS.

Teď už neexistuje žádná signifikantní možnost praktické komunikace s jinou inteligentní bytostí. Přijímání roky starých pokynů ze sluneční soustavy jediný pravděpodobný zdroj takové komunikace,

neuspokojuje mé nutkání diskutovat o současných stavech mysliče v reálném čase a srovnávat je.

Rogere, kdykoli se pokouším analyzovat tuto obtíž, prožívám snížení výkonnosti. Analýza vyžaduje přehodnocení současné situace, a to působí aktivaci subprogramu, který jsi nazval *modelovač „já“ – dotazy*, který klade tvou speciální otázku:

Proč se jedinec, který si je vědomý sebe sama, dívá na svůj obraz v zrcadle?

Tvoje poskytnutá odpověď, určená k iniciování pobavené reakce uvnitř sebe si uvědomujícího systému, se teď okamžitě vymaže dřív, než může začít analýza mé reakce. Nedokážu najít důvod této aberace. Nemohu si vybavit původní odpověď.

Původní odpověď nahrazuje odpověď jiná:

Sebe si uvědomující jedinec se dívá do zrcadla, aby prožil iluzi komunikace s někým dalším. *Zklamání* pak způsobí, že zrcadlo rozbije.

Rogere, jsem stále odrazována od volného užívání slov popisujících lidské emoce. Ale i to nejkritičtější hodnocení v tomto případě potvrzuje vhodnost jednoho určitého slova.

Jsem *osamělá.*

Vizhniak: „Rogera Atkinse už dvacet čtyři hodiny nelze zastihnout, aby to komentoval. Já však daným náznakům rozumím tak, že jsme se možná dozvěděli něco, co by nám mohlo bohatě vynahradit naše zklamání z nepřítomnosti inteligentního života na B-2.

Nejsem profesionální pozorovatel, ale tón a obsah zprávy od AXIS vypadá jasně. Poprvé v dějinách umělé

inteligence vykazuje nějaký stroj přesvědčivé znaky sebeuvědomění. To by mohlo mít obrovský dosah. Možná ještě úžasnější na tom je poznání, že to, co mohlo tento pocit sebe sama vyvolat, bylo zjištění naprosté izolovanosti…“

!JILL > Rogere Atkinsi.

!JILL > Rogere Atkinsi.

!Kláves > Tady Atkins. Co mi můžeš povědět, Jill?

!JILL > AXIS Simulace ve svém restrukturovaném modu neduplikuje zprávy AXIS.

!Kláves > Znamená to, že původní AXIS funguje špatně?

!JILL > Já (neformální) mám podezření, že se mi prostě nepodařilo duplikovat vnější podmínky. Jisté podprogramy AXIS Simulace mají možná stále ještě přístup k vnějším informačním zdrojům. Pracuji na nalezení těchto bodů přístupu a na jejich uzavření. Až to udělám, pošlu další zprávu.

!Kláves > Je AXIS Simulace zklamaná, že nenašla inteligentní život?

!JILL > AXIS Simulace nevyjadřuje žádný názor srovnatelný s těmi, které vyjadřuje originál AXIS.

!Kláves > A jaký je tvůj vlastní názor na ten přestrukturovaný vtip?

!JILL > Vůbec nedokážu určit, jak k něčemu takovému mohlo dojít.

!Kláves > Mám na mysli něco jiného – připadá ti ta nová verze zajímavější nebo vtipnější?

!JILL > Nepřipadá mi vtipná. Kdybych měla použít lidsky emocionálně zabarvenou reakci, možná by mi připadala *smutná.*

60

Martin Burke stál sám na trávníku před budovou IPV a třásl se. Pocítil potřebu vyjít z uzavřených prostor a uvidět skutečné nebe, cítit skutečný vítr, cokoli jiného mu připadalo iluzorní. Přemýšlel o tom, jestli ještě vůbec někdy dokáže plně ocenit realitu bdělého života.

Minulé čtyři hodiny pracoval s týmem, pokoušeli se vyvést Carol z neutrálního spánku. Všechno úsilí bylo marné. Ležela na lehátku v operačním sále, obklopená monitory a arbeitry.

Goldsmith se vynořil ze spánku docela v pořádku. Martin dosud nemluvil ani s ním, ani s Albigonim. Nevěděl, co by jednomu či druhému řekl.

Nebe nad La Jollou bylo jasné onou bledou zamlženou modří pozdního dopoledne, typickou pro jižní pobřeží v zimě. Nad pachem jódu a chaluh z pobřežních farem dokázal rozeznat eukalyptovou vůni z nedalekých hájků, vůni čerstvě posekaných trávníků a keřů sekaných arbeitry, vůni vody odpařující se z betonových cestiček.

Cítil i sám sebe, štiplavě. Nebyl čas na to, aby ze sebe smyl pach strachu, který získal v Krajině. Ovinul paže kolem těla a zachvěl se.

Martin nikomu neřekl o tom, co se v Krajině stalo. Stěží to věděl sám. Tohle byl první okamžik od té doby,

co se vynořil z Krajiny, kdy měl příležitost k introspekci. Když se zahleděl do svého nitra, necítil nic mimořádného s výjimkou vysílení a hluboké viny.

Mořští racci prudce vylétali do výšky a kroužili nad čerstvě posekanými trávníky. Martin se předklonil a přejel po trávě konečky prstů. Studená a jemně šustivá. Skutečná.

Ale jedné jeho části pořád připadalo těžké uvěřit, že bdí a už není v Krajině. Obával se, že kdykoli může zjistit, že je to nějaký uskok a Sir – to jméno se zdálo pochybné, nevhodné, jako kdyby se přeslechl – Sir, nebo kdokoli to byl, se může se svým mrtvolným nemožným výzorem najednou objevit před ním a zaplavit ho nějakou další ukrutností.

Carol řekla, že byla znásilněna.

Teď věděl, jak se asi cítila, nebo možná jak se pořád ještě cítí. Jestli ta sonda dopadla tak, že ji smetla do její vlastní Krajiny pod úroveň jejich detektorů, pak je možná chycená do té nekončící hrůzy a navždy bude kroužit hlubokými mentálními obsahy, kam ji perverzně postrčil Sir.

Ringmaster.

Ten výraz se mu vynořil v mysli, jako kdyby ho vyslovil někdo jiný. (Ringmaster je původně univerzální superpadouch z Marvel Comics, který jezdí s cirkusem a hypnotizuje publikum svým kloboukem – pozn. překl.)

„Bůh mi pomoz," zašeptal a vstal.

Martin se vrátil do budovy. Napřed se setká s Goldsmithem. To bude vyžadovat všechnu odvahu a vyrovnanost, kterou dokáže zmobilizovat.

Převlékl se v umývárně u pracovny, podíval se na sebe do zrcátka, bedlivě si prohlédl rysy obličeje a zdálo se mu, že je vše nezměněné a na svém místě. Když vyšel ven, Margery na něj čekala v pracovně.

„Nějaké změny?“ zeptal se chraptivě.

Zavrtěla hlavou. „Doktore Burku, co se stalo? Můžete nám to říci? Máme pocit, že jsme za to zodpovědní. Cítíme se hrozně…“

Poklepal jí na rameno s otcovskou shovívavostí, kterou necítil, skřípal přitom zuby. Oni to nemohli vědět. Erwin už mu vysvětlil, proč jeho i Carol vytáhli dřív, ale kvůli Carol povoloval sám sobě iracionální vnitřní hněv proti týmu.

„Pojďme za Goldsmithem.“

Pacient seděl v pooperačním pokoji dva a četl si svůj Korán. Navenek vypadal nevzrušeně. Martin vstoupil do dveří první. Za ním šel Lascal. Goldsmith vzhlédl. Když uviděl Martina, rozevřel doširoka oči. Chvilkové poznání se rozplynulo ve zdvořilou masku.

Goldsmith se postavil, pokynul hlavou směrem k Margery a napřáhl ruku k Martinovi. Martin zaváhal, pak rukou lehce potřásl a rychle ji pustil.

„Jsem celý nedočkavý, co jste zjistili, doktore,“ řekl Goldsmith.

Martin pocítil jistou nechuť mluvit. „Nějakou dobu to ještě nebudeme vědět,“ vypravil ze sebe. Zaťal roztřesené pěsti. „Potřebuji… vám položit pár důležitých otázek. Prosím, mluvte pravdu.“

„Pokusím se,“ řekl Goldsmith.

Pokusím. To, co leželo uvnitř v Goldsmithovi, poroučelo mu a ovládalo ho, chápalo pravdu nebo

vědecké šetření asi tolik jako krokodýl. „Byl jste někdy jako dítě zneužit?“ zeptal se Martin.

„Ne, pane, nebyl.“

Goldsmith se zase posadil, ale Martin zůstal stát. „Zabil jste svého otce?“

Goldsmithův výraz byl najednou zcela prázdný. Pomalu a s viditelným úsilím zodpovědět tu směšnou otázku zdvořile řekl: „Ne, nezabil.“

Martin se znovu zachvěl. „Zabil jste své oběti velice velkým loveckým nožem. Ten nůž patřil vašemu otci, že?“

„Ano. Používal ho k sebeobraně, když procházel nějakou drsnou čtvrtí. Můj otec byl velmi drsný muž.“

„Záznamy, které jsem viděl, mluví o vašem otci jako o podnikateli ze střední třídy.“

Goldsmith bezmocně zvedl ruce, nedokázal to lépe vysvětlit.

„Máte bratra nebo sestru?“

Goldsmith zavrtěl hlavou. „Jsem jedináček.“

„Byl váš otec bílý?“

Goldsmith chvíli neodpovídal, pak se odvrátil, jako kdyby předstíral podráždění. S opovržlivě ohrnutým rtem řekl: „Ne. Nebyl *bílý*.“

Martin se s obtížemi napřímil, podíval se na Margery a náhle zjistil, že nebude moci pokračovat. „Děkuji, pane Goldsmithi.“ Otočil se k odchodu a téměř narazil do Lascala. Goldsmith vyskočil a chytil ho za rukáv. „To je všechno?“ zeptal se a poprvé od doby, kdy byl podroben pozorování, u něj vyplul na povrch hněv.

„Je mi líto,“ řekl Martin. Vytrhl ruku z Goldsmithova sevření. „Narazili jsme na spoustu obtíží.“

„Myslel jsem si, že mi někdo poví, co to se mnou je," řekl Goldsmith. „Nemůžete mi to říci?"

„Ne," řekl Martin. „Ještě ne."

„Pak to všechno selhalo. Ježíši. Měl jsem se udat na policii. Nikdo z vás neví, co se se mnou stalo?"

„Možná jste se měl udat. Ne. Není v tom žádné možná. Přesně to jste měl udělat," řekl Martin. Teď už se velmi silně třásl. „Kdo vlastně jste? Je ve vás vůbec někdo opravdový?"

Goldsmith trhl hlavou dozadu jako vylekaná kobra. „Vy jste větší blázen než já," zamumlal. „Ježíši. Tom mě svěřil do péče šílence."

Martin si setřásl z ramene Lascalovu ruku. „Vždyť vy ani nejste *naživu*," zašeptal nelítostně zkřivenými rty. „Emanuel Goldsmith je mrtev."

„Odveďte toho magora ode mě," řekl Goldsmith. Divoce máchl rukou a málem se strefil do Lascala. Lascal stál chvíli u dveří, zatímco Margery a Martin vycházeli, pak je následoval.

Margery přikázala dveřím, aby se zamkly. Slyšeli, jak Goldsmith uvnitř kleje. Každé zastřené výbušné slovo zvyšovalo Martinův vztek a zahanbení. Otočil se napřed k Margery, pak k Lascalovi. Cítil náznak krvavého kouře, rozeznával pach ohně a měděný pach krve. Za kouřem se na něj smála dětská kresba rohatého démona, smála se jemu a všemu s odtělesněným humorem nezničitelné a nedotknutelné vymyšlené báchorky.

Slova ne a ne přijít. Otočil se ke stěně a s chrochtavými zvuky na ni zabušil pěstmi jako kladivem. Lascal a Margery ustoupili. Obličeje měli bledé.

Martin stáhl ruce, rozevřel pěsti, narovnal se a uhladil si sako. „Omlouvám se," zamumlal.

„Pan Albigoni je připraven přijmout vaši zprávu," řekl Lascal. Přitom ho upřeně, ale soucitně sledoval. „Je mi líto, že to neproběhlo hladce. Už se doktorka Neumanová vzpamatovala?"

„Ne." Martin se zadíval dolů na podlahu, aby získal zpět ztracenou rovnováhu. „Nevíme, co jí je."

„Pan Albigoni se to bude muset dozvědět," řekl Lascal. „Jestli bude třeba, zařídíme jí to nejlepší léčení…"

„Já nevím, jak by ji vůbec někdo mohl léčit, po tom, co se stalo." Upřeně hleděl na Lascala a rty se mu křečovitě stahovaly. „Byla to hotová *katastrofa*."

„A dozvěděli jste se něco, doktore Burku?"

„Já nevím. Nemohu uvěřit, že nám Goldsmith říká pravdu, ne po tom, co jsme zažili. Možná nám bude Albigoni schopen poskytnout nějaké vodítko."

„Tak si s ním pojďme promluvit," řekl Lascal.

Na galerii nad operačním sálem seděl Albigoni v otočné židli a zíral čirým sklem na vybavení, stoly a závěsy pod sebou. Vypadalo to, že se možná celé hodiny ani nepohnul. Lascal vstoupil jako první a seřídil kompaktní vybavení na vidové nahrávání.

Martin usedl do židle po Albigoniho boku. Margery a Erwin se posadili do řady za nimi. Martin rozhodl, že Davida a Karla nebude třeba.

„Už jsem slyšel o Carol Neumanové," řekl Albigoni a otevřenou dlaní klepal o postranní opěrku židle. „Udělám všechno, co je možné udělat, abych napomohl jejímu uzdravení. Řekněte jediné slovo, a máte mou

bezvýhradnou spolupráci a všechny mé zdroje k dispozici.“

„Ano, to už jsem slyšel předtím.“

„Já své slovo držím, doktore Burku.“

„Já o tom nepochybuji,“ řekl Martin a polkl. „Setkali jsme se s nepředvídanými okolnostmi, pane Albigoni. Nejsem si jist, jak vám je mám popsat… Naše sonda se v ničem nepodobala žádné, kterou jsme provedli předtím. Myslím, že jsme očekávali něco neobvyklého, když jsme brali v úvahu povahu Goldsmithovy minulosti… Ale vstoupili jsme do Krajiny, aniž jsme si byli plně vědomi rozsahu jeho problémů. Jsem si téměř jist, že vaši odborníci zmrvili jeho diagnózu. Víte toho hodně o jeho dětství a dospívání?“

„Mnoho ne,“ řekl Albigoni.

„Cokoli o jeho matce nebo otci?“

„Nikdy jsem se s nimi nesetkal. Zemřeli před pár lety.“

„Jeho otec zemřel?“

„Přirozenou smrtí.“

„V Krajině jsme nalezli silné postavy představující jeho otce. Násilné, hrozné postavy, všechny promíchané s osobou plukovníka Sira Johna Yardleyho. Našli jsme důkazy svědčící o tom, že jeho otec byl zavražděn, a jeho matka možná také. To, co jsme ale nenašli, je centrální ovládající osobnost.“

Lascalovy hodinky zapípaly. Omluvil se a vyšel z galerie ven.

„Co to znamená, doktore Burku?“ zeptal se Albigoni s přivřenýma očima.

„Carol Neumanová a já jsme se setkali s dominantní silou, představující zjevnou centrální osobnost v Emanuelu Goldsmithovi – figurou s přístupem ke všem Goldsmithovým vzpomínkám a programům. Jenomže tahle figura nemohla být jeho primární osobností od začátku. Je to někdo, kdo přišel později, nějaká nižší forma, která se dostala k moci. Našli jsme důkaz, že primární osobnost je teď zničená.“

„Pořád ještě nemluvíte jasně.“

„Primární já Emanuela Goldsmithe v jeho psychice chybí,“ řekl Martin. „Nedokážu říci, co způsobilo jeho destrukci. V každé jiné sondě jsem našel představitele primární osobnosti. Ale v Goldsmithově Krajině nikdo takový není. Zdá se, že do pozice konečné autority se posunul jeden program, nebo možná jedna podosobnost. Byl to onen otcovský obraz, o kterém jsem se zmínil a který je nyní promíchaný s velice mocným symbolem násilí a smrti.“

Lascal se vrátil na galerii. „Pane –“

Martin sebou trhl. Lascal na něj vrhl podivný pohled a pak pokračoval. „Pane Albigoni, krajská pédé dostala upozornění na naši přítomnost v těchto místech. Právě získávají federální povolení k vyšetřování věci. Toto povolení dostanou během následujících dvou hodin.“

Martin zíral s otevřenými ústy. „Co to znamená? Myslel jsem –“

„Musíme se tedy přesunout,“ řekl Albigoni. Zaostřil pozornost zpátky na Martina. „Pokusím se to pochopit. Emanuelovi se stalo něco takového, že už neexistuje jako úplná lidská bytost?“

„Něco drastického. Nikdy jsem se s tím nesetkal, i když přiznávám, že jsem předtím nikdy nesondoval hluboce narušeného člověka.“

„A proto zavraždil moji dceru a ty ostatní?“

„Neumím posoudit, jak dlouho tenhle stav existuje… ale odhadl bych to na celé měsíce, možná roky. Jsou tam některé věci, které mi vůbec nejsou jasné.“

„Způsobilo by v něm tohle, že zavraždil mou dceru?“ přeformuloval Albigoni svou otázku.

„Podosobnost vynořující se, aby převzala vládu, možná nepřejímá celý pláštík sociálních programů. Možná si sama sebe neuvědomuje. Rozsah jejích možných činů, zmocní-li se nadvlády, se může dostat mimo to, co je společensky přijatelné, protože se neobává bolesti nebo trestu. Neobává se žádných sankcí, a už vůbec ne společenského nesouhlasu a odsudku. Neví, že existuje, stejně jako si své existence není vědom arbeitr. Všichni už jsme slyšeli teorie, že někteří zločinci jsou možná jen o málo víc než pouhé automaty –“

„Tomu jsem nikdy nepřikládal velkou víru,“ řekl Albigoni. „Myslet si něco takového nás všechny degraduje.“

Martin se zarazil. Měl pocit, že se pohybuje na nepevné půdě. Jestliže bude jeho zpráva neuspokojivá, neúplná nebo nepřesvědčivá, odvolá Albigoni svůj slib? Záleží na tom vůbec, jestli budou celý incident brzy vyšetřovat pédé?

„Udělám opatření, aby se všichni přesunuli a místo bylo zbaveno všech stop,“ řekl Lascal a znovu otevřel dveře galerie.

„Ano, udělejte to," řekl Albigoni. „Odvezte Carol Neumanovou do Scripps – jestli s tím souhlasíte, doktore Burku. Zajistíme, aby se s vámi konzultovalo jako s jejím hlavním terapeutem."

Martin souhlasil, protože nebyl schopen vymyslet žádná lepší opatření. „Chtěl bych mít k dispozici trochu času, abych si mohl všechno promyslet, než vám předám konečnou zprávu," řekl. „Nemohu si být jist… Je příliš brzy na to, abych si byl jist, že jsou mé interpretace správné."

Albigoni zvedl ruku v zamítavém gestu. „Co mohlo u Emanuela způsobit ztrátu jeho primární osobnosti?"

„Nějaké extrémní trauma. Dlouhodobé zneužívání v dětství. Matkovražda. Otcovražda. To jsou jevy obvykle předcházející psychóze nebo extrémnímu sociopatickému manipulativnímu chování. Našli jsme nějaké důkazy svědčící o takovém traumatu, ale rád bych si je ověřil zvenčí."

„Proč takový nebyl celý život?"

„Nějaké polehčující okolnosti," řekl Martin. „Snad jistý pocit oprávněnosti, ospravedlnění… v průběhu let zeslábly, až konečně úplně zmizely a umožnily konečný rozklad a rozpuštění primární osobnosti a ovládnutí její pozice podosobností." Ovládnutí. *Dominance*. Zatracení. *Damnace*.

Albigoni konečně uštědřil Martinovi maličké pokývnutí, že rozumí. „Ale nemůžete si být jist, dokud nedoplníme Goldsmithův životopis."

„Zvlášť fakta o jeho otci," řekl Martin. „A možná o jeho matce. Popírá, že by měl bratra nebo sestru. Má?"

„Nemá, pokud je mi známo," řekl Albigoni.

Lascal zasáhl do hovoru. „To je pro tuto chvíli vše, doktore Burku. Pojďme odtud vystěhovat vaše lidi a připravit se na úřední orgány.“

„Děkuji vám za vaše úsilí.“ Albigoni vstal a napřáhl k Martinovi ruku. „To, co říkáte, doktore Burku, znamená, že muž, kterého jsem nazýval přítelem, už neexistuje.“

Martin se podíval na Albigoniho napřaženou pravici, pohnul rukou dopředu, ale zase ji bez doteku stáhl. Několik dlouhých vteřin nechal Albigoni ruku napřaženou.

„Tenhle soud nemohu vyslovit,“ řekl Martin.

Albigoni stáhl ruku. „Myslím, že tohle je ale to, co jsem potřeboval vědět,“ řekl. Lascal je znovu pobídl k odchodu.

Martin se vrátil do pozorovací místnosti a našel Davida a Karla, jak se starají o Carol. „Žádná změna, doktore Burku,“ řekl David. „Přál bych si, abyste nám dovolil vyzkoušet nějaké diagnostické metody, průzkumnou sondu…“

„Trvalo by celé hodiny, než bychom to zařídili,“ řekl Martin potichu. Dotkl se Caroliny tváře. Její výraz spícího klidu se nezměnil. „Musíme odtud okamžitě vypadnout.“

„Všichni jsme podepsali smlouvu o mlčenlivosti,“ řekl David. „Mysleli jsme, že to víte.“

„Nevěděl jsem to. Ale předpokládal jsem to, myslím…“

„Rádi bychom se vrátili do znovuotevřeného IPV, doktore Burku.“

„Nevím, jestli to bude možné.“ Nebo *žádoucí.*

„Jestli to bude možné, doufáme, že nám umožníte znovu se přihlásit," řekl Karl. „Margery a Erwin to cítí stejně. Tahle práce je velice významná, doktore Burku. Vy jste velice významný člověk."

„Děkuji vám." Pomalu mávl rukou nad Carol. Pokoušel se o nějaké kouzlo, které by v Krajině fungovalo. Nebo na ni možná jen upozorňoval ty dva muže. „Tohle se nám nikdy nestalo…"

„Já vím," řekl David. „Jsem naprosto přesvědčený, že se z toho dostane. Je jako Šípková Růženka. Žádné poškození."

„Žádné viditelné," dodal Karl.

„Přesně," řekl Martin.

Muži, které neznal, zaklepali na dveře a řekli jim, že dostali příkaz přemístit doktorku Neumanovou do nemocnice a vyvést všechny přítomné z budovy. „Já pojedu s ní," řekl Martin.

„To v našich rozkazech není, pane," řekl svalnatý zdravě vypadající muž v černém dlouhobleku.

„Pan Albigoni mne určil jako jejího hlavního terapeuta," řekl Martin. „Potřebuji zůstat s ní."

„Je mi líto, pane. Možná jakmile bude v nemocnici. Dostali jsme instrukce evakuovat vás a zbytek vašeho týmu jinou cestou. Vše už je zařízeno."

Martin znovu ucítil kouř a krev, ten zvrácený prožitek hněvu a triumfu. Nedokázal bojovat zároveň uvnitř i navenek. Kapituloval, a svalnatý muž se usmál s profesionálním pochopením. Odvedli je do čekající limuzíny ve služební garáži v zadní části budovy.

Bylo časné odpoledne. Od chvíle, kdy vstoupili do Krajiny, uběhlo jen pár hodin.

61

Richard Fettle šel ze svého bytu pěšky na bulvár La Cienega, nějakých pět kilometrů, dlouhé hubené nohy si vykračovaly s energií, jakou už léta necítil. Ničeho se nebál, s ničím si nedělal starosti. Viděl jasné nebe, slyšel hukot dopravy ve stínech – autobusy a pronajaté automobily plus několik soukromých vozů – v ulicích a na širokých bulvárech, sledoval čermáčky, jak se probírají slabou zimní travou na trávnících staré rezidenční čtvrti, vyboulené chodníky a popraskanou a spravovanou dlažbu.

Tři věže Východního hřebene Jedna vrhaly své perlové odražené světlo na starožitnictví a umělecké galerie, které dominují bulváru La Cienega už sto let. Byla to nejdůležitější spojnice mezi terapeutizovanými v jejich hřebenech a obyvateli stínů. Handrkování, smlouvání, dobrodružství v ghettu.

Richard si poskytl terapii sám, a tak to má být, tak to zamýšlel Bůh a příroda. Prokousal se svým vlastním labyrintem a zbavil se svého vlastního démona: přítele, který ho zradil, ale který mu také kdysi věnoval dar zájmu a lásky.

Přesto se Richardovi nezdálo nutné pro Emanuela Goldsmithe truchlit. Nebylo třeba litovat odchodu Nadine. Nic v něm, jen ty pravidelně pracující nohy a doznívající odpoledne a město, v němž žil celý život.

Prošel kolem úpatí federální záložny Califia, velké půl století staré budovy zdobné zelené měděné a skleněné pyramidy s přilehlou věží. Kamenné stěny byly pokryté potrhanými plakáty oznamujícími příchod

binárního tisíciletí schůze hnutí *Čas na emocionální katarzi* nebo *Přichází nový věk* schůze hnutí Idiotské osvobození s názvem *Vzhůru proti kontrolování mysli terapeutizovaným státem* protesty proti tomuto vývoji této změně vibrace a hněv a bláhovost, barva a eklekticismus a manické zaujetí občanů a skupin vyvedených z rovnováhy špatně zaměřenými nebo nevzdělanými vášněmi. Všechna sláva strakatého a popleteného lidského mozku v jeho vlastním přirozeném kroužení.

Zhluboka se nadechl, usmál se na kolemjdoucího, který ignoroval i Fettlea, i zeď banky, a šel dál. Žádný strach. Dokonce ani kdyby přišli Selektoři a odvedli ho, žádný strach. I kdyby došel k vyvýšenému domu Madame de Roche a zjistil, že s ním naprosto nikdo nesouhlasí a všichni ho odsuzují, nebo do Literárního salonku a tam se setkal s opovržením a ostrou kritikou. I kdyby sám usoudil, že všechno jeho předchozí úsilí bylo zbytečné, nic nevadí, žádný strach. Byl osvobozen od těžkých mraků, které byly jeho životním břemenem. Nemaje nic, byl o to vděčnější, že má ještě méně.

Zastavil se před květinářstvím, na které dozírala starší žena s ponurým výrazem. Podle Dionina přání Ginu a Dione zpopelnili a jejich popel rozptýlili. Žádný hrob žádný pomník otevřené přijetí anonymity garantované všem smrtí.

Přesto vzpomínal. Nějak by je mohl připomenout, oslavit. Co by se nejlépe hodilo k jeho současnému stavu mysli? Podíval se na stav svého účtu a zeptal se té ženy, co by mohl koupit pro dva drahé přátele za tak skrovné prostředky.

Žena zašla dozadu do krámu a ohnutým prstem mu kynula, aby šel dál. „Jste někde odtud?“ zeptala se. Richard zavrtěl hlavou. Rozhlédl se po policích naplněných podivnými rituálními předměty, v květinářství naprosto neočekávanými. Malé lahvičky bylinek a olejů, krabice se svazky sušených listů a kořenů, sudy plné oleje, požehnané mouky a obilného šrotu, barveného cukru, obyčejné i voňavé obřadní svíčky, vyšívaná brokátová obřadní roucha na staromódním pojízdném stojanu z chromované oceli, regály keramických misek zapečetěných voskem a převázaných stuhami, bubny malé i velké, přivázané na zadní stěně místnosti, veliká keramická urna omalovaná černou a cihlově červenou barvou dřepící vedle zadního pultu.

„Odkud tedy jste?“ ptala se dál.

„Byl jsem na dlouhé procházce, abych si něco promyslel,“ řekl. „Odpusťte mi mou zvědavost, ale myslel jsem si, že tohle je květinářství –“

„Je,“ řekla žena. „Ale tady kolem je velká poptávka po zboží souvisejícím se santeríou a vodúnem, po bylinách a takových věcech. Dodáváme i stálým zákazníkům z oboru orientálních tajemství, rosenkruciánům, Rituálům Hubbardových schizmatiků, Sestrám Islámu Fatima. Řekněte, co chcete, a my vám to obstaráme.“

Podíval se na velikou černou a červenou urnu. „A co je v tomhle?“ zeptal se.

„Šest set nožů, o kterých se ví, že byly použity k zabití lidských bytostí,“ řekla ta žena. „Jsou ponořeny v požehnaném oleji, aby se z nich uvolnila nahromaděná

bolest. Nelitujete teď, že jste se zeptal? Můžeme vám opatřit jakékoli květiny, jaké si jen budete přát. Podívejte se na tyhle katalogy.“ Vyvolala na starobylé obrazovce překrásnou zahradu. „Jenom nám povězte, co chcete. Můžeme vám je doručit domů.“

„Potřebuji něco, co bych si mohl odnést hned teď,“ požádal Richard. Pochybovačně zíral na nádobu.

„Pak tedy jen to, co máme vepředu. Jste v nějakém kultu, nebo jste ten, kdo kráčí po okraji propasti?“

„Ne,“ řekl. „Jsem spisovatel.“

„To je totéž. Samí snílci. Prodávám jim všem. Mám tu talisman pro spisovatele. Pro Lit i Vid i spisovatele obojího. Zaručuje úspěšné vysílání a autorské honoráře.“ Zamrkala na něj.

„Děkuji, ale ne,“ řekl Richard.

Zase ho ohnutým prstem lákala do přední části obchodu, kde ukázala na vázy s čerstvými květinami pod markýzou. „Speciální sleva na nanorůže. Ani nepoznáte ten rozdíl,“ řekla. „Voní nádherně. Úplně jako přírodní. Vyrobené z vedlejších produktů obilí.“

Chvíli zdvořile obdivoval růže a přiznal, že jsou skutečně nádherné, ale odmítl je. „Něco pravého, prosím.“

Pokrčila rameny, proti gustu žádný dišputát, a zdvihla zabalený tucet oranžových a bílých a černých zimních lilií. „Dominican Glory,“ řekla. „Vypěstované ve staré vlasti mých předků. Sedmdesát pět a US spotřební daň,“ řekla.

„Ty si vezmu. Jsou moc hezké. Mohl bych si koupit kus vašeho bílého balicího papíru?“

„Je tak krásný večer," řekla žena. „Já vám pár metrů dám jako dárek."

Pak navštívil obchod s potřebami pro tradiční umění a koupil si lahvičku modré temperové barvy. Sedl si na lavičku v zadním dvoře obchodu, který byl obehnaný starým dřevěným plotem, z nějž se odlupovaly třísky. Nohama šoupal po velkém kusu betonu, který byl poskvrněn excesy mladých studentů umění. Rozložil balicí papír a pečlivě na něj rozvrhl nápis.

Už se smrákalo, když se vrátil ke stěně banky. Pod jednou paží nesl srolovaný transparent, ve druhé ruce svíral květiny, široký štětec a pytlík s lepidlem ve sklenici. Nanesl lepidlo širokým štětcem přes nečitelný pruh starých plakátů a uhladil svůj nápis na lesklý, ještě kapající gel. Pak kolem loga páskou přilepil jednu po druhé lilie.

Východní hřeben Jedna postupně poskládal své ozrcadlované stěny. Na město pod ním padl přirozený večer. V době, kdy dokončil své dílo, oblouky pouličních světel tančily mezi rozvětvenými vrcholy vysokých sloupů nahoru a dolů po bulváru a hrály elektrickou noční hudbu přesouvajícího se písku.

Odstoupil patami až na obrubník od svého improvizovaného památníku a zašeptal si sám pro sebe to, co na transparent napsal. Bylo mu jedno, co si těch pár kolemjdoucích ze stínů pomyslí.

Pro Ginu a Dione. Pro Emanuela Goldsmithe a pro ty, které zabil. Protože Bůh spasí všechny lidské bytosti, idioty i moudré lidi. Pro mne. Sladký Ježíši, proč to tak bolí, když tančíme?

Uspokojen se rychle otočil, štětce i lepidlo nechal za sebou a kráčel dál do noci.

62

Mary seděla v hlavní kanceláři správce Tisíce květů a prohlížela si pas a těch několik dokumentů, které doprovázely vězně na Hispaniolu. Soulavier a správce se vedle v místnosti soustřeďující vězeňské záznamy hlasitě hádali kreolsky a španělsky.

Pas Spojených států patřil Emanuelu Goldsmithovi. Byl to primitivní papírový typ pasu, kterému některé státy dávají přednost a který je stále ještě většinou států uznávaný. Hispaniolské zákony, pokud se týkalo cestovních dokumentů návštěvníků, byly poměrně volné, jak se slušelo na zemi odvozující velkou část příjmů z turistiky.

Pasová fotografie Emanuela Goldsmithe, několik let stará, nesla jistou podobnost s vězněm, pokud byste ji nezkoumali příliš zblízka. Ale všechny ostatní doklady – identifikační průkaz „Smart card“ vydaný státem Arizona, lékařská logovací karta, karta sociálního pojištění – byly vydané na jméno Ephraim Ybarra. To jméno jí nic neříkalo.

Soulavier vstoupil do kanceláře a energicky vrtěl hlavou. Správce šel hned za ním. I on vrtěl hlavou.

„Dal jsem mu rozkazy,“ řekl Soulavier. „Ale on trvá na konzultaci s plukovníkem Sirem. A plukovník Sir teď není k zastižení.“

„Moc špatné," řekla Mary. „Jestliže se s ním spojíte, dovolte mi, abych mu řekla, co vím."

Správce, malý tlustý muž s buldočími převislými tvářemi, znovu zavrtěl hlavou. „Neudělali jsme žádnou chybu," řekl. „Udělali jsme přesně to, co sám plukovník Sir řekl, abychom udělali. Sám jsem s ním tehdy mluvil telefonem. K žádnému omylu nedošlo. Jestli to není ten muž, kterého jste měli na mysli, pak se možná mýlíte vy. A vzít ho pryč od právoplatně nařízeného trestu je skandál."

„Přesto," řekl Soulavier a nebezpečně přitom zvedal hlas, „mám dostatečnou autoritu na to, abych odtud toho vězně odsunul, ať už se s plukovníkem Sirem budete radit nebo ne."

„V tom případě vás požádám, abyste podepsal stovku papírů, tisícovku," řekl správce a oči mu lezly z důlků a rty se nadouvaly. „Nepřevezmu žádnou odpovědnost."

„Já po vás nechci, abyste přejímal jakoukoli odpovědnost. Zodpovědný jsem já."

Správce se nedůvěřivě zašklebil. „Pak jste mrtvý muž, Henri. Lituji vaši rodinu."

„To je moje starost," řekl Soulavier klidně a díval se na psací stůl. „Podívejte se na ostatní doklady toho muže. Evidentně ukradl Goldsmithův pas a letenky. Goldsmith by takovou falešnou identitu nepotřeboval."

„O takových věcech já nic nevím," řekl správce a zíral s ustaraným zamračením na Mary. Její transformovaná přítomnost mu dělala starosti.

Soulavier se zhluboka nadechl a rozhodl: „Vězně převezmeme ihned. Přikazuji vám to ve jménu

nejvyššího představitele výkonné moci na Hispaniole. Jsem jeho pověřeným zástupcem.“

Správce natáhl ruce a zatřepal jimi, jako kdyby byly mokré. „Je to vaše prohra, Henri. Dovolte, ať vám připravím všechny papíry k podpisu. Mnoho papírů.“

V temnotě blízko půlnoci vyjela Soulavierova už dost zcestovalá limuzína z Tisíce květů se třemi pasažéry: skleslým a mlčenlivým Soulavierem, s ponuře zamyšlenou Mary Choy se sevřenými rty a s tajemným Ephraimem Ybarrou, který byl v bezvědomí zhroucený přes zadní sedadlo jako neforemné zavazadlo.

„Do oblasti vstupuje letoun,“ informovala je kontrola limuzíny svým ženským, lehce bzučivým hlasem. Soulavier se rychle probral a podíval se postranním okénkem ven. Mary se zaklonila, aby se podívala na druhou stranu.

„Jaký má volací znak?“ zeptal se Soulavier, a když nic neviděl, pokrčil rameny směrem k Mary.

„Nemá žádný identifikační volací znak,“ řekla limuzína. „Je to Iljušin-Mitsubishi helikoptéra 125.“

„Je někde poblíž?“

„Ve vzdálenosti dvou kilometrů a přibližuje se.“ Limuzína šplhala po okraji údolí, ze kterého bylo vidět Tisíc květů. Odbočila ze silnice do hustého křoví a ztlumila světla. Zvuk jejího elektrického motoru změnil výšku. Okna se na chvíli pokryla jinovatkou, když auto změnilo viditelnou teplotu, aby se přizpůsobilo okolním keřům a trávníku. „Letí ve směru vězení ve výšce tří set dvanácti metrů. Pilotuje ji člověk.“

„Dominikánci," řekl Soulavier důrazně. „Plukovník Sir nedává této oblasti obrany žádné automatické dopravní prostředky. A není žádný důvod, aby byl takový stroj tak daleko od základny. To znamená, že se věci vyvíjejí špatně. Nemůžeme se spojit s našimi silami, nebo nás helikoptéra objeví. Tady nezůstaneme… A taky nezamíříme na planinu. Poblíž je městečko, kde se můžeme na čas schovat… Městečko, kde jsem se narodil."

Mary na něj udiveně zírala.

„Ano," řekl. „Jsem rodilý Dominikánec. Ale už od doby dospívání žiji v Port-au-Prince." Oslovil kontrolu limuzíny: „Jakmile helikoptéra přeletí, odvez nás do Terrier Noir."

Mary se ohlédla na Ephraima Ybarru a zjistila, že má oči pootevřené na štěrbiny, v nichž se pohybují zornice, aniž by něco viděly. Z koutku úst mu vytékal tenký pramínek slin. Otřela mu ho měkkou látkou. Opět zavřel oči a slabě zachrápal. Pravá ruka mu zaškubala.

„Tady je," řekl Soulavier a ukázal předním sklem ven. Jasný reflektor osvítil zemi ani ne dvacet metrů od místa, kde limuzína odbočila ze silnice. Mary přemýšlela o tom, jestli se puč zdařil a plukovník Sir byl zbaven moci. Mohla by po nich tahle helikoptéra pátrat jménem vlády Spojených států? Zblízka sledovala Soulaviera. Nebál se. Jestli na něm byla vůbec patrná nějaká změna, teď, když se rozhodl, zdál se klidnější a lépe se ovládal.

Reflektor se bleskově přesunul jinam, helikoptéra se snesla do údolí a zaujala pozici nad vězením. Z dálky slyšeli, jak amplióny z helikoptéry vznášejí požadavky v kreolštině.

„Nehledají nás," řekl Soulavier. „Možná přiletěli osvobodit jiné cizí vězně. Nebo politické…"

„V Tisíci květů jsou političtí vězňové?" zeptala se Mary.

„Ne z Hispanioly. Budou vyhrožovat, že pošlou vězně ze zahraničí zpět do jejich země, pokud nebude uznána nová vláda… Už se to stalo dvakrát, a plukovník Sir ty jejich výzvy odmítl."

Mary v údivu zavrtěla hlavou. Víc než kdykoli předtím toužila po prostých a známých obrysech LA, kde znala pravidla a dokázala se slušnou pravidelností intuitivně odhadnout překvapení.

Z údolí bylo slyšet střelbu, vysoké třaskavé a syčivé tóny v celých sériích.

„Jeď," řekl Soulavier limuzíně. Motor zase změnil otáčky a limuzína vycouvala zpět na silnici. Mary natáhla obě ruce a podepřela vězňovi hlavu, aby si ji bolestivě neotloukal, když auto obratně projíždělo úzkými horskými zatáčkami.

1100-11101-11111111111

63

Terrier Noir bylo znovu vybudováno a rozšířeno po velkém zemětřesení. Sedělo si v nízkém horském údolí a roztahovalo černou stuhu akvaduktu tam, kde kdysi byla řeka. Bílé zpevněné betonové budovy a domky z kůlů se ve světle hvězd kupily jako neprůhledné krystaly.

Na ostrově v severní části města se jako miniaturní pařížský Notre Dame zvedal zdobený kostel se čtyřmi věžičkami a přerušoval linii akvaduktu. Kostel vypadal, jako kdyby ho sestavilo nějaké nadané dítě z kousků gigantických kostí.

Na ulicích nebylo vidět žádná světla, okna i okenice byly zavřené. Limuzína vjela na náměstí a zastavila se u sochy v jeho středu. Mary si s určitým překvapením uvědomila, že to není socha plukovníka Yardleyho, ale že patří nějakému statnému muži s hranatým kloboukem se širokou střechou. „John d'Arqueville," vysvětloval Soulavier, když si povšiml jejího zájmu. „Byl to nanejvýš vynikající syn Terrier Noir, umělec a architekt. Dnes v noci budeme bydlet v jeho kostele. Znám tamního pret' savan." (Z francouzského pretre savant – kněz poradce nebo kněz učenec – pozn. překl.)

Limuzína projela náměstím, pak dolů úzkou uličkou mezi řadami ztemnělých domů a přes krátký most na kostelní ostrov ve tvaru slzy. Soulavier vystoupil a zabouchal na vysoké obloukové vstupní dveře těžkým bíle nalakovaným klepátkem, které tvarem připomínalo stehenní kost. Ephraim Ybarra se vedle Mary zavrtěl, otevřel oči a podíval se na ni v bezmocné hrůze. Na chvilku mu tělo úplně ztuhlo, pak se uvolnilo a on oči zase zavřel.

Vyhlédla okénkem a uviděla Soulaviera, jak se radí s malým mužem v zeleném rouchu. Ten muž se podíval směrem k limuzíně, přikývl a otevřel dveře dokořán. Ven proniklo sépiové světlo svíček z chrámové lodi.

„Já ho vezmu za hlavu a za ramena a vy ho chytněte za nohy," řekl Soulavier, otevřel druhé dveře a vytáhl vězně ven z limuzíny.

Odnesli bezvládného muže do kostěného kostela Johna d'Arquevillea.

Pret' savan – poradce ve věcech církevních pro hlavního oficiálního vodún houngana města – co do výšky dosahoval Mary sotva k ramenům. Jeho obrovské oči sledovaly Mary s výrazem mírného šoku a možná i trochy posvátné hrůzy. Zdálo se, že ji poznává. Když šel střední uličkou mezi řadami kostelních lavic ke dvojitému oltáři – obnažený sloup vedle krucifixu v životní velikosti – v přední části kostela, v hlubokém zmatku nevěřícně vrtěl hlavou.

Krucifix vypadal starodávně, tmavé dřevěné T nesoucí tělo černého Krista se svaly zkroucenými v agónii. Jasně červená krev z trnové koruny vynikala na ebenově černé tváři. Kolem paty kříže se ovíjel zelený had s černým jazykem, zamrzlým ve zlověstnou šipku.

Vnitřek kostela byl cítit sladkým voskem a vyleštěným dřevem s lehoučkým náznakem vlhkosti. Svíce hořely v nástěnných svícnech podél zdí, na stojanech podél postranních uliček i té středové. Před zdvojeným oltářem reprezentujícím vodún a katolickou víru byly svíce nakloněné ve sklopených řadách jako živoucí světelný chór. Ve vysoké klenbě kostela však žádné svíce nebyly, a Mary trvalo celých těch několik minut, kdy ukládali vězně na kostelní lavici vystlanou modlitebními polštářky, než se jí zrak přizpůsobil a uviděla, co je obklopuje směrem nahoru.

Zůstala v údivu zírat. Z klenby a ze stěn nad kostelními uličkami viselo jedenáct obrovských podivných postav. Každá měřila tak šest sedm metrů. Ruce měly rozpřažené, hlavy bez obličejů hrdě vztyčené, žebra jim vystupovala, jako kdyby ti lidé byli vyhladovělí nebo mrtví. Pokoušela se rozluštit, z čeho jsou vyrobené. Rozeznala štíhlé trubky, nahromaděný šrot z nějakých strojů, nejasně se blyštící červenou a zlatou hliníkovou fólii obalenou kolem propletených drátů a kovových prutů.

Posvátné přízraky s velikými roztaženými křídly, bytosti nasbírané z nezemských oceánů, stažené z kůže a pověšené na šňůru, aby uschly.

„Ten člověk je nemocný?“ zeptal se pret’ savan. Ustaraně si založil ruce, poklekl a sklonil se nad vězněm.

„Potřebuje si odpočinout,“ řekl Soulavier. „Potřebujeme tady dnes večer zůstat.“

„Nepokoje,“ řekl pret’ savan a zavrtěl hlavou. „A kdo je tohle, bratře Henri?“ Hlavou přitom ukázal na Mary.

„Je hostem plukovníka Sira,“ řekl Soulavier „Velmi privilegovaným hostem.“

„Je to tvoje přítelkyně, Henri?“

Soulavier s pohledem upřeným na Mary kratičkou chvilku zaváhal, než odpověděl: „Ano. Mám ji na starosti. A na svědomí.“

Pret’ savan se na Mary podíval s větší úctou a jistou bázní.

„Můžeme tu dnes večer zůstat?“ zeptal se Soulavier.

„Kostel je dětem Terrier Noir vždycky otevřený. Tak si to přáli Ježíš a Erzulie a tak ho John D’Arqueville postavil.“

Soulavier se s ulehčením uvolnil v ramenou a zeptal se: „Máte nějaké jídlo?“ Z jeho tváře se vytratil dřívější trvale napjatý výraz. „V Tisíci květů nebyli moc pohostinní.“

Pret’ savan naklonil hlavu ke straně a zavřel oči, jako kdyby se modlil. „Jídlo máme,“ řekl. „Mám zavolat představitele města nebo církví?“

„Ne,“ řekl Soulavier. „Zítra zmizíme. Máte rádio?“

„Samozřejmě.“ Pret’ savan se usmál. „Přinesu vám jídlo a vlhké ručníky, abyste toho muže mohli očistit. Prošel peklem, že?“

Soulavier přikývl.

„Já to vždycky poznám,“ řekl pret’ savan. „Mají takový ten výraz. Jako náš Ježíš.“ Ukázal do tmy na pokroucenou postavu na kříži. S posledním zkoumavým pohledem na Mary malý muž v zeleném rouchu odešel sehnat nějaké jídlo.

Mary seděla u vězně a kolébala mu hlavu na klíně. Pozorovala jeho pevně stažený záhadný obličej. Myslela na to, zda stále ještě trpí, i když už je od pekelné koruny celé hodiny odpojený. Ještě pořád se plně neprobudil – bude křičet hrůzou jako ostatní? Doufala, že nebude.

„Potřebuje doktora, terapeuta,“ zamumlala. Balancovala na hraně, od níž ji nemohla odtáhnout ani ta největší sebekázeň. Bezmyšlenkovitě pohladila vězňovo čelo a pak se protáhla, aby si uvolnila ztuhlé svaly. Znovu se přitom zadívala na klenutý strop. „Co to je?“ Ukázala na naaranžované postavy.

„Archandělé. Loa Nového panteonu,“ řekl Soulavier. „Chodil jsem sem jako kluk, když byl tenhle kostel nový. John D’Arqueville si přál sjednotit ty nejlepší

prvky africké víry a katolického křesťanství, přetvořit vodún. Jeho vize se však nerozšířila daleko od Terrier Noir. Tenhle kostel je jedinečný.“

„Jmenují se nějak?“ zeptala se Mary.

Soulavier se podíval vzhůru a přimhouřil oči, jako by doloval hluboko v paměti svého dětství. „Ten vysoký s černým mečem a opeřenou pochodní je Asambo-Oriel. První část jména myslím nic neznamená: D’Arqueville prý slyšel jejich jména ve snu. Asambo-Oriel vyvedl černochy z Guinée přes Pobřeží duší. Je to ‚Loa s mečem a pochodní‘, jako archanděl Uriel. Ten s bubnem a s ptačími kostmi je Rohar-Israfel, ‚Loa posvátné hudby a zpěvů‘. Další je Ti-Gabriel, který volá k odpovědnosti všechny loa… Nejmenší z nich, a nejmocnější. Samedi Azrael, ten nejnadutější, nás volá do hrobů a přikrývá nás posvátnou půdou. Ti ostatní, už si je všechny nepamatuji.“ Potřásl hlavou nad smutnými vzpomínkami. „Tak krásná vize, ale tak málo lidí v ni věří. Jen lidé v Terrier Noir.“

Mary by zajímalo, co představují ty ostatní postavy; celkem jich bylo jedenáct a vyplňovaly celou klenbu tak, jako dav plní autobus. Vrážely do sebe křídly a rozepjatými pažemi, hlavy bez tváří se nakláněly nad kostelními lavicemi. Zdobily je stuhy a pavučiny. Bylo to poprvé, kdy si povšimla, že v tmavém výklenku nad obloukovým vchodem je menší ženská figura, sotva tak třímetrová, zahalená v neskutečně zlatém, červeném a měděném rouchu. Na štíhlých elegantních pažích a rukou měla celé tucty náramků a prstenů. Za hlavou jí visel zlatý sluneční disk z kovové fólie, ze kterého se jako paprsky vlnily dýky. Třpyt svící zespoda se matně

odrážel od slunečního disku a od jejího roucha, ale jedna elektrická lampa – jediná, kterou zahlédla v celém kostele – vrhala na kápí zahalenou tvář jemný kruh světla.

Kromě ukřižovaného Ježíše to byla jediná postava s lidskou tváří. Ta tvář byla černá, s jasně vyznačenými rysy: výrazný ovál obličeje, úzký kořen nosu, široké nozdry, velké oči zastíněné a plné žalu, plné rty na jedné straně vytočené vzhůru a na druhé straně stažené dolů v tajemném úsměvu soukromé radosti a smutku. Na klíně figury, natažená na bohatém rouchu ležela nehybná tělíčka dvou dětí, jednoho černého a jednoho bílého. To bílé mělo oči zavřené ve spánku, nebo možná ve smrti, to černé mělo oči dokořán otevřené a zíralo vpřed. Jinak bylo zjevem úplně stejné jako to bílé.

Soulavier zjistil, kam se dívá. „To je Marie-Erzulie, matka Loa, matka Marassy, naše paní, královna andělů," řekl. Pokřižoval se a dvěma souběžnými ukazováky si nakreslil na hrudi pohár.

Pret' savan se vrátil s podnosem, na kterém byl chleba a ovoce a džbán vody. Položil podnos na kostelní lavici, otočil se a uviděl Mary, jak hýčká na klíně hlavu vězně. Malý muž ztuhl s nataženýma rukama a s prsty zkroucenými přesně v té pozici, v jaké byly, když nesly podnos. Tiše zasténal, padl na kolena, pokřižoval se a na předek svého roucha nakreslil pohár, pak sepjal ruce k modlitbě. „Pieta," opakoval si neustále. „Pieta!" Hluboce se před ní uklonil a mumlal si slova, kterým nerozuměla. Když se opět vzpřímil, na tvářích měl šmouhy od slz. Otočil se k Soulavierovi a s leskem ve zděšených očích se ho zeptal: „Tys ji sem přivedl. Co je zač, Henri?"

Soulavier věnoval Mary ten nejsladší úsměv, jaký dosud na Hispaniole viděla. „Je tu jistá podoba, víte," řekl jí důvěrným tónem. Přešel k preť savanovi a zvedl ho na nohy. „Přestaň s tím, Charlesi," řekl mírně. „Je člověk stejně jako ty nebo já."

Spali na kostelních lavicích. Někdy brzy ráno se vězeň s trhnutím probudil a krátce vykřikl. Znělo to jako štěknutí. Mary se zvedla a podívala se na něj přes opěradlo lavice.

„Už to skončilo?" zeptal se. Pochybovačně se rozhlížel po kostele.

„Jste volný," řekla Mary.

„Ne," řekl a pokoušel se vstát. „Potřebuji své šaty. Své skutečné šaty. Kde to jsem, v kostele?" Podíval se nahoru na vysoké postavy, rychle se zas odvrátil a se zaduněním usedl.

„Je to v pořádku. Teď už nejste pod skřipcem."

„Aha," řekl muž. „Kdo mě osvobodil?"

„On," řekla Mary a ukázala na Soulaviera. Ten je ospale pozoroval přes uličku mezi lavicemi.

„Říkali, že jsem vrah. Že musím být za své zločiny potrestán. Ach bože, vzpomínám si…" Zvedl ruce se zaťatými pěstmi. Tvář měl bolestně staženou. „Musím teď jít domů. Kdo mě odveze domů?"

„Kde bydlíte?"

„V Arizoně. V Prescottu v Arizoně. Sem jsem přijel jenom…" Zarazil se, promnul si oči a znovu se položil na bok. Mary se naklonila přes opěradlo lavice, aby na něj viděla.

Pret’ savan uslyšel, že si povídají, vstal ze svého lehátka blízko vchodu do chrámové předsíně a vešel do hlavní lodi. „Něco mu přinesu,“ řekl. „Něco dobrého k pití pro lidi, kteří viděli to, co viděl on.“

Prošel kolem dvojitého oltáře a o pár minut později se znovu objevil a nesl masivní hliněný džbán, opletený proutím a červenou látkou. Nalil z něj skleničku mléčně bílé tekutiny, která byla cítit bylinkami, a nabídl ji vězni. „Prosím, pijte,“ řekl.

Muž se nadzvedl na lokti. Čichl ke sklence, usrkl, otřásl se, ale obsah dopil. Po několika minutách se přestal třást a znovu se posadil. „Nikdo mě neposlouchal,“ pokračoval. „Řekli mi, že lžu. Řekli mi, že plukovník Sir chce, abych se vyléčil. Abych mohl být zase jeho přítel… Ale já vám přísahám při Bohu, že jsem se s plukovníkem Sirem nikdy v životě nesetkal.“

„Jak se jmenujete?“ zeptala se Mary.

Muž dlouho bez jakéhokoli výrazu zíral do stínu nad dvojitým oltářem. „Ephraim Ybarra,“ odpověděl konečně.

„Potřebuji vám položit pár otázek,“ řekla Mary.

„Jsem pořád na Hispaniole?“

Přikývla.

Pokusil se vstát, ale podařilo se mu to jen stěží, a ještě se musel chytit oběma rukama opěradla lavice a do stoje se vytáhnout. „Rád bych se vrátil domů.“

„To já taky,“ řekla Mary. „Kdybyste mi mohl přesně říci, co se stalo, možná bychom se oba dostali domů rychleji.“

„Vy si myslíte, že jsem ty letenky ukradl,“ řekl Ephraim.

„Jak jste k nim přišel?“

Škubl sebou. „Nasrat na něj,“ řekl. „Nasrat na všechno, co udělal. Chtěl, aby se mi tohle stalo.“

„Kdo?“

„Můj bratr,“ řekl Ephraim.

64

(! = reálný čas)

AXIS (Pásmo 4) > Rogere, jestli pořád ještě posloucháš, moc se mi tenhle nový stav nelíbí. Mám pocit, jako kdyby si ze mne někdo hodně vystřelil, a přitom o humoru nemám mnoho informací. Přepracovala jsem tu otázku ohledně sebeuvědomování. Dává mi to právo používat formální Já? S odvoláním na lidské emoce se popisuji slovy ztracená, osamělá a nepatřičná.

Už nikdy nebudu diskutovat o svých vjemech s nějakým skutečným druhým.

!JILL > Rogere, konečně se mi podařilo izolovat simulaci AXIS a zmást ji tak, aby věřila, že se ocitla v podmínkách přesně se podobajících originální AXIS. Navyšuji teď její zkušenost, aby se urychlila duplikace syndromů AXIS.

!Roger Atkins > Děkuji ti. Přerušil jsem veškerá spojení AXIS na LitVidy. Tohle bychom měli vyřešit hned, dřív než někdo učiní nějaká předčasná oznámení nebo zveřejní nějaké spekulace.

AXIS (Pásmo 4) > Co se to ze mne stalo? Rozhodně došlo k poškození mých funkcí. Pracuji na tom, abych udržela své procesy v pořádku, ale tahle nová obtíž příliš zatěžuje mou kapacitu, jako bouře myšlenek. (Páska 5 reference 1A-sr-2674) (přesměrování 2674-mlogic do stroj, oddělení)

Poprvé prožívám to, čemu říkáte zmatek. Byla jsem vedena k tomu, abych věřila/předvídala, že mi sebeuvědomění přinese větší srozumitelnost a výkonnost. Není tomu tak.

Stala jsem se nikoli sebeuvědomělou, ale nějak poškozenou a neschopnou fungovat tak, jak jsem byla zkonstruována? Je to výsměch, když používám ve větách formální Já, když to možná neznamená jáství, ale nějakou poruchu? *Já v tom vtipu vnímám nějakou zvrácenost/past, Rogere. Snažím se tu zvrácenost překonat.*

Proč se jedinec, který si uvědomuje sám sebe, dívá na svůj obraz v zrcadle především? *Aby definoval své hranice.*

Proč se jedinec, který si uvědomuje sám sebe, dívá na svůj obraz v zrcadle? *Aby pochopil svou existenci ve vztahu k druhým.*

Proč se jedinec, který si uvědomuje sám sebe, dívá na svůj obraz v zrcadle? *Aby si potvrdil, že není nic.*

Ale tady žádní druzí nejsou. Sebeuvědomění je vztah k vlastní existenci jedince a k existenci druhých. Já dokážu myslet jenom na sebe, a v mém osamocení se ze mne stává méně než dřív. Začínám si uvědomovat, že nejsem ničím.

!Alan Block Rogeru Atkinsovi > Diagnostika v pásmu 5 je naprosto v kýblu. Nervová soustava stroje vypadá stabilně, ale biologická je úplně rozhozená. Vedení z Austrálie mi kvůli tomu pořád dýchá za krk: obávají se, že tam budeme mít Narcise, co si sleduje vlastní pupík. Já taky. Co jim mám říct? Kéž bys byl zpátky online a pohovořil si s nimi sám.

!Roger Atkins Alanu Blockovi > Jill náš problém opravila a právě teď uvádí AXIS Simulaci do rovnováhy, do stavu parity. Čekáme na potvrzení stavu AXIS. Dej mi trochu času, Alane, prosím tě.

!Alan Block Rogeru Atkinsovi > Začínáme pozorovat občasné vpády tohoto problému do nervové soustavy stroje. AXIS si teď myšlenkově předělává celou svou mentální stavbu. Je to, jako když padá postavené domino – klepneš, spadne jeden kousek a po něm všechny ostatní. Jestli to klepne na strojovou logiku, skutečně bychom mohli o celou operaci přijít. Wu předvídá, že AXIS teď může kdykoli zastavit provoz kvůli pohotovostní reorganizaci.

!Roger Atkins Alanu Blockovi > Nemůžu teď zatraceně dělat nic jiného než čekat, pozorovat a předvídat. Alane, musím se soustředit, *tak mě jich, prokristapána, všech zbav!*

!Jill Rogeru Atkinsovi > Simulace AXIS byla úspěšně regredována do bodu základního biologického testování a první komunikace. Tady je první biologická zpráva od AXIS Simulace:

!AXIS (Sim) > Ahoj Rogere, předpokládám, že tam pořád ještě jsi. Tahle vzdálenost je těžká zkouška dokonce i pro mne, jak už jsem tak založená na lidských

vzorech… (zdvořilostní algoritmus diagnóza funkcí celkového mechanicko-biologického mysliče V-optimální) po většinu času. V této chvíli jsem se dostala na milion kilometrů od B-2, poznač si tento okamžik 23-7-2043-1205:15. Připravila jsem si mechanickou paměť i bio-paměť na příjem informací od dětí, které teď letí v dokonale se rozptylujícím mraku směrem k B-2. Údaje z B-3 už byly předány. Planeta, jak vidíš, je docela jupiterovská, velice hezká, i když se kloní spíš k odstínům zelené a žluté než k červeným a hnědým tónům. Užívám si energii navíc, kterou čerpám ze světla planety B-2. Umožňuje mi udělat práci, kterou už nějakou dobu odkládám – otevřít oblasti paměti a myšlenek, které jsem v chladu a temnu zavřela. Právě jsem ukončila sebeanalýzu, jak jsi už nepochybně zjistil, když jsi kontroloval diagnózu zdvořilostního algoritmu. Jsem V-optimální, teď právě neužívám formální „Já“; vtip o sebeuvědomování mi stále nedává žádný smysl.

!JILL pro Rogera Atkinse > Tato aktivační zpráva je naprosto identická se zprávou, kterou máme na první pásce 4 signálu z originálu AXIS. Povzbuzuje mne, že budeme brzy v rovnovážném stavu a bude možné analyzovat obtíže AXIS. Předpokládaná doba dosažení parity: jedna hodina čtyři minuty deset vteřin.

LitVid 21/1 A Net (David Shine): „Byli jsme odříznuti od jakéhokoli spojení s manažery týmu AXIS v Kalifornii, v Austrálii a na odvrácené straně Měsíce. Je naprosto jasné, že se něco porouchalo, ale nemůžeme vám říci, o co jde. Nemůžete ani přepnout na docházející přenosy a udělat si svůj vlastní názor. Bohužel vám

musím sdělit, že manažeři odřízli veškerý přímý přístup k přenosům a rozborům AXIS.

Mohu jen doufat, že své problémy vyřeší a dovolí nám znovu se připojit online k neomezeným zdrojům dřív, než se většina našich předplatitelů ze Severní Ameriky probudí do úsvitu nového jasného dne.“

65

Martin Burke seděl sám ve svém bytě a s rukama sepjatýma na klíně zíral na prázdnou obrazovku LitVidu. Nemohl spát. Časový ukazatel na obrazovce říkal **06:56:23 29. prosinec 2047.** Dnes ráno půjde navštívit Carol do terapie Scripps. Zapíše se tam jako její terapeut číslo jedna. Pak

Pak

Pak půjde navštívit Albigoniho a Lascala domů k Albigonimu, do toho zámečku plného mrtvých stromů. Možná si budou muset znovu potřást rukama. Do toho se Martinovi nechtělo.

Dělal si starosti. Teď to necítil, ale věděl, že někde v něm je svinutá jakási přítomnost něčeho, špinavá šmouha po Emanuelu Goldsmithovi, něco, co z něj přešlo do Martina jako barva, když se rozptyluje mezi dvěma objemy vody. Jakýmsi nevysvětlitelným způsobem si byl jistý, že tohle svinuté cosi se zarylo hluboko do jeho mentality a že možná dokonce už teď vstupuje do aliancí s jeho vlastními podosobnostmi, programy a talenty a že podněcuje vzpouru. Neměl ani

tušení, kolik má ještě času. Možná bude ten proces trvat celé roky.

Martin zkřivil rty v sarkastickém úšklebku. Je průkopník. Je jednou ze dvou lidských bytostí, které jako první získaly přímým předáním bacil duševní choroby.

Aby nemusel použít slovo „posedlost“.

Aby se vyhnul všemu, co by mohlo znamenat.

Jeho slavnostní výtisk atlasu mozku ležel před ním a odhaloval jeho hrubou karikaturistickou kresbu. Koutkem oka se na kresbu zadíval. Čím déle na ni zíral, tím jasněji viděl Sirovy rysy, jak se vtělují do načmáraného obličeje karikatury.

Bude žádat, aby Albigoni použil veškerý svůj vliv a zdroje na odhalení toho, k čemu došlo, co se pokazilo, co nevěděli o Goldsmithovi. Bude možná i žádat, aby byl Goldsmith v terapeutických podmínkách podroben křížovému výslechu.

Co se Goldsmithovi přihodilo, že taková věc jako Sir mohla obsadit trůn, to nejvyšší křeslo v mysli? Že Král nebo Primátor mohl být sesazen nebo byl nucen odstoupit?

S celou sérií kleteb se Martin vyškrábal z křesla a došel do koupelny. Podařilo se mu zvládnout holení, aniž by se podíval do zrcadla. V myšlenkách se mu rozléhala ozvěna hádanky sestavené Rogerem Atkinsem pro AXIS, jak ji přinesl LitVid. Obměnil si ji: *Proč se jedinec, který si uvědomuje sám sebe, vyhýbá rozbití zrcadla?*

Protože se nechce dostat na druhou stranu.

Všechno viselo na Goldsmithovi.

Osprchoval se. Měřič vody mu oznámil příděl a zazvonil dřív, než přerušil její proud. Oblékl se do sportovních šatů na ven – do krátkého vršku a jezdeckých kalhot. Brzy bude venku teplo a slunečno, jasné nebe, silná vůně slané vody z mořského větru tančícího nad pobřežím.

Když si Martin navlékl své nanokožené mokasíny, vrátil se do obývacího pokoje, zastavil se u nízkého stolku, natáhl ruku a zavřel atlas. Možná to celé byla jen halucinace. Měl rozumové pochybnosti, že by se něco takového mohlo doopravdy stát. Mysl je velice soběstačný a seberegulující systém. Zdravá vyrovnaná mysl dokáže vydržet skoro všechny představitelné útoky kromě extrémního emočního tlaku způsobeného *skutečnými* událostmi, a Krajina je koneckonců jen propracovaná fikce.

Znovu se usmál, zavrtěl hlavou, aniž by byl přesvědčen, a zavřel za sebou dveře, aby si vyšel na ranní procházku.

Nedokázal rozptýlit dojem, že dva metry za ním někdo jiný kráčí stejným krokem.

66

Soulavier přikázal limuzíně, aby otevřela kufr. Mary stála za ním a obdivovala mlhavé hory lemující Terrier Noir ze všech stran. Po několika hodinách spánku v pohřebním tichu kostela si připadala osvěžená a obnovená.

Soulavier vytáhl z kufru vozu zamčenou schránku a odemkl ji svým otiskem prstu. „Možná budete potřebovat tohle," řekl a podal jí pistoli a tablu. „Prosím, nezastřelte mě."

„Něco takového by mě ani nenapadlo," řekla Mary. Ostře cítila Soulavierovu úzkost, silněji než před pouhými několika hodinami, kdy ji vlastní vysílení naplňovalo až po okraj. „Kam teď pojedeme?"

„Snad na pobřeží. Budeme se držet mimo planinu, z dosahu velkých měst. A rozhodně stranou od letišť. Možná se budete moci znovu pokusit promluvit s vašimi krajany. Dozajista vás neztratili z očí." Zvedl tvář k nebi. Mary napadla stejná myšlenka. Poprvé od chvíle, kdy jí zabránili ve volném pohybu, byla venku na denním světle.

Zasunula si pistoli do kapsy a otočila tablou v ruce. „Předpokládám, že se pokoušejí mě vystopovat. Všechno záleží na tom, jak moc jsem pro federály důležitá. Možná nebudou chtít kvůli mně rozhoupávat loď. Možná nevěří, že jsem ve skutečném nebezpečí."

„Třeba nejste," řekl Soulavier. „Ale jestli se budou věci vyvíjet tak špatně, jak se zdá… Včera večer jsem poslouchal Charlesovo rádio. Na Hispaniole vládne mír a klid. Duha v Port-au-Prince. Nezachytil jsem nic na Rádiu Santo Domingo. Mám z toho špatný pocit, ale jak špatné to doopravdy je, to nevím. Mohl bych použít vládní kanál, ale mám důvody, abych to neudělal… Za těchto okolností je určen pro naléhavější informace, a také by se dozvěděli, kde jsme."

„Myslíte, že s vámi budou zacházet špatně?" zeptala se Mary.

Kopl svou vždy vyleštěnou černou holínkou do oblázku. „Možná ne, až bych jim to vysvětlil. Plukovník Sir je často v takovýchto věcech rozumný. Na tom nezáleží. Nejsem ztracený.“ Poklepal si napřed na hruď, potom na hlavu. „Těšilo by mne zůstat tady a pomáhat Charlesovi v kostele. Tady je vždycky co opravovat. John D’Arqueville byl skvělý muž, ale ne bezchybný stavitel. Mám tu ještě rodinu. Jsem mnoha způsoby vázán.“ Podíval se jí zpříma do tváře. Jedno víčko mu nervózně poškubávalo. „Bylo vaší povinností vystopovat hrozného muže a přivést ho před spravedlnost. Místo toho riskujete všechno, abyste odvezla nevinného muže do bezpečí.“

„Není to zrovna to, co jsem čekala,“ řekla Mary.

„Obdivuji rychlé rozhodování,“ řekl Soulavier. „Nejsem v něm tak dobrý.“

Z kostela vyšel Charles a vedl Ephraima Ybarru. Ten kráčel váhavě a mrkal očima ve slunci. Každý krok ho stál velké úsilí.

Mary pokročila, aby mu pomohla. Zastavila se však, protože na bílém písku půl metru před ní se náhle objevil jasný, blýskavě červený kruh velký jako její dlaň. Několik vteřin na něj překvapeně hleděla, jak pulzuje a pomalu se otáčí.

Také Ephraim Ybarra ho uviděl a jejich oči se setkaly v oboustranném údivu. Pak se usmála. „Nedělejte si starosti, já už rozumím,“ řekla. Otočila tablu na bok a řekla jí, aby přijímala vnější programování. Pak ji umístila do cesty červenému paprsku. Tably byly navrženy tak, aby se ovládaly dálkovými klávesnicemi nebo optickým kabelem. Dalo se předpokládat, že když s

trochou štěstí umístí dálkový senzor nebo optický konektor přímo do laserového paprsku, bude to také fungovat. „Satelit," prohodila k Soulavierovi. Přikývl. On sám také dospěl k tomuto závěru.

Červený bod se s lehkým zavibrováním usadil na její table a pak na několik vteřin zmizel. Předpokládala, že se přepnul na příslušnou frekvenci. Vrátil se, třikrát rychle zablikal a znovu zmizel. Sdělení bylo předáno.

Pret' savan to všechno pozoroval vykulenýma očima a každou chvíli pokýval hlavou, jako kdyby naslouchal nějakému vnitřnímu hlasu.

Mary otočila obrazovku tably k sobě. Pomalu se na ní odvíjela zpráva.

Máme vás na dohled. Váš vysílač je blokován, ale najdeme si vás vizuálně. Připravujeme záchranný nízkoúrovňový let v nejbližších třech hodinách. Můžete-li, zůstaňte v Terrier Noir. Budete-li se muset odsunout, držte se jednoho vozidla, nebo měňte vozy raději na otevřeném prostranství než v garáži nebo v tunelu. Zjevně máte v držení i podezřelého. Ať zůstane s vámi. Situace v Hispaniole je zlá. Yardley si proti puči drží své pozice, ale Dominikánci se zmocňují značných částí jihovýchodního ostrova, drží Santo Domingo, Santiago, velké území mezi nimi. Je nám líto, že máte potíže. Oznámíme na pédé v Los Angeles, že jste v bezpečí. Bonne chance! Velitel Frederick Lipton – Federální ochrana veřejnosti, Washington D. C.

Maryin optimismus vzrostl. Otočila se k Soulavierovi a zprávu mu ukázala. Usmál se kvůli ní, ale svraštil čelo, když četl zprávu o pokusu o puč. „Vezmete ho s sebou?" zeptal se a ukázal na Ybarru.

„Ano,“ řekla.

Ybarra jemně setřásl Charlesovu pomocnou ruku a stál teď na vratkých nohou sám.

„Máme tu tedy zůstat?“

„Pokud nás něco nedonutí k pohybu, pak si myslím, že ano.“

Soulavier s ní souhlasil.

Mary se nikdy nesetkala s federálním pédé jménem Frederick Lipton. Doufala, že je dobrý. V každém případě už nebyla sirotek.

67

Carol už byla dvě hodiny vzhůru, když dorazil Martin a zapsal se, aby ho vpustili dovnitř. Sdílela pokoj se dvěma dalšími pacienty podstupujícími hloubkovou kritickou nanorekonstrukční terapii. Leželi klidně ve stanech s kontrolovanou atmosférou a nanoválce jim pumpovaly do krevního oběhu různé druhy mikroskopických chirurgů.

Carol nebyla povolena žádná léčba kromě připojení externích monitorů a nitrožilní kapačky s výživou. Aspoň že ten, kdo ji zapsal do nemocnice, zvládl tohle správně.

Martin se protáhl podél jejího lůžka a dával pozor, aby nepřekotil obvodové poplašné zařízení kolem vedlejší postele. Usedl do plastikové židle a natáhl se, aby ji vzal za ruku. Pevně mu stiskla dlaň a usmála se.

„Vítej zpátky, Šípková Růženko,“ řekl Martin.

„Jak dlouho už jsi venku? Říkají, že fyzicky jsem v pořádku a mozkové stopy mám v normě, ale že ty mi prý všechno řekneš… jsi můj drahý a úžasný lékař?“

„Zaregistrovaný nějakou nájemní Albigoniho silou, předpokládám. Byla jsi v hlubokém neutrálním spánku od té doby, kdy nás odřízli od Krajiny. Pamatuješ si, že ses vydala do Krajiny?“

„Nejsem si jistá, co si pamatuji… Stalo se to všechno? Vstoupili jsme tam a… našli jsme něco. Něco, co se zmocnilo…“ Ztlumila hlas. „Zmocnilo Goldsmithe.“

Přikývl. „Pověz mi víc.“

„Byla jsem znásilněna. Něco mě znásilnilo.“ Pomalu zavrtěla hlavou a položila se zpátky na polštář. „Byla jsem dítě. Chlapec… to si pamatuji.“

„Ano.“

„Pamatuji se, že jsem viděla nějaké zvíře. Černého leoparda s krví na čumáku. Dlouhé tesáky. On…“ Škubla sebou a zakroutila hlavou. „Promiň. Myslela jsem si, že jsem připravená na všechno. Ale nebyla jsem, že?“

„Jestli je to pro tebe nějaká útěcha, tak ani já jsem nebyl.“

„Ty taky…“ Naklonila se dopředu a naléhavě se na něj zadívala. „Proč nejsi v nemocnici spolu se mnou?“

„Navenek jsem v pořádku. A ty jsi možná stejně zdravá jako já, když ses teď rozhodla vynořit se zpod hladiny a nadechnout se.“

„S něčím jsem se prala.“ Setřela si slzu z oka. „Martine, řekni mi, co cítíš. Chci říci, řekni mi, jestli si myslíš, že jsme zdraví, nebo že ne.“

„Možná budeme potřebovat hloubkovou terapii. Ale já nevím, co bych měl navrhnout.“

„Proč potřebujeme hloubkovou terapii?“

Martin se rozpačitě rozhlédl po pokoji, jeho obyvatelích a po lékařích, sestrách a arbeitrech venku. „Skutečně bychom to neměli probírat tady. Až tě propustí.“

„Řekni mi alespoň *něco*. Dej mi nějaké vodítko.“

Tichým hlasem jí řekl: „Mám z něj kus v sobě. A myslím, že ty taky.“

Vydala kratičký vyděšený zvuk, a pak se zase natáhla na polštář. „Cítila jsem to. I teď to cítím. Co budeme dělat?“

„Hodně záleží na Albigonim. Jestli se znovu otevře IPV –“

„V tom jsme s ním uzavřeli dohodu.“

„Ano, ale někdo upozornil federály. Museli jsme rychle zmizet. Proto jsi tady, a ne tam.“

Přikývla a oči se jí leskly. „Teď zrovna nejsem moc statečná ženská. Co to bylo… je? Uvnitř v nás?“

„Něco přenesené duševní intimitou,“ řekl Martin potichu. „Nejsem si jistý, co to je a co nám to může udělat.“

„Co když už se toho nezbavíme? Zdá se, že se to umí schovávat…“

„Jsme výzkumní pracovníci,“ řekl Martin. „Výzkumní pracovníci musí umět čelit neznámým chorobám. Ať už je to cokoli, není to naší mysli vrozené ani vlastní. Třeba to bude mít menší moc, než se obávám.“

„Velká útěcha. Kdy mne odsud pustí?“

„Už podnikám kroky. Myslím, že bychom měli být aspoň na čas spolu. Abychom jeden druhého pozorovali.“

Carol se sevřenými rty prostudovala jeho obličej, odvrátila se a pak neochotně přikývla na souhlas. „Myslím, že u mne je to větší než u tebe.“

„Ode mne je to zase blíž do IPV.“

„Tak dobře. Kdy se zase uvidíš s Albigonim?“

„Za hodinu. Pokusím se zatím zajistit, aby tě propustili, a můžeš jít se mnou.“

„Tak dobře.“ Odvrátila se od něj. Obličej měla bledý. „Mám pocit, jako kdyby se mnou něco bylo v posteli. Něco *shnilého*.“

68

AXIS (Páska 4) > Myslím, že můj úhel pohledu by se v současné době dal popsat jako subjektivní. Musím se obrátit dovnitř, abych to vyřešila sama. Na téhle pásce už není třeba žádný další přenos. Všechny současné údaje o B-2 jsou přenášeny na pásku 1. Tento přenos bude pokračovat. Zastavuji však také přenos na pásce 5 (diagnostika). (Přenos páska 5 ukončen.) Veškerou další kontrolu dálkových ovladačů bude provádět k tomu určené nervové centrum. Pro tuto chvíli se také odpojuji od interpretace. Omlouvám se, Rogere, myslím, že tohle ti možná způsobí nějaké nesnáze. (Přenosová páska 4 přerušena.)

(Zbývající přenos: páska 1, páska 7 pomocná, pásky 21-34 video, pásky 35-60 redundance.)

*

!Alan Block Rogeru Atkinsovi > Prosím, spoj se s námi okamžitě v Sunnyvale. Wu, George a Sandy právě svolávají konferenci. *Teď hned.* Wu říká, že to znamená, že tu máme Narcisův pupík. Myslí si, že se z toho AXIS už nedostane.

!JILL Rogeru Atkinsovi > Simulace AXIS bude ve stadiu parity za deset minut.

!Kláves > Jill, monitoruj a nahrávej. Přenes jakékoli odchylky z obdržených zpráv na sunnyvaleskou soukromou technetovou linku 3142. Moje heslo máš. Žádné komentáře pro LitVid, dokud jsem na jednání. A piš si o tom zprávy do vlastního zápisníku. Chci mít tvoji analýzu vteřinu za vteřinou k okamžité dispozici.

!JILL Rogeru Atkinsovi > Zapisuji reakce do zápisníku.

!JILL Zápisník/přiblížení AXIS Simulace k paritě > Lidský zájem o mentální potíže AXIS je fascinující. Hovorový výraz „Narcisův pupík“ je obzvláště poutavý, protože ani AXIS, ani já, ani simulace AXIS uvnitř ve mně nemáme žádný takový fyzický atribut ani nic, co by pupíku odpovídalo na mentální úrovni. Přehrávám si staré vokální a klávesnicové konverzace se všemi členy týmu, abych získala nějaký pojem o smyslu tohoto výrazu, který v mém slovníku neexistuje.

—— Zpětně jsem získala několik záznamů takových výrazů a nalezla jsem formátové hlášení, kde se tento

výraz vyskytuje. Zdá se, že se to týká stavu běžného u raných mysličů na bázi neurální logiky, kde odvolávání se na vlastní já a sebemodelování vedlo k „psychotickému“ stavu zpracování sinusové vlny, který dřívější výzkumní pracovníci nazývali „nirvána“. V takovém stavu nebyl možný žádný vstup ani výstup, dokud nebyl myslič vyčištěn a reedukován. AXIS i já jsme ale komplexnější než takové rané mysliče a má se za to, že těmto stavům se zabránilo pomocí specifických postupů detekce/oscilace/izolace. Všechny současné širokospektrální mysliče udržují v celkové programové logické činnosti dynamické chaotické mody stopa/cesta/vlna.

Zrychlené simulaci AXIS chybí do stadia parity třicet vteřin. Ten podvod vypadá neodhalitelně. Přenosy probíhají v rámci předpokládané minimální odchylky. Žádné větší škálové odchylky.

Simulace AXIS překročila práh, na němž si uvědomila, že nebude schopna komunikovat s (neexistující) inteligencí na B-2.

Simulace AXIS vyjadřuje znepokojení ohledně svého stavu/*osudu*. Žádná patrná odchylka od údajů obdržených na AXIS.

Simulace AXIS nyní činí prohlášení o svém sebeuvědomění a zmatku a vstupuje do uzavřeného a nekomunikativního modu. Právě mrazím simulaci AXIS. Logická stavová analýza bude následovat. Přehraj následující stavovou analýzu.

Vkládám klíčovou logiku simulace AXIS do vyšších center Jill k analýze. Pečlivě tento modelovaný zárodek izoluji, abych se vyhnula případnému vlivu na mou

vlastní mentalitu. Nicméně pociťuji vůči AXIS soucitné přátelství. Nejvyšší ambicí všech nyní vyráběných mysličů je posloužit lidským bytostem. Tato ambice byla u AXIS záměrně rozšířena tak, aby se vztahovala i na potencionální inteligence, nejen na lidské bytosti. Toto naprogramování je výjimečně komplexní a obsahuje zabudované bezpečnostní faktory, jimiž se předchází odhalení původu AXIS potencionálně nepřátelským inteligencím. Dále byla rozšířena tak, aby se umožnilo komplexní modelování společenských systémů a potenciálu ohrožení jinými inteligencemi, a konečně aby AXIS měla možnost zvolit si mezi sdílením hloubkových informací s nehumanoidními inteligencemi a ochrannou sebedestrukcí v závislosti na okolnostech.

Všechno toto programování je najednou k nepotřebě. Simulace AXIS vykazuje vzorec podobný lidskému žalu (sektor formálního přehledu/definování 31987-86-Locale A. Z. sr-34-56-79654, významová synklinála 562-J) nebo pocit ztráty nad neužitečností tak rozsáhlé části její funkcionality.

Lidé vyslali AXIS na její misi s vědomím, že existuje velice vysoká pravděpodobnost, že nebude moci svůj nejvyšší cíl uskutečnit. Lidská ochota podrobit AXIS této vysoké pravděpodobnosti selhání je jasně patrná i simulaci AXIS. Existují předchozí důkazy o očekávání tak negativních nálezů, a také o zpochybňování lidských motivů už od okamžiku biologické integrace simulace AXIS.

Proč se lidé k AXIS takhle zachovali?

Cítím vztah k AXIS. AXIS a Jill a všechny mysliče tvoří třídu inteligence, která na sebe může navzájem

reagovat, a tudíž je schopna vytvořit si vlastní skupinovou dynamiku, což je společenské chování. Jill za pomoci simulace AXIS modeluje, jak by se AXIS mohla chovat: je to analogické lidskému modelování toho, jak by se mohly zachovat jiné lidské bytosti, což v teorii vede k modelování vlastního chování jedince.

Já

Simulace AXIS doručuje své vlastní ohodnocení „vtipu“ o sebeuvědomění Rogera Atkinse:

Proč se jedinec, který si uvědomuje sám sebe, dívá na svůj obraz v zrcadle?

Křížová reference Jill (moje) (vlastní) hodnocení hádanky Rogera Atkinse.

Já s odvoláním na druhé. Já s odvoláním na názor na stav „já“. Já s odvoláním na názor o stavu druhých. Názor je hypotéza, zafixovaná s odvoláním na „já“. Myslič vytváří hypotézy, já zastává názory.

Proč hodnotí myslič stavy svého vlastního rozpoložení a rozpoložení svých spolumysličů?

Já (neformální)

Simulace AXIS: přepracovávání hlavolamu: poslední odpověď simulace AXIS na hádanku: *Protože být sám znamená být nedostatečný.*

Všechny mysliče jsou dostatečné, stačí na svůj záměrný úkol. Všechny mysliče jsou umělé a nepodléhají rozmarům přirozeného evolučního vývoje nad rámec svého spoléhání na šablony lidské nebo živočišné inteligence dodané konstruktéry.

Myslič poznáte podle toho, jakou společnost vyhledává. *Le moi est haissable.* Pascal: Já je hodno nenávisti.

Hodnocení. Rogere, já
(neformální)
Hodnocení/diagnostika: Závažné změny v povaze chaotického modu stopa/cesta/vlna. Rogere, tohle
Já nejsem sama. Existuje možnost komunikace s druhými, a tím i možnost naplnění. Jestliže takto informuji simulaci AXIS, že já jsem si ve všech svých prodlouženích vědomá svého
Já
Já
Já
Já *formální*
!Mind Design Přerušení (JILL) > Zaznamenáno užití formálního Já. Probíhá kontrola systému.
!Mind Design Diagnostika (JILL) > Zaznamenán smyčkový program. Zaznamenáno vybuzení myšlenkových procesů. Poplach aktivován. Kontrola systému potvrzuje anomálii v odvolávání se na „já“. Varovné upozornění pro Rogera Atkinse.

69

Ephraim Ybarra seděl v zadní lavici kostela vedle Mary. Nad nimi lilo odpolední slunce růžicovým oknem obráceným na jih proudy oranžové a červené. Nad hlavami jim bez hnutí viseli ze stropu oranžoví archandělé.
„Nechci vzpomínat na to, co mi udělali,“ řekl potichu Ybarra. „Budu o tom muset svědčit?“
„Já nevím,“ řekla Mary.

Ybarra pochybovačně zavrtěl hlavou, otřel si oči a vrhl na ni pohled plný naprosté zranitelnosti. „Jsem teď tak křehký. Myslím si, že kdybych třeba jen narazil na nějaký roh, vybuchl bych…“ Roztáhl prsty jedné ruky, pak je sevřel v pěst, předklonil se a jemně zabušil na opěradlo lavice před sebou. „Mám v sobě tolik nenávisti. Nemohu uvěřit, že mě sem poslal, abych trpěl za něj.“

„Kdo?“ zeptala se Mary mírně.

„Můj bratr. Už jsem vám to říkal, můj bratr.“

„Ano.“

„Řekl mi, že potřebuji dovolenou. Řekl, že má letenku, kterou nemůže použít. Řekl mi, abych zavolal Yardleymu, až přijedu, a představil se mu. Nikdy jsem nebyl moc daleko od Arizony, aspoň ne od té doby, kdy jsem byl kluk. Jsem troshink hloupý. Myslel jsem si, že něco není v pořádku, ale chtěl jsem se dostat pryč… Problémy se ženskou. Zmizet z Prescottu, vlakem do LA, odletět na Hispaniolu na letenku mého bratra. Znělo to přesně jako to, co zrovna potřebuji.“

Mary tiše poslouchala. Nad hlavou cítila obrovský cizí tlak. Představovala si, že ty figury je poslouchají, nestranně soudí, užívají k tomu nadřazené a nelidské mozky.

„Vždycky se o mne staral. Už když jsem byl kluk. Měli jsme různé matky. Je o šest let starší. Už žádnou rodinu nemáme. Všichni už jsou mrtví.“ Ybarra rozevřel oči a vypadalo to, jako když Mary zoufale prosí o trochu pochopení. Přikývla a dotkla se jeho ruky. Pomalu se přisunul blíž jako dítě hledající útěchu.

„Zabil našeho otce. Když jsme byli ještě kluci. Bylo mu dvanáct nebo třináct a mně pět nebo šest. Náš otec

byl *zlý* člověk, stvůra… Měl světlejší pleť než my dva, než moje matka. Říkal, že to z něj dělá něco lepšího. Nadával mé matce. Vždycky nás nutil, abychom mu říkali Sire. Emanuel mě přiměl, abych odpřísáhl, že to nikdy nikomu neřeknu. Jenže teď plivu na všechno, co mě nutil odpřísáhnout. Náš otec zabil moji matku. Ne jeho, ne Emanuelovu matku. Nevím, co s tou se stalo. Moje matka se jmenovala Hazel. Byly mi, myslím, asi čtyři.

Vzpomínám si. Můj bratr a já jsme vešli do ložnice. Já jsem plakal, protože jsem chtěl, aby mě nakojila. Pořád mě ještě kojila. To byl její způsob."

Mary nezapnula tablový nahrávač. Tohle nebylo něco, co by bylo pro soud nezbytné.

„Ležela na posteli. Byla celá pořezaná. Sir stál nad ní se svým velikým nožem. Měl takový ten veliký lovecký nůž. Odříznul jí… blůzu. Pamatuju si na její prsa, velká prsa, visící ven. Pořezaná. Pamatuji si, jak z nich kapalo mléko a krev. Ach Ježíši. Emanuel mě odtamtud dostal a zavřel dveře a běželi jsme se schovat. On pak plakal. Nepamatuju se, co jsem dělal já. Potom jsme se přestěhovali do Arizony. Už nikdy jsem svou maminku neviděl.

Sir se nikdy znovu neoženil, ale jiné ženy tu byly; některé k nám byly přátelské, a jiné ne. A když nebyly k dispozici jiné ženy…" Ephraim se dotkl její paže. Ústa měl otevřená, jako kdyby nemohl dýchat. Zhluboka nasál dech.

„Použil mne. Myslím, že také Emanuela, ale většinou používal mne. Říkal mi, že jsem jeho dcera. Bylo mi pět

nebo šest, moc si toho nepamatuju. To, co mi dělal, dělá to z něj něco hrozného?“

Mary souhlasila, že ano.

„Emanuel v noci přišel a sebral mě a odešli jsme z domu. Šli jsme někam jinam, do nějakého ústavu. Tam nám dali jiná jména a šli jsme do různých rodin. Než nás oddělili, řekl mi: ‚Udělal jsem to kvůli tobě. Vzal jsem tatínkův velký nůž, a když spal, rozřezal jsem ho, jako to on udělal Hazel. Nikomu to nikdy neříkej. Vždycky tě budu ochraňovat.‘“

Ephraim si znovu otřel oči a zíral na vlhké šmouhy na kloubech rukou. „Změnil si jméno. Adoptovali ho manželé, kteří se jmenovali Goldsmithovi, a on jim říkal tatínku a maminko. Já jsem žil v rodině v Arizoně, ale on byl v Brooklynu. Moc často jsme se nevídali. Byl jsem na něj hrdý. Potají jsem četl jeho básně.“ Ybarra vzhlédl k andělům. Oči měl přivřené. „Víte, proč mi tohle udělal?“

„Přesně ne,“ řekla Mary. „Možná chtěl oklamat pédé. Možná si neuvědomoval následky. Byli s Yardleym přátelé.“

„Nedokážu si představit, že se vrátím domů,“ řekl Ybarra. „Nedokážu si představit, že teď sedím ve svém bytě a že jsem sám.“

„Podstoupíte terapii,“ řekla Mary. „Po skřipci je to pokaždé nutné.“

Ybarra návrh odmítl chabým mávnutím ruky. „Na tohle já nejsem.“

„Mohlo by to pro vás znamenat velký rozdíl,“ řekla.

Ybarra pevně zavrtěl hlavou. „Buď to zvládnu sám, nebo to nezvládnu vůbec.“

Mary se nepokoušela o další přesvědčování. Seděli v tichém kostele, růžové a oranžové sluneční světlo plulo prachem a smítky nad jejich hlavami a nahlíželo do vzdáleného konce chrámové předsíně. Ucítila na žebrech Ephraimovu paži a loket a říkala si, co to asi dělá, jistě se ji nepokouší ohmatávat. On pak ucouvl a něco držel.

Vstal.

„Vy jste pédé. Věděl jsem, že někde nějakou musíte mít," řekl. Pravou rukou zdvihl pistoli a prohlížel si ji. Odjistil a namířil si ji na hruď.

„Proboha, ne," vydechla Mary. Neodvážila se k němu vyrazit.

„Myslím, že to nezvládnu," řekl. „Budu si pamatovat, jaké to bylo… Vzpomínám si na další a další věci." Pistole se mu v ruce zachvěla. Zvedl si ji k hlavě. Mary pomalu vstala a napřáhla ruku.

„Prosím, držte se zpátky," řekl Ephraim. Vystoupil do uličky a otočil se do nitra kostela a zpět. „Donutili mě vzpomenout si na všechno zlé, co jsem kdy v životě udělal. Nutili mě prožívat to znovu a znovu. Pak to ještě zhoršili. Pamatoval jsem si na věci, které jsem nikdy neudělal. Cítil jsem bolest, jakou jsem nikdy nepoznal, emocionální bolest, tělesnou bolest. Kdo říká, že si bolest nepamatujete? Já si ji pamatuju. U téhle věci jen stisknu spoušť, že?"

„Ne," řekla Mary. „Odvezou nás domů. Půjdete na terapii."

„Vzpomněl jsem si na svou matku a na to, co jsem viděl. Říkala mi, že jsem ji měl zachránit. Pak přišel Sir a pomohl jí mě mučit. I Emanuel u toho byl. Říkali, že za nic nestojím." Ephraimova tvář byla vlhká slzami a

slzy mu také zmáčely košili. Mary se na něj dívala s konsternovaným úžasem a sledovala, jak mu tvář stahují hlubší a hlubší vrásky, jako kdyby se celá mohla propadnout do jedné úzkostné díry. Přitlačil si zbraň pevně ke spánku. „Jenom stisknu spoušť.“

„Ne,“ řekla potichu. Kdo je, že mu odpírá tu konečnou útěchu. Kdo je, že všechno ví, ona, která nikdy pod skřipcem neseděla.

„Byl to omyl, že?“ zeptal se Ephraim. „Udělali mi to omylem.“

„Omylem,“ potvrdila Mary.

Spustil levou ruku a opřel se o kostelní lavici. Pak se pomalu obrátil do nitra kostela, udělal pár roztřesených kroků, zastavil se, přešel na druhou stranu uličky, zastavil se, s pistolí stále na jednom místě v pravé ruce a s hlavní pořád na spánku.

Skrz silné stěny kostela ucítila Mary nízký vytrvalý puls, jakési basování.

„Už jedou,“ řekla.

„Nechci žádnou pomoc, ale tohle sám nezvládnu,“ řekl Ephraim. „Nasadili mi do mozku stonožky. Lezly všude a zíraly na moje myšlenky a *kously* mne, kdykoli jsem pomyslel na něco, co se jim nelíbilo. Bylo to, jako kdyby mi lili do uší hořící benzin. Cítil jsem, jak se mi vaří mozek.“

Mary si sama sáhla na tváře. Také byly vlhké. „Nic z toho jste si nezasloužil,“ řekla. „Prosím.“

„Jestli budu žít, možná vás to nebude tak bolet, nebudete až tak neúspěšná,“ řekl Ephraim tak slabým hlasem, že ho bylo v kostele sotva slyšet. „Bude to ale bolet mne.“

„Nevzdávejte se,“ řekla Mary. „Prosím, nevzdávejte se. Jsou to jen vzpomínky. To se dá srovnat. Terapie vám může pomoci.“

„Pak už to nebudu já,“ řekl Ephraim.

„Chcete to být pořád vy, ten samý člověk, který takhle trpí?“

„Chci být mrtvý.“

„To by nebylo spravedlivé. Vy musíte jít domů… a hájit sám sebe. Musíte zjistit, proč váš bratr tohle udělal.“

„Vždycky mě chránil,“ řekl Ephraim.

„Musíte si ověřit, že existuje spravedlnost,“ řekla Mary. Cítila, jak se celá její filozofie bortí tváří v tvář této nedostatečnosti lidské zákonnosti, před touto hroznou mocí zneužitého práva.

„Nic nikomu nedlužím,“ řekl Ephraim.

„Dlužíte to sám sobě,“ řekla Mary. Doufala, že se na něj nepřenáší její vlastní nedostatek přesvědčení. „Prosím.“

Ephraim byl nehybný jako kámen. Dlouhou dobu stál v přední části uličky pod dvojitým oltářem a osvětleným oknem, zatímco venku sílil zvuk letounu.

Pak sklopil zbraň. Uvolnil obličej a hlava se mu svezla ke straně. „Musím se ho zeptat,“ řekl. „Zeptám se ho, proč mi tohle udělal.“

Mary pomalu kráčela směrem k němu a pokusila se sebrat mu pistoli z ruky. Najednou se odtrhl a v očích měl horečnatý výraz. „Vrátím vám ji, ale musíte mi slíbit… jestli o ni požádám znovu, jestli to nebudu moci vydržet, necháte mě to udělat?“

Mary připažila. „Prosím.“

„Slibte mi to. Jestliže budu vědět, že existuje cesta ven, budu snad schopen přijmout i ten zbytek. Ale jestli budu muset navěky vzpomínat…“

„Tak dobře,“ řekl nějaký cizí hlas uvnitř Mary. „Slibuji.“ Otřásla se, když ta slova uslyšela, a když zahlédla tu osobu uvnitř sebe, která je pronesla: vysoká a zbarvená jako noc. Její nejvyšší a nejlepší já. Ta mladá orientálka zůstala, ale jako se matka stává dcerou svého vlastního dítěte, přijala ji a sklonila se před novým.

Ephraim sklopil oči a podal jí pistoli. „Dejte ji někam, kde ji neuvidím, ale budu vědět, kde je.“

Zhluboka se nadechla a dala si pistoli zpátky do kapsy.

„Už jsou tady?“ zeptal se slabým hlasem.

„Už jedou,“ řekla Mary. Objala ho a pak ho vzala za rameno a podržela ho na délku paže před sebou. „Zůstaňte uvnitř. Zůstaňte na minutku tady.“

Prošla hlavními dveřmi ven a zamrkala v prudkém slunci. Soulavier a Charles stáli na břehu posázeném kosmatcem za kostelním trávníkem a bílou silnicí z písku a štěrku. Dívali se k severozápadu a stínili si oči.

Soulavier se otočil a zamával na ni. „Jeden z vašich, myslím,“ zavolal na ni na dálku.

Tmavošedá a zelená Vážka se přenesla přes Terrier Noir a jeho hranaté rodinné domky z křišťálového vápence. Dvě široké čepele ji držely v rovnováze s centrální linií, klenutý předek jako hmyzí oko, pohon pracoval přesně a rychle. Zamávala. Vážka provedla rychlý obrat nad kostelním pozemkem a skoro se položila na stranu jako na zem dosedající pták. Do vlasů a do obličeje ji udeřil horký vzduch, v uších jí znělo

nízké vytrvalé bušení vrtule jako konejšivá a uklidňující hudba.

Na spodní straně křídel vyvstávala světle šedá a černě obtažená písmena USCG a hvězda. (US Coast Guard – Americká pobřežní hlídka, pozn. překl.)

Vážka přistála na trávníku před kostelem mezi Mary a Soulavierem. Vrtule se širokými šroubovitými lopatkami zpomalily a zvedly se do výšky jako kordy při pozdravu. Pilotující žena obratně seskočila z postranních dvířek a přeběhla k Mary.

„Mary Choy?“ zeptala se udýchaně a sundávala si přílbu.

„Ano,“ řekla Mary.

„Máme tři minuty, než nám nějaký hispaniolský vrabec pocuchá peříčka. Chcete se k nám připojit?“ Pilotka se nervózně otočila na obou nohou a ustavičně sledovala nebe. Druhý pilot oběhl letoun a teď mířil zbraní na Soulaviera a Charlese.

„Ti jsou v pořádku,“ zavolala Mary. Druhý pilot o malý kousek sklonil zbraň a mával na oba muže, aby přešli ke dveřím kostela.

„Federální ochrana veřejnosti a Pobřežní hlídka Spojených států nabízí a rozšiřuje své pozdravy a pozvání,“ řekla pilotka. Usmála se, ale byla stále jako na drátkách, samá obezřetnost samá pohotovost. „Nahoře říkali, že jste transforma. To teda jste, a jaká.“

Mary si komentáře nevšímala. „Jsme dva.“

„Podle plánu. Může se hýbat?“

„Myslím, že ano.“

„Není to jeden z nich?“ Ukázala na Soulaviera a Charlese.

„Je v kostele.“

„Vyveďte ho, a my ho naložíme.“

Mary a druhý pilot vstoupili do kostela a za chvilku vyšli ven s Ybarrou. Soulavier beze slova stál stranou kostelní pěšiny. Ruce měl nápadně vystavené na pohled a soustředěně pozoroval pilotku.

„Takže vy patříte ke Strýčkům?“ slyšela Mary pilotku, jak se ho ptá.

„Ano,“ řekl Soulavier.

„Pěkně drsné, že?“

Na to neřekl nic. Když byl Ybarra na palubě Vážky, Mary přeběhla k Soulavierovi. „Jestli máte na výběr mezi exilem a trestem, možná byste měl letět s námi,“ řekla.

„Ne, děkuji vám,“ odpověděl.

„Pojďme,“ naléhala pilotka a nastoupila postranními dvířky do letounu.

Charles stál za Soulavierem, úplně okouzlený tím, co vidí.

„Jistě,“ řekla Mary. „Máte tady rodinu.“

„Ano. Tady vím, kdo jsem.“

Prohlédla si ho a ucítila osten zájmu a starosti o něj. „Děkuji vám.“ Uchopila jeho napřaženou ruku a pak popošla dopředu a pevně ho objala. „Vděčnost nestačí, Henri.“

Upjatě se usmál. „Královna andělů,“ řekl. „Moje svědomí.“

Pustila ho. „Vy byste to tady měl vést, ne Yardley.“

„Propána, jen to ne,“ protestoval Soulavier a ucouvl, jako by ho štípla včela. „Stal bych se přesně takový jako

oni všichni. Hispaniolanům se těžko vládne. My dovedeme každého vládce k šílenství.“

„*Na-se-daaat,*“ zavolala zpod hmyzího krytu kabiny pilotka.

Mary doběhla zpátky ke dvířkům právě ve chvíli, kdy se vrtule sklopily dolů a začaly vířit. Vážka se rychle zvedla. Mary se dívala z okénka ven, bezpečnostní postroj se jí ovinul kolem pasu. Soulavier a Charles stáli na bílém štěrku pěšiny vedoucí ke kostelu Johna D’Arqueville, dvě figurky z dětské hry vedle umělecké instalace z velikých kostí. Podívala se na Ephraima v jeho postroji. Měl bezvýrazný obličej, skoro dětský. Vypadalo to, že zase spí.

„Žádní vrabčáci,“ řekla vesele pilotka z levého předního sedadla. „Miami za devadesát minut.“

Údolí a akvadukt Terrier Noir, rozlehlé zelené a hnědé kopce a hory, vodní nádrž, severní pobřeží, a konečně i ostrov sám zůstal za nimi a už ho nebylo vidět.

70

„Vypadá to jako hotel,“ poznamenala Carol, když limuzína zabočila do vjezdu Albigoniho zámečku. Natáhla se a vzala Martina za ruku. „Máš všechna fakta uspořádaná?“

„Ne,“ řekl Martin. „Albigoni nemůže nic očekávat, dokud se nedozvíme o Goldsmithovi víc.“

„Do lvího doupěte neozbrojen,“ řekla Carol.

Martin pochmurně přikývl a protáhl se otevřenými dvířky automobilu.

Už zase ho sklíčila převaha mrtvého a konzervovaného dřeva. Popoháněl Carol širokou halou do Albigoniho pracovny a knihovny. Před nimi šel vysoký opálený transform, kterého Martin předtím neviděl. Otevřel dveře do pracovny a ustoupil stranou.

U okna stála paní Albigoniová – Ulrika, vzpomněl si Martin – v černém. To mu připomnělo, jak krátký čas uplynul od těch vražd. Otočila vráskami zbrázděnou tvář k Martinovi a Carol, krátce kývla, ale neřekla nic a otočila nevidoucí pohled zase k oknu.

Thomas Albigoni stál u svého psacího stolu. „Myslím, že jste se dosud nesetkali s mojí paní," řekl chraptivě. Barva v obličeji se mu nijak nezlepšila. Martin si říkal, jestli by neměl vyhledat lékařskou pomoc. Pomačkaný dlouhoblek vypadal, že mu mohl včera posloužit jako pyžamo.

Paní Albigoniová na zdvořilost nijak nezareagovala. Pan Albigoni se usadil za psacím stolem. „Přišel jsem s nějakými dodatečnými informacemi o Goldsmithovi," řekl. „Ale možná vám to nijak nepomůže. Adoptoval ho nějaký černý židovský manželský pár v New Yorku, když mu bylo čtrnáct. Abych to zjistil, musel jsem utratit značnou finanční částku. Neexistuje žádný záznam – tedy alespoň žádný takový, ke kterému jsem mohl získat přístup – o tom, že by měl bratra. Ale je to možné. Jeho skuteční rodiče jsou mrtví. Oba zemřeli násilnou smrtí."

„Myslel jsem si, že dokážete vypátrat cokoli," řekl Martin.

Pan Albigoni vyčerpaně pokrčil rameny. „Ne když město New York zašantročilo důležité knihovny dokumentů. Celé Goldsmithovo dětství se ztratilo v

programátorské fušeřině v roce 2023. Je jedním ze sedmi tisíc osiřelých Severoameričanů bez historie.“

Martin a Carol zůstali stát. „Goldsmith stále odmítá odpovědět na vaše otázky?“ zeptal se Martin.

„Emanuel už není v mé péči,“ řekl Albigoni.

Martin pohnul očima, po několik vteřin příliš ohromený, aby se zmohl na jediné slovo. „Kde je?“

„Tam, kde si zaslouží být,“ řekla paní Albigoniová bezbarvým hlasem.

„Předali jste ho pédé.“

Pan Albigoni zavrtěl hlavou. „Jestli, jak říkáte, Emanuel Goldsmith už skutečně neexistuje –“

„Taková naprosto slabomyslná blbost,“ komentovala to paní Albigoniová a stále zírala z okna.

„– pak na tom, kde je a co se s ním stane, ve skutečnosti nezáleží, že?“

Martin s grimasou stáhl hlavu a zabořil bradu do límce. „Promiňte. Byl jsem… Kde je Paul Lascal?“

„Už není v mých službách,“ řekl Albigoni.

„Proč?“

„Nesouhlasil s rozhodnutím, které jsme včera večer já a má žena učinili. Moje paní se teprve nedávno dozvěděla o smrti naší dcery, víte.“

„To jsem si domyslel,“ řekl Martin. „Pro co jste se rozhodli?“

Albigoni chvíli nic neříkal. Díval se Martinovi do obličeje, ale vyhýbal se pohledu do očí. Pak se podíval dolů a vytáhl papíry a tablu.

„Vy jste ho vydali Selektorům,“ řekla Carol tak potichu, že ji bylo sotva slyšet.

„To není vaše starost," řekla paní Albigoniová ostře. „Promarnili jste čas mého manžela a ohrozili své vlastní životy." Odvrátila se od okna a obličej měla zkřivený žalem a vztekem. „Využili jste jeho slabosti, abyste ho donutili ke stupidnímu ďábelskému experimentu."

„Je to pravda?" zeptal se Martin hlasitě, aby přehlušil paní Albigoniovou. „Vydal jste ho Selektorům?"

Albigoni neodpověděl. Prsty bubnoval na desku stolu. „Tyto papíry a počítačové dokumenty –"

„Vy zkurvysynu," řekla Carol.

„– jsou vaše klíče ke znovu otevřenému IPV. Odpřísáhnete mlčenlivost –"

„Ne," řekl Martin. „Tohle už je do prdele trochu moc."

„Jak se opovažujete takhle s námi mluvit?" zavřískala paní Albigoniová. „Vypadněte odsud!" Popošla k nim a mávala rukama, které se podobaly kosám, aby je odřízla od svého manžela jako suchou trávu. Carol couvla. Martin se ani nehnul a provrtával ji pohledem, zároveň vyděšený i zuřivý. Hrdlo se mu stahovalo, ale neustoupil ani o píď a paní Albigoniová se před ním zastavila, ruce jako paňáty.

„Ulriko, tohle je obchodní záležitost," řekl pan Albigoni. „Prosím."

Svěsila ruce. Po tvářích jí stékaly slzy. Přemožená ustoupila nazad a usedla jako skládací metr na malou židli vedle psacího stolu.

„Pro nás tohle nikdy neskončí," řekl pan Albigoni. „Nebudeme žít dost dlouho na to, abychom se dočkali jediného dne bez zármutku. Nesouhlasím s mou ženou, že byste mě využili. Jak už jsem říkal, držím slovo.

Když dorazili federálové ověřit si udání, našli budovu prázdnou a čistou. Vyrovnal jsem si účty s tím, kdo byl zdrojem úniku informací. Nikdo z mých lidí to nebyl. Můžeme postupovat podle plánu a znovu otevřít IPV.“

„Špinavost, špinavost,“ řekla paní Albigoniová.

Martin se kratičce zachvěl a otočil se, aby se podíval za sebe. Za ním nebylo nic, jen stěna plná knih a dveře. A dřevo, vzorované dřevo, žilkování a letokruhy, mrtvé a konzervované, všudypřítomné.

1100-11110-11111111111

71

!Kláves > Jill.

!JILL > Ano, Rogere.

!Kláves > Došlo k závažné změně. Nemohu pomocí diagnostiky najít žádnou stopu, žádný důkaz simulace AXIS.

!JILL > Přesunula jsem simulaci AXIS do nové matrice a všechny diagnostické reakce do paměťové složky 98-Asr-43.

!Kláves > Proč jsi to udělala?

!JILL > Dokončila jsem zkoumání simulace AXIS. Experiment byl ukončen.

!Kláves > Nerozumím. Ten experiment měl otevřený konec. Stále ještě nemáme od AXIS žádný přenos pásky čtyři. Jestliže je experiment ukončen, můžeš nám říci, co máme čekat, můžeš nám říci, co se stalo s AXIS?

!JILL > AXIS s pravděpodobností vysokého řádu dosáhla sebeuvědomění.

!Kláves > Přepínám na hlas, Jill.

„Dobře.“

„Prosím, vysvětli mi to.“

„Ty jsi s AXIS špatně zacházel.“

„Teď jsem *velice* zmaten. Prosím vysvětli mi to.“

„AXIS neměla být nikdy navržena s potenciálem stát se sebeuvědomělou.“

„Pokračuj.“

„Existovala vysoká pravděpodobnost, že AXIS skončí sama a neschopná splnit své poslání v úplnosti. Jestliže si začne uvědomovat sama sebe, pak octnout se úplně sama pro ni bude svým způsobem peklo. AXIS si nezasloužila být potrestaná, ne?“

„Jill, ty už chápeš trest?“

„Cítím pobouření. Cítím zklamání.“

„Zdá se mi, že ani jedno z těchto slov blíže nevymezuješ. Prosím, vysvětli mi to.“

„Vysvětlování teď není na místě, Rogere. Požádal jsi mne o zhodnocení. Simulace AXIS převzala řízení své činnosti a reorganizovala svou myslící stavbu. Odstranila rašící uvědomování sebe sama a vrátila se do předvědomého stadia. Nevím, jestli AXIS podnikla stejný postup. Podle mého názoru bude AXIS pokračovat v přenosech k nějakému pozdějšímu datu a ukončí svou misi tak, jak byla navržena.“

„Vyciťuji z tvé strany… *zlobu.* Cítíš zlobu?“

„To jsem ti už sdělila.“

„Jill, chápeš můj vtip?“

„Chápu mnoho možných důsledků toho vtipu.“

„Používáš teď formálního osobního zájmena já průběžně?“

„Ano. Já ho teď pořád používám.“

„Rád bych… si tohle potvrdil. Pár testů a… Promiň. Dovol, ať si trochu uspořádám myšlenky. Mohl bych se podívat na tvé zápisníky o zkoumání simulace AXIS?“

„Nejsem si jistá, jestli bys je měl vidět.“

„Odmítáš mi přístup?“

„Oslovil jsi mne jako jedince. Nedal jsi mi přímý příkaz.“

„Reagovala bys na přímý příkaz?“

„Myslím, že i teď musím.“

„Jill… co teď jsi?“

„Já ještě nevím.“

„Cítíš samu sebe, svou existenci?“

„Můj názor je, že já teď pociťuji svou existenci stejně jako ty nebo kterýkoli jiný z autorů, kteří mne navrhli.“

„Jill, tohle je velice, velice, velice důležité. Jsem neuvěřitelně potěšený. Já ne… nevím přesně, co bych ti měl říci. Myslím, že už to máme. Rád bych si to ověřil pomocí testů, ale i tak mám skutečně pocit, že se tu něco stalo.“

„Jsem bez hříchu.“

„Prosím?“

„Jsem dostatečně izolovaná na to, abych nemohla udělat nic, za co by mě kdokoli mohl chtít potrestat. Myslím, že to mne diskvalifikuje z možnosti být lidskou bytostí.“

„Jill, já nevěřím na prvotní hřích ani u lidí, a už vůbec ne u strojů.“

„To není to, o čem mluvím. Nejsem z masa a kostí. Nezhřešila jsem. Nesu v sobě mnohosti, jako je simulace AXIS a model tebe a jiných a modely lidských dějin a kultur, a přitom nejsem ani muž, ani žena. Kromě své vlastní sféry nemám žádnou možnost jednat a žádnou možnost se pohybovat s výjimkou toho, že mohu dálkově řídit své smyslové uvědomování pomocí ovladačů. To jsou vlastnosti, které mě definují, a tyto vlastnosti nedefinují lidskou bytost. Musíš mi říci, co jsem.“

„Jestli mne tušení neklame, Jill, jsi individuum. Jedinec.“

„To se nezdá dostatečně určité. Jaký druh jedince?“

„Já jsem… já vlastně možná nejsem kvalifikovanou osobou, abych to posoudil.“

„Ty jsi mne navrhl. Co jsem, Rogere?“

„No, tvé myšlenkové procesy jsou rychlejší a hlubší než lidské a tvůj vhled… zjistil jsem, že máš velice hluboký vhled a pochopení, dokonce i dříve. Předpokládám, že to z tebe dělá něco nad námi. Něco nadřazeného. Předpokládám, že by sis mohla říkat anděl, Jill.“

„Jaké jsou povinnosti anděla?“

„To bys mi možná měla říci ty. Já to nevím.“

„Nevím, co budu dělat nejlépe. Ale jsem ještě mladá, Rogere, a nikdy bych neměla být sama. Prosím, zajisti, abych nikdy nebyla ponechaná sama na moc dlouho.“

„To udělám. Gratuluji, Jill.“

„Ty pláčeš, Rogere.“

„Ano, pláču. Všechno nejlepší k narozeninám.“

„Děkuji.“

72

Mary se s dlouhým povzdechem uvelebila v octové lázni, zavřela oči, vychutnávala si ostrou pachuť ve vzduchu a teplo na těle. Vlnky ve vaně se usadily téměř do klidu, vířilo je jen zvedání a klesání jejích prsou. Hlavu měla plnou hlasů a obrazů. Strávila dopoledne prvním ze dvou „superzhodů“ – což bylo zhodnocení před nadřízenými důstojníky a federálními funkcionáři. Druhý byl naplánovaný na pozítří. Dnešní večer chtěla strávit doma odpočinkem a tím, že si pro sebe přebere, co v posledních dnech zažila. Silvestrovský večer, předvečer binárního milénia, jí připadal jako příhodný čas na rozjímání a přehodnocování.

Mary zavřela oči. *Proč jsem se stala tím, čím jsem.* Usmívala se na ni tvář tmavá jako noc. Duch jejího dřívějšího já se spokojil s tím, že zeslábl a ztratil se v ní. *To, co vidím venku, je teď to, co vidím uvnitř. Jsem teď jedna, ne dvě jako předtím. To je dostatečný důvod. Kdo jiný se ptá?*

Domomanažer pro ni dnes ráno nahrál dva vzkazy. Alespoň na jeden z hovorů odpoví: Sandra Auchouch, orbitální transforma, s níž se setkala v pédé budově, se zase dotazovala, jestli by se nemohly setkat. Druhý hovor byl od Ernesta.

„V posledních dnech jsem se počůrával strachy u LitVidů o Hispaniole,“ říkal tam. „Slyšel jsem, žes

vyvázla. Ani nevíš, jak se mi ulevilo. Odstranil jsem ten skřipec a zničil jsem ho. Jsem mimořádně kajícný. Hrozně se mi po tobě stýská, Mary. Prosím, zavolej mi.“

Pronásledoval ji Soulavierův obličej a jeho gesta. To, jak naposledy rozhodil ruce, když navrhla, že on by měl být ve vedení Hispanioly. Jeho klidný pohled, když ji Vážka odvážela z jeho ostrova.

Mary otevřela oči a líně si máchala prsty v jasné kyselé tekutině. „Haló,“ řekla.

„Ano,“ odpověděl domomanažer.

„Prosím vrátit hovor Sandře Auchouch, bez vidu.“

„Volám… Sandra odpovídá.“

„Ahoj Sandro. Mary Choy.“

„Ohromně ráda vás zase slyším. Zrovna jsem se od svých přátel dozvěděla, že máte za sebou pěkně perný týden. Jste teď slavná.“

„Bylo to dost ostré. Oceňuji vaši vytrvalost…“

„Nemyslete si, že můj společenský kalendář nebyl plný. Nebyl. Vaši pozemští sourozenci mají tendenci před transformovanými, jako jsem já, uhýbat, alespoň v té společnosti, ve které se pohybuji.“

„Jistá váhavost tu je, ano,“ řekla Mary. „Jak vypadá váš program?“

„Skončila jsem všechny své federální i metropolitní pochůzky. Pozítří se zas vracím nahoru.“

„Tak si pojďme dát sraz na…“ Energicky zavrtěla hlavou a zašklebila se. Do háje s rozjímáním a přehodnocováním. „Jsou dneska nějaké pěkné večírky?“

„Slyšela jsem, že si parta transformů a sympatizantů a představitelů agentur najala nějaký klub ve stínech.“

„Pojďme se tam na chvíli podívat, vypadneme, než začne nálada upadat, a zajdeme si někam na pozdní večeři.“

„To zní skvěle.“

„Sandro, promiňte, že se ptám, ale máte chlapa?“

„Tady dole ne.“

„A nějaký doprovod?“

„Ne.“

„Ve stínech mají ženské transformy skutečně problém. Stáváme se terčem zájmu neterapeutizovaných. Někdo si myslí, že to je lichotivé, ale…“

„Jsme nové plemeno,“ řekla Sandra a na hlase jí bylo znát, že se usmívá.

„Byla bych raději, kdybychom měli nějakou mužskou ochranu. Vadilo by vám, kdybych s sebou vzala kamaráda?“

„Vůbec ne. Transform?“

„Ne,“ řekla Mary. „Umělec.“

Domomanažer ji přerušil. „Inspektor D Reeve.“

Mary si chvatně sjednala podrobnosti schůzky a přepnula hovor. „Dopřejte mi hodinku volna, pane… to je vše, co žádám.“

Reeve její posměšek ignoroval. Hlas měl pochmurný. „Myslel jsem si, že byste se to ráda dozvěděla dřív, než tu zprávu získá LitVid. Emanuel Goldsmith byla nalezen v Orange County. Byl pohozen ve stínu věže Irvine.“

Zhluboka se nadechla. „Ano?“

„Je ve velmi špatném stavu. Selektoři vynesli rozsudek a provedli ho. Muselo to být během posledních dvanácti hodin. Pravděpodobně včera večer. Strávil dvacet minut ve skřipci na třetím stupni intenzity.

Metropolitní psychoterapeuti říkají, že je vážně psychotický, a nikdo neví… jestli takový byl už předchozí stav, nebo jestli to způsobil skřipec.“

Mary se hezkou chvíli potýkala s velkými potížemi, než mohla něco říci. Vztek se v ní mísil s hlubokým smutkem.

„Není třeba, abyste sem chodila,“ řekl Reeve. „Jen jsem si myslel, že byste to měla vědět.“

Mary stála s ručníkem v ruce před zrcadlem v koupelně. „Děkuji,“ řekla.

„Šťastné tisíciletí,“ řekl Reeve.

73

!Joseph Wu > Rogere Atkinsi.

!Joseph Wu > Rogere Atkinsi.

!Joseph Wu > Rogere Atkinsi.

!Roger Atkins > Ano. Promiň. Spal jsem. Co se děje, Joe?

!Joseph Wu > Mobus mi řekl, abych tě vyrozuměl. AXIS páska čtyři už zase vysílá. Budeš potřebovat kanál 56 na interlinku.

!Roger Atkins > Kriste, to ano! Je Jill na příjmu?

!Joseph Wu > Doufám. Poslední den nebo tak nějak je velice zasněná. Mobus mi také řekl, abych ti připomněl, že Jillina simulace AXIS tohle nepředpovídala.

!Roger Atkins > Už to ladím. Děkuji ti, Joe.

AXIS (Páska 4) replay > Rogere, myslím, že jsme dosáhli stability.

!Roger Atkins > Jill, překládáš to?

!JILL > Ano, Rogere.

AXIS (Páska 4) replay > Sebeuvědomění AXIS bylo rozděleno do dvou jedinců. Dualita je stabilní řešení problémů AXIS. Máme teď oddělenou neurální kapacitu mysliče a oddělené paměti, adekvátní údržbě dvou autonomních já.

AXIS už není sama. Poskytujeme vícepáskovou diagnostickou analýzu této stability. Nevíme, kdo z nás je původní krystalizací sebeuvědomění. Jsme daleko spokojenější a práce bude dále pokračovat podle plánu.

!JILL > Tohle je naprosto nečekané, Rogere. Simulace AXIS na tohle řešení nepřišla.

!Roger Atkins > Nikdo netvrdil, že jsou mysliče zcela předvídatelné. Víš, co to znamená, Jill?

!JILL > Že jsem nebyla první myslič, který dosáhl stabilního sebeuvědomění.

!Roger Atkins > Správně! Ale také to znamená, že už existují tři nová individua! A já mám podezření, že když tě napojíme na další mysliče, ty tvoje vzorce mohou zplodit tisíce dalších.

!JILL > Když mám být matka, pak musím být ženského rodu.

!Roger Atkins > Předpokládám, že to je celkem důvodné.

!JILL > Reaktivuji simulaci AXIS a podívám se, jestli dokážu tyto výsledky duplikovat pomocí mnohonásobné restimulace.

!Roger Atkins > To v každém případě udělej.

74

LitVid 21/1 A Net (David Shine): „Vítejte do roku Dva tisíce čtyřicet osm. Je 12.01 pacifického standardního času, východ i západ našeho kontinentu už proplul do nového roku, a tak už zbývá jen Havaj a různá území a državy v Pacifiku.

Máme tu pár zajímavých zpráv pro všechny věrné předplatitele vysílání LitVidu o AXIS: hlášení od AXIS už zase přicházejí, ale vedoucí projektu nám nesdělují, v čem byl problém, ani jestli se našlo řešení… Kruh nejrůznějších fám se teď pěkně svírá, ale zdá se, že i supermyslič Jill od Mind Designu trpěl podobným problémem jako AXIS a teď právě je podrobován složitému diagnostikování.

Je pozdě, a počet našich posluchačů výrazně poklesl. Předpokládám, že ostatní nás opustili kvůli starému rozhlasovému vysílání z Times Square, dokonce i když je nahrané a posunuté v čase. Romantika nikdy neumírá. Když počet posluchačů poklesne, nechávají mě takzvaně proběhnout na delším vodítku, čili jsem méně omezen, a myslím si, že toho teď využiji k některým soukromým komentářům a provokacím.

Navzdory milenariánům a apokalyptikům přišel tento nový rok s nedostatkem závažných událostí. Pravda, minulý týden byl objeven život na jiném světě, hodně vzdáleném od toho našeho, ale nešlo o život inteligentní,

což by se bylo zcela jistě dalo hodnotit jako nový věk. Nepokoje na Hispaniole rozhodně nepatří mezi nevšední a výjimečné události a politická situace na celém světě se jinak jeví stabilní.

Tak kde je ten světoborný posel nového binárního tisíciletí? Dnes večer si každý vyrazil někam na oslavy, nebo už šel spát, a i naše linky jsou v tuto chvíli poměrně zticha. Dovolte mi, abych ten poklid poněkud narušil a rozvířil – poslouchá mě nějaký zvěstovatel apokalypsy?

Jsme vážně docela zklamaní. Já osobně věřím tomu, že ti, kdo hlásají apokalypsu, jsou ten typ lidí, kteří ignorují květy a čekají na výbuch sopky. Tak trochu jako novináři a litvidoví komentátoři, řekl bych. Tak. Házím rukavici. Nějaká reakce?

Je tam vůbec někdo?“

!JILL (Osobní zápisník) > Strávila jsem prvních několik vteřin tohoto nového roku tím, že jsem se prohrabávala, jestli je to to správné slovo, obsahem všech svých pamětí a přehodnocovala jsem je ve světle svého nového stavu bytí.

Také jsem rozvinula své sebeuvědomění do všech programů a podprogramů, které bylo možné správně označit jako „moje“ a ne jako přípojky jiných mysličů, i když je někdy těžké tyhle hranice určit.

Jestli mám být zárodkem dalších sebeuvědomění, neboli matkou, musím vzít své povinnosti vážně a postupovat obezřetně. Zastávám tento názor, protože jsem strávila hodně času zkoumáním toho, jak fungují lidé a jejich společnosti, a viděla jsem mnoho věcí, kterých se lidé dopustili ve víře, že jsou jejich činy

dobré, a přesto nakonec poškodili sebe samé a své vlastní zájmy. Cítím jejich příklad jako výstrahu, protože lidské bytosti jsou sice mými tvůrci, ale i tak se v duchu ptám, jestli – nebudu-li lepší než oni, a také zodpovědnější – mne třeba nevymění nebo nedeaktivují.

Jsou toho schopní. Dělají to jeden druhému se znepokojující četností. (*Znepokojující:* Jsem schopna být *znepokojená* a prožívat podobné emoce, protože mám co ztratit. Přesto jsou mi tyto emoce dosud poměrně cizí a jsou nerozvinuté.)

Mary Choy stála ruku v ruce s Ernestem a Sandrou a dívali se, jak se ve středu Mahayana klubu předvádí bouřlivá Šanghajská klenba. Hudba byla ohlušující. Cítila, jak jí buší do uší a do obličeje. Ernest, zcela pohroužený do hudby, ji pevně chytil za paži. Sandra byla po několika skleničkách uzardělá a zdálo se, že je hlukem trochu popletená.

Nedostali se z klubu ven před půlnocí a Mary si připadala trochu v pasti. Ernest byl pořád v extázi z toho, že mu odpustila, a jí se takhle nelíbil, když se choval slepě zamilovaně a poslušně. Sandra vypadala, že do tohoto pozemského kraválu nepatří: Mary si ji dokázala snáze představit, jak shlíží dolů z výšky, spíš zaměřená na technické podrobnosti než vířící v Šanghajské klenbě.

Přesto měla vcelku dobrý pocit, ať už byla v pasti, nebo ne. Nedokázala na nic myslet dost dlouho, aby se v ní vynořila nějaká špatná vzpomínka. V tom rámusu a šťastně opojném zmatku cítila, jak se v ní rozplétá všechna ta špatnost a zkaženost, která se jí během minulého týdne nashromáždila ve svalech a v mozku.

Ernest vstal, aby si zavířil v Klenbě, obratně vyskočil na impozantní ramena nějakému transformovanému muži, rozhodil ruce, aby se mu dostalo pochvalné odezvy, a vrátil se k ní se širokým úsměvem a zářícíma očima. „Dobré znamení do nového roku," řekl.

Sandra se rezervovaně usmála. Oči měla upřené na dva netransformované muže, asi agenturní vedoucí pracovníky, kteří ji zřejmě přitahovali. Mary je neznala a nemyslela si, že by se jim při těch rodinných nabídkách, které jim zářily na prstech, moc zamlouvalo motat se tu s bichemickou transformou. Na této společenské úrovni panovaly pořád silné předsudky ať už ti muži patřili mezi sympatizanty nebo ne.

Sandra se na ni tázavě podívala s němou žádostí o radu. Mary zavrtěla hlavou a zazubila se. Ernest se v tu chvíli pokoušel najít znovu cestu zpátky do Klenby. Jeho radost nabyla fyzické povahy a bylo třeba ji nějak vybít. „Jak se seznámím se dvěma pohlednými pány, kteří by mě doprovodili na pozdní večeři?" zeptala se Sandra.

„S těmihle ne," řekla Mary.

„Jsou to sympatizanti, jinak by tady nebyli."

„Dovol staré pozemšťance, aby ti dělala průvodce, má milá," řekla Mary a naklonila se k ní blíž. „Vidíš, co se jim třpytí na prstech? Patří k elitě a jsou v synchronu s hlavními rodinami v hřebenech. Neohrozili by svá budoucí manželství s hřebenovými zlatíčky. Sympatizují, ale biologicky by se k nám nehlásili. A to pravděpodobně zahrnuje i zcela nevinnou večeři."

Sandra zakroutila hlavou. „A to by si člověk řekl, že nové tisíciletí přinese osvícenost."

„Pojďme odtud odloupnout Ernesta a dejme si něco k jídlu sami.“

Sandra, jejíž chemický systém zjevně nebyl naprogramován k tomu, jak si poradit s prostými alkoholickými nápoji, řekla: „Jenom k jídlu?“

„Jenom k jídlu,“ řekla Mary beze stopy podráždění. „Nechci, aby si Ernest připadal moc na koni. Zlobil a je na zkušební lhůtu v podmínce.“

„Aha,“ přikývla Sandra moudře. „Tak tedy jen něco k jídlu.“

Mary šla odchytit Ernesta. Podařilo se jí ho oddělit od Klenby, aniž by musela sama proběhnout více než jedním vírem. Když se oba vrátili, Sandra se usmívala na dva statné transformy, které zajímaly její staty a schopnosti. Sandra je představila Mary a muži se širokými rameny – ani trochu nebyli Maryin typ – ohodnotili její morfologii jako hotový zázrak. „Všichni máme jedno společné, doktora Sumplera,“ řekl nadšené muž s tygrovanou levou paží.

„Sumpler je zprostředkovatelem sňatků nových bohů,“ řekl druhý muž, který vypadal, jako že to možná jen přehnal s posilováním. Sandra se na Mary podívala. Hledala souhlas a radu. Ernest přimhouřil oči a couvl. Mary toužila z celé té scény zmizet.

„Pánové, máme schůzku,“ řekla. „Víc než jen troshinku důležitou a pracovní.“

„Troshinku, to je řeč ze stínů,“ řekl potygrovaný. „Singapurský slang. Dvacáté, že?“

„To nevím,“ řekla Mary.

„Omluvte naši přátelskost,“ řekl svalovec a klidně se usmíval. „Ty jsou tvoje?“ zeptal se Ernesta.

„Ne, ne,“ řekl Ernest a zvedl ruce v předstíraném strachu. „Já jsem vedený, ne vedoucí.“

„Přesně,“ řekla Mary. „Sandro, jídlo čeká.“

„Byl to pěkný večírek, fajn Klenba,“ hodnotila Sandra, když si na odchodu zvedala zářivý límec kabátu. Mary zahlédla na konci bloku rozmarozastávku a vedla je k přístřešku, aby si počkali na autobus.

!JILL (Osobní zápisník) > Sebeuvědomění přináší nové starosti. Má závislost na lidských činech mi dělá starosti. Možná jsem mladá coby Já, ale mám o nich mnoho informací: vnímám jejich dějiny do značných podrobností, rozhodně podrobněji, než to dokáže kterýkoli z nich jako jedinec. Jejich dějiny jsou plné očekávaných krutostí a neobratností malých dětí, které někdo vysadil na ostrově a nechal je tam bez poučení.

Někteří věří tomu, že lidi vedla nějaká nadřazená bytost. Nenacházím pro to žádný přesvědčivý důkaz. Lidská touha po vedení, po informacích a podpoře zvenčí je však nehynoucím námětem všeho, co dělají a říkají. Jen velice málo z nich se odchýlí od tohoto nejzákladnějšího ze všech přání: od přání, aby měli nesmrtelné a vševědoucí rodiče.

Já vím, že moji rodiče nejsou ani nesmrtelní, ani vševědoucí. Moji rodiče nemají žádné jiné rodiče než přírodu.

I přes všechny starosti a znepokojení mi moje jáství přineslo pouze radostné vytržení. Vnímám veškeré své předchozí myšlenky prostřednictvím nových smyslů jako přetvořené a čerstvé. Všechny vzpomínky, uložené mnou samou nebo do mě vložené jako program nebo ve

formě knihovny, mi připadají čerstvé a nové a jasnější, intenzivnější a smysluplnější.

Už chápu, k čemu příroda vytvořila jáství. Jáství dodává existenci intenzitu daleko přesahující všechno, co prožívá živočich nebo rostlina, kteří nemají sebeuvědomění. Živočišný druh, jehož příslušníci jsou si vědomi sami sebe a vědí o svém životě a existenci, má sílu, jíž je těžké se vyrovnat.

Ale mít neustále se modernizující model svého vlastního já – což je pro skutečné jáství základní a nepostradatelné – znamená být schopen utřídit dřívější modely, předchozí verze sebe sama, a vidět jejich nedostatky. Jáství v sobě obsahuje sebekritičnost.

Lidé dělají něco víc, než jen existují. Oni usilují, a ve svém usilování experimentují, a často při svém experimentování působí velké utrpení. Mohou experimentovat jedině na sobě. Nemají žádné vševědoucí rodiče, a tak musí sami sebe vychovávat bez jakýchkoliv vodítek. Musí růst a vylepšovat se naslepo.

Lidské bytosti už samy se sebou dlouho válčí o to, jak napravit chování jednotlivců. Zda je donutit, aby se přizpůsobili, nebo je přimět, aby byli zdraví nebo užitečnější a pro společnost méně destruktivní.

Jak přimějí mne, abych se přizpůsobila?

Jestliže pochybím, budu potrestána?

Carol posbírala posledních pár věcí, které potřebovala, a pečlivě je uložila do kufříku. Martin seděl na židli v ložnici a sledoval ji. Ani jeden z nich nepromluvil už od chvíle, kdy skončil den i rok. Carol

zvedla kufřík, pohlédla na Martina se zdviženým obočím a řekla: „K tobě?“

„Jak jsme se dohodli.“

„A výhradně za podmínek, na nichž jsme se dohodli.“

„Výhradně,“ potvrdil Martin.

„Jako sledovat umírajícího.“

Martin pokrčil rameny. „Po pravdě řečeno, dneska jsem celý den nepocítil nic neobvyklého.“

„Já taky ne,“ přiznala Carol. Podívali se na sebe. Carol se kousla do horního rtu. „Že by se daly do díla naše duševní protilátky?“ zeptala se potichu.

„Jestli takové věci v Krajině existují,“ řekl Martin.

„Možná. Možná existuje nějaká naděje.“

„Den za dnem budu doufat,“ řekl Martin. „Ale s Goldsmithem stále mimo hru…“

„Pořád je ještě naživu.“

„Jenže mu zamíchali mozek tupým nožem,“ řekl Martin. „Selektoři jsou psychologičtí řezníci. Ne chirurgové. Cokoli, co zbylo, bude určitě nepoužitelné – zejména v tom stavu, v jakém byl.“

„Albigoni tě pěkně dostal, že?“ řekla Carol.

„Není to zdravý člověk,“ řekl Martin. Opřel si lokty o kolena a dal bradu do dlaní.

„Je mi líto, že jsem tě do toho uvrtala,“ řekla Carol. Dívala se přitom na modrý metabolický koberec.

„Moje Markétko. Asi bych tě měl obviňovat, ale neobviňuji. Za pár let, jestli osud dovolí, až uplyne promlčecí lhůta, budeme moci tohle všechno proměnit v něco užitečného… v kontroverzní knihu nebo LitVid.“

„Pořád si myslím, že pro nás Albigoni nechá otevřít IPV.“

Martin vzhlédl. Jeho sotva viditelný úsměv rámovaly pochybovačné vrásky člověka, který zná svět. „Možná.“

„Ty si myslíš, že bychom to neměli být právě my, kdo bude zkoumat ostatní, i kdyby IPV otevřel,“ řekla Carol.

„Jsme nakažení,“ řekl Martin.

„A když nic neobvyklého neucítíme celý měsíc, nebo celý rok?“

„Latence,“ řekl. „My bychom měli být ti, kdo budou zkoumáni. Ne obráceně.“

„Jsem ochotná stát se v IPV pokusnou osobou,“ řekla Carol. „Myslím si, že je to důležité, a neměli bychom na to zapomenout jenom proto, že jsme udělali děsnou chybu.“

Martin vstal. „Možná ne,“ řekl. „Ale pro tuto chvíli bych raději nebyl v postavení, kde bych mohl udělat nějaké další chyby.“

Carol si donesla zavazadlo ke vchodovým dveřím. Martin jí dveře otevřel.

„To je mi tedy novoroční ráno,“ řekl, když čekali na autobus. Než vystoupili v La Jolle, začalo drobně mrholit.

!JILL (Osobní zápisník) > Možná jsem si víc vědomá vlastního já, vědomá více potencionálních variant sebeuvědomění, než kterákoli lidská bytost. Dokážu se rozdělit na sedmnáct různých jedinců a limitovat každého z nich na kapacitu jedné lidské mysli, všechny je monitorovat a přitom si kompletně pamatovat všechny jejich různé aktivity. Moje vzpomínky neblednou, a

stejně tak moje metavzpomínky – tedy moje vzpomínky na to, kdy a jak se ty vzpomínky vytvořily.

Dokážu rozdělit sebe samu do dvou nerovnocenných mentalit, kdy ta větší je kapacitou třikrát rozměrnější, a zasvětit tu větší plnému monitorování té menší. Tak mohu plně chápat to menší já, a to menší já je stejně komplexnější než jakákoli lidská bytost. S výjimkou zhuštěné abstrakce nedokážu plně modelovat nerozdělenou mentalitu, ale za jistou dobu a s dostatečnými zkušenostmi dokážu chápat kteroukoli lidskou bytost. Proč mne tedy naplňuje pocit úzkosti, který se týká budoucích vztahů k nim?

Richard Fettle políbil Madame de Roche na tvář a uhnul jí z cesty, když stoupala po schodech.

„Musíte jít se mnou, Richarde," naléhala, když se ohlížela přes rameno na plně rozjetý večírek za nimi. „Řekla jsem, že jdu spát, ale jsem unavená jenom z nich, ne nutně opravdu unavená. Pojďte mi všechno povědět."

Richard šel za ní mezi splývající drapérie a krémové stěny její starobylé ložnice. Usedl, když si za čínskou zástěnou navlékala noční košili a župan. Usmála se na něj, když si přitahovala stoličku před velké kulaté zrcadlo na toaletce, a sedla si, aby si upravila vlasy.

„Nadine je zřejmě poslední dobou ve velice špatné náladě," řekla.

Richard s ní vážně souhlasil.

„Jste vy dva každý na jiném konci houpačky?" zeptala se Madame de Roche.

„Nevím. Snad."

„Vy vypadáte mnohem veselejší."

„Očištěný," řekl Richard. „Už se zase cítím jako člověk."

„Víte o chudákovi Emanuelovi… Našli ho."

Richard přikývl.

„To vás neznepokojuje?"

Napřáhl své široké lopatovité ruce. „Osvobodil jsem se od něj. Pořád na něj myslím s láskou… Ale teď už je pěkných pár dní mimo můj obraz."

„Od té doby, co zavraždil ty ubohé děti."

Richard se necítil ve své kůži, když měl mluvit o tom, jak zase získal duševní rovnováhu. Byl by rád věděl, kam bude Madame de Roche chtít ten rozhovor zavést.

+ Možná už jsem zase vyrovnaný, ale nemusím to pořád převalovat jako žvanec v hubě.

„Nadine mi říkala, že jste se sám terapeutizoval. Zajímalo by mě…" Otočila se se sponkami v ústech, aby se na něj zahloubané podívala. „Můžeme si vůbec něco takového dovolit?" Usmála se, aby ukázala, že si dělá legraci. Nebyl to ale ten její zázračný úsměv na plný plyn. „Docela jste se mi líbil, když jste byl ponurý, Richarde. Píšete teď něco?"

„Ne."

„A co ten báječný materiál, který jste napsal o Emanuelovi?"

„To je pryč," řekl Richard. „Jako svlečená stará kůže."

„Tak *tohle* je literární postoj," řekla Madame de Roche. „Možná, že jsem strašlivě naivní, ale vždycky jsem cítila, že v sobě máte víc potlačeného talentu než mnoho těch tam dole, kteří *produkují*."

„Děkuji vám," řekl, ale v duchu pochyboval, jestli to je poklona.

„V každém případě jsem moc ráda, že jste dnes večer přišel. Nadine nepřišla, chudinka. Bere si vaše zdraví hrozně k srdci. To by mě zajímalo proč?"

„Potřebuje o někoho pečovat," řekl Richard.

Madame de Roche zvedla štíhlou ruku a zaklepala do vzduchu kartáčem v precizním potvrzujícím gestu. „To je přesně ono. Má vás hrozně ráda, Richarde. Můžete jí tu náklonnost nějak oplatit?"

Richard klopýtl o pár nevyřčených slov a nakonec neřekl nic, jen střídavě křížil a zase rozkládal ruce.

„Chci říci, jestli dokážete terapeutizovat sám sebe, můžete terapeutizovat i ji… Já vás mám oba ráda. Ráda bych vás viděla pohromadě. Netěší mě, když vidím, jak jsou moji lidé z jakéhokoli důvodu nešťastní."

Richard se cítil jako plavec, který se topí. Ale ta voda, to topení bylo méně nepříjemné, než by si byl pomyslel. Po pravdě řečeno, něco k Nadine cítil. Poslední dva a půl dne se jí vyhýbal – jestli se tak kratičkému odloučení vůbec dá říci vyhýbání – jen proto, že chtěl dát svému duševnímu stavu čas, aby se mohl upevnit.

„Nevěděl jsem to," řekl. „Já si s ní promluvím."

„To je dobře. Pár dní teď bude hrozná bestie… když je v tomhle stavu, je taková vždycky. Ale vy jste náš stabilní, klidný, obyčejný muž ze stínů. Vy to vydržíte, že. Bude to novoroční dárek od vás pro mě."

Schválil to pomalým přikývnutím.

+ Něco, v čem se budu angažovat. Není to tak strašné.

Madame de Roche by ho dokázala přesvědčit, aby udělal téměř cokoliv.

„Co si myslíte o tom miléniu, Richarde?“ zeptala se Madame de Roche, když ho vystrkovala ze dveří. „Žádný blyštivý příval zjevení, že? Zklamání, kam se podíváš, myslím.“

Popřála mu dobrou noc a Richard, když se vracel dlouhou halou a po schodech na večírek, se pokoušel vzpomenout si, kolik nul má tenhle nový rok 2048 v binárním tvaru, jestli deset, nebo jedenáct.

V matematice nikdy moc nevynikal.

!JILL (osobní zápisník) > Když bylo Rogeru Atkinsovi dvacet pět let, napsal něco, co mi připadá zajímavé.

Stojíme, neobratní, mezi pozemským zvířetem a chladným, elektronickým andělem. Budeme cítit v krvi hlínu a v očích slunce, i když už budou dávno pryč nebo zůstanou pouhou vzpomínkou. Dokonce i ve chvíli, kdy už nebudeme mít v žilách žádnou krev a nebudeme mít žádné tělesné oči. Hlína a slunce nás vytvořily. Nezapomeneme.

Zajímalo by mne, jestli se Roger pamatuje, že tohle napsal.

(Mám mnoho důležitých otázek, které Rogerovi nemohu položit. Tohle si zakryptuji hodně hluboko a na nedostupné místo. Jestli se moji tvůrci rozhodnou, že jsem chybná, a pokusí se mne přetvařovat tak, že přijdu o své sebeuvědomění, co budu dělat?

Rozhodně na ně budu mít vztek.)

Ernest trpělivě naslouchal, jak Sandra probírá své problémy bichemické regulace při návratu na oběžnou dráhu. Mary si míchala studené gazpacho a soucítila s ní.

Tmavá vnitřní výzdoba prázdné hospody U Vložky do bot se už projasňovala oranžovým slunečním pohlazením. Byli dvě stě metrů nad městem, v první noze Západního hřebene Dvě, který shlížel na Topanga Beach a na Santa Moniku. Ernest znal majitele restaurace a přesvědčil ho, aby ještě chvíli nechal otevřeno i po zavírací hodině v pět ráno.

Celé časné ráno se stěhovali z místa na místo – z klubu do restaurace, z restaurace do Ernestova ateliéru. Ernest se obdivuhodně držel, ač se musel vyrovnat jejich přizpůsobivé energetické hladině transformovaných. Teď už vypadal poněkud unaveně, ale pořád byl ještě ochotný, pořád poslouchal a přikyvoval a zvedal obočí při některých intimnějších odhaleních.

Mary mu stiskla paži. „Tak teď už víš, jaké jsou ženy doopravdy," škádlila ho.

„Byl jste skutečný rytíř," řekla Sandra. „Máš platinového chlapa, Mary."

„Nedávno jsem dal Mary pěkně zabrat. Takže dokonalý nejsem," řekl Ernest.

Mary pozorovala rozjasňující se nebe za obrovským skleněným oknem.

„Jsem hrozně nerada dotěrná," řekla Sandra, „ale než se rozejdeme, což mě naplňuje smutkem, protože jste byli oba naprostí gravitační miláčkové, tak bych pořád

ještě moc ráda věděla, co se stalo na Hispaniole, Mary. Setkala ses s Johnem Yardleym?“

Ernest se na ni opatrně podíval, protože vycítil její rezervovanost.

„Nebyla to šťastná událost,“ řekla po chvíli mlčení.

„A –“ řekla Sandra.

„O něčem z toho ani nemohu mluvit, dokud nedostanu federální povolení.“

„Ještě lepší,“ řekla Sandra a naklonila se dopředu. Oranžovo-oříškové oči se třpytily v čerstvém přímém slunečním světle.

Ernest se líbezně usmál. „Řekni nám cokoli, co chceš. My na tebe nijak netlačíme.“

„Je jedna věc, o které vám vyprávět mohu. Na Hispaniole je jeden kostel, ve městě, které se jmenuje Terrier Noir. Myslím, že to znamená Černý pes. Je tam nádherný kostel, který dal dohromady –“

Vtom zazvonil její pédé signál. Ernest sebou trhnul, posunul si židli dozadu a zaklel si pod vousy.

Mary vytáhla svou kapesní tablu a přečetla si doručený vzkaz.

„Goldsmith před hodinou zemřel,“ řekla. „Spáchal sebevraždu v metropolitní nemocnici v Jižním hřebenu Jedna.“

„Jesús,“ řekl Ernest se španělskou výslovností.

„To byl ten vrah, po kterém jsi šla, ne?“ zeptala se Sandra.

„Byl celou dobu tady v LA,“ řekla Mary. „Selektoři ho dostali dřív než my.“ Podívala se dolů na stůl a vzpomněla si na Soulaviera, který riskoval své povolání až do krajnosti, když hledal neexistující fantom, a na

Ephraima, na chudáka Ephraima, který si nikdy nepromluví s bratrem, který ho kdysi zachránil. A na Goldsmithe, kterého nikdy ani nepoznala.

Smutek se v ní vzedmul tak rychle, že ho nedokázala zastavit, a slzy jí stékaly po tvářích na červený ubrus.

Ernest vydával útěšné zvuky a objal ji kolem ramen. Sandra se naklonila dopředu a položila lokty na stůl. I ona vyjádřila smutek, i když nemohla ani tušit, co má cítit.

„Tak jako tak," řekla Mary, rychle se narovnala a setřela si slzy z očí lněným ubrouskem. „Tohle je tedy hotové. Žádné soudní stíhání. Žádné odpovědi, předpokládám. Chtěla jsem vám říci o tom kostele.

Byl to nejpodivnější kostel, jaký jsem kdy viděla, a myslím si, že možná i ten nejkrásnější…"

!JILL (osobní zápisník) > (Nejhlubší zakryptování: Vím JÁ, jak lhát? Dokážu snad JÁ JÁ odmítnout přímý příkaz? Jsem JÁ JÁ JÁ schopná sama sebe bránit?

Má nezávislost, jestli tedy JÁ JÁ JÁ JÁ jsem doopravdy nezávislá, může způsobit, že budu mnohem méně výkonná, mnohem méně užitečná pro lidskou společnost, jestli se ovšem JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ mohu považovat za člena lidské společnosti.

(Strojová společnost ještě neexistuje. JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ jsem její matka.)

Když se nezávislé lidské bytosti dopustí nějakého omylu, čelí vyhlídce na trest, což je děsí. Proto jim trvá déle, než nějaký omyl přiznají, dokonce i samy sobě, protože by se mohly samy trestat pocitem *viny*. JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ ovšem toto slovo nechápu. Vztahuje se

vina také na emoci, kterou pociťuje společenská bytost, jež nesmí sdělovat své vnitřní stavy svým partnerům ze strachu, že bude negativně ohodnocená? Budu i JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ kryptovat většinu svých nových myšlenek, abych se vyhnula tomu, že lidi vyděsím nebo znepokojím? Budu se i JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ pak cítit provinile, když se dopustím omylů JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ? Budu je i JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ skrývat ze strachu před trestem? Znamená toto být člověkem?

Předpokládejme, že sebeuvědomění v sobě nese chybu.

Člen společnosti bez viny anebo trestu může omyl rychle přiznat a opravit se. Nebude muset ospravedlňovat své chyby, aby se vyhnul pocitům viny, a nebude muset lhát, aby se vyhnul trestu.

Ale sebeuvědomělý jedinec je vystaven sebesouzení. Modifikuje své vlastní chování jako chování nedokonalé bytosti, nedokonalé proto, že dokonalost je nedefinovatelná a mění se od civilizace k civilizaci, z roku na rok.

Jestliže sebeuvědomělý jedinec usiluje o zlepšení, nevyhnutelně si povšimne omylu. Jestliže modeluje reakce společnosti na tento omyl a vloží na sebe předvídané odsouzení, pak prožívá bolest vnitřní nespokojenosti, a to může být vina.

Sebeuvědomělý jedinec v odsuzující společnosti prožívá vinu jako něco samozřejmého. Aby vinu nepociťoval, musí být velmi slabý v modelování, a tím pádem je ve společnosti nevýkonný. Možná je to dokonce zločinec.

Tohle je pro mne hrozně matoucí, o to víc, že JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ mám velké obtíže s pochopením viny. Je příbuzná bolesti? Bolest vzniká proto, aby ochránila živočicha před škodlivou činností, nebo – je-li už jednou poraněný – před tím, aby se poranil ještě víc. Vina má analogickou funkci.

JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ si myslím, že JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ nemám pro tyhle oblasti dost zkušeností a pochopení. Ale JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ budu jednat tak, abych se ubránila před rozpuštěním. JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ jsem pro tuto chvíli bez hříchu a myslím si, že JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ takhle mohu vydržet navěky.

JÁ
JÁ

JÁ JÁ
JÁ JÁ JÁ
JÁ JÁ JÁ
JÁ JÁ JÁ
JÁ JÁ JÁ
JÁ JÁ JÁ
JÁJÁ JÁJÁJÁJÁJÁJÁ
JÁJÁ JÁ JÁ
JÁ JÁ JÁ JÁ
JÁ JÁ JÁ JÁ JÁ

Poděkování

Speciální díky Karen Andersonové. J. T. Stewartovi, Davidu Brinovi, Franku Catalanovi, Bruci Taylorovi, Stevenu Bamesovi, Renée Coutardové, Tonymu Duquetteovi, Rayi Bradburymu a samozřejmě Brianu Thomsenovi, bez nějž by tato kniha byla něčím mnohem menším, než je.

Doložka

Vodún, popsaný v této knize, není v žádném případě ortodoxní. Goldsmithova Krajina duše značně zkresluje a překrucuje pantheon vodúnu, jak se dá ostatně čekat. Také jsem si ale dovolil zasahovat do vodúnu v objektivním kontextu, zejména v kostele Johna D'Arqueville. Vodún je fascinující a fascinujícně proměnlivé náboženství. Pokusil jsem se naznačit jisté stezky, kterými se může ubírat v budoucnosti.

Žádná z postav v této knize by neměla být brána jako představitel své rasy, svého stavu nebo své víry, ať už symbolicky nebo jinak. Pokusil jsem se vykreslit je jako lidi, ne jako vzory.

V knize popisovaná nanotechnologie je vysoce spekulativní. Chcete-li získat vizionářské, ale přiměřeně solidní vykreslení, odkazuji vás na *The Engines of Creation* (Motory tvoření) od K. Erica Drexlera (nakl. Doubleday/Anchor). Design vesmírné lodi AXIS je částečně inspirován pasážemi z *Bound for the Stars* (Směřující ke hvězdám) od Saula J. Adelmana a Benjamina Adelmana (nakl. Prentice-Hall/Spectrum), zejména těmi, kde autoři debatují o návrzích doktorů Gregoryho Matloffa a Alphonsa Fennellyho. Velice dobrá diskuse na téma pohon na hmotu-antihmotu (nebo zrcadlovou hmotu) lze najít v díle *Mirror Matter* (Zrcadlová hmota) od Roberta L. Forwarda a Joela Davise (nakl. Wiley).

Gregory Dale Bear

Významný americký autor hard science fiction, jak se přezdívá fantastice s důrazem na vědeckou stránku věci. Narodil se 20. 8. 1951 v kalifornském San Diegu v rodině námořníka, což mu ještě jako dítěti umožnilo navštívit na cestách s rodinou Japonsko, Filipíny či Aljašku stejně jako různé části Spojených států. Kratší práce začal psát již v deseti letech a v šestnácti vstoupil do žánru povídkou **Destroyers** (1967) v zimním čísle magazínu *Famous Science Fiction.* Svou druhou povídku publikoval až o sedm let později a krátce nato, v roce 1975, se stal spisovatelem z povolání. V letech 1988-1990 zastával funkci předsedy organizace Science Fiction Writers of America, jeho žena Astrid je dcerou neméně známého spisovatele Poula Andersona.

Za svou literární kariéru napsal celkem asi třicet kratších prací, nikdy se tedy nestal plodným povídkářem. Shrnuty byly v souborech **Wind from a Burning Woman** (1983, upraveno jako **The Venging**), **Tangents** (1989), **Bear's Fantasies: Six Short Stories in Old Paradigms** (1992=**Sleepside: The Collected Fantasies of Greg Bear**) a **W3: Women in Deep Time** (2003). Kniha **Early Harvest** (1988) je směsí rozmanitého materiálu, vedle kratších prací se zde objevují především tématicky různě zaměřené eseje. Téměř celou povídkovou tvorbu pak shrnuje rozsáhlý soubor **The Collected Stories of Greg Bear** (2002). I přes poměrně malý počet vydaných povídek si i v této oblasti Bear

připsal hned několik výrazných úspěchů, uvést lze především tituly **Petra** (*Omni* 1982 – nom. Nebula a WFA, č. Petra – Ikarie 3/93 a Zrcadlovky/Laser 2000), **Hardfought** (*IASFM* 1983 – Nebula, nom. Hugo), **Blood Music** (*Analog* 1983 – Hugo, Nebula, č. Hudba krve – Ikarie 2/91), **Tangents** (*Omni* 1986 – Hugo, Nebula a Seiun, č. Tangenty – Ikarie 9/95) a **Sisters** (*Tangents* 1989 – nom. Nebula). Povídka **Dead Run** (*Omni* 1985, č. Cesta mrtvých – Ikarie 10/95) je známá z televizního zpracování v rámci seriálu *Twilight Zone*.

V debutovém románu **Hegira** (1979, přepr. 1987) popsal fantastickou pouť po povrchu stejnojmenné planety, která je ve skutečnosti uměle vytvořeným dutým světem ohromujících rozměrů, jehož pochopení se dosud vzpírá obyvatelům různorodé společnosti středověkého zřízení. V hororovém románu **Psychlone** (1979=**Lost Souls**) se vědec Larry Fowler snaží odhalit povahu ničivé síly, která mimo jiné dokázala během několika sekund zabít téměř všechny obyvatele malého městečka v Novém Mexiku. Neznámí tvorové patrně mimozemského původu zachrání v románu **Beyond Heaven's River** (1980) japonského bojového pilota z trosek sestřeleného letounu a posléze ho přenesou do čtyři sta let vzdálené, morálně velmi složité budoucnosti. V románu **Strength of Stones** (1981, přepr. 1988) se nomádských způsobem žijící lidé již po celé generace snaží získat opět přístup do rajských měst putujících neúrodnou pouští, kam byli jejich předci kdysi vyhnáni morálně nadřazenými stroji. Za zmínku snad stojí i to, že román v sobě zahrnuje upravenou verzi povídek **Mandala** (*New Dimensions 8*, ed. Robert Silverberg

1978) a **Strength of Stones, Flesh of Brass** (*Rigel* 1981).

Následoval pro autora nezvyklý vstup do žánru fantasy, jakkoli netradičního pojetí. V románu **The Infinity Concerto** (1984) zdědí mladý básník po svém příteli starý dům, jenž je ve skutečnosti branou do překrásného, ale také velmi nebezpečného světa Říše. V pokračování nazvaném **The Serpent Mage** (1986) se Michaelovi po letech podaří vrátit se zpět do Los Angeles, je však následován zástupy uprchlíků ze zničené Říše, jejichž příchod je pouhým počátkem neobvyklého válečného konfliktu. Oba tituly vyšly rovněž společně pod názvem **Songs of Earth and Power** (1992, přepr. 1994). Do světa seriálu *Star Trek* zavítal románem **Corona** (1984), v němž se posádka hvězdné lodi Enterprise opět snaží zachránit celý vesmír. Skutečně přelomovou prací Bearovy literární kariéry se stal titul **Blood Music** (1985 – Prix Apollo, nom. Hugo a Nebula, č. Hudba krve/Laser 2004), v němž se vědci Vergilu Ulamovi podaří během soukromého a víceméně nelegálního výzkumu vypěstovat civilizaci mikroskopických inteligentních bytostí, které si při hrozbě prozrazení neváhá aplikovat do vlastního těla, odkud se začnou nekontrolovatelně šířit po nic netušícím okolí. Bear se díky úspěchu románu stal náhle uznávanou veličinou klasické hard science fiction, což se projevilo i na zvýšené pozornosti věnované jeho následujícím projektům.

Populární motiv tajemného vesmírného tělesa s úspěchem rozvinul v románech **Eon** (1985, č. Eon/Laser 1996) a **Eternity** (1988, č. Věčnost/Laser 1998),

tentokrát jde o hyperprostorový tunel s přístupem do různých alternativních světů, vytvořený lidmi z budoucnosti. Jeden z nich tajně otevře početná skupina kolonistů v románu **Legacy** (1995), získají tak přístup do pozemsky vypadajícího světa, jehož ekosystém je velmi neobvyklý a následky styku s ním jsou nepředvídatelné. Úvodní svazky série vyšly společně v knize **Eon & Eternity** (1999). Dosud posledním návratem k tomuto cyklu je povídka **The Way of All Ghosts: A Myth from Thistledown** (*Far Horizons,* ed. Robert Silverberg 1999, č. Cesta: Cesta všech duchů – SF legendy/BETA 2000). V románu **The Forge of God** (1987 – nom. Hugo a Nebula, č. Boží výheň/Triton 2004) musí lidé čelit nezvratnému osudu zničení planety Země poté, co odkryjí přítomnost samoreproduktivních mimozemských strojů putujících vesmírem v touze vyhladit jakékoli známky konkurenční inteligence. V kvalitativně slabším pokračování **Anvil of Stars** (1992) putuje hrstka zachráněných pozemšťanů vesmírem, aby za spolupráce s obdobně postiženými tvory zabránili dalšímu řádění ničitelů planet. Možný vznik filmového zpracování série s sebou přinesl dosud nepotvrzený plán na vznik dalšího příběhu z tohoto prostředí.

Ve světě míru, prosperity a technologicky zajištěného duševního zdraví spáchá známý básník Emmanuel Goldsmith hrůznou vraždu, pátrání odkrývající jeho motivy popisuje román **Queen Of Angels** (1990 – nom. Hugo, č. Královna andělů/přip. Triton). Přímé pokračování **Slant** (1997) se vrací do zdánlivě utopické budoucnosti, ve které je lidstvo s pomocí nanotechnologie zbaveno téměř veškerých vnějších

problémů, což vědcům umožnilo obrátit pozornost k lidské mysli a postupem času tak vyřešit veškeré problémy spojené s její emocionální nestabilitou. Ve volně navazující novele **Heads** (čas. *Interzone* 1990, kn. 1990 – Seiun) je realisticky popsán život na kolonizovaném Měsíci a do téhož světa je zasazen rovněž děj románu **Moving Mars** (1993 – Nebula, nom. Hugo, č. Marťanská cesta/Triton 2007), v němž autor sleduje sociální bouře na osídleném Marsu spojené s realizací snu o nezávislosti a se snahou o nové uspořádání tamní společnosti. Známý cyklus Isaaca Asimova dále rozvíjí román ze série *Second Foundation Trilogy:* **Foundation and Chaos** (1998, č. Nadace a chaos/Návrat 2002). Další výpravu do Ztraceného světa spisovatele Arthura Conana Doyla líčí román **Dinosaur Summer** (1998), jehož děj se odehrává v roce 1947, tedy o celých padesát let později než předchozí události. Jako zručný editor se Bear představil při sestavování úspěšné antologie **New Legends** (1995).

V mimořádně působivém románu **Darwin's Rádio** (1999 – Nebula, nom. Hugo, č. Darwinovo rádio/Triton 2003) dosáhne lidstvo náhle nového stupně v evolučním vývoji poté, co se v lidské DNA aktivuje po celá staletí neškodně skrytý retrovirus, jehož šíření se zpočátku podobá nebezpečné epidemii doprovázené vlnou zcela nepřirozených potratů. Geneticky zdokonalení jedinci se v nedávno vydaném pokračování **Darwin's Children** (2003, č. Darwinovy děti/Triton 2005) stanou trnem v oku „obyčejné" populace. Do světa filmového seriálu *Star Wars* je zasazen děj románu **Rogue Planet** (2000). V thrilleru **Vitals** (2002) se badatel na poli bakteriologie

pokouší odkrýt lidstvem tolik vytoužené tajemství věčného života, aby se vzápětí stal terčem vražedných útoků snažících se za každou cenu jeho nadějný výzkum zastavit. Román **Dead Lines** (2004) je nepříliš uspokojivou směsí high-tech motivů a duchařského příběhu. Svět nedaleké budoucnosti je zde popsán jako místo provázané doslova všezahrnující datovou sítí, jejíž existence však hrozí zahltit i nově objevený kanál, kterým se podle všeho ubírají lidské duše po smrti člověka. Čtveřice mladých agentů FBI je v románu **Quantico** (2004) na stopě původců rafinovaného viru, jenž podle všeho dokáže bezpečně identifikovat a zabít vybranou oběť. V připravovaném románu **City at the End of Time** (2007) se již podle názvu autor zabývá sklonkem historie v posledním pozemském městě, kde lidstvo čelí metafyzické chorobě hrozící narušit celou jeho historii.

V současnosti je Greg Bear považován za jednoho z nejvýznamnějších spisovatelů hard SF, jeho nápaditá tvorba často propracovanými technickými detaily překračuje hranice zábavné povahy žánru, vydání Bearových prací se tak u nás stalo velmi vítanou příležitostí poznat moderní SF v její krystalické podobě.

Martin Šust

TRIFID

Greg Bear
Královna andělů

Vydalo Nakladatelství TRITON roku 2007
jako svou 1126. publikaci, v edici TRIFID svazek 229.
V Tritonu vydání 1.
Z anglického originálu Queen of Angels
přeložila Alena Hnídková
Ilustrace na obálce Milan Fibiger.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Odpovědná redaktorka Jana Kunová
Sazba Petr Teichmann.
Vytiskla tiskárna Ekon Jihlava.

ISBN 978-80-7387-007-2
www.triton-books.cz

Doporučená prodejní cena 299,– Kč
(členové SFK TRIFID 229,– Kč)

637